

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

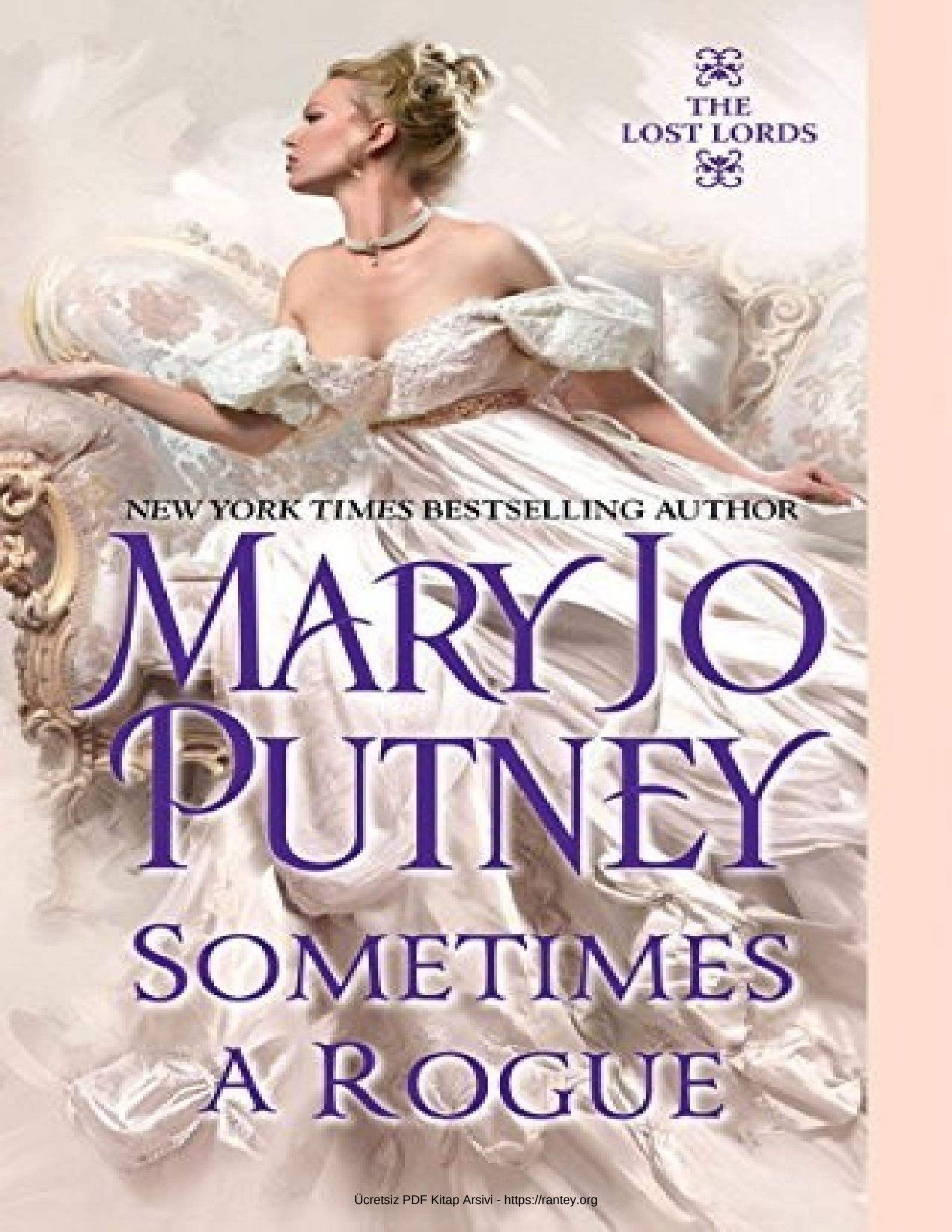
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
LOST LORDS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY JO PUTNEY SOMETIMES A ROGUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAZEN BİR HAYDUT, HER ZAMAN BİR KAHRAMAN

Sırım gibi adam yere yığılınca Rob son rakibiyle yüzleşmek için döndü ve namlusu kendisine doğrultulmuş bir tabanca görünce donup kaldı. Üçüncü adam silahını kurarken İrlandaca, "Kim olduğumu bilmiyorum evlat ama duanı et!" diye hırladı.

Rob ateşten kaçmak umuduyla kendini masanın üzerine atmaya hazırlanıyordu ki hava derin, gong sesine benzer bir sesle yankılandı. Silahlı adam yere yığıldı. Arkasında, neşeyle gülümseyen ve iki elinde kocaman bir dökme demir tava tutan çaresiz , kendinden son derece memnun görünüyordu.

Bir fenerin aydınlattığı Bayan Sarah'nın saçları, zarif yüzünün etrafında bir hale gibi parlayan altın bir buluttu. Adını koyamadığı sakatlayıcı bir duygu içini burktu. Belki de özlem, çünkü güzelliği, neşesi ve masumiyetiyle sevdiği ve kaybettiği her şeyi temsil ediyordu.

Bu his bir anda geçti çünkü onun işi kızın hayatını kurtarmaktı, kişisel üzüntülerine gömülmek değil. "Aferin prenses. Artık yola çıkma vaktimiz geldi."

Ayrıca Mary Jo Putney

Kayıp Lordlar serisi

KAYIP BİR EFENDİYİ SEVMEK

ASLA BİR HANIMEFENDİDEN

DAHA AZ DEĞİL HIÇBİR YERDE

SAYGIDEĞER DEĞİL ARTIK BİR

BEYEFENDİ DEĞİL

Diğer başlıklar

MÜKEMMEL BİR GÜL

PAZARLIĞI

TIRMIK

YARAMAZLIĞI VE

ÖKSEOTU

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

MARY JO PUTNEY BAZEN

BİR HAYDUT

ZEBRA KİTAPLARI
KENSINGTON YAYINCILIK A.Ş.
<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

BAZEN BİR HAYDUT, HER ZAMAN BİR KAHRAMAN

Ayrıca

Başlık Sayfası İthafı

Tesekkür

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm

Bölüm

1211

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44 Sonsöz](#)

[BU ÇARPICI KAPAK RESMİNİ KAZANIN!](#)

["ORJİNAL KAZAN" RESMİ KATILIM FORMU](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Word Wenches'e:

*Blog arkadaşları,
harika yazarlar ve
iyi dostlar.*

Teşekkür

Eric Hare'e yelken ve hakkında verdiği bilgiler için teşekkür ederim, o
olmasaydı gerçekten denizde olurdum!
Tüm hatalar bana aittir.

Bölüm 1

"Hamile bir ne yaparsınız, Hamile bir düşesle ne yaparsınız, Hamile bir düşesle ne yaparsınız? Ear-lye in the mooor-ning!"

Sarah Clarke-Townsend, at arabasını Ralston Manastırı'ndan uzaklaşan yeşil bir yola yönlendirirken şarkıyı göklere çıkardı. Bir başka mısıraya başlamak için nefesini tuttuğunda, hamile olan ikiz kardeşi Ashton Düşesi Mariah kahkahalara boğuldu ve bir elini karnına bastırdı. "Bu şarkıyı sen mi besteledin, Sarah?"

Sarah sırttı. Güneş ufukta yeni yükseliyordu ve muhteşem bir bahar gününün şerefine nergis renginde bir elbise giymişti. "Bir keresinde duyduğum bir denizci şarkısının sözlerini değiştirdim. Orijinalinde sarhoş bir denizciyle ne yapılacağı soruluyordu."

"Sarhoş bir denizci bile şu anda benden daha zarif olurdu," dedi Mariah, Sarah'nınkiyle aynı tonda olan altın rengi saçlarını geriye doğru tararken hayıflanarak. "Beni bu kadar güldürme, yoksa bu bebeği şimdi doğurabilirim!"

"Yapma bunu!" Sarah telaşla konuştu. "Seni şafak vakti gezintiye çıkarmaya ikna etmeme izin vermen yeterince kötü. Murphy bizi belli bir mesafeden takip ediyor olsa da Ralston Abbey'deki herkes bunu öğrendiğinde histerik kriz geçirecek."

"İşte bu yüzden dışarı çıkmak istedim," dedi Mariah öfkeyle. "Kendimi çok huzursuz hissediyorum! Sırtım ağrıyor ve herkes sanki porselenden yapılmışım gibi üzerime titrediği için sinirlerim geriliyor. Bu beni *deli* ediyor!" İşte bu yüzden Ashton Düşesi giyinmiş ve parmak uçlarına basarak karanlık

Sarah'nın kapısını tıklatıp sabah erkenden arazide bir gezinti yapmak için yalvarmak için koridorlar.

"Sana tapan bir kocaya sahip olmanın bedeli bu," dedi Sarah, kıskançlığını gizlemek için ses tonunu hafifleterek. Kız kardeşinin harika bir kocası olmasını yadırgamadı; Mariah oldukça düzensiz bir çocukluk geçirmişti ve mutluluğu hak ediyordu. Ama Sarah böyle bir mutluluk şansını kendi elinden kaçırdığı için üzgündü.

"Doğru, ben de şükrediyorum!" Mariah yüzünü buruşturdu. "Ah, küçük şeytan tekmeliyor! Adam ruh halim konusunda bir aziz oldu. Daha önce hiç bu kadar değişken olmamıştım."

"Yakında bebek burada olacak ve sen de bir kez daha sakın ve gülen Altın Düşes olacaksın." Sarah bir eliyle yumuşak yün at arabası kilimini kendine doğru çekti. O ve kız kardeşi sıcak tutacak şekilde giyinmişlerdi ve arabanın kaputu rüzgârı engellemek için yukarı çekilmişti ama sabah havası hâlâ serindi.

"Umarım haklısındır." Mariah tereddüt etti. "Üzerimde bir bulutun dolaştığını hissediyorum. Sanki korkunç bir şey olacakmış gibi."

Sarah kaşlarını çattı, sonra hızla yüz ifadesini düzeltti. "Bu çok doğal, özellikle de ilk bebekte. Ama kadınlar bunu çok eski zamanlardan beri yapıyorlar ve sen de her zamanki becerikliliğinle üstesinden geleceksin. Annem bizden çok daha uzun değil ve ikizlerini hiç zorlanmadan doğurdu."

"Şimdi öyle diyor ama belki de sadece beni neşelendirmeye çalışıyor." Mariah hızlı bir ruh hali değişikliğiyle sırtıttı. "Sen ilk çocuğunla çılgınca huysuzlandığında sakın ve mantıklı olmayı dört gözle bekliyorum. Ve bana kız kurusu olmaya mahkûm olduğun saçmalığını da anlatma. Adam'ın arkadaşlarının yarısı, eğer onlara gülümsersen seninle hemen evlenir."

Sarah gözlerini devirdi. "Saçmalıyorsun. Taklit bir Altın Düşes olmak gibi bir arzum yok." Bir kavşağa yaklaştıklarında eşleşen kestane çiftini yavaşlattı. "Bu araziye pek iyi bilmiyorum. Hangi yöne gitmeliyiz?"

"Sağdaki çataldan dön," dedi kız kardeşi. "Yol, arazinin en yüksek tepesindeki terk edilmiş bir kiliseye çıkıyor. Çok ama çok eski ve elverişli bir konumda değil, bu yüzden Ralston köyü vadide büyüdükçe terk edildi." Mariah hüzünlü görünüyordu. "Adam ve ben, aşırı beslenmiş bir inek boyutunda ve şeklinde olmadığım zamanlarda oraya gitmekten keyif alırdık. Kendime eskiden nasıl göründüğümü hatırlatmak için sana ."

"Ve yine olacak. Annem ikizleri olmasına rağmen formunu çok çabuk geri kazandığını söyledi, yani güzel olmak bizim kanımızda var."

"Umarım haklıdır." Mariah Sarah'nın ellerinden birini sıktı. "Burada olmana çok sevindim! Ayrı kaldığımız onca yıl için çok zldm."

"Dedikoducu kocakarılar olmak için önümüzde yıllar var," diye güvence verdi Sarah.

Yol tırmanıyordu. Srat arabası tepenin zirvesine yaklaştığında bir dönemeci döndüler ve düz taş bir kilise göründü. "Muhteşem!" Yapıya yaklaştıklarında Sarah haykırdı. "Saksonlara benziyor. Bu da onu bin yıldan daha eski yapar. Çok iyi durumda."

"Adam kilisenin bakımını yapıyor. Kış aylarında tarlada pek iş olmadığı için bu proje işçilere istihdam sağlıyor." Mariah karnının büyük kıvrımını ovarken kaşlarını çattı. "Mahzeni bile temizlediler ve meşe sıralar inşa ettiler. Kilise tamamen onarıldığında, onlara restore edecek başka bir şey bulmak zorunda kalacak."

Açık tepede rüzgâr çok sert esiyordu. Sarah, yaz değil bahar mevsiminde hatırlayarak, "Artık geri dönelim mi? ştmene izin veremeyiz. şansımız yaver giderse insanlar uyanıp katığınızı fark etmeden manastıra dönmüş oluruz."

Mariah cevap vermeye başladı, sonra nefesi kesildi ve kollarını karnına sararak eğildi. "Tanrım, sanırım bu bebek şu anda boşalmak istiyor!"

Arabayı durma noktasına getirdiğinde Sarah'nın kalbi sıkışmıştı. "Oh, lütfen, hayır! Manastıra dönene kadar bekle! Yarım saatten az kaldı."

"I . . . Yapamam!" Mariah arabanın kenarına yapıştı, kahverengi gözleri panikle irileşmişti. "Julia bana tüm aşamaları anlattı ve bazen doğumun hızlı bazen de yavaş olduğunu söyledi ve bu benim ilk doğumum için muhtemelen yavaş olacak."

"Ama sabırsız olduğunuz için bu bebeği hemen doğurmaya karar verdiniz." Sarah sesini hafif tutmaya çalıştı ama dehşete kapılmıştı. Dizginleri bağladı ve Mariah'yı arabadan indirmek için aşağı atladı. Kan ve sıvı kız kardeşinin eteklerinin arkasını boyuyordu. Ne yapmalıydı? *Ne yapmalıydı?*

Damat. Murphy virajı dönmüştü ve onları görebiliyordu, bu yüzden Sarah boştaki elini ılđınca salladı.

Murphy atı drtıyla koşturdu ve saniyeler içinde yanlarına vardı. "Sorun nedir, bayan?"

"Bebek geliyor!" Sarah sert bir şekilde söyledi.

Murphy'nin yüzünde çoğu erkeğin kadın üremesiyle karşılaştığında hissettiği dehşetin bir parıltısı belirdi ama o bir askerdi. Kendini toparlaması ve sertçe sorması sadece bir an sürdü: "Düşesi atımın üzerinde eve götüreyim mi? Onu eve götürmenin en hızlı yolu bu olacaktır."

"Hayır!" Mariah doğruldu, yüzü gerilmişti. "Daha yavaş bir yola ihtiyacım var."

"Ve-oh, Tanrım, Adam'a ihtiyacım var!"

Hamile bir kadının eyer yayında taşınması tehlikeli olabilirdi ve at arabası Mariah'nın içinde uzanamayacağı kadar küçüktü. Daha iyi ne olabilirdi? Sarah, "Onu kiliseye götüreceğim ve rahat ettireceğim. Ashton'ı ve büyük bir arabayı getirin, içinde bir sürü dolgu, saman ve kuştüyü yataklar falan olsun. Düşesin ebesi olduğu için Leydi Julia'yı da getirin."

"Evet, bayan." Murphy bineğini döndürdü ve son sürat yola koyuldu. "Yürüyebilir misin?" Sarah sakın görünmeye çalışarak kız kardeşine sordu.

"I . . . Sanırım öyle." Mariah kendini toparlarken bir an için gözlerini kapattı. "Kasılmalar şimdilik geçti. Uzanabilmem için içeri girmeme yardım et."

Sarah boştaki eliyle arabanın kilimlerini aldı ve kız kardeşini eski taş binaya götürdü. Kapı da tıpkı çatı gibi yeni görünüyordu ve kolayca açıldı.

İçeride, nefin bir basamak üzerinde yer alan ve basit bir taş mihrabı barındıran bir düzine sıra kilise avlusuna bakıyordu. Nefin uzak tarafındaki kemerli bir açıklık, muhtemelen Leydi Şapeli olan küçük bir odaya açılıyordu. Dar kemerli pencereler içeriye loşlaştırıyordu ve cam olmadığı için kilise soğuktu. Ama en azından rüzgârın dışındaydılar.

Sarah, "Kürsüde sana bir palet yapmak için araba cüppelerini kullanacağım" dedi.

Mariah sessiz bir onaylamayla başını salladı. Sarah soğuk taş zemini yumuşatmak için bir halıyı ikiye katladı, sonra da kız kardeşinin uzanmasına yardım etti. Sarah Mariah'nın üzerini diğer halıyla örterken, kız kardeşi daha fazla kasılmanın küçük bedenini sarmasıyla haykırdı.

Sarah korkusunu gizleyerek kız kardeşinin sıkıttığı elini tuttu. "Sabırsız küçük dostum," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Ama doğum zaman alır. Adam ve Julia sen farkına varmadan burada olacaklar."

"Buraya gelmeleri bir saate yakın sürer." Mariah gözlerini kapattı. Yüzü bembeyazdı ve terden sıırılsıklam olmuştu. "Asla yapmamalıydım"

beni gezdirmeye ikna ettin! Eğer başaramazsam, lütfen Adam ve bebeğe göz kulak ol."

Sarah sakın görünmek için elinden geleni yaparak, "Hastalıklı davranıyorsun," dedi. "Bebeğin ortaya çıkmak için uygunsuz bir zaman ve yer seçmesi dışında hiçbir sorun yok. Düşünsenize, bir sonraki Ashton Dükü'nü bir saman arabasında doğurabilirsiniz! Bu ona diğer okul çocuklarının önünde hava atacak bir şey verecektir."

Mariah yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir düşes olmadığının bir kanıtı daha. Öyle olsaydım, bu çocuğu doğurmak için evde, kendi yatağında kalırdım."

"Düzgün bir dük seninle evlenmek için ısrar ettiğine göre, bence sen tam anlamıyla ehilsin." Sarah kız kardeşinin alnındaki nemli altın sarısı saçları taradı. Mariah ile birbirlerine bu kadar çok benzemelerine rağmen pek çok açıdan farklı olmalarını hep garip bulmuştu. "Sakin ol canım. Adam, Julia ve güzel, yumuşak bir araba birazdan burada olacak ve sen de kuşluk vakti kendi yatağına dönmüş olacaksın. Tüm bunlar sadece kötü bir rüya olacak."

"Umarım haklısındır." Mariah'nın eli Sarah'nın elini morartıcı bir güçle sıktı. "Lanet olsun, bir kasılma daha!"

Sarah daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek kız kardeşinin elini tuttu. Kasılmalar birbirine o kadar yakındı ki bebek gerçekten de her an doğabilirdi. Artık çok geç olduğu için, deneyimli bir ebe ve Mariah'nın en iyi arkadaşı olan Leydi Julia'nın bir keresinde kadınların genellikle zamanlarından önce huzursuz ve enerji dolu olduklarını söylediğini hatırladı. Tam da Mariah'nın olduğu gibi.

Boş pencereden tekerlek ve toynak sesleri geliyordu. "Geldiler!" Sarah büyük bir rahatlamayla haykırdı. "İyi zaman geçirmişler. Dışarı çıkıp onları karşılayacağım. Adam çıldırmış olmalı."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, sonra dışarıdan gelen tuhaf sesleri duyunca olduğu yerde dondu kaldı. Adam, Murphy ya da Leydi Julia'nın kocası Binbaşı Alex Randall değil, boğuk, eğitimsiz bir ses. "Damadın gitmesi büyük şans," dedi adam böbürlenerek. "Bela gibi görünüyordu. Artık gittiğine göre, kimseyi öldürmek zorunda kalmadan hamile düşesi kaçırabiliriz."

Bölüm 2

Dehşete kapılan Sarah halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. Ama sesler devam etti. Başka bir adam homurdandı, "Giderek artan bir kadını kaçırmak istemiyorum, Flannery. Kaçmak için hızlı hareket etmemiz gerekecek ve eğer çok fazla zıplarsa bu onu öldürebilir."

"Ölürse ölür, Curran. Ben sürerken çok hızlı gideriz," dedi üçüncü bir adam. "Belki düşesin arabasını ve iki güzel atını da yanımıza alabiliriz."

Yüce Tanrım, neden Mariah'yı kaçırmak istesinler ki?

Cevap hemen belliydi: Mariah, Britanya'nın en zengin adamlarından biriyle evliydi. Adam, karısının ve yeni doğan çocuğunun sağ salim geri dönmesi için her türlü bedeli ödeyecek ve sonra da onu kaçıranları çıplak elleriyle öldürecekti.

Adamlar Adam'ın atlarını hayranlıkla seyretmeye devam ederken, Sarah'yı buz gibi bir korku kapladı. Mariah doğum sancısı çekerken onu sürüklemek kesinlikle onu öldürecekti ama üç ya da daha fazla adama karşı ikisi ne yapabilirdi ki? Bu tepe açık ve çimenlikti, bu yüzden kaçsalar bile kolayca fark edilebilirlerdi.

Aklına bir fikir geldi. Çılgıncaydı ama Sarah'nın aklına başka bir çözüm gelmiyordu. Döndü ve kız kardeşinin yanına koştu. "Dışarıda birkaç kaba adam var ve seni kaçırmayı planlıyorlar! Ben onları sen olduğuma ikna ederken saklanmalısın."

"Yüce Tanrım, çocuk kaçıranlar mı?" Mariah'nın şok olmuş gözleri fal taşı gibi açıldı. Sarah'nın sözlerini sindirirken, "Eğer beni taklit edersen, onun yerine sen kaçırılacaksın!" diye haykırdı.

"Eğer ikimizi de bulurlarsa, ya beni de seninle birlikte götürürler ya da tanık olduğum için beni öldürürler," dedi Sarah acımasızca. "İşin püf noktası onları burada yalnız olduğuma ve düşes olduğuma ikna etmek. Senin tek yumurta ikizin olduğunu bilmiyor olabilirler ve curricle'ın kaputu kalkık olduğu için muhtemelen ikimizin buraya geldiğini görmemişlerdir. O yüzden biz dua ederken sen saklanmalısın. Acele et, kaybedecek zamanımız yok!" Kız kardeşinin elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Saklanması gereken kişi sen olmalısın," dedi Mariah kararsızca. "Eğer istedikleri bensem, seni aramayacaklardır."

"Aptal olma!" Bakışları küçük, sade kiliseyi tararken Sarah tersledi. Sunak pek de saklanacak bir yer değildi, sıralar da öyle. "Eğer kendi güvenliğini düşünmüyorsan, bebeğin güvenliğini düşün. Onu riske atamazsın!"

Mariah titreyen elini şişkin karnının üzerinde gezdirirken yüzü griye döndü. "Sen . . . haklısın. Ama lütfen, eğer seni alırlarsa dikkatli ol! Adam seni kurtarmak için adamlarını gönderecek ama kaçma şansın varsa bunu bekleme."

"Benim için endişelenmeyin." Zamanlarının tükenmekte olduğunu bilen Sarah, "Bir mahzenden bahsetmiştin. Nerede?" diye sordu.

"Leydi Şapeli'nde."

Sarah arabanın cüppesini aldı ve şapele doğru gittiler. Küçük odaya girdiklerinde Sarah etrafına baktı ve hiçbir şey göremedi.

Mariah işaret etti. "Orada. Sunağın arkasında."

Mahzenin girişi, sunağın etrafından dolaşılmadığı sürece görünmeyen sade ahşap bir kapaktı. Sarah kapıyı kaldırarak nemli karanlığa inen taş basamakları ortaya çıkardı. Cehenneme açılan bir kapı gibi göründüğünü düşünerek ürperdi. "Oraya inmeye dayanabilir misin?"

"Fazla seçeneğim yok, değil mi?" Mariah tahta korkuluklara ağır ağır yaslanarak merdivenlerden inmeye başladı. "Adam'la birlikte aşağıdaydım. En azından kemikler çıkarıldı ve dışarıya gömüldü."

Sarah, eğer temizlenmemiş olsaydı mahzende saklanacağı düşüncesiyle ürperdi. Tanrıya şükür kemikler gitmişti!

"Bekle!" Mariah merdivenlerden inerken yarı yolda durdu ve bir basamağa çöktü, yeni bir kasılma onu sarsarken elini karnına bastırdı. Acıyla savaşarak eldivenini çıkardı ve acı içinde evlilik yüzüğünü çıkardı. "Buna ihtiyacın olacak."

Yüzük el değıştirirken elleri bir an için birbirini yakaladı ve tuttu. Sarah kız kardeşinin kendisinininkine çok benzeyen kahverengi gözlerine bakarken, birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerinin acı verici bilgisiyle yüzleşti.

Böyle düşünceleri kaldıramazdı. Mariah'nın elini bırakarak yüzüğü sol elinin üçüncü parmağına geçirdi. Kendisi hiç yüzük takmazdı, bu yüzden Mariah'nın bunu düşünmüş olması iyi bir şeydi.

Kilisenin kapısı açıldı ve adamlar içeri girdi. Nabızı hızla atan Sarah, kız kardeşinin ardından arabanın cüppesini fırlattı. "Sessiz ol!" dedi nefesinin altında.

Kapanı sessizce indirirken Mariah'nın fısıldadığını duydu: "Seni seviyorum Sarah. Kendine iyi bak."

Sarah doğruldu ve bir anlığına gözlerini kapatarak sakinliğini ve aristokrat kibrini topladı. Düşes taklidi başarısız olursa, kendisi, Mariah ve doğmamış bebek mahvolacaktı.

Avludan gelen bir ses öfkeyle, "Nerede bu kadın?" diye sordu.

Sarah ufak tefekti, sarışındı ve bir sepet dolusu kedi yavrusunun gözünü korkutmakta güçlük çekerdi ama o da kendi payına düşen buyurgan kontesleri ve otoriter düşesleri gözlemlemişti. Kendisine Sarah Clarke- Townsend değil, Ashton Düşesi Mariah olduğunu söyleyerek çenesini kaldırdı ve kilise avlusuna doğru ilerledi. "Siz beyler yolunuzu mu kaybettiniz?" diye sordu soğukkanlılıkla. "Bu şapel özeldir."

Üç sert görünümlü adam sanki bekledikleri kişi değilmiş gibi ona baktı. En karanlık adam sordu: "Siz Ashton Düşesi misiniz?"

"Öyle Flannery, onu bir kez uzaktan görmüştüm," dedi iri yarı bir adam.

Sarah, Leydi Şapeli'nden zar zor duyulabilen bir inilti duydu. Fark etmemeleri için sesini yükselterek, "Kimliğim sizi ilgilendirmez. Ben buraya aidim ama siz değilsiniz." Kaşlarını kaldırdı. "Siz kimsiniz? İzinsiz girenler dışında."

Boğuk sesli adam, "Düşesin hamile olduğu söylendi," dedi.

"Bebekler doğar," dedi soğuk bir şekilde. "Sevgili oğlum erken geldi."

Esmer adam gürültülü bir kahkaha attı. "Demek yüce ve kudretli hanımefendileri evlenmeden önce düğün için bacaklarını açıyordu! Bir leydi olmak için çok fazla."

"Kendini unutuyorsun," dedi kadın o kadar buz gibi bir ses tonuyla ki adam farkında olmadan bir adım geri çekildi. "Lütfen gidin."

"Bebek nerede?" diye sordu kısık sesli olan, gözleri kurnazca bakıyordu.

"Ufaklığa şans dilemek istiyorum. Onu buraya biraz temiz hava alsın diye mi getirdin?" "Tabii ki hayır. Sütannesiyse birlikte." Sarah'nın ses tonu nazikçe

ima ediyordu

sadece köylüler kendi bebeklerini emzirirdi.

Adamlardan biri küfretti. "Çok geç kaldık, Flannery."

"O zaman işimizi görür." Flannery gözlerini kısarak Sarah'ya baktı. "Gelin leydim. Sizi gezintiye çıkarıyoruz."

Çekinmeyi reddederek, "Doğru unvan 'zat-ı aliniz'dir ve sizinle gelmek gibi bir arzum yok. Hemen gitmenizi öneririm. Damadımı, kocamı ve misafirlerimizi doğaçlama bir kahvaltı için bana katılmaya çağırması için gönderdim. İçlerinden birkaçı asker. Onlara meydan okumak akıllıca olmaz."

Flannery biraz üzüntüyle, "Sanmıyorum," dedi. "Onlar gelene kadar biz çoktan gitmiş olacağız. At arabasını ve atları bırakmak zorunda kalacağız, böylece buraları aramakla vakit kaybedecekler." Sarah'nın kolunu tutmak için uzandı. "Kaldır o güzel kışını, lanet olası zarafet."

"Dokunma bana!" dedi öyle bir şiddetle ki adamın eli düştü.

Boğuk sesli adam küfretti ve uzun, vahşi görünümlü bir bıçak çıkardı. "O zaman kımılda, yoksa seni taşıyım. İstedğin buysa parçalar halinde!"

Bıçaktan dehşete düşen Sarah pelerinini çekti, başını kaldırdı ve kapıya doğru yürüdü. Bu haydutları Mariah'dan ne kadar çabuk uzaklaştırırsa o kadar iyiydi.

Ondan sonra Tanrı yardımcısı olsun.

Bölüm 3

Ralston Abbey, Glasgow'dan Londra'ya giden en kısa yol sayılmazdı ama Rob Carmichael, Ashton'ın birkaç günlüğüne aile konağında kalması için yaptığı açık daveti değerlendirmeye karar verdi. Dük ikamet ettiği zamanlarda her zaman iyi bir arkadaşı ve ikamet etmediği zamanlarda da Ralston Abbey hizmetkârları Rob'a onur konuğu olarak davranılacağını bilirlerdi. Rob kendini çekingen hissettiğinden, Ashton'ın Londra'da olmasını umuyordu.

Manastırın küçük bir isyanın yaşandığı etkileyici girişine yaklaştığında bu umudu yıkıldı. Araştırmak için atını mahmuzladığında, hareket ve gürültü, bazıları at sırtında olan endişeli insanlarla çevrili düz bir saman arabasına dönüştü.

Rob gruba ulaştığında, yürek parçalayan bir çığlık sabah havasını parçaladı. Çığlık, vagonun kalın yastıklı yatağında kıvranan kadından geliyordu.

Yüce Tanrım, Ashton Düşesi! Kocasının yanında diz çöktü ve kadın acı içinde kıvranırken küçük, beyaz boğumlu elini tuttu. Rob, kadının doğum sancısı çektiğini ve kuş tüyü yatağı kaplayan kandan doğumun iyi gitmediğini anladı.

Diğer yanında diz çökmüş, minyon, siyah saçlı ve aynı zamanda hamile bir kadın vardı. Hizmetçiler ve diğerleri vagonun etrafında dönüp dururken düşese sakinleştirici sözler söyledi.

Ashton'ın baş seyisi Murphy arabanın şoförüydü. O ve Rob eski arkadaşlardı, bu yüzden Rob sürücü koltuğuna yaklaşarak sessizce, "Arazide araba kullanırken aniden kaçırıldı mı?" diye sordu.

Murphy hasta görünüyordu ve Rob'u teşhis etmesi birkaç dakikasını aldı. "Carmichael. Bundan çok daha kötü. Düşes ve ikiz kız kardeşi sakin bir sabah gezintisi yaparken birkaç kötü adam onları yakalamış. Kız kardeş düşesi saklamış ve onun lütfuymuş gibi davranmış, bu yüzden de piçler onu almışlar." Arkasındaki arabaya başıyla işaret etti. "Düşes doğum sancısı çekmenin yanı sıra kız kardeşi için de çıldırıyor."

Düşesi böyle koruyacak kadar cesur bir kız kardeş. Rob bakışlarını vagona çevirdi. Rob, Ashton Düşesi Mariah ile daha iyi zamanlarında, içeri girdiğinde bir odayı aydınlatan ve herkes için bir gülümsemesi olan, gülen, altın saçlı bir büyücü olduğu zamanlarda kısa bir süre tanışmıştı.

Şimdi yüzü kıpkırmızı ve gözyaşlarıyla doluydu, "Sarah'yı kurtarmalısın, Adam! O zalimler her dakika daha da uzaklaşıyor ve Sarah'nın ben olmadığımı anlarsa ..." Bir başka titreyen kasılma sırasında dudağını ısırırken sesi kesildi.

Ashton yatıştırıcı bir sesle, "En kısa zamanda peşinden adam göndereceğim ama şimdi seni içeri götürmeliyim ki Julia seninle düzgün bir şekilde ilgilenbilsin," dedi. Sesi sakın olsa da gözleri cehennemdeki bir adamı gösteriyordu.

İki iri yarı hizmetkâr bir çöp taşıyarak arabaya yaklaştı. Onları Ashton kadar gergin görünen zayıf sarışın bir adam yönlendiriyordu. Binbaşı Alex Randall. Randall ve Ashton, Rob bir yıl gerideyken Westerfield Akademisi'nde sınıf arkadaşlarıydılar. Okul küçük olduğu için öğrenciler birbirini tanıyordu.

Dudakları gergin Randall arkadaşına, "Onu bana ver," dedi.

Ashton kollarını karısının altına soktu ve onu yavaşça arabanın kenarından Randall'ın kollarına doğru kaldırdı. Randall dönüp onu sedyeye yatırırken, Ashton yere atladı ve karısının elini tekrar tuttu.

Randall siyah saçlı kadına doğru uzandı. "Bugünün işi senin için biçilmiş kaftan, aşkım."

Dükün kızı ve deneyimli bir ebe olan Leydi Julia Randall'dı bu. Kocasını yere yatırdıktan sonra, yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde kollarına girmiş ve ona sarılmıştı. Elini karnına bastırduğunda, kocası dehşetle, "Yüce Tanrım, sen de mi doğuracaksın?" dedi.

Yüzü gerilmiş olsa da, "Yanlış doğum," diye güvence verdi ona. "Ama burayı ziyaret eden yerel ebeyi çağırın. Kendisi çok iyidir ve Mariah konusunda bana yardımcı olabilir."

Randall başını salladı ama endişeli görünüyordu.

Rob aradı, "Ashton! Anladığım kadarıyla hizmetlerime ihtiyacın var?"

Ashton başını kaldırdı, önce irkildi, sonra rahatladı. "İlahi müdahale! Görmeyi tercih edeceğim başka bir adam düşünemiyorum Rob. Mariah'nın kız kardeşi Sarah kaçırıldı ve birinin onu mümkün olan en kısa sürede kurtarması gerekiyor."

Hizmetçiler düşesi götürmek üzereydiler ki, "Rob Carmichael mı? Bow Street Koşucusu mu? Tanrı'ya şükürler olsun! Lütfen, benim için Sarah'yı bulun!"

"Yapacağım, Majesteleri," dedi, bakışları onunkileri tutarak. "Neye benziyor?"

"Aynen benim gibi." Düşes boştaki elini şişmiş vücuduna doğru sallarken alaycı bir gülümseme takındı. "En azından ben böyle görünmediğim zaman. Biz tek yumurta ikiziyiz."

"Bana onu kaçırان adamlardan bahsedebilir misiniz?"

"Onları görmedim." Düşes bir başka kasılma onu sarsarken gözlerini kapattı. "Kaba görünüşlü olduklarını söyledi ama bunun bir faydası yok."

"Merak etme, onu bulacağım. Çok uzağa gitmiş olamazlar." İnsanları bulmak Rob'un uzmanlık alanıydı. "Kaçırılma olayının nerede gerçekleştiğini görmem gerek."

Mariah kısık bir çığlık atınca Ashton irkildi. "Murphy benden daha çok şey biliyor," dedi hızla. "Avda yardıma ihtiyacınız olursa onu da yanınıza alın."

Rob bir an tereddüt etti. Murphy bir askerdi ve sert, yetenekli bir adamdı. Sonra başını salladı. "Yalnız çalışmaya alışkınım ve genç bayanı bir meydan savaşı yerine sessizce çıkarmak daha güvenli olacaktır. Elimden geldiğince sizi haberdar edeceğim."

Ashton Rob'un omzunu hızlı ve sert bir şekilde sıktı. "Sarah'yı sağ salim eve getir, Rob." Sonra dönüp eve yöneldi, karısının elini tutuyordu, taşıyıcılar da onu mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyordu. Arkalarında Randall'lar yürüyordu, binbaşı kolunu karısına dolamıştı.

Rob güvenli bir teslimat için hızlıca dua ettikten sonra hâlâ arabanın sürücü koltuğunda oturan baş seyise döndü. "Şunu duyuyor musun?"

Murphy başını salladı ve Rob'un bineğine uzman bir gözle baktı. "Atın çok çalışıyor. Onu ahıra getir, ben de sana Strider'ı ayarlayayım. Dayanıklılık konusunda elimizdeki en iyi at o."

Rob başını salladı, kendi bineği Sultan'ın Ashton'ın lüks ahırlarında dinlenmeyi hak ettiğini biliyordu. Murphy'nin arabasını takip ederek geniş manastırın çevresindeki ahır avlusuna geldi. Birkaç dakika içinde Rob'un heybeleri büyük, rahat bir kestane rengi olan Strider'a aktarıldı.

Murphy şık, koyu renkli bir doru ata bindi ve iki adam hızlı bir tırısla Wiltshire Downs'a doğru yola koyuldular. Rob, "Kaçırılmanın üzerinden ne kadar geçti?" diye sordu.

Murphy güneşe baktı. "Üç saat oluyor. Düşes uyandığında kendini çok huzursuz hissediyordu ve kız kardeşini onu arabayla gezmeye götürmesi için ikna etti. Ben de peşinden gittim tabii. Arazinin diğer tarafındaki eski kiliseye vardıklarında, Düşes'in doğum sancısı tuttu. Yardım almak için geri geldim. Biz

Düşes geri döndüğünde mahzende saklanıyordu ve kız kardeşi kaçırılmıştı." Acımasızca küfretti. "Onları asla bırakmamalıydım!"

"Fazla seçeneğiniz yokmuş gibi görünüyor," dedi Rob. "Kaçıranların nasıl bu kadar iyi zamanlama yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?"

Görünüşe göre Murphy bunu düşünmemişti. Atını uzun bir tepeye çıkan bir yola çevirirken kaşlarını çatı. "Düşes eve kapanmayı sevmez, bu yüzden hava güzel olduğunda dışarı çıkar. Ashton genellikle onu sürerdi ve bir seyis de arkasından gelirdi. Mülkün içinden geçen birkaç halka açık yol var, bu yüzden ahırları izleyen biri onun neredeyse her gün dışarı çıktığını görebilir."

Rob düşünceli bir ifadeyle, "Bu birkaç adam ve sabırlı bir bekleyiş olduğunu gösteriyor," dedi. "İyi disiplinli, adi suçlular değil."

Murphy'nin yüzü gerildi. "Bir düşesin fidyesi küçük bir gözetmen ordusuna yetebilir."

"Kiliseye bir fidye notu bırakılmış mıydı?"

Damat üzgün görünüyordu. "O kadar şey olurken bakmak aklıma gelmedi; düşes kız kardeşi için yardım dileniyor, dük de onu eve götürebilmemiz için arabaya güvenli bir şekilde bindirmeye çalışıyor."

"Şansımız varsa bir not buluruz," dedi Rob. "Eğer istedikleri fidyeyse, muhtemelen onu çok uzağa götürmeyeceklerdir ve yere inmek için güvenli bir yer hazırlamış olacaktıdır."

Onun üslubunu fark eden Murphy, "Fidye dışında bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Rob omuz silkti. "Bir dükün düşmanları olur. Ashton'ın Hindu kanını onaylamayanlarla başı belaya girdi."

Murphy kaşlarını çatı. "Evet, ama bu düşesi hedef alıyordu."

"Doğru. Bana kız kardeşinden bahset. Adı ne?"

"Bayan Sarah Clarke-Townsend. O ve düşes, baba tarafından Lord Torrington'ın, anne tarafından ise Lord Babcock'un yeğenleridir."

"biri?"

Murphy tereddüt etti. "Onu pek görmedim. Hoş, küçük bir şey. Düşes kadar dışa dönük değil ama her zaman kibar ve neşeli. Düşes büyümeye başlamadan önce kız kardeşler bir elmanın iki yarısı gibiydiler." Bir süre durakladıktan sonra, "Bayan Sarah iyi bir binici ve sürücüdür," diye ekledi.

Kız kardeşi ve doğmamış çocuğu uğruna kendini tehlikeye atacak kadar da cesurdu. Şimdi bundan pişman olup olmadığını merak ediyordu.

Rob eski taş binayı kiliseden ziyade şapel olarak adlandırırđı. Aşağıların yüksek bir noktasında duruyordu. Tanrı'ya daha yakın, ama rüzgarlara daha yakın.

Atlarını bağladıktan sonra Murphy'yle birlikte kiliseyi aradılar. Yeni inşa edilmiş sıralarda bile, taşlık iç kısım gizlenmek için çok az yer sunuyordu. Rob düşesin mahzende geçirdiğı zamanı kıskanmıyordu ama nemli delik onu kurtarmıştı.

Fidye notu yoktu. Rob'un kilisenin etrafını arayabilmesi için dışarı çıktılar. Gece boyunca yağın yağmur zemini yumuşatmıştı. Derin tekerlek izlerini işaret etti. "Düşes için getirdiğiniz araba bu olabilir mi?"

Murphy başıyla onayladı. "Şuradaki hafif izler Bayan Sarah'nın sürdüğü at arabası tarafından yapılmış."

"Bir midilli arabası değil de bir curricle mi? Dediğiniz gibi, iyi bir sürücüdür."

Murphy, "Bir koç ve dört kişiyi idare edecek kadar güçlü olduğundan şüpheliyim ama curricle'ı benim kadar iyi idare ediyor," dedi.

Rob'un kaşları çatıldı. "Eminim abartıyorsunuzdur."

Diğer adamın gözlerinde bir parça eğlence belirdi. "Evet, ama sadece biraz."

Rob şapelin etrafında volta atmaya, çimenli toprağı incelemeye başladı. Batı tarafında aradığı şeyi buldu. "Dört kişilik bir at arabası bir süre burada durdu. Çok uzun değil." Tepenin aşağısını işaret etti, burada ezilmiş bitki örtüsünden oluşan ince bir iz görülebiliyordu. "Batıya doğru gittiler. Bahsettiğiniz halka açık patikalardan birini mi takip etmişler?"

Murphy bir eliyle gözlerini gölgeledi. "Evet, izler bu tepenin eteğinde halka açık bir yolla birleşiyor. Patika batıya, arazinin arka tarafına doğru devam ediyor ve Bristol yolunu geçiyor."

Rob atına bindi. "Bir tarla işçisinin ya da kiracının arabayı görmüş olma ihtimali var mı?"

Murphy atına binerken, "Mümkün," diye onayladı.

Yakın zamanda bu yoldan başka bir araç geçmediğı için nemli toprakta at arabasının izlerini takip etmek kolaydı. Rob sessiz yeşil araziye tarayarak kaçırınlardan herhangi bir iz aradı. Hiçbir şey yoktu. Arazi geniş ve boştu.

Bristol yoluna yaklaşmışlardı ki Rob sağ taraflarındaki tepede taze bahar otlarını otlayan bir koyun sürüsü gördü. "Bakalım orada

bir çoban mı?"

"Bir tane olmalı."

Koyunlar, becerikli bir çoban köpeğinin dikkatli bakışları ve yakındaki bir ağacın altında uyuklayan havuç saçlı bir çocuğun daha az dikkatli bakımı altında huzur içinde otuyorlardı. Atların yaklaştığını duyunca ayağa fırladı ve tetikte görünmeye çalıştı.

Bineğini dizginleyen Rob, "Bu sabah erken saatlerde halka açık patikadan geçen bir araba gördünüz mü?" diye sordu.

"Evet," dedi çocuk. "Fark ettim, çünkü daha önce orada hiç araba görmemiştim. Cehennemden çıkmış yarasa gibi gidiyordu. Dükün bir misafiri olmalı diye düşündüm, arazinin karşısındaki Bristol yoluna giden kısa yoldan gidiyordu."

Rob dikkatle öne doğru eğildi. "Arabayı tarif edebilir misiniz?"

"Ah, evet!" dedi çoban, canlanarak. "Güzel bir seyahat arabasıydı, gösterişli değildi ama sağlamdı. Taba rengi bir gövde ve siyah süslemeler. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi Cleveland beygirleri çekiyordu. Liderin beyaz bir çorabı vardı ve her iki tekerlekte de alevler vardı."

"Şoförü tarif edebilir misiniz? Bir koruma var mıydı? İçeride yolcu var mıydı?"

Çocuğun yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Şoför esmerdi. İri yarı. Bir koruma olup olmadığından emin değilim. Yolcular da olabilirdi ama fark etmedim."

"İçeride genç ve güzel bir kadın görmediniz mi?"

"Hayır efendim," diye özür dileyerek cevap verdi. "Atlardan başka bir şey fark etmedim."

"Arabanın Bristol yolunda hangi yöne döndüğünü görebildiniz mi?"

Çocuk başını salladı. "Buradan yolu göremiyorum."

En azından arabanın iyi bir tarifini yapmışlardı. "Bilgi için teşekkürler." Rob cebinden yarım bir kron çıkardı ve çocuğa uzattı. "Atlari seviyor gibi görüldüğüne göre belki de Ashton ahırlarında yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmalısın."

Genç çoban ağzı açık kaldı. "Bunu yapabilir miyim?"

"Sormaktan zarar gelmez," dedi Murphy alaycı bir tavırla. "Baş seyisi tanıyorum. Eğer iş istemeye gelersen Murphy seni dinleyecektir." Atını yola doğru çevirdi.

Sesleri duyulmadığında Rob, "Sabit bir ele ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Evet." Murphy'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Atları insanlardan daha çok fark eden delikanlıları severim."

"Kızıl saçları atları korkutmadığı sürece sorun yok." Rob çocuğun tarifini düşündü. At arabası kulağa pahalı geliyordu ve Cleveland koyları iyi kalitede, özel olarak yetiştirilmiş atlardı. Şık bir beyefendi takımının beyaz lekelerden arınmış olmasını tercih ederdi ama hız ve güvenilirlikle ilgilenen adamlar bunu umursamazdı. Kaçıranların parası olduğu kadar zekâsı ve sabrı da vardı. Müthiş.

İzler Bristol yoluna çıkıyordu ve diğer tarafta devam etmiyordu, yani beklendiği gibi araba ana yola dönmüştü. Rob rayları incelemek için atından indi ama arabanın hangi yöne döndüğünü kestirmek imkânsızdı.

"Şimdi ne olacak?" Murphy sordu.

Rob ayağa kalktı, dizlerindeki otları temizledi ve varil yüklü bir araba gürültüyle geçerken geri adım attı. Yolda yoğun bir trafik vardı ve bir düzine ya da daha fazla at arabası ve at arabası görünüyordu. "İçgüdülerim sola gittiklerini söylüyor. Batıya."

Murphy, "Duyduğuma göre bu içgüdüler oldukça güvenilirmiş," dedi.

"Genelde." Aslında Rob'un avcı içgüdülerini yanılmaza yakındı. işinde bu kadar iyi olmasının nedeniydi. Atalarında o kadar çok İskoç vardı ki, yeteneğinin bir tür ikinci görüş olabileceğinden şüpheleniyordu. "Ayrılma zamanı. Arabanın iyi bir tarifine sahip olduğumuza göre, hangi yöne gittiğini bulmak çok uzun sürmez. Eğer Bristol'a doğru gidiyorsa, gideceğim. İzini bulamazsam, Ralston'a döneceğim."

Murphy batıya baktı, ifadesi sertti. "Bu avda yardım istemediğine emin misin?"

"Eğer yapsaydım, bu sen olurdun. Ama bu noktada hız, sayılardan daha önemli."

Murphy başıyla onayladı. "Umarım genç kızı hava kararmadan eve getirmişsindir." "Ben de öyle." Rob atına bindi. Ama bunun olacağından şüpheliydi.

Bölüm 4

Sakin ve düzenli hayatı boyunca Sarah sık sık heyecana hasret kalmıştı. Bir maceranın *sıkıcı* olmasını beklemiyordu. İki büyük fidyecinin içeride ve iki tanesinin de dışarıda olduğu bozuk bir yolda yarışmak, korku ve sıkıcılığın üzücü bir bileşimi olduğunu kanıtladı.

Arabanın etrafında savrulmamak için bir tutamağa tutunurken, işe yarar bir şeyler öğrenme umuduyla adamlarla sohbet etmeye çalıştı. Ama lider Flannery onu görmezden geldi ve diğeri, O'Dwyer, sanki onu zihinsel olarak çırılçıplak soyuyormuş gibi rahatsız edici bir bakışla onu inceledi.

Kurtarıldığını hayal ederek bu tür düşünceleri engellemeye çalıştı. Murphy, Adam ve bir at arabasıyla kiliseye döner dönmez alarm . Muhtemelen çoktan onun için gelen adamlar vardı. Kim tarafından kurtarılmak isterdi?

Adam, Mariah doğum sancısı çekerken onu yalnız bırakmazdı ama arkadaşı Binbaşı Randall manastırda kalıyordu. Randall sert ve son derece yetenekliydi, bu yüzden belki de kurtarıcılara liderlik edebilirdi. Randall'ın Leydi Julia'ya ilk görüşte aşık olduğu ortaya çıkana kadar Sarah ondan biraz hoşlanmıştı ve o kadar sadık bir çift olmuşlardı ki başka türlüünü dileyemezdi.

Murphy Randall'la birlikte gelecekti. Bir başka yetenekli eski asker olan Randall oldukça çekiciydi ama ne kadar gösterişli olursa olsun bir damat tarafından romantik bir şekilde kurtarılmayı hayal bile edemezdi.

Ne yazık ki Adam'ın arkadaşı Rob Carmichael müsait değildi. Sarah bu adamlarla tanıştırılmamıştı ama onu Adam'ın kız kardeşinin düğününde görmüştü. Carmichael Bow Street Runner'dı, ki bu da iyi doğmuş ve kötü davranışlı çocuklar için bir okul olan Westerfield Akademisi'nden mezun olan biri için şaşırtıcı derecede ilgi çekici bir meslekti. Carmichael'ın ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama daha sonra bir dergi makalesinde adı Saygıdeğer Robert Carmichael olarak geçmişti, yani bir lordun oğluydu. Hayal kurmak için uygun bir nesne.

İlk başta onu fark etmemişti. Kilisenin arka tarafında gizlenmişti ve fark edilmemek gibi bir yeteneği vardı. Ama bir kez gözüne ilişti mi

Gergin bir yakışıklılığı vardı ve sessiz bir tehlike hissi yayıyordu. İyi anlamda bir tehlike; tam da bir kızın kurtarıcıda aradığı şey. Dört fidyeciyi alt edebilecek ve Sarah'yı güvenli bir yere götürebilecek adama benziyordu. Onun beyaz bir ata binmesi için ısrar bile etmedi.

Özellikle derin bir tekerlek izi arabayı o kadar kötü sarstı ki, Sarah tutuşunu kaybetti ve O'Dwyera doğru savruldu. O'Dwyer onu sabitlemek dizinden tuttu ama Sarah sarsılmadan önce parmakları kalçasına saplandı. Eğer bir kılıcı olsaydı, adamın elini keserdi.

Dar alanda olabildiğince uzaklaşarak pencereden dışarı baktı ve gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Kurtarıcılarla ilgili hayaller kurmak çok güzeldi ama üç karısı olan kısa boylu, şişman bir ihtiyar tarafından kurtarılsaydı, minnettarlıkla ayaklarına kapanırdı.

Tutunduğu yere yapıştı ve güneş gökyüzünde yükselip ufka doğru alçalmaya başlarken pencereden dışarı baktı. Aşağıların geniş çimenli tepeleri yerini ormanlara, tarlalara ve köylere bıraktı.

Takipçilerin kaçırarlara yetişmesi ne kadar sürerdi? Neredeyse bir posta arabası kadar hızlı gidiyorlardı. Atları değiştirmek için bir handa kısa bir mola vermişlerdi. Araba avlunun kenarında durdu ve kızın dışarı çıkmasına izin verilmedi. Flannery ve O'Dwyer onunla birlikte kalmış, O'Dwyer keskin bir hançer doğrultmuş, şoför ve muhafız ise takımın değişimini izlemişti.

Bir hançerin bir tabancadan çok daha korkutucu olması dikkat çekiciydi. Bir tabanca onu çabucak öldürebilirken, O'Dwyer'in acımasız gülümsemesi onu kanlı parçalara ayırmaktan zevk alacağını söylüyordu. Ona bakmamaya çalıştı. "Gerekli yere gitmem gerekiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Ve eğer beni açıktan öldürmeyi planlamıyorsanız, yiyecek ve içeceğe ihtiyacım olacak."

"Tekrar yola koyulduğumuzda sana güzel bir çalılık bulacağız," dedi Flannery, onun rahatsızlığının tadını çıkararak. "Bir dahaki sefere at değiştirdiğimizde yiyecek alırsınız."

Gerçekten de hanın bir mil kadar ötesinde durdular. Flannery Sarah'ya bir çalılığa kadar eşlik etti ve o tuvaletini yaparken onu izledi. Bu hayatının en aşağılayıcı anıydı.

Arabaya ve hızlı tempoya geri döndüler. Batıya, batmakta olan güneşe doğru gidiyorlardı. Tekrar at değiştirdiklerinde, muhafız Curran, tekrar yola koyulmadan önce arabaya bir sepet yiyecek ve içecek verdi.

Flannery sepeti inceledi. "Bunu ye." Sarah'ya soğuk ve iğrenç derecede yağlı bir koyun eti uzattı. O kadar acıkmıştı ki küçük, temkinli bir şekilde yedi.

midesine kötü yerleşmesine rağmen ısırdı. Turtanın tuzluluğu onu zaten olduğundan daha da susatmıştı. Ağzındaki yağlı tadı temizlemeyi umarak, "İçeride küçük biranız var mı?" diye sordu.

O'Dwyer sepetten bir sürahi çıkardı ve kasıtlı bir yudum aldıktan sonra ona uzattı. Onu tekmeleme isteğini dizginleyen kadın, içmeden önce gösterişli bir şekilde sürahinin ağzını sildi. Kaptı küçük bira yerine sert, ucuz viski vardı. Öksürmeye başladı, sanki boğazı yanıyormuş gibi hissediyordu. O'Dwyer kahkahalarla güldü ve Flannery bile gülümsedi.

Öfkelenen Sarah sürahiyi devirdi ve içkilerin yere dökülmesine izin verdi. "Eğer içtiğin şey buysa, beyninin çürümesine şaşmamalı!"

"Lanet olası kaltak!" O'Dwyer tüm viski bitmeden sürahiyi kaptı. Ona vurmaya hazır görünüyordu ama Flannery'nin sert bir bakışı elini bırakmasına neden oldu. Nefesinin altında mırıldanarak viskiyi bitirdi.

Sarah geçmekte olan kırsal bölgeyi izlemeye devam etti. En azından kaçırılanlar onu öldürmek istemiyorlardı, yoksa çoktan öldürmüş olurlardı. Bu ve ailesinin peşinden tüm hızıyla geleceğini bilmek tek teselli kaynağıydı.

Daha önce bir arabada hiç hastalanmamış olmasına rağmen, sarsıcı yolculuk, yağlı koyun eti turtası ve viski midesinde mide bulandırıcı bir şekilde çalkalandı. Kendini o kadar kötü hissediyordu ki ilk başta arabanın tekrar durduğunu fark etmedi.

Flannery kapıyı açtı ve "Yere yat ve tek kelime etme yoksa çok pişman olursun" diye emretti.

Arabadan atladı ve bir iskelenin yanında olduklarını, suyun ötesinde de bir yelkenlinin demirli olduğunu gördü. Suyun diğer tarafında kara görünüyordu ama mesafe o kadar büyüktü ki, Severn Nehri'nin denize giderken Bristol Kanalı'na doğru genişlediği kıyıda olduklarını tahmin etti.

Sert bir el dirseğini kavradı. O'Dwyer, "Gelin bakalım, zarif hanımefendi," dedi. "Biraz yelken açmaya gidiyoruz."

Kalbi sıkıştı. Herhangi bir yere doğru gidiyor olabilirlerdi ve bu durum kurtarılmalarını çok daha zorlaştıracaktı. O'Dwyer onu iskele boyunca bir sandala götürürken yardım için etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Burası tek bir iskelesi ve geceyi geçirmek üzere yerleşmiş yarım düzine balıkçı teknesi olan sıradan bir köydü. Sokağın karşı tarafında küçük bir ahır vardı ama etrafta hiç insan yoktu.

Flannery, "Sandala binin," diye emretti.

Aşağı inmesine yardım eden adamın elini isteksizce tuttu. Ayaklarını dibe vuran kirli sudan uzak tutmak için başarısızca çabaladı. Otururken sakın görünmeye çalışarak sordu: "Beni nereye götürüyorsun?"

O'Dwyer kürekleri çekerken Flannery arkasından indi. Sandal yawl'a doğru yuvarlanırken, O'Dwyer iğrenç bir şekilde, "İrlanda'ya, kimsenin seni bulamayacağı yere," dedi.

İrlanda mı? Şaşkınlıkla ona baktı. İrlandalılar asi ve İngiliz yönetimine kızgındı, bu yüzden korumasız bir İngiliz kadın için iyi bir yer değildi. Korku zaten huzursuz olan midesini çalkalarken elini karnına bastırdı.

O'Dwyer kına yakarken, kadın sıkıntılı midesiyle savaşmayı bırakmaya karar verdi. Baş döndürücü bir memnuniyetle öne doğru eğildi ve korkunç adamın üzerine kustu.

Öfkeli kükremesi bütün gün yaşadığı en güzel andı.

Rob'un içgüdülerinin doğrulanması yarım saatten az sürdü. Batı yolu üzerindeki küçük bir meyhanenin önünde yarım düzine yaşlı adam oturmuş, pipolarını tütürüyor ve dünyanın geçip gidişini izliyorlardı. Taba rengi arabayı fark etmişlerdi çünkü ne bir posta arabası ne de bir aristokratın armalı seyahat arabası olan bir araç için alışılmadık derecede hızlı gidiyordu.

Rob meyhanenin sahibini çağırdı ve Ralston Abbey'e bir mesaj gönderdi. Sonra yorgunluğunu bastırarak ve taze, güçlü bir at için şükrederek tekrar yola koyuldu.

Uzun bir at sürme günü boyunca yavaş yavaş kaçıranlara yaklaştı. Arabanın izini Burnham sahil köyüne kadar sürdü ve çamur içindeki aracı küçük limana bakan bir ahırın önünde park edilmiş halde buldu. Ahır sahibi ve oğluna benzeyen bir çocuk dışarıda durmuş bir çift at arabasını tımar ediyordu. Zaten tımar edilmiş iki hayvan da binanın içinde saman yiyordu.

Kötü haberlere hazırlıklı olan Rob atından indi. "Size iyi günler. Bu arabayla gelenler buradan mı yola çıktılar?"

"Evet, yaklaşık iki saat önce. Gelgiti yeni yakaladılar."

"Arabayı sizden mi kiraladılar?"

"Hayır, biz sadece yerel kullanım için at ve araba kiralıyoruz, uzun mesafe için değil." Usta, fırçalamakta olduğu atı okşadı. "Bu araba Bristol'de kiralandı ve ekip Bristol'den Londra'ya giden yolda çalışıyor. Atlar biraz dinlendikten sonra arabayı ve ekibi sabah Bristol'e geri göndereceğiz. Bugün çok yoruldular."

Rob yüzünde kasvetli bir ifadeyle denize baktı. Bu sırada kaçırılanlar epey uzaklaşmışlardı ve herhangi bir yere gidiyor olabiliyorlardı. "Arabada kaç adam vardı?"

Ostler düşündü. "Dört kişi. Bir şoför, bir muhafız ve içeride iki adam." Seyis seslendi, "Ve bir kız! Çok güzel bir sarışın."

Doğrulama için sevinen Rob, "Yaralı görünüyor muydu?" diye sordu. Ostler kaşlarını çatı. "Çok meraklı görünüyorsun."

"Ben Bow Street Runner'ım." Rob bir kanun adamı olarak yetkisini kullandı. "Genç bayan kaçırıldı ve ben onu kurtarmak için gönderildim."

"Bir Koşucu!" diye nefes aldı çocuk, gözleri irileşmişti. "Kız kaçırıldı mı? Adamlardan biri kızın dirseğine elini koymuş yürüyordu ve kız sarkıyordu."

Sarkık bir sarışın mı? Bayan Sarah, kız kardeşinin kabaran enerjisinden yoksun olmalı. Onu kurtarmak için bir sebep daha. "Geminin nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Tezgâhtar üzüntüyle başını salladı, ama çocuk söze girdi: "İrlanda. Cork."

"Emin misin?" Rob gerildi, zihni dönmeye başladı. Amerikan ve Fransız Devrimi'nden ilham alan pek çok İrlandalı, İngiliz egemenliğinden kurtulup cumhuriyet olmayı arzuluyordu ve Cork cumhuriyetçi duyguların yatağıydı. Kaçırılma olayının siyasi bir boyutu var mıydı? Ashton'ın rütbesi göz önüne alındığında, bu oldukça mümkündü.

Çocuk kuvvetle başını salladı. "Muhafızla arabacının bu rüzgârda Cork'a varmanın ne kadar süreceği hakkında konuştuklarını duydum."

"Mükemmel! Tekneyi tarif edebilir misiniz?"

"İki direkli bir yawl," dedi ostler. "Kıçında *Aziz Brigid* adı ve pruvasında da aziz figürü var."

Rob'un bakışları limanda demirli balıkçı teknelerini incelerken limanı taradı. "Mevcut en hızlı tekneyi kiralamam gerekiyor. Sahibi kim olabilir?"

Ostler gözlerini kırptırdı. "Zaman kaybetmiyorsunuz."

Rob sert bir sesle, "Kaybedecek zamanımız yok," dedi.

Bölüm 5

Kaçırılan bir kurban olarak geçirdiği üç gün Sarah'nın içinde bulunduğu durumu romantik bir macera olarak görme yeteneğini yok etmişti. Onu kaçıranlar iletişimsiz kalmaya devam ettiler ama bir gün sonra gemi İrlanda'da olduğu belli olan bir limana yanaştı ama Sarah buranın neresi olduğundan emin değildi. Dublin olamayacak kadar küçük görünüyordu.

Hemen başka bir arabaya bindirildi, bu İngiliz aracından daha salaştı. İngiltere'deki gibi aceleyle hareket etmiyorlardı ama bozuk yollarda olabildiğince hızlı gidiyorlardı.

Yolculuk için çok karanlık olduğunda, önemli bir evde durdular. Sarah ısınması için kaba bir battaniyeyle birlikte merdivenin altındaki bir dolaba kilitlendi. Ertesi sabah parti batıya, kırsal bölgeye doğru devam etti. Sarah battaniyeyi bırakmayı reddetti ve onu pelerin olarak kullandı.

İkinci gece, benzer bir evde durdular ve kız iğrenç bir kök mahzenine kilitlendi. Karanlık, nemli ve soğuk bir yerdi, karanlıkta sürünen *şeyler* ve çürüyen patateslerin iğrenç kokusu vardı.

Sarah kaçmak için bir yol bulma umuduyla zifiri karanlık alanı dikkatle yokladı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir şey bulamadı. Kaçıranlar dikkatli değillerse hiçbir şey değillerdi. Kendini battaniyeye sıkıca sardı ve bütün gece oturdu. Güçlü histeriler geçirmemek için mücadele etti. Sadece ağlamanın ve feryat etmenin işe yaramayacağını ve onu daha da kötü durumda bırakacağını bilmesi kontrolünü korumasına yardımcı oldu.

Mutlu şeyler düşünmeye çalıştı: kız kardeşi ve yeni bebeği, anne babası, ailesinin onu aramaktan asla vazgeçmeyeceği bilgisi. Ama soğuk, pis kokulu karanlığın içinde iyimser olmak zordu. Sabah onu serbest bıraktıklarında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

Arabada geçen uzun günler boyunca, ağırbaşlı bir düşesin soğukkanlılığını korurken, kendisine yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını dikkatle dinledi. Konuşmaların bazıları İrlandaca'ydı ve Sarah için tamamen anlaşılmazdı ama geri kalanı İngilizce'ydi. Anlaşılan Flannery ve adamları gizli bir örgütün üyeleri idi ve diğer üyelerin evlerinde kalıyorlardı.

Bu gizlilik havası, siyasi isyancılar tarafından alıkonulup alıkonulmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de onu kaçırınlar tuhaf bir siyasi amaç uğruna bir düşesi hapsetmek istiyorlardı. Bayan Sarah Clarke-Townsend olduğunu açıklasa daha mı iyi olurdu? Muhtemelen hayır. Eğer bir düşes istiyorlarsa ve onun düşes olmadığını anlarılarsa, onu hemen öldürebilirlerdi.

En azından henüz ölmemişti.

* * *

Rob Cork'a ulaştığında, kaçırınların bir günden fazla gerisinde kalmıştı. Yine de, birkaç tavernayı ziyaret etmek ve şehrin ruh halini ölçmek için zaman ayırdı. Cork'un hâlâ isyankâr bir ruhu beslediğini ve İrlanda'nın güneydoğusunda Özgür Eire adında yeni bir grubun kurulduğunu öğrendi. Protestanları, Katolikleri ve Muhalifleri içeren liberal bir grup olan Birleşik İrlandalılar'dan daha radikal oldukları söyleniyordu. Kaçırılma olayının arkasında Özgür İrlanda'nın olduğuna dair bir kanıtı yoktu ama içgüdüleri harekete geçmişti.

İki güçlü binek atı satın aldı ve kaçırınların izini batıya, güney İrlanda'nın kalbine kadar takip etti.

Araba Sarah'nın dinlenemeyeceği kadar şiddetli bir şekilde sarsıldığı için zamanını bir kayışa tutunarak ve yemyeşil ve genellikle ıslak olan kırsal bölgeyi gözlemleyerek geçirdi. Atlara binmek bu eski ve oldukça hırpalanmış araçtan daha mantıklı olurdu ama onu esir alanların kaçmasına fırsat vermek istemediklerini tahmin ediyordu.

Akıllıca. Ona bir at ve küçük bir şans bile verseler, bir top güllesi gibi kaçırdı. Fazla uzağa gidemezdi. İrlandaca bilmiyordu ve güvercin sürüsündeki bir kaz gibi göze çarpacaktı. Ama bu onu denemekten kesinlikle alıkoymazdı.

Gece yaklaşırken, sonunda onları bir papaz evi büyüklüğünde sağlam bir taş eve götüren bir sokağa döndüler. Onu kaçırınlar içeriye kadar eşlik ettikten sonra, Flannery ve yaşlı ev sahibi, ev sahibi kuşkulu bir şekilde güçlü aksanlı bir İngilizceyle "Sen bir düşes misin, çocuk?" diyene kadar İrlandaca konuştular.

Şüpheli olması şaşırtıcı değildi. Sarah güneşli elbisesi darmadağın olana kadar yağmur altında kalmıştı ve saçları kesinlikle bir felaketti. "Düşesler

her boyutta, şekilde ve yaşta gelir," dedi keskin bir şekilde. "Aç olanlar da dahil."

Ev sahibi gıdıkladı. "Onu doğru dürüst beslemediniz mi? Bir düşese uygun hiçbir şeyim yok, ama o eve gitmeden önce mutfak hizmetçime koyun eti yahnisini ısıttıracağım."

Flannery homurdandı. "Gerek yok McCarthy. İrlandalı köylülerin ne ile geçindiğini bilsin diye ona haşlanmış patates ve süt veriyorum."

"Ama o bir düşes!" McCarthy şok olmuş bir halde haykırdı.

Flannery, "İrlandalıların nasıl yaşadığını öğrenmesi için bir neden daha," diye karşılık verdi.

Sarah giderek kaçırılmasının siyasi olduğunu düşünmeye başladı. Nihai hedefinin ne olduğunu merak ediyordu. Kulak misafiri olduğu şeylere bakılırsa, gizemli bir örgütün liderine götürülüyordu. Sonra fidyeye mi? Hapis mi? Politik bir noktaya parmak basmak için "düşesin" görkemli ve halka açık bir infazı mı?

Sarah bazen bu kadar çok hayal gücüne sahip olmamayı diliyordu. Bay McCarthy kibarca, "Bu taraftan gelin, efendim," dedi.

"Sakın ona diz çökeyim deme!" Flannery hırladı. "Onun gibi kanayan aristokratlardan kurtulmanın peşindeyiz!"

McCarthy kaşlarını çatı. "Evet, ama bir kaba davranmaya gerek yok."

Flannery iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ama ev sahibiyile tartışmayı bırakacak kadar da sağduyuluydu. "Ben kilerinizin bu gece onu kilitlemek için yeterince sıkı olup olmadığını kontrol ederken ona biraz patates servis edin."

McCarthy grubu evin arka tarafındaki uzun mutfığa götürmeden önce Sarah'ya özür dileyen bir bakış attı. Flannery incelemek için kilerin kapısını açarken, McCarthy kızıl saçlı güzel mutfak hizmetçisi Bridget'e İrlandaca emirler verdi.

Kız, erkekler için ısıtmak üzere ocağa bir tencere koyun eti yahnisi koydu, ardından Sarah için patates ve soğan kızarttı. Tereyağı ve maydanozla patatesler çok lezzetliydi. Zengin tam yağlı süt de öyleydi; Sarah'ya çoğu zaman sade haşlanmış patates ve tereyağı ya da peynir için yağı alınmış ince süt verilirdi.

Sarah kıza teşekkür ettiğinde, kız yarım yamalak İngilizcesiyle, "Keşke size yardım edebilseydim leydim, ama yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi. Flannery'ye tiksinti dolu bir bakış attı.

"Anlıyorum," dedi Sarah yumuşak bir sesle. "Benim için sipariş ettikleri yemeği bu kadar güzel hazırladığınız için teşekkür ederim."

Bridget başını salladı, sonra da koyun eti yahnisini karıştırmak için ocağa doğru ilerledi. Üç günlük süt ve patatesten sonra çok güzel kokuyordu.

miktarlarda.

Sarah kendini kaybedip salyalarını akıtmaya başlamadan önce O'Dwyer sol kolundan tutup onu ayağa kaldırdı. "Bu gece için seni kilitleme vakti, lanet olası zarafet."

Sarah kolunu çekip kurtardı ve battaniyesini aldı. Kenarları kaba ve yırtık pırtıktı ama gece boyunca titremesi ile arasında duran tek şey buydu.

O'Dwyer alaycı bir tavırla, "Kolunuzu tutmama izin vermezseniz," dedi, "sizi memenizden tutup oraya götüreceğim." Kadının sol göğsüne morartıcı bir güçle yapıştı.

Bir anlık şokun ardından Sarah öfkeyle patladı. Sağ parmaklarını düğümleyerek yumruğunu yanından kaldırdı ve O'Dwyer'ın kasıklarına indirdi.

O'Dwyer çığlık attı ve Sarah'nın göğsünü bırakarak geriye doğru tökezledi, ellerini hasarlı mahrem yerlerinin üzerinde tuttu. "Seni ahlaksız küçük orospu!" diye haykırdı. "Bunun için seni öldürecekim!"

Flannery, O'Dwyer'ı bir sandalyeye oturturken sırtarak, "Hayır, oturtmayacaksın," dedi ve adamın eline bir bardak içki tutuşturdu. "Karşı koyduğu için kızı suçlayamam. Bir düşesten çok İrlandalı bir kolejli gibi ve bu yüzden onu daha çok seviyorum."

Yüzü sertleşerek Sarah'ya, "Şimdi seninle birlikte kilere giriyoruz ve eğer bedenem atılmak istemiyorsan hemen akıllıca davran." dedi.

Şansını daha fazla zorlamaması gerektiğini bilen Sarah battaniyeyi etrafına sardı ve olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde kilere doğru yürüdü. Küçük odanın rafları sebze ve un çuvallarıyla doluydu. Akşam yemeğini tamamlayacak hiçbir şey yoktu. Jambonlar, pastırmalar ve peynirler başka bir yerde saklanıyordu.

Kapı arkasından kapanmadan önce, kilerin arkasındaki unun üzerinde bir şeyin koşuşturduğunu görece kadar ışık vardı. Ürperdi ve kapıya doğru geri çekildi. Fare ya da daha kötüsü *sıçan*.

Dudağını ısırarak kendine aptal olmamasını söyledi. Tabii ki haşarat kilerin içine çekilecekti. Yaratıklar onu kemirebilsin diye yere sürece onu rahatsız etmeyeceklerdir.

Bu görüntü karşısında tekrar ürperdi. Bütün gece ayakta duramayacak kadar yorgundu ama kiler rafları küçük bir insan için yeterince genişti. Cüssesinin küçüklüğüne şükrederek, Sarah soldaki raflardan birini bulana kadar aşağı doğru indi

yaklaşık kalça yüksekliğinde ve bir sonraki en yüksek rafın bir ayak altındaydı. Onun için yeterli alan.

Raftaki her şeyi çekip aldı ve her bir parçayı arka duvara doğru itti. Havaya bir un bulutu yayıldı, ardından çanak çömlek parçalandı ve küçük bir çömlekte salamura edilmiş bir şey uçarken keskin bir sirke tınısı duyuldu. Pek iştah açıcı bir kokusu yoktu, bu yüzden daha fazla araştırmadı.

Yüzey temizlendiğinde battaniyeyi bir koza gibi etrafına sardı ve rafın üzerine süründü. Yuvarlanmaya çalışmazsa yeterince yer vardı.

Gözleri karanlığa alıştığında, rafların ve kapının şekillerini ortaya çıkarmaya yetecek kadar yüksek, dar bir pencereden biraz ışık geldiğini fark etti. Pencere, o kadar yükseğe tırmanabilse bile kaçamayacağı kadar küçük olsa da, tamamen karanlıkta olmamak hoşuna gitmişti.

Başını koluna yaslayıp iç çekerek gözlerini kapattı. Eğer fareler varsa en azından yerden uzaktaydı.

Karanlık hiçlikte geçen bir sonsuzluktan sonra Mariah yavaşça kendine geldi. Kendi yatağında olduğunu fark etti. Ralston Abbey'de. Loş mum ışığında, başının üzerindeki zengin dokuma örtüyü tanıdı.

Ve yatakta yalnız değildi. Büyük bir çabayla başını sola çevirdi ve Adam'ı gördü. Adam üzerinde sadece geyik derisinden bir pantolon ve buruşuk bir gömlekle yorganın üzerinde yatıyordu, siyah saçları yastığa karışmıştı ve bir eli onunkinin üzerindeydi.

Uyukluyordu ama kadın başını çevirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona bakarken nefesini tuttu, sonra dirseğinin üzerinde doğruldu, yeşil gözleri parlıyordu. "Mariah! Döndün, değil mi?"

"Adam." Sesi o kadar zayıftı ki kendini zar zor duyabiliyordu ama gülümsemeyi başardı. "Bebek mi? İyi mi?"

"Harika bir şekilde." Mariah'nın yanağına şefkatle dokundu. "O iyi ve sağlıklı bir delikanlı." Geniş şilteden kayarak devam etti: "Genç Richard'ımız yatağın sizin tarafındaki beşiğinde uyuyor. Onu kucağına almak ister misin?"

"Lütfen!" Uyandığında, kocasının yataktan yuvarlanışını, etrafından dolanışını ve sarılmış bebeği dikkatlice kaldırmış izledi.

beşik. Adam aynı özenle bebeği Mariah'nın kolunun arasına sıkıştırdı.

Çocuğunu daha önce gördüğüne dair hiçbir anısı olmamasına rağmen, küçük bir esneme hareketi yaptıktan sonra ona yaslandığında kendini son derece doğru ve doğal hissetti. Adam gibi koyu renk saçları olan güzel, küçük bir çocuktü. Ona babalarının adını Richard Charles Lawford koymaya karar vermişlerdi. Kadın büyülenmiş bir halde onun minik yüzünü inceledi. Onun bebeği, Richard. Onun *oğlu*! O ve Adam bu küçük mucizeyi birlikte yaratmışlardı.

Kolunu koruyucu bir şekilde ona dolayacak gücü kendinde buldu. "O çok güzel," diye fısıldadı düşüncelerini düzene sokmaya çalışırken. "Çok hastaydım, değil mi? Ne zamandır?"

"Yaklaşık beş gün." Adam yatağın kenarına tünedi. Yorgun görünüyordu ve günlerdir tıraş olmamıştı. "Biz ... .. I . . . Seni neredeyse kaybediyordum Mariah. Çok kötü kanaman vardı." Sanki bu anıdan kurtulmak istercesine başını salladı. "Julia burada olmasaydı ne olurdu bilmiyorum."

"Ben işe yaramadığımdan beri Richard nasıl beslendi?" diye sordu ani bir endişeyle.

"Köyden mükemmel bir sütannemiz var," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Julia hem sana hem de Richard'a göz kulak oluyor."

Mariah gözlerini kapadı ve aniden gelen gözyaşlarını geri kırıptı. Kendini çok güçsüz hissediyordu. Her yerdeki en iyi ebelerden ve en iyi arkadaşlardan biri olması gereken Julia için Tanrı'ya şükürler olsun.

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sarah'yı onları sabah erkenden arabayla gezmeye götürmesi için ikna etmişti. Sonra . . .

Anılar akın ederken kanı dondu. Terk edilmiş kiliseye vuran acılar. Onu kaçırmaya kararlı kötü adamlar. Kız kardeşi kendini vahşi yabancıların ellerine bırakırken saklandığı korkunç karanlık mahzen. "Sarah! O kaçırıldı! Onu bulup eve getirdin mi? Çok cesurdu!"

Adam'ın ifadesi ciddileşti. "Henüz değil. Şans eseri, Rob Carmichael seni kaçırdıktan sonra eve geri getirdiğimiz sırada ziyarete geldi. Hemen peşine düştü."

Mariah geçmişte Carmichael'dan yardım almıştı ve onun son derece yetenekli bir adam olduğunu biliyordu. "Ama onu henüz bulamadı mı?"

Adam başını salladı. "İrlanda'ya götürüldü. Rob kaçıranların peşinden gitmeden hemen önce bir mesaj gönderdi. O zamandan beri ondan haber alamadık. Ama

Eğer biri bulabilirse o da onu bulacaktır." Devam etmeden önce duraksadı, "Durum çok vahim Mariah. Kaçırılma olayı siyasi olabilir."

Mariah onun gözlerinden Sarah'nın alçaklar tarafından öldürülebileceğinden korktuğunu ve Mariah'nın en kötüsüne hazırlıklı olması gerektiğini anladı. "O iyi!" Mariah inatla, "O iyi!" dedi. "Ona bir şey olsaydı bilirdim. Bir ikizim olduğunu bilmediğim zamanlarda bile onun varlığını hissedirdim. Eminim Rob onu yakında bulacaktır."

Adam elini onun omzuna koyarken yumuşak bir sesle, "Umarım haklısındır," dedi.

Mariah da öyle. Onun yerine kız kardeşi ölürse bununla nasıl yaşayabileceğinden emin değildi.

Bölüm 6

Rob avını alacakaranlıkta yakalamıştı. Kaçıranların arabası geceyi geçirmek üzere büyükçe bir taş evde durduğunda, dürbünüyle tepedeki yoldan onları izledi. Ayrıntıları seçemese de, arabadan inip eve giren adam grubunun ortasında küçük bir figür gördü. Kızın yaralanmış gibi kıpırdamadığını gördüğüne sevindi, hem onun iyiliği için hem de kaçmayı kolaylaştıracağı için.

Gökyüzü kararırken, eve yakın tepeden aşağıya doğru ilerledi. Ahırların yakınındaki boş bir kulübe, iki atını gizlemek ve onlara bakmak için bir yer sağlıyordu. Sağlam ve dayanıklı hayvanlardı ama bir eyer bulmaya vakti olmamıştı. Bayan Sarah'nın ata binmek için fazla hanımefendi olmadığını umuyordu.

Evin ışıklarının sönmesini beklerken, sodalı ekmek ve peynirden oluşan yetersiz bir yemek yaptı. Ahırda keskin bir bıçakla biraz zaman , kendisi ve hanımefendi takip edilirse arabanın ve atların koşum takımlarının çabucak bozulacağından emin oldu.

Sonra evin etrafını kolaçan ederek içeri girmenin yollarını aradı. İçeri girmek kolay olacaktı. Kimseyi uyandırmadan binanın içindeki kızın yerini bulmak daha zor olacaktı. Mantık ve gizemli bulucu sezgisinin bir kombinasyonuna güvenmek zorunda kalacaktı.

Evin arka tarafından biri çıktığında evin içinde hâlâ çok sayıda ışık yanıyordu. Figürü inceledikten sonra, sade koyu renk bir pelerin giyen ve küçük bir fener taşıyan iri yapılı bir kadın olduğunu tespit etti. Kadın hızlı adımlarla yolun aşağısına doğru ilerliyordu. Rob onun yakındaki köydeki evine giden bir hizmetçi olduğunu tahmin etti.

Bu şans için şükreden Rob, evden iyice uzaklaşana kadar sessizce onu takip etti. Sonra arkasından yaklaştı ve onu sert bir şekilde yakaladı, kollarını kavradı ve bir eliyle ağzını kapattı. Kadın kurtulmak için çırpınırken, adam İrlandaca, "Sana zarar vermeyeceğim genç kız, ama eve getirilen o genç bayan hakkında bilgiye ihtiyacım var," dedi.

bu akşam evde. Elimi ağzından çekersem çığlık atmayacağına söz verir misin?"

Kadın hafifçe gevşeyerek başını salladı. Rob elini çektiğinde kadın temkinli bir ifadeyle, "Kimsiniz ve neden soruyorsunuz? Tek bildiğim onun küçük tatlı bir şey olduğu ve düşes olduğunu söyledikleri."

"Ben Rob. Ve sen de . . . ?"

"Bridget, Bay McCarthy'nin aşçısı ve mutfak hizmetçisi." Başıyla eve doğru işaret etti.

"Onu nereye kilitlediklerini bilmek istiyorum," dedi Rob sertçe, Bridget'in gövdesini kavrayışını bırakarak. "Ailesi beni onu kaçırmam ve güvenli bir şekilde evine geri götürmem için gönderdi."

"İyi o zaman. Ben olsam bir köpeği o lanet olası heriflerin yanına bırakmazdım." Onunla yüzleşmek için döndü ama karanlık birbirlerini görmelerini engelliyordu. "Mutfak ve depolar evin arka tarafında, zemin katta yer alıyor. Onu kilerden birine kilitlemişler, mutfağın en ucunda soldakine. Evin batı ucundaki yan kapı sizi mutfığa götürecektir."

Bu faydalı bir bilgiydi. "Korunuyor mu?"

"Bilmiyorum. Onlar hâlâ Bay McCarthy'nin yemeğini viskisini içerken oradan ayrıldım." Sesi ekşidi. "Eminim ortalığı epey karıştırmışlardır."

"Kaçıranların kim olduğunu biliyor musun?"

"Özgür Eire adlı bir isyancı grubun üyeleri." Bridget homurdandı. "İrlanda için özgürlük iyi bir şey olurdu ama ben olsam bu kötü adamlara güvenmezdim. Efendim onların kaçırılmış bir düşesle birlikte eve gelmelerinden hiç memnun olmaz." Sesine endişeli bir nota girdi. "Onun için İngiliz birlikleri gelecek mi?"

Rob onun endişesini anlıyordu. Her türlü çatışma ev, evin sahibi, mahalle ve bu genç kadının işi için kötü olacaktı. "Benden başka kimse yok ve benim amacım da kimsenin zarar görmeden kadını kurtarmak." Ve eğer biri zarar görürse, bunun Sarah Clarke-Townsend olmaması için elinden geleni yapacaktır.

"Tamam o zaman," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Hiçbir kadına zorbalık yapıldığını görmekten hoşlanmam, bir İngiliz düşesine bile."

Rob, Bridget'e zorbalık etmeye çalışan her erkeğin kısa sürede dersini aldığını tahmin ediyordu. "Alarm vermeyeceğine yemin eder misin? Yemin etmezsen seni bağlayıp bir barakada bırakmak zorunda kalacağım."

"Yemin ederim. Bayanı ne kadar çabuk uzaklaştırırsan o kadar iyi." Bridget kıkırdadı. "Eve, yatağıma gideceğim ve sabah onun gittiğini duyduğumda tam anlamıyla şok olacağım."

"İyi kız. İşte, yardımın için." Katlanmış bir banknotu kızın eline sıkıştırdı.

Parmakları kapandı. "Gerekli değil ama size teşekkür ederim."

"Genç bayanın ailesinin minnettarlığı ile geliyor. Kendisi çok seviliyor."

"O zaman onu güvenli bir yere götür, evlat." Bridget'in sesine boğuk bir nota girdi. "Ve eğer gün ışığında dönersen, beni ara. Bridget Malone, benim için bir zevkti."

"Benim için de, Bridget Malone." Rob bir selam verdikten sonra kızın kalçalarını sallayarak evine doğru ilerleyişini izledi. Efendisinin asi arkadaşlarına sadakati olmayan ve başı dertte olan bir kıza sempati duyan bir hizmetçi bulduğu için çok şanslıydı.

Döndü ve binaya nasıl gireceğini ve onları tekrar nasıl dışarı çıkaracağını planlamak için eve doğru yöneldi.

Evin ışıklarının sönmesi saatler sürmüştü ama Rob'un sabır konusunda yılların tecrübesi vardı. Hafif yağmur durdu ve gökyüzü açıldı, kaçışa yardımcı olmak için birkaç saat daha ışık sağlayacak olan ağaran bir ay ortaya çıktı.

Sonunda ev, zemin katta mutfakta olduğu anlaşılan küçük bir ışık dışında karanlığa gömüldü. Bu, tutsağın korunduğu anlamına gelebileceğinden, Bridget'in önerdiği kapı yerine ön kapıdan girecekti.

Kilitlerle arası iyiydi, bu yüzden devasa ön kapı büyük bir zorluk çıkarmadı. Zorlukla nefes alarak içeri girdi, sonra hızlı bir kaçış için hazır olması için kapıyı neredeyse kapattı. Etrafını incelerken iç cebinden dövüş sopasını çıkardı. Hindistan'da satın almıştı ve dövüşte ekstra vuruş gücü katmak için tek elde tutulacak şekilde şekillendirilmiş ve topuzları vardı.

Ev, ortadan inen merdivenler ve her iki yanda odalarla standart bir düzene sahip görünüyordu. Sağ tarafta bir oturma odası, sol tarafta ise yemek odası vardı. Bridget mutfağın evin arkasında olduğunu söylediğinden beri

Yemek odası, masa ve büfe arasından mutfağa açılan kapıya doğru ilerledi.

Sol elindeki sopayla yavaşça kapıyı açtı ve içeriden gelen gürültülü bir horultuyla karşılaşınca dondu kaldı.

Hareket etmeden odanın görebildiği kadarını inceledi. Horlayan adam sağ tarafta uzun bir çalışma masasının yanındaki bankta oturmuş, başını çapraz kollarına dayamıştı. Yanında boş bir viski şişesi ve odayı aydınlatan bir fener vardı. Adam sarhoş bir uykuda gibi görünüyordu, bu yüzden Rob geri çekilmemeye karar verdi. Kaçırılan kadına bu kadar yakinken olmazdı.

Sessizce mutfağın sol tarafına geçti. Rob bir metreden az mesafeden geçerken horlayan adam kıpırdamadı.

Kilerin kapısına ulaştı. Anahtar kilidin içindeydi, bu da onu kilidi açmak zorunda bırakmamıştı. Anahtarı çevirdiğinde hafif bir kazıma sesi çıktı.

Kıpırdamadan durdu, nefes bile almadı ama sarhoş horlamaya devam etti. Menteşelerin gıcırdamaması için dua ederek kapıyı yavaşça açtı ve içeri girip arkasından usulca kapattı.

Kilerin yüksek penceresinden gelen ay ışığı küçük odanın büyük bir kısmını aydınlatıyordu. İlk tepkisi, yerde uyuyan bir esir değil de sadece çuvallar, kutular ve kırık çanak çömlek yığını olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramak oldu.

Sol taraftaki rafta bir şey kımlıdadı ve kabarık sarı saç bulutuyla çevrili narin bir yüz ona baktı. Bayan Sarah Clarke-Townsend küçük, sevimli bir altın civciv gibi görünüyordu. Zararsız, çaresiz ve karşısına çıkan ilk tilki ya da şahinin avı.

Kızın ciyaklamamasını ya da dikkat çekmemesini umarak, zar zor duyulabilen bir sesle, "Beni Ashton gönderdi. Yola çıkalım mı?"

Gözleri ürkmüş bir kedi yavrusu gibi açıldı ve ayaklarını yere doğru salladı. "Evet!" Yırtık pırtık battaniyesini omuzlarına sıkıca sararak devam etti: "Önden buyurun efendim!"

Sesi alçak olmasına rağmen, sessizliği vurgulamak için bir parmağını dudaklarına götürdü. "Mutfakta uyuyan bir adam var. Çok ama çok sessizce gitmeliyiz."

Başını salladı ve yırtık pırtık battaniyesini üzerine çekti. Atların yanına vardıklarında ona daha sıcak bir şeyler bulacaktı.

Kapıyı tekrar açtı ve mutfağa doğru ilerledi, sarhoş hâlâ horladığı için ona kendisini takip etmesini işaret etti. Kadın sessizce onun arkasından yürüdü.

Felaket başlarına geldiğinde mutfağı yarılanmışlardı. Bir şey yere çarptı ve Bayan Sarah dehşet içinde bir ciyaklama sesi çıkardı. Sarhoş

Rob bir hırıltıyla uyandığında, battaniyesinin duvara yaslanmış bir süpürgeye takılıp onu yere düşürdüğünü gördü.

Onlara odaklandığında sarhoşun gözleri büyüdü. "Orospu kaçmaya çalışıyor!" diye kükreyerek masadan kalktı.

Masanın diğer tarafında iki kafa daha belirdi. Rob, adamların orada gözlerden uzakta uyuduklarını fark edince yemin etti. Sayıca üçe bir üstün olan Rob'un tek avantajı uyanık ve tetikte olmasıydı. Diğer iki adam ayağa fırlarken, Rob en yakınındaki sarhoşa doğru hamle yaptı. "Kaç!" diye bağırdı Bayan Sarah'ya.

Sarhoş tepki veremedi Rob dövüş sopasıyla adamın şakağına vurdu. Adam banktan geriye doğru yığıldı ve viski şişesi uçarak kaldırım taşı zemine düştü.

Rob duraksamadan masanın üzerinden atladı ve iki adamdan daha yakına, belindeki kılıftan bir bıçak çıkarmakta olan sırim gibi bir adama saldırdı. Rob adamın karnına bir yumruk indirdi, sonra da soluk soluğa yere yığılan adamın kafasına vurdu.

Sırım gibi adam yere yığılınca Rob son rakibiyle yüzleşmek için döndü ve namlusu kendisine çevrilmiş bir tabanca görünce donup kaldı. Üçüncü adam silahını kurarken İrlandaca, "Kim olduğunu bilmiyorum evlat ama duanı et!" diye hırladı.

Rob ateşten kaçma umuduyla kendini masanın üzerine atmaya hazırlanıyordu ki hava derin, gong sesine benzer bir sesle yankılandı. Silahlı adam yere yığıldı. Arkasında, neşeyle gülümseyen ve iki elinde kocaman bir döküm tava tutan çaresiz , kendinden son derece memnun görünüyordu.

Bir fenerin aydınlattığı Bayan Sarah'nın saçları, zarif yüzünün etrafında bir hale gibi parlayan altın bir bulut gibiydi. Adını koyamadığı sakatlayıcı bir duygu içini burktu. Belki de özlem, çünkü güzelliği, neşesi ve masumiyetiyle sevdiği ve kaybettiği her şeyi temsil ediyordu.

Bu his bir anda geçti çünkü onun işi kızın hayatını kurtarmaktı, kişisel üzüntülerine gömülmek değil. "Aferin prenses. Artık yola çıkma vaktimiz geldi."

Üç adamı bağlayıp ağızlarını tıkamayı tercih ederdi ama takviye kuvvetler her an gelebilirdi ve meydan savaşı istemiyordu. Düşen tabancayı aldı ve mutfağın dışarı açılan kapısına doğru işaret etti.

"Aynı !" çıkışlarına doğru ilerlerken.

Bir düzine adım onu kapıya getirdi. Kapının kilidini açtı ve onu dışarı çıkardı. Nemli, soğuk gece havasına girdiklerinde, onun küçük elini sıktı. "Şimdi prenses, *koşuyoruz!*"

Bölüm 7

Erkek fatma çocukluğu için şükreden Sarah, kurtarıcısının güçlü eliyle sabitlenmiş bir şekilde avluda hızla koşmaya başladı. Fantezisinin gerçekleştiğine ve Rob Carmichael'ın bir anda ortaya çıkıp onu esaretinden kurtardığına inanamıyordu. Koşmak için tüm nefesine ihtiyaç duymasa, sevinçten kahkahalarla gülecekti.

Evin ışıkları yanıyordu ve ana ahırların ötesindeki barakaya vardıklarında nefes nefese kalmıştı. Carmichael, "Bekle," dedi ve onun elini bıraktı. Geniş çift kapıyı açarak eyerlenmiş ve dizginlenmiş iki atı ortaya çıkardı. "Ne kadar iyi bir binicisin? Eğer deneyimsizsen seni kendi atımda taşıyabilirim ama bu bizi yavaşlatır."

"Ata binebilirim," dedi nefes nefese kalırken.

"O zaman umarım ata binebilirsin çünkü yan eyer bulmaya vaktim olmadı."

"Ata binmeyi çok isterdim!" diye haykırdı. "Bana hiç izin verilmedi."

"O zaman eyere bin." Binmesine yardım etmek için ellerini birleştirdi.

Eteklerini yukarı kaldırdı, sonra sol ayağını onun eline koydu ve atın üzerine çıktı. Sağ bacağını bineğinin üzerine uzatmak garip hissettirdi ve bu bineğin geniş bir sırtı vardı. Ama eyere yerleştiğinde, etekleri dizlerine kadar sıyrılmış olsa da pozisyon doğal gelmişti. Carmichael üzengilerini ayarlarken, eteklerini mümkün olduğunca çıplak tenini örtecek şekilde bacaklarının etrafına doladı ve battaniyesini çapraz bir şekilde üzerine örttü.

"Yeterince sıcak mısın?" diye sordu. "alabilirsin." "Gerek yok.

Onlar peşimizden gelmeden gidelim."

Carmichael başıyla onayladı ve kendi atına bindi. Hızlı adımlarla yola ilerledi ve Sarah'nın ona kolayca ayak uydurduğunu görünce hızını artırdı.

Yolu gösterecek kadar ay ışığı vardı ve ana yola ulaştıklarında hızlı bir yürüyüşe geçtiler. Sarah bu kez zevkten kahkahalarla güldü. *Bu* onun hayalini kurduğu türden bir maceraydı.

-Onu ölümden kurtaran atılgan bir kahramanla gece boyunca uçmak.

durance vile. Kokuşmuş ayyaşlar tarafından mincıklanmaktan ve açlık diyetiyle beslenmekten çok daha keyifliydi.

Bu saatte yol onlara kalmıştı. Bir bulut kütlesi ayın önünü kapatıp görüş mesafesini neredeyse sıfıra indirmeden önce epey mesafe kat etmişlerdi. Hafif bir yağmur yağmaya başladığında Carmichael bineğini yavaşlatarak yürümeye başladı ve Sarah'nın yanına geri döndü. "Aferin, Bayan Clarke- Townsend. Tam bir oyun oyuncusunuz."

"Bana Sarah de," dedi. "Bu daha basit. Sen Adam'ın arkadaşı Rob Carmichael'sın, değil mi?"

Ona meraklı bir bakış attı. "Nereden biliyorsun? Hiç tanışmadık." "Resmi olarak değil ama Leydi Kiri'nin düğününe katıldınız. Kız kardeşim Adam'ın eski okul arkadaşlarından biri olduğunu anladım." Sarah, Carmichael'ın ne kadar ilgisini çektiğini hatırlayarak biraz gülümsedi. "Bir kadın dergisindeki sosyete köşelerinden birinde adınız Saygıdeğer Robert Carmichael olarak geçiyordu."

"Dergi hatalıydı," dedi sertçe. "Artık bu şekilde davranmaya hakkım yok. Bana Rob ya da Carmichael deyin, nasıl isterseniz. Onurlu, asla."

Artık onurlu biri değil miydi? Ne demek istediğini sorma arzusunu dizginleyen Sarah, "Rob o zaman, eve döndüğümüzde birbirimizi daha iyi tanıyacağımız kesin," dedi. Çok sayıda sorusu olan Sarah, "Beni bu kadar çabuk bulmayı nasıl başardınız? Londra'da yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama Bow Street Runners İngiltere'nin her yerinden sipariş alıyor. Ashton bana ne zaman bölgeye gitsem Ralston Abbey'de kalmam için açık bir davetiye verdi. Tamamen şans eseri, kaçırıldığınız gün onun misafirperverliğini kabul ediyordum."

Sarah'nın arkadaşı Leydi Kiri buna kader derdi, şans değil. Elleriyle dizginlerini sıkan Sarah sordu: "Kız kardeşim iyi mi? Onu terk edilmiş bir kilisenin mahzeninde saklanırken doğum yaparken bıraktım."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Sizi aramaya çıktığımda manastırda güvendeydi ve hâlâ doğum yapıyordu. Ashton ve arkadaşı Leydi Julia da yanındaydı."

Bu biraz rahatlatıcı olsa da Sarah'nın içinde doğumun çok zor geçtiğine dair bir his vardı. Ama ölümcül değildi. Ölümcül olsaydı elbette bunu bilirdi. Mariah'nın sağlığı için sessiz bir dua gönderiyordu ki atı tökezledi, çaresizce ayaklarını yere vurmaya çalıştı ve sonra devrildi. Sarah gitti

uçtu ve başını kaplayan suyun içinde bir sıçramayla yere düştü. Çılgınca hava almak için çırpınırken, güçlü kollar başını yüzeyin üzerine kaldırdı.

"Sen iyi misin?" Rob sertçe sordu. "Herhangi bir kemiğin kırıldı mı?"

"I . . . Rob onu oturur pozisyona getirirken nefesi kesildi." Su dolu bir hendeğe düşmüştü, derin değildi ama yalnız ve bilinçsiz olsaydı onu boğabilirdi. "Su ve çamur sert zeminden daha yumuşaktır."

Onu sudan çıkarıp ayağa kaldırdı, bir kolunu destek için beline doladı. "Atınız hendeğin kenarında ayağını kaybetti."

Rob'a yaslandı, vücudundaki her kas ağrıyordu. "Yaralandı mı?"

"Topal bir bilek, ama sanırım daha kötü değil. Buraya yakın güzel ve sessiz bir ahırda toprağa girme zamanı geldi."

Sarah titreyerek başını salladı. Acı bir rüzgâr doymuş giysilerini delip geçmiş ve düştüğünde battaniyesini kaybetmişti. Bu kez Rob ceketini çıkarıp omuzlarına örttüğünde itiraz etmedi. Neredeyse dizlerine kadar iniyor ve biraz yardımcı oluyordu ama yine de kendini buz kütlesi gibi hissediyordu.

"Seni kendi atıma bindireyim, seninkini de ahıra kadar götüreyim," dedi adam, kızın yola çıkmasına yardım ederken. "Çok uzak değil, belki çeyrek mil."

Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı. Sarah gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Bunun içinde görebiliyor musun?"

"Bu öğleden sonra buradan geçerken faydalı olabilecek yerleri not ettim," diye açıkladı. "Alışkanlık."

İyi bir Bow Street Runner'ın alışkanlığı, diye tahmin etti. Adam onu atına bindirdiğinde, sağ bacağını atın sırtına zorlukla kaldırabildi ve parmakları o kadar uyuşmuştu ki dizginleri hissedemedi.

Çamurlu bir yolun sonundaki ahıra vardıklarında Sarah o kadar titriyordu ki at sırtında zor duruyordu. Rob kapının kilidini açtı ve atları içeri götürdü.

Bir fiçinin içi kadar karanlıktı ama bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan ve kesici rüzgârdan kurtulmak cennet gibiydi. Sarah gıcırdayan dişlerini kontrol etmeye çalıştı ve bir daha kendini sıcak hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

"Biraz ışık zamanı." Rob bir çıra kutusu çıkardı ve bir mum yakmak için kullandığı bir kıvılcım çaktı.

Bu mevsimde yem stokları azdı ama bir köşede büyük bir saman yığını vardı. Bunun dışında, ahır çoğunlukla boştu.

Bir duvara yaslanmış bazı çiftlik aletleri.

Tepedeki kırışlerden birinin kancasına bir fener asılmıştı. Rob feneri kaldırdı ve mumu içine yerleştirdi. Mumun arkasındaki yansıtıcı teneke, ahırın büyüklüğüne göre fazla olmasa da ışığı artırdı.

Rob onu eyerden bir çocuk gibi kolayca kaldırdığında Sarah yarı baygındı. "Eğer düşünürsen seni utandıracak bir şey yapacağım, bu yüzden gözlerini kapat ve bunu düşünme," dedi onu ayağı kaldırırken hafifçe.

Adam arkasına geçip nergis rengi, sırlıklam elbisesinin bağcıklarını çözmeye başladığında nefesi kesildi ve şok içinde uyandı. "Bay Carmichael ... ?"

"Donarak ölmeden önce bu ıslak giysilerden kurtulmalısın," diye açıkladı adam, kızın elbisesini ustalıkla sıyırıp onu doymuş elbisesi, taytları ve çoraplarıyla ayakta bırakırken. "Bir erkek çocuğı gibi giyinirsen İrlanda'dan çıkmanın daha kolay olacağını düşündüğüm için Cork'tan kullanılmış erkek kıyafetleri aldım."

"Giysiler temiz olduğı sürece," dedi Sarah dişlerini gıcırdatarak. "Hayır, temiz olmasını boş ver. *Sıcak* olmasına razıyım!"

"Yakında olacaksın." Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmaması için hâlâ arkasında duran adam, kadının iç çamaşırlarını çıkardı ve çıplak vücudunu kaba bir battaniyeyle ovmaya başladı.

Bu Sarah'nın hayatındaki en garip deneyimdi. Bir gün bunun harika bir kötülük olduğunu düşünebilirdi. Ama şimdi yakışıklı bir adamla birlikte bir ahırda çıırılçıplak ve kaskatı durmak ve çoğunlukla ne kadar üşüdüğünü düşünmek garipti.

Battaniyenin sürtünmesi tenini biraz ısıttı. Önce sırtını ve kollarını, sonra önünü, kalçalarını ve bacaklarını okşamaya başladı. Adamın önerdiği gibi gözlerini kapattı. *Battaniyeyi düşün.... ve güçlü erkek ellerinin nefis pürüzlü kumaşı hassas çıplak teninin üzerinde gezdirdiğini değil.*

Sürtünme sona erdi. Rob kollarını kaldırdı ve başının üzerine bir erkek gömleğı bıraktı. İyi yıpranmış ve sık sık yıkanmış ketenden yapılmış kumaş, gövdesini yumuşak bir şekilde sarıyor ve poposunu iyice geçiyordu. Üstünü örttüğü ve biraz daha ısındığı için minnettar olan kız yüzünü Rob'a döndü. "Sanırım bir gömlektan daha fazlasına sahipsiniz?"

"Çekmeceler, pantolonlar, çoraplar, botlar ve bir palto," dedi Rob, sanki bir atı yeni ovmuş gibi sakın bir sesle. "İdare edebilir misin, yoksa yardıma ihtiyacın var mı?"

"İdare edebilirim." Katlanmış giysi yığınının aldı ve beceriksizce çekmeceleri ve pantolonları karıştırdı.

Kadın pantolonunun paçalarını sıvayıp çoraplarını çekiştirirken Rob atların eyerlerini çözdü ve heybesinden kâğıda sarılı bir paket çıkardı. "Biraz peynir ve ekmek al. Yemek içimizi ısıtır."

Sarah paketin üzerine atladı ve açgözlülükle yırtarak açtı. Ekmek ve peynir küçük parçalar halinde dilimlenmişti, bu yüzden zaman kaybetmesine gerek kalmadı. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi peynir," dedi saygıyla ikinci bir parça peyniri ekmeğin üzerine koyarken. "Ekmek de gerçekten çok güzel."

"Açlık, sosların en iyisi." Rob, Sarah'nın uzattığı bir parça ekmek üstü peyniri kabul etti. "Ama İrlanda kaşarı iyidir, buna şüphe yok, sodalı ekmek de öyle." Yemeğini iki ısırıkta bitirdi, sonra atlara döndü.

Her iki hayvanın ulaşabileceği bir yere saman koyduktan sonra, bineğinin total arka ayağını inceledi. "Kalıcı bir hasar yok ama bu adam yarın seni hiçbir yere götürmeyecek. Onu başka bir atla takas etmemiz gerekecek."

Sarah özgür olmanın ve donmanın ötesini düşünmeye başladığında dudağını ısırdı. "Kaçıranlar bizi takip edecek mi?"

"Büyük ihtimalle." Rob atını bir avuç samanla fırçalamaya başladı. "Kaçırılma olayının en azından kısmen siyasi olduğundan şüpheleniyorum. Bunu destekleyecek bir şey duydun mu?"

"Evet, adamlar radikal bir bağımsızlık grubunun parçası. Beni liderlerine zarar vermeden götürmek istediler, böylece ırzıma geçilmekten kurtuldum." Sesini düz tutmaya çalıştı ve bir titreme duyunca utandı. "Gruplarına para toplamak beni fidye olarak mı yoksa kötü İngiliz aristokratlarının bir sembolü olarak mı idam etmeyi planladıklarından emin değilim."

"Onlara Ashton Düşesi olmadığınızı söyler miydiniz?"

Omuz silkti. "Bana inanacaklarından şüpheliyim. Bunu onlara çok erken söylemek istemedim çünkü bu sahip olduğum korumayı ortadan kaldırabilirdi. Ve eğer onlara reisin baltasını kaldırdıkları sırada söyleseydim, çaresiz ve korkak olduğumu düşüneceklerdi. Zayıf."

Rob'un ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Haklısın, onları senin düşes değil de onun ikiz kardeşi olduğuna ikna etmek zor olurdu. Gotik bir romantizme çok fazla benziyor."

Burnunu kırıştırdı. "Yani öyle. Kaba ve mantıksız."

"Hayat genellikle her ikisidir." Yeni bir avuç saman aldı ve tımar etmeye devam etti. "Yakalanmamak için erkek çocuğu gibi giyinmek de gotik ama pratik. Bu kıyafetle, zarif bir genç hanım olarak seyahat etmekten çok daha az fark edilirsiniz."

"Zarif genç bayan?" diye alay etti. "Bir çalıllığın içinden geriye doğru sürüklenmiş gibi görünüyorum."

"Bu da senin hâlâ zarif görünmeni özellikle etkileyici kılıyor," dedi, atı ona uyguladığı aynı tempolu etkinlikle tımar etmeye devam ederken.

Kaşlarını çattı, adamın ciddi mi yoksa gerçekten kuru bir mizah anlayışı mı olduğundan emin değildi. Mizah olduğunu düşünmeye meyilliydi, çünkü kesinlikle zarif değildi.

Saçındaki fazla suyu sıktıktan sonra düğümleri parmaklarıyla taramaya başladı ve bu da ona kurtarıcısını inceleme fırsatı verdi. Uzun boylu, zayıf ve kaslıydı, çok güzel hareket ediyordu, hiçbir hareketi boşa gitmiyordu. Tehlikeli bir yanı olmasına rağmen, kız hiç korku hissetmiyordu. Bir şokla fark etti ki, adam onu kendi sorumlusu olarak gördüğü sürece, onu hayatı pahasına koruyacaktı. Bu alçakgönüllü bir düşünceydi.

Yine de onun için bir gizemdi. Özel hayatını merak ediyordu. Bir hayatı var mıydı? Bir karısı ya da metresi var mıydı? Herhangi bir ailesi? Hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacı yokmuş gibi bir izlenim veriyordu.

Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmadan, "En çok neyi önemsiyorsun?" diye sordu.

Atının sırtından başını kaldırdı ve soğuk mavi gözleriyle ona baktı, elleri hareketsizleşti. Kahverengi saçları ıslak ve karışıktı; yüzü de tıpkı geri kalanı gibi zayıf ve güçlüydü. İsteddiği zaman arka planda kaybolma yeteneğine rağmen, dikkat çekici derecede yakışıklı bir adamdı.

"Özür dilerim," dedi kızarak. "Bu küstahça bir soruydu." "Doğru, ama ilginç ." Düşünürken kaşları birbirine çarptı. "İ Sanırım en çok adaleti önemsiyorum." Bakımına devam etti. "Hayat ve toplum genellikle adaletsizdir. Bazen adaletin terazisini biraz dengeleyebiliyorum."

İlgi çekici bir cevaptı. Ama zaten kendisi de ilgi çekici bir adamdı. "Bu yüzden mi Bow Street Runner oldun? Kanunları korumak için mi?"

"Sebeplerden biri de bu." Sesi kuru bir hal aldı. "Bir erkeğin yemek yemesi de aynı derecede önemlidir."

Lordların oğulları yaşamak için çalışmak zorunda olduklarını nadiren kabul ederlerdi. Neden artık Saygıdeğer Robert Carmichael olmadığını merak etse de, onun gerçekçi tavrı hoşuna gitmişti. Ama bu kadar erken bir zamanda küstahça bir soru daha sormak istemiyordu. "İngiltere'ye dönmek için planınız nedir? Eğer bir planınız varsa."

Atı silmek için kullandığı bir avuç samanı bir kenara attı. "Yakalanmadan sahile ulaşalım ve bizi İngiltere'ye geri götürecek bir tekne kiralayalım. Doğrudan Cork ya da Dublin'e giden yollardan geri dönmek istemeyiz. Daha küçük bir liman daha iyi olabilir. Bunun ötesinde, işlerin nasıl gideceğini görmemiz gerekecek. Pek çok şey takip edilip edilmediğimize ve bu adamın laming'i yüzünden ne kadar zaman kaybedeceğimize bağlı." Atının sağrısını okşadı.

"En azından yağmur bırakmış olabileceğimiz izleri silecektir." Bir esnemeyi bastırdı, yorgunluğun mu yoksa soğğun mu daha güçlü olduğundan emin değildi. "Yığılıp kalmadan önce uzansam iyi olacak."

Onu incelerken kaşlarını çattı. "Hâlâ titriyorsun. En eski ısınma yöntemini kullanmamız gerekiyor. Hayvan sıcaklığı."

Kafası karışmış bir şekilde, "Atlarla mı yatacaksın?" diye sordu.

Sırıttı ve çok daha az korkutucu görünüyordu. "Birbirimizle, çok iffetli bir şekilde. Samanların içine gireceğiz ve ben sana sarılacağım ve ikimiz de bunun için daha sıcak olacağız."

Sarah ona gözlerini kırıştırdı. Başka bir deyişle, hayatında ilk kez bir erkekle yatacağı, hem de yabancı bir erkekle. Oh, pekala. Şok olma aşamasını çoktan geçmişti, bu yüzden sadece başını salladı ve köşedeki saman yığına doğru ilerledi.

Yığının içine yavaşça yerleşti. Kuru sapsar ve yapraklar biraz karıncalanmıştı ama saman yumuşak ve tatlı kokuluydu. İçini rahatlatan bir iç çekişle, olabildiğince ısınmak için küçük bir top şeklinde kıvrıldı.

Rob mumu söndürdü ve ahırın diğer tarafına geçerek samanlıkta Sarah'ya katıldı. Sarah ona uslu durması konusunda güvenmesine rağmen, Robw yanına uzandığında gerildi.

Samanları , hoş kokulu bir battaniye gibi ikisinin de üzerine çekerken, "Rahatla," diye mırıldandı. Sonra onu doğru çekti, sırtı önüne yaslandı. Adam iri, sıcak ve rahatlatıcıydı.

Sarah titremeyi bırakıp gevşemeye başladığında zevkle iç çekti. Onun kucaklamasında tutkulu bir şey yoktu, sadece sıcaklık ve koruma vardı.

Sarah'nın kaçırılmasından bu yana ilk kez iyi uyudu.

Bölüm 8

Bay McCarthy'nin mutfığı devrilmiş mobilyalar ve parçalanmış çanak çömleklerle bir savaş alanına benziyordu. Flannery içinde volta atıyor, hırpalanmış ve kanlar içindeki askerlerine kükrüyordu. "Üçünüz bir adamın içeri girip düşesi kaçırmasına izin mi verdiniz? Siz bir avuç lanet bataklık sakiniisiniz!"

Curran güçsüzce, "Ben ve Donovan uyuyorduk. Bizi gafıl avladı."

"Hâlâ üç kişiydiniz! Ve o silah bile taşı mıyordu." Donovan'a ters ters baktı. "Sana aldığım o güzel tabancayı alana kadar değil!"

Şoför savunmacı bir tavırla, "Düşesin kafamda dökme demir tavayı parçalayacağını nereden bilebilirdim?" diye sordu. "Onun bir hanımefendi olduğunu sanıyordum."

"O hepinizden daha erkek!" Flannery bağırdı. "Onu kurtaran kişi Ashton için çalışan biri olmalı ki peşimizden bu kadar çabuk geldi. İkisi şu anda her neredeyse, kahkahalarla gülüyorlardır."

"Lanet herif Ashton'ın adamlarından biri değildi," dedi O'Dwyer yüzündeki kanı yıkarken asık suratla. "Onu tanıdım. Adı Carmichael ve lanet olası bir Bow Street Runner'ı. En iyilerinden biri."

"Bir İskoç mu?"

"Daha kötüsü. Bir İngiliz. Kaçak mirasçıları ve diğer hassas sorunları geri getirme konusunda oldukça ünlü." O'Dwyer şakağındaki büyük çürüğü incelerken yüzünü buruşturdu. "Zengin adamlar için pek çok özel iş yapıyor."

"Onu tarif edin," diye emretti Flannery. "Özgür Eire üyelerine buradan sahile kadar her yol ve paralı yol boyunca haber göndereceğim. Carmichael bir Koşucu olabilir ama küçük Bayan Düşes'le seyahat etmek onu yavaşlatacaktır. Temizlenin ve karnınızı doyurun. Hava aydınlanır aydınlanmaz peşlerinden gideceğiz. Unutmayın, düşes yoksa ödül de yok."

"Her şey çok iyi gidiyordu," diye mırıldandı Curran.

Flannery, "İşte o zaman çok dikkatli olmalısın," diye homurdandı. "Unutma, tek ihtiyacımız olan düşes. Runner'ı öldürebilirsin."

Bayan Sarah Clarke-Townsend'in bir müşteri ve zor durumdaki bir genç kız olduğunu, tatlı, küçük bir kucak dolusu olmadığını kendine hatırlatan Rob, onun dişiliği yerine karşılıklı sıcaklığa odaklandı. Zihninin her zaman tetikte olan küçük bir kısmı dışında, yorgun bir uykuya daldı ve onun buhar çıkaran türden biri olmadığına şükretti. Bu yönüyle kız kardeşine benziyordu. Rob'un gördüğü kadarıyla düşes takdire şayan bir şekilde aklı başında ve ayakları yere basan biriydi; her ikisi de kabarık altın civcivlere benzeseler de.... Sarah'nın paylaştığı özelliklerdi bunlar.

Yanan bir ereksiyon ve sıcak bir kucaklaşmaya kilitlenmiş yumuşak bir kadın bedeniyle uyandı, sadece kıyafetleri birleşmelerini engelliyordu. Adamın "Yüce Tanrım!" sesi kadının "Merhametli cennet!" sesiyle aynı anda duyuldu.

Sarsılarak uyandılar ve birbirlerinden ayrıldılar. Rob sırtüstü yattı ve kendine küfrederken ellerini düğümledi. O yetişkin bir adamdı, sıcak kanlı bir genç değil!

Bir kez daha Bayan Sarah'nın buharlaşmadığına şükrederek, düzgün bir sesle, "Özür dilerim. Genelde kurtardığım kadınları baştan çıkarmıyorum."

Sarah da yumruklarını sıkıyormuş gibi soluk soluğa bir ses çıkardı. "Bunun bir baştan çıkarma olduğunu sanmıyorum. Sadece ... hayvani bir sıcaklıktı. Çünkü şu anda çok sıcakım!"

"Ben de öyle." Rob'un düşesin kız kardeşiyle yattığını öğrenirse Ashton'ın nasıl tepki vereceğini düşünmek için kendini zorladı. Bu, nabzının hızla düşmesine yardımcı oldu.

"Genelde kurtardığın kadınları baştan çıkarmadığını söylemiştin," dedi Sarah, sesi merak doluydu. "Bu bazen yaptığın anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki hayır! Kızları mahvolmaktan kurtarmak için işe alındığımda, onları kesinlikle kendim mahvedemem."

"Kaçak mirasçıları kendi aptallıklarından kurtarmak, sanırım." Sarah kıkırdadı. "Bu benim için geçerli değil. Ben mirasçı değilim."

Rob karanlığa doğru biraz gülümsedi. "Ama prensip hâlâ geçerli. Benim işim seni yaralanmadan ve zarar görmeden ailene geri götürmek."

"Biliyorum ve inan bana, minnettarım." İç çekti. "Ama bazen kaderimde bakire olarak ölmek varmış gibi korkuyorum."

Rob tıkanı. "Bu yapmamız gereken bir tartışma değil!" Bu güzel ve istekli genç kadını eğitmeyi hayal etmemeye çalışırken derin bir nefes aldı. "Büyük bir varis olmasanız bile, sizin kadar güzel bir kız talip sıkıntısı çekmez."

Sesindeki hafif nota kayboldu. "Sevmiyorum. Ama sevdim ve kaybettim ve bunun bir daha olacağını sanmıyorum."

"Özür dilerim." Kadının sesindeki acı, adamın onun elini bulup rahatlatıcı bir şekilde tutmasına neden oldu. "Ama seni terk edecek kadar aptal bir adam sonsuz bir yası hak etmez."

"Beni ölerек terk etti, tutarsız bir kalple değil. Onunlayken kendimi yaşayan en güzel, en büyüleyici kadın gibi hissediyordum. Nişan balosu on sekizinci doğum günümde olacaktı. O ... iki hafta önce av alanında öldürüldü." Sesi kesildi. "Gelin kıyafetlerimi seçiyordum."

"Ah, Sarah." Yan yattı ve onu göğsüne doğru çekti. "Çok üzgünüm. Ama seni gerçekten sevseydi, sonsuza dek yas tutmanı istemezdi." "Eminim istemezdi. Gerald hayatın tadını kadar çıkarmaya inanırdı."

İç çekti. "Bir yıl yas tuttuktan sonra kendime artık birilerini aramaya başlamanın zamanı geldiğini söyledim. Ama aradığımda, Gerald'la evlenmek istediğimin çok azı kadar bile evlenmek istediğim birini bulamadım. Yedi yıldan fazla bir süredir arıyorum ama başarılı olamadım. Sağlam, değerli erkekler ilgimi çekmiyordu ve anladım ki gösterişli tipler er ya da geç kalbimi kıracaktı."

Rob yumuşak bir sesle, "Gerald'ın yaptığı gibi," dedi.

"Aynen öyle." Sesi hüzünlüydü. "İkimiz de gençtik ve bence birlikte iyi bir şekilde büyüyebilirdik. Ama bunu asla bilemeyeceğim. Çünkü ona aşık olmak için hiç zamanım olmadı, o hala kalbimi elinde tutuyor. Yine de bakire teyze olmak bana yakışacak. Birçok açıdan bağımsız bir kadın olmayı tercih ederim."

Bunun gerçekten doğru olup olmadığını ya da kızın elindekinin en iyisini yapmakta iyi olup olmadığını merak etti. "Bağımsızlığın pek çok avantajı var," diye kabul etti. "Ama Gerald'ı sevdiğin kadar sevmesen bile sana iyi ve onurlu bir arkadaş olacak bir adam bulma ihtimalini de göz ardı etme."

"Sadece iyi bir arkadaş olan bir kadınla evlenir misiniz?" diye şüpheyile sordu. "Sanırım insan deliler gibi aşık olmadıysa, cana yakın bir arkadaş oldukça uygun görünecektir."

Genelde özel hayatı hakkında konuşmazdı ama karanlıkta ve Sarah'nın dürüstlüğünden ilham alarak kendini şöyle derken buldu: "İkisini de tanıyorum. Senin Gerald'ı sevdiğin yaşlardayken ben de deliler gibi aşıktım. Ve bittiğinde ben de aynı derecede yıkılmıştım. Çok sonra, buldum ... en iyi yol arkadaşları. En azından bir süreliğine."

Sarah'nın sesi yumuşadı. "Deli gibi sevdiğin kadına ne oldu? Nasıl biriydi?"

Rob artık Bryony'yi nadiren düşünüyordu. O, hayatında hâlâ umut ve iyimserlik taşıdığı zamanlara aitti.

"Babamın arazisinde yaşayan vahşi, güzel bir çoban kızıydı. Onun gibi bir kızla hiç tanışmamıştım. Siyah saçlı, korkusuz ve özgür." Rob'un zihninde Bryony'nin önündeki çayırdaki hızla koştuğu, uzun siyah saçlarının onu yakalaması için gülerek dalga geçerken arkasında uçuştığı hızlı ve yakıcı bir görüntü canlandı. Sertçe yutkundu. "Aramızdaki rütbe farkına rağmen ona evlenme teklif ettim."

"Ve o öldü mü?"

Ağzı buruştu. "Babam onu satın . Ona ne kadar verdiğini bilmiyorum. Bana tek kelime etmeden bölgeyi terk etmesine yetecek kadar."

Sarah'nın eli sıkılaştı. "Bir sevgiliyi kaybetmenin hangi yolunun daha kötü olduğundan emin değilim."

Rob bunu hiç düşünmemişti ama söylemekte tereddüt etmedi: "Ölüm daha kötü. Bryony'nin parayı alıp bir yerlerde kendine iyi bir hayat kurduğunu düşünmek istiyorum. Ailesi korkunçtu ve belki de onunla evlenme konusunda ciddi olduğuma inanmıyordu. Para ona bağımsız olma şansı verdi. Umarım mutludur."

"Ama onunla evlenme konusunda ciddiydin." Sarah'nın sözleri gecenin içinde yumuşaktı.

Bir erkeğin olabileceği kadar ciddi. "Harika bir subay eşi olabilirdi."

"Orduda görev yaptınız mı?"

"Hayır. Okulda arkadaş olduğumuzdan beri Alex Randall'ın alayında bir görev almayı planlıyordum. Ama koşullar değişti."

"Senden iyi bir subay olurdu," dedi Sarah içtenlikle.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bow Street Runner olmaktan çok daha onurlu bir görev."

"Ama kesinlikle bir Koşucu daha adaletli çalışacaktır," dedi.

Onun algısı karşısında irkildi. Kadın haklıydı; bir Runner'ın işi kirli olabilirdi ama Rob dünyaya biraz daha adalet getirmeyi başarmıştı.

"Peki ya refakatçi? Seni terk ettiğine göre en iyisi o olamaz."

Cassie'nin kaybı çok yeniydi ve acısı derindi. "Cesur, tehlikeli ve nazik biriydi. Çok seyahat ederdi ve nadiren birlikte olurduk ama o zamanlar hayatımın en parlak anlarıydı. I

Bir gün birlikte bir yuva kurabileceğimizi düşündü ama onun gözünde bizi birbirimize bağlayan Şey dostluğumuzdu, daha derin bir Şey değil."

"Haklı mıydı?"

Ağzını açtı, sonra düşünürken kapattı. Cassie ona gerçek bağlarının arkadaşlık olduğunu, çünkü ikisinin de bir başkasına ihtiyaç duymayacak kadar kendi kendilerine yettiklerini söylediğinde ona katılmamıştı. "Bazen aynı yatağı paylaşan arkadaşlar olduğumuzu söylemişti. O zaman ona katılmamıştım ama belki de haklıydı." Uzun bir sessizlikten sonra hüzünle ekledi: "Onu daha derinden etkileyen bir adam bulmasaydı arkadaşlık yeterli olabilirdi. Ama buldu."

"Yani insan umudunu kaybettikten sonra bile romantik aşkı bulmak mümkün. Bunu rahatlatıcı bir düşünce olarak görüyorum." Bir süre durakladıktan sonra Sarah ekledi: "Beni ilgilendirmese de, neden artık Saygıdeğer Robert Carmichael olmadığınızı merak ediyorum."

Omuz silkti. "Babam birkaç yıl önce beni evlatlıktan reddetti. Yasal olarak kendimi Őerefli olarak tanıtmamı engelleyemezdi ama böyle bir arzum yok. Gösterişli bir koy olmak içimde bir avantaj değil."

"Sanırım hayır." Bastırılmış bir esneme gibi k  k bir ses çıkardı. "Tekrar uykuya dalmaya hazırım ama bu ahır soğuk. Sence uygunsuz bir Şey olmadan birbirimize sarılmamız mümkün mü?"

Düşündü. "Emin değilim."

"Ya sen yan yatarsan ve ben de kendimi omurgana uygularsam?" diye önerdi.

Gülümsedi. "Beni pek sıcak tutamazsın ama daha güvenli olur."

"Peki o zaman," dedi neşeyle.

Sırtı ona dönük olacak şekilde yuvarlandı. Kadın yaklaştı a samanlar hışırdıyordu. Sonra hoş bir kadın sıcaklığının sırtına ve uyluklarına yerleştiğini hissetti. K  k bir el koluyla yan tarafı arasından kayarak göğsünün üzerine geldi. Kadın mutlu bir i  çekti ve rahatladı.

O da aynısını yaptı. Pofuduk, k  k bir altın cıvıvle bu kadar çabuk arkadaş olabileceklerini kim tahmin edebilirdi ki?

Bölüm 9

Sarah'nın üzüntüsüne rağmen, uyandığında Rob gitmişti. Yatağı paylaşmanın neden bu kadar popüler olduğunu şimdi anlıyordu - ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlamıyordu.

Rob kurtardığı kadınları baştan çıkaracak türden biri olsaydı nasıl olurdu diye hayıflanarak düşündü ama onun sağduyusuna minnettardı. Bakire olarak ölmek istemese de, samanlıkta sıradan bir boğuşma çözüm değildi.

Rob onun parlak zırlı şövalyesiydi ve cidden çekiciydi ama "en iyi arkadaşların" onu neden terk ettiğini anlıyordu. Kısa bir karşılaşma için muhtemelen iyi bir yatak arkadaşı olabilirdi ama o kadar içine kapanıktı ki daha fazlasını istediğini ya da ihtiyaç duyduğunu hayal etmek zordu.

Tembelce gerindi, sonra samanlıktan çıktı. Sabahın erken saatleriydi ve yağmur durmuştu. Ahırın içine atları gösterecek kadar ışık girmişti. Hayır, tek bir at. Rob topal olanı götürmüş, kendi bineğini sakın sakın saman çiğnerken bırakmış olmalıydı.

Ayağa kalktı ve giysilerindeki samanları fırçaladı. Pantolonu tuhaf ama çok özgürleştirici buluyordu.

Tam kapıya yönelmişti ki Rob kapıyı açıp içeri girdi, elinde bir sepetle başka bir atı sürüyordu. "Şanslıyız." Yeni atını bağladı. "Yolun yukarısındaki çiftlik evine yürüdüm ve çiftçi Bay Connolly'ye gerçeğin bir versiyonunu anlattım - genç kuzenim ve ben kötü adamlar tarafından takip ediliyoruz ve nakliye ihtiyacımız var. Topal atın görünüşünü beğendi ve bana bunu takas etti."

Sarah yeni bineğini inceledi. "Yani sana daha genç, daha güçlü, çok daha değerli ve bir iki hafta içinde iyileşecek bir at karşılığında yaşlı bir at verdi."

"Aynen öyle. Ama bu yaşlı kız topal değil, şimdilik önemli olan da bu." Rob yeni atın kemikli sağrısını okşadı. "Connolly bizi çiftlik evine kahvaltıya davet edecek kadar suçlu hissetti."

"Sıcak yemek mi?" Sarah umutla sordu. "Belki sıcak çay bile?"

"Büyük olasılıkla - çiftlik zengin görünüyor. Ama ben reddettim. Seni açıkça görmemeleri daha iyi." Daralmış gözlerle onu inceledi. "Uzaktan bir çocuk olarak zar zor geçeceksin. Saçını koyulaştırırsan ve yüzünü lekelesen bile yakından görünmen imkânsız."

Sarah iç çekti. Yakın zamanda temiz ve iyi beslenmiş olmak buraya kadarmış. "O güzel peynirden hiç kaldı mı?"

Rob sepeti ona uzattı. "Hayır, ama Bayan Connolly biraz taze ekmek, birkaç haşlanmış yumurta ve bir sürahi çay koydu. Biz çıkarken sepeti bırakırım."

Sarah sepetin içine daldı. İki kalın dilim tereyağlı soda ekmeği ve kaynamaktan hâlâ sıcak olan bir çift yumurta vardı. Hayatında bir yumurta gördüğüne hiç bu kadar sevinmemiştir.

Rob'a bir parça ekmek ve bir yumurta uzattı, ardından yumurtasını dikkatlice kırdı ve ekmeğin üzerine çevirdi. Yumurta çoğunlukla pişmişti ve sarısı yumuşaktı, tam da onun tercih ettiği gibi. Bir ısırık aldı ve yutmak yerine yavaşça çiğnemeye başladı. Sıcak, sütlü çaydan bir yudum aldıktan sonra mutlulukla, "Ambrosia! Daha güzel bir yumurtayla asla karşılaşmayacağım."

Rob gerçekten yüksek sesle güldü, bu da onu farklı bir adam gibi gösterdi. Rob'un daha sık gülmesi gerektiğini düşünerek ona baktı.

"Bu kadar kolay memnun olmana sevindim," dedi.

Bir parça ekmek ve yumurta daha ısırdı. "Küçük zevkler en iyisidir çünkü her yerdedirler. Büyük gözlüklere ihtiyaç duyan herkes çoğu zaman hayal kırıklığına uğramaya mahkumdur."

"Bu iyi bir felsefe." Rob ekmek ve yumurtasını bitirdi, çayından bir yudum aldı ve sürahiyi Sarah'ya uzattı. Atını eyerlemeye başlarken devam etti, "Her şey yolunda giderse, seni beş gün içinde Ralston Manastırı'na geri getireceğim. Tabii o kadar ata binebilirsen. At arabası kiralamamayı tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu. "Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı zorluyorum ama idare edebilirim."

"Senden çok şey istiyorum, eğer çok zorlanırsan bana haber ver." Rob iki atı da eyerledi, sonra heybelerini topladı. Yolda çok zaman geçirmiş bir adamın verimliliğine sahipti.

O toparlanırken Sarah saçlarını ördü, sonra örgüleri Rob'un verdiği kıyafetin bir parçası olan sarkık şapkanın altına sıkıştırdı. "Uygun bir şekilde çocuksu görünüyor muyum?"

Ağız yukarı doğru kıvrıldı. "Kıyafetlerin çok büyük olmasına sevindim. Bu, hiç de çocuksu olmadığı gerçeğini gizlemeye yardımcı oluyor. İnsanların yanındayken başını aşağıda tut ki tek gördükleri şapka olsun. Gitmeye hazır mısın?"

Sarah başını salladı ama Rob atına binmesine yardım etmek için yaklaştığında, ellerini düşüncesizce onun omuzlarına koydu ve "Teşekkür ederim" dedi. Sonra da onu öptü.

Ondan kolayca kaçabilirdi ama yapmadı. Öpücüğü kabul edip karşılık verirken ağız şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Aslında sadece minnettarlığını ifade etmek istemişti ama gece onları bir araya getiren arzu yeniden alevlendi. Rob'un kolları onun etrafında kilitlenirken, sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi odaklanmış bir yoğunlukla öptü.

Kendi tepkisi karşısında şok olmuştu. Onu her zaman çekici bulmasına rağmen, böyle *bir açlık* hissetmeyi beklemiyordu. Bir erkeğin içinde erimek ve yaktığı ateşin onu tüketmesine izin vermek için böyle bir arzu.

Birbirlerine boylu boyunca sokulmuşlardı ve adamın sıcak elleri yoğurup okşayarak kadının tüm vücuduna his dalgaları gönderiyordu. Sonra yanlarındaki at sinirli bir şekilde kişnedi ve yanlarından uzaklaştı.

Rob aniden onu bıraktı ve zorlukla nefes alarak geri çekildi. Yüz ifadesi garip bir şekilde savunmasızdı. "Bu çok hoştu ama akıllıca değildi, Bayan Clarke-Townsend."

Parmaklarını, istekle titreşen dudaklarına bastırdı. "I . . . Biliyorum. Bunu bir daha yapmayacağım." Sönmesine izin verilmesi gereken bir yangına körükle gitmemeliydi.

Rob'un yüzü normal kontrollü sakinliğine geri döndü. "Birkaç gün içinde evde olacaksın ve tüm bunlar sadece kötü bir anı olarak kalacak."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "O kadar da kötü değil."

"Hayır, o kadar da kötü değil," dedi sessizce. "Ama eminim sıcak çay, sıcak bir yatak ve temiz giysiler seni mutlu edecektir." Binmesine yardım etmek için parmaklarını birleştirdi.

Onun elini tuttu ve eyerine atladı. Evet, konfora ve medeniyete dönmekten memnun olacaktı. Ama bir ahırda bir Runner'la yatıp kalkmayı da unutmuyacaktı.

Çitlerle çevrili yoldan çeyrek mil kadar ilerledikten sonra çiftlik evine giden yola vardılar. Çiftlik evine yüz metre kala

Rob, "Ben sepeti geri götürürken burada bekle. Çocukça şeyler düşünmeye çalış."

"Hangisi ... .. ?"

"Yemek ve savaş," dedi atından inmeden önce, dizginleri ona verdi ve eve doğru yürümeye devam etti.

Kapıyı çaldıktan sonra kapı hızla açıldı ve uzun boylu, iri yarı bir adam İrlandaca sözcükler söyleyerek sepeti aldı. Rob kaşlarını çatı ve İrlandaca cevap verdi. Bay Connolly merakla Sarah'ya baktı. Sarah çocukça şeyler düşünmeye çalıştı.

Konuşma birkaç dakika boyunca el hareketleriyle devam etti. Kibarca başını sallayıp vedalaştıktan sonra Rob, Sarah'nın yanına döndü. Atına binerken, "Birkaç dakika önce, bu bölgede olduğu bilinen birkaç İngiliz hırsız arayan birkaç adam eve uğradı. Bay Connolly onlara böyle birini görmediğini söyledi."

"İleride o adamlarla karşılaşma riskimiz var mı?" Sarah telaşla sordu.

Yola ulaşılar ve Rob aynı yönde devam etmek yerine geldikleri yoldan sola döndü. "İyi olacağız. Connolly bana paralel bir yola ayrılan ve sonunda doğruya giden bir otoyola çıkan bir şeritten bahsetti."

"Flannery ve adamları hakkımızdaki haberleri ne kadar çabuk yayabilir? Eminim bizim daha hızlı degillerdir." Rob'la birlikte McCarthy'nin evine doğru ilerlediklerini ve kendisini kaçırانlarla karşılaşabileceklerini bilmek Sarah'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Rob'un kısılmış gözleri ve tetikte oluşu onun da aynı derecede temkinli olduğunu gösteriyordu. "Özgür Eire'ın ne kadar büyük ya da iyi organize olduğunu bilmiyorum. Eğer haberi yaymak için posta arabaları kullanılıyorsa, sahile kadar bizi izleyen insanlar olabilir."

Tekrar yakalanmayı düşünmemeye çalıştı. "Bu yüzden hızlı gidiyoruz ve dikkatle izliyoruz. İngiliz bir çifti aradıklarını söylemiştin. İrlandaca konuştuğunu bilmiyordum ama çok akıcı konuşuyordun. İrlandalı olarak geçebilir misiniz, yoksa bu İskoç Galcesi ve yerel aksanınızdan çok mu farklı?"

"İsmime rağmen İskoç değilim. Carmichael'ların benim kolum güneye taşındı." Rob'un ses tonu kuruydu. "İskoç atalarımın biri kralına ihanet etti ve bir İngiliz mülkü ve unvanıyla ödüllendirildi. Ailemin asil kökenleri."

Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için merakla, "İrlandaca'yı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Annem bir İrlanda Kilisesi papazının kızıydı. Babam onunla Kilvarra'daki malikanesini ziyaret ederken tanışmış ve aşık olmuş. Her yaz ziyarete gelirdi, ben de burada epey zaman geçirdim ve dili konuşmayı öğrendim."

"Bu kesinlikle güvenli bir şekilde uzaklaşmamıza yardımcı olacaktır," diye gözlemledi. "İrlanda'nın bu bölgesini biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Kilvarra daha kuzeyde, Meath bölgesinde. Ülkenin bu kısmına hiç gitmedim."

Sarah hafızasında İrlanda hakkında bildiği bir şey olup olmadığını araştırdı. "Ballinagh, Kilvarra yakınlarında mıydı?"

Kaşları çatıldı. "Sanırım Ballinagh batıda bir yerde, ama emin değilim. Orada arkadaşların var mı?"

Sarah ürperdi. "Tam tersine. Adam'ın korkunç halası Georgiana Lawford Ballinagh'da yaşıyor, eğer doğru hatırlıyorsam."

"Ah, oğlunun unvanı miras alabilmesi için onu öldürtmeye çalışan kişi. Hayır, neyse ki komşumuz değildi."

"Adam çocukken birkaç kez Ballinagh'da kaldı. Ziyaretleri ve kuzenleriyle ilgili güzel anıları var. Teyzesi için o kadar değil." Çitlerin üzerinden inişli çıkışlı tepelere baktı. "Bir gün daha iyi koşullarda İrlanda'yı ziyaret etmek isterim."

"İnsanın hayatı için koşmadığı zamanlar çok daha keyifli oluyor." İşe dönerek, "İyi bir yön duygum var, ama küçük yollar dolaşıyor, bu da bizi yavaşlatacak. İzlenme olasılığı daha yüksek olsa da daha büyük doğrudan yollardan bazılarını riske atmamız gerekecek."

Başka bir deyişle, henüz tehlikeden uzak değillerdi. "Kıyıya ulaşmamız ne kadar sürer?"

"İyi zaman geçirirsek üç ya da dört gün." Sol taraftaki bir şeridi işaret etti. "İşte sıra bizde."

Atını minnetle döndürdü. Yeni yol, her iki tarafında yüksek çitler olan yeşil bir tüneldi ve onları arkalarındaki yoldan gelenlerin bakışlarından koruyacaktı.

Önündeki günler yorucu olacaktı. Ama Rob'un onu sağ salim eve getireceğine inancı tamdı.

Bölüm 10

Çitlerin arasında bir saat kadar sessiz bir şekilde yol aldıktan sonra Sarah ve Rob derme çatma inşa edilmiş bir kulübenin önünden geçtiler. Güneş çıkmıştı ve bir düzine çocuk kulübenin önünde oturmuş yaşlı bir adamı dinliyordu. Çocuklar el salladı ve onlar geçerken dostça selam verdiler. Rob da el sallayınca Sarah da aynısını yaptı ama at sürmeyi bırakmadılar.

Kulak misafiri olmadıklarında Sarah sordu: "O çocuklar ne yapıyordu? Esirken bir ya da iki kez benzer gruplar görmüştüm."

"Hedge okulları," diye yanıtladı Rob. "Katoliklerin öğretmen olmasına izin verilmiyor. Yetkililer çocukların Protestan okullarına gitmelerini ve iyi birer Anglikan olmalarını istiyor."

Sarah'nın nefesi kesildi. "Bu... oldukça korkunç. Ebeveynlerin çocuklarının farklı bir dine zorlanmasını isteyeceklerini sanmıyorum."

"Tabii ki bilmiyorlar. Bu yüzden biraz eğitim almış adamlar, az önce geçtiğimiz gibi gayriresmi çit okullarında yerel çocuklara okuma yazma ve matematik öğretiyor." Sesine alaycı bir not girdi. "Beni Westerfield Akademisi'ne gönderen de bir çit okuluydu."

"Bu nasıl oldu?"

"Yazı İrlanda'da annemle birlikte aile malikanesinde geçiriyordum, bu nedenle yerel çit okulunu biliyordum. Öğrencilerin çoğuyla arkadaşım. Bazen İrlanda dilbilgisi derslerine katılırdım. Yağışlı bir yaz olduğu için okul müdürüne terk edilmiş bir kulübeyi kullanabileceklerini söyledim. Ayrıca öğrencilerine kitap alması için ona harçlığımdan para verdim."

"Chapbooks?"

"Kısa, ucuza basılmış okuyucular," diye açıkladı Rob. "Hedge okulları bunları okumayı öğretmek için kullanır. Bunlar genellikle macera hikayeleriydi ve okuması çok eğlenceliydi."

"Kulağa takdire şayan geliyor." Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı, bu yüzden Sarah ceketinin yakasını kaldırdı. "Daha az şanslı öğrencilere yardım etmek nasıl oldu da seni iyi doğmuş ve kötü davranışlı çocukların olduğu bir okula gönderdi?"

"Babam köylülerin eğitilmesini onaylamazdı. Bunun onlara kendi konumlarının üstünde fikirler verdiğini söylerdi," dedi Rob kuru bir sesle. "Ama en büyük günahım bir Katolik ayinine katılmaktı. Katoliklik tarafından kirletilmemem için beni İrlanda'dan aldı ve hemen Lady Agnes'e gönderdi. Annem onun ikinci karısıydı, serveti ve sosyal konumu için değil güzel olduğu için evlenmişti. Kendinden aşağı biriyle asla evlenmemesi gerektiğinin canlı kanıtıydım."

Sarah kadınlara yakışmayacak bir yorum yapmamak için zorlukla yutkundu. "Baban kulağa zor geliyor."

"Az bile," dedi Rob daha da kuru bir sesle. "Kibirli, açgözlü, hoşgörüsüz İngiliz asilzadelerinin en kötüsü. Lordlar Kamarası'nda çok beğenilen konuşmalar yaparak, büyük borçlar altına girerek ve şık yaşamasını sağlayan terzilere ve ayakkabıcılara ödeme yapmayarak büyük ve şık bir hayat yaşıyor."

"Pek ortak noktanız varmış gibi ."

"Görüşmüyoruz. Onu on sekiz yaşımdan beri görmedim." Rob omuz silkti. "Her iki taraf için de iyi bir kurtuluş oldu."

Sarah bu sıradan sözlerin ardında derin bir öfke ve acı akımı duydu. "Westerfield Akademisi iyi sonuç verdi, değil mi?"

Rob'un ifadesi hafifledi. "Babamın benim için yaptığı en iyi şey. Hepimiz uyumsuzduk. Arkadaşlık için iyi bir temel oldu."

Yolda bir virajı döndüler ve çitlerin arasında koyun sürüsünü güden bir çiftçi buldular. Sarah, Rob'un arkasına düştü ve atlarını çalkalanan, meleyen sürünün içinden çok yavaş bir şekilde geçirirken sohbet sona erdi.

Şimdi onun neden bu kadar içine kapanık olduğunu anlıyordu. Çocukluğunda hayatta kalabilmek için öyle olmak zorundaydı. Gücü ve dürüstlüğü doğuştan gelen karakterinin bir göstergesiydi. Büyük olasılıkla annesinin güçlü bir etkisi olmuştu; ondan bahsederken sesi sıcaktı.

Onun en büyük romantik hedefinin neden rahat bir eş bulmak olduğunu da anlıyordu. Bow Street Runner'ın hayatına uyum sağlayabilecek güçlü ve tehlikeli bir kadın. Yine de böyle bir kadın bulduğunda, daha fazlasını istediği için onu terk etmişti. Sarah onunla kalacak başka bir kadın bulmayı umuyordu. Bunu hak etmişti.

Rob gözlerini Sarah'dan ayırmıyordu ama bir hanımefendiye yakışır şekilde adım atmıyordu.

Minyon cüssesine ve kırılgan havasına rağmen etkileyici bir dayanıklılığa sahipti.

Atı pek iyi değildi. İyi bir hayvandı ama yaşlıydı ve hız için yetiştirilmemişti. Rob pazar günü olan bir kasabaya geldiklerinde minnettar oldu. Hem erzak alabilecekti hem de kasabanın ahırının yanında küçük bir at panayırı vardı.

Kalabalık pazar meydanına vardıklarında durdu. Sarah da aynısını yapınca sessizce, "Erzak ve senin için daha iyi bir binek alma zamanı," dedi.

"Siz pazara giderken ben burada kalıp atları tutayım mı?" Büyük beden giysileri ve sarkık şapkasıyla Sarah o kadar sevimliydi ki gülümsemek istedi. Yanağındaki özenle sürülmüş leke onu genç ve yaramaz gösteriyordu ama Ashton'ın karısının ikizi olduğuna göre yirmi beş ya da yirmi altı yaşında olduğunu biliyordu.

Kendi kendine, görevinin onu sağ salim evine geri götürmek olduğunu, ikisinin de işine yaramayacak daha derin bir bağ geliştirmek olmadığını sertçe hatırlattı. Ona gençliği hakkında bu kadar çok şey anlattığına hâlâ inanamıyordu. Belki de İrlanda'da olmak onu konuşkan yapmıştı. Ya da belki de onu bu kadar iyi dinlediği içindi. "Atları ahıra götür. Ben ihtiyacımız olanları alırken sen de satılık olanlara bir göz atabilirsin."

Başıyla selam vererek atından indi. Rob da aynısını yaptı ve ahırların arasına girmeden önce heybesinden katlanmış kanvas bir taşıyıcı çıkardı. Sarah'nın, kimsenin onu net bir şekilde görmemesi için yönettiği iki atın arasında fark etti. Akıllı kız.

Akıllı kadın.

Daha fazla peynir, ekmek, etli börek, önceki sonbahardan kalma elmalar ve iki kaba ama sıcak battaniye almaları uzun sürmedi. Bir daha birbirlerinin kollarında uyumak zorunda kalmayacaklardı, bu daha az zevkli olsa da daha akıllıca olacaktı.

Ahırın geniş kapılarının üzerinde yıpranmış "Holmes" ismi yazılıydı. Sarah atlarını satılık atların yanına bağlamıştı ve fark edilmeden onların arkasında gizleniyordu. Pazar yeterince gürültülü olduğu için Rob aldıklarını heybesine yerleştirirken sessizce, "Bu atlardan hoşuna giden var mı?" diye sordu.

Hızlı bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bir adam atlar hakkında fikrimi mi soruyor? Gökler yıkılabilir!"

Bu sefer gülümsedi. "Senin gibi ata binebilen bir kadın at etinden anlıyor olmalı."

Kadının yüzü kahkahalarla aydınlandı ve adam kalbinin çevresinde garip bir kıpırtı hissetti. Böylesine neşe saçan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Eliyle sol tarafı işaret etti. "Şuradaki koyu renkli koy işinizi görür sanırım ama ahır sahibine içeride daha iyi bir yeri olup olmadığını sorabilirsiniz."

Rob atların sırasını taradı. Hiçbiri yeterli seviyeden daha iyi değildi. "Haklısın. Hadi içeri girelim. Ama başını aşağıda tut."

İtaat etti ve büyük boy şapkalı somurtkan bir çocuğa dönüştü. Ahırın içi tanıdık saman ve at kokularıyla doluydu. Büyük turuncu bir kedi bir bankın üzerine yayılmış, uykulu bir şekilde onları izliyordu. Birkaç ahır vardı ve hepsi de doluydu.

İri yarı bir adam onlara doğru yürüdü. "Ben Holmes. Eğer ahır arıyorsanız, pazar kapanana kadar doluyum. O zaman yerim olur."

Rob, "İyi, sağlam ve dayanıklı bir at arıyorum," diye cevap verdi. "Burada satılık atınız var mı? Kuzenimin dışarıdaki atı yaşlı ve yavaş, ona daha canlı bir şey arayacağımıza söz verdim."

Sahibi Sarah'ya zar zor baktı. "Soldaki koridorun sonunda iki iyi at var. Sağda da bunun gibi küçük bir delikanlıya uygun olabilecek bir midilli var."

"Bir bakalım o zaman." Rob ahırların olduğu koridora doğru dönerken ekledi: "Eski atını takas etmek istiyorum. Bir bakabilirsin. Dışarıda bağlı duruyor."

Rob ve Sarah ahırların arasındaki koridorda ilerlerken mal sahibi başıyla onayladı ve dışarı çıktı. Sona geldiklerinde Rob, "Kestane hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sinirli bir canavara benzama muhtemelen hızlıdır," dedi mantıklı bir şekilde.

Rob başını salladı. Kadının yargısı onunkiyle örtüşüyordu. "Dişi at yakışıklı ama bir de midilliye bakalım. Holmes büyük bir ata ihtiyacın olmadığı konusunda haklıydı. Bir midilli senin genç bir çocuk olduğun izlenimini artıracaktır."

Alnında beyaz bir yıldız olan rahat kestane rengi midilliyi incelemek için koridor boyunca ilerlediler. "Bana ilk midillimi hatırlatıyor," dedi Sarah içtenlikle. "Sadece daha büyük, bir at boyutuna yakın. Acaba onun kadar iyi bir mizacı var mı?"

Midilliye mırıldanarak bir parça havuç hazırlamadığı için özür diledi. Midilli ona dostça vurdu, sağlam ve sağlıklı görünüyordu. Rob onun birkaç gün sürecek zorlu bir sürüşe iyi dayanacağını tahmin etti. Ahır açıp içeri girdi, dikkatli ama midillinin güvende olduğundan makul ölçüde emindi.

Rob dizginleri ve ayakları kontrol ederken Sarah da onu takip etti ve midillinin boynunu okşadı. Tam doğruluyordu ki tanıdık bir sesin İrlandaca konuştuğunu duydu. Açık kapılara baktı ve Sarah'yı kaçıranlardan birinin Holmes'la konuştuğunu ve ahıra doğru döndüğünü gördü.

Rob hemen Sarah'yı belinden yakaladı ve dizlerinin üzerine çökerek omuz yüksekliğindeki duvarın altında kalmaları için onu kendine çekti. Kızın sırtı göğsüne gelecek şekilde samanlıkta diz çökmüşlerdi. Kendisini nefessiz bırakacak kadar yoğun bir koruyuculuk dalgası hissetti. Sorumluluğundaki her kadını korurdu. Ama bu kadını diğerlerinden daha fazla.

Kadın konuşmaya başladığında, adam parmağıyla dudaklarına dokundu. "Şşşt ..."

Kadın sustu ve adam kaçırana Holmes arasındaki konuşmaya odaklandı. Konuşma birkaç dakika sonra sona erdi. Sarah'ya fısıldamadan önce birkaç dakika daha bekledi, "Seni kaçıranlardan biriydi, görev başında uyuyan sarhoş."

"O'Dwyer!" Sarah tısladı. "İçlerinde en kötüsü oydu. Ne diyordu?"

"Holmes'un sarışın genç bir kadınla uzun boylu bir İngiliz görüp görmediğini sordu."

Sarah ona karşı sertleşti. "Holmes ne dedi?" "Böyle insanlar görmediğini söyledi."

Kadın rahatlayarak iç çekti. "İrlandalı olarak geçebilmen iyi bir şey. Ama bu kadar yakın olmalarını beklemiyordum!"

"Sahile giden çok fazla yol var. Devam ederken daha dikkatli olmamız gerekecek." Rob kaşlarını çatı. "Seni almaya geldiğimde mutfakta olan üç adamdan herhangi biri beni tanıyabilir ve o üçü artı dördüncü adam da seni tanıyacaktır. Umarım erkek olarak seyahat ettiğin akıllarına gelmez."

"Çok zeki değillerdi," dedi Sarah alaycı bir tavırla. "Liderleri Flannery hariç. Ama içlerinden biri beni seninle görürse, bunu çok geçmeden anlayacaklardır."

"Bu yüzden görülmediğimizden emin olmalıyız." Rob ahırın kenarından baktı. Holmes kapı aralığında yerel bir çiftçiye benzeyen bir adamla konuşuyordu. Rob Sarah'yı bıraktı ve ayağa kalktı. "Her yer temiz. Midilliyi alıp yola koyulma vakti geldi."

Ayağa kalktı ve giysilerindeki samanları fırçaladı. "Şanslısın ki O'Dwyer bizi görmeden onu fark ettin."

O haklıydı. Ama Rob şansa güvenmeyi sevmezdi.

Sonunda bitti.

Bölüm 11

Rob Holmes'la konuşmak için dışarı çıkarken Sarah midillinin yanında kaldı. O'Dwyer'ın ne kadar yaklaştığını öğrendiğinde hâlâ titriyordu. Ayrıca Rob tarafından tutulmaya verdiği tepki de onu tedirgin ediyordu. Ondan hoşlanıyor, ona güveniyor ve saygı duyuyordu ve Gerald'ın ölümünden beri bilmediği fiziksel bir çekim uyandırmıştı.

Belki de tehlikeyle karşı karşıya oldukları gerçeği bu çekimi artırıyor. Daha büyük olasılıkla, tehdit ve nezaketin çekici bir dengesi olan Rob'un kendisiydi. Her iki durumda da, verdiği tepki en hafif tabirle ciddi bir baş belasıydı.

Çok çekici Bow Street Runners düşüncelerini sıkıca bastırarak midillinin yularından tuttu ve yürüyüşünü kontrol etmek için onu koridora çıkardı. Yumuşak ve rahattı. Rob'un onu makul bir fiyata satın alabileceğini umuyordu.

Şimdiye kadar parayı hiç düşünmemişti. Kendini kutsayacak bir kuruşu bile yoktu. Rob'un belli ki biraz parası vardı ama bu miktar sınırsız . Onları İngiltere'ye geri götürecek kadar parası olması için dua etti.

Rob onun eyerini ve yükünü taşıyarak döndü. "Midilli artık senin. Adı Boru. Holmes eski atı ve fazladan birkaç kiloyu kabul etti. Ayrıca bana doğruya doğru güvenli olabilecek küçük bir yolu nasıl bulacağımı da söyledi."

Sarah öyle umuyordu. Ama onlar hakkındaki haberlerin İrlanda'nın güneydoğusunda yayıldığına dair huzursuz bir his vardı içinde.

Holmes'un önerdiği yol dolambaçlı bir patikadan başka bir şey değildi ama sessizdi ve fidyecilerden arınmıştı. Alacakaranlık çökerken, makul derecede zengin bir çiftliğe daha ulaştılar. Sarah yorgun bir şekilde Boru'yu beklerken Rob atından indi ve çiftlik evinin kapısını çalarak mütevazı bir ödeme karşılığında ahırda uyumak için izin istedi.

Kapıyı bir adam açtı. Rob kısa bir konuşmadan sonra Sarah'ya ahıra doğru el salladı, sonra da binaya girdi. Bunun adamın sıcak yemek alacağı anlamına geldiğini umuyordu.

Her iki atı da bir önceki geceki konaklama yerinden daha büyük ve daha az boş olan ahıra götürdü. İki atını karşıdaki boş ahırlara yerleştirirken, sol taraftaki ahırlarda bulunan üç at viyaklayarak selam verdi. Onlara su ve saman verdikten sonra depoya doğru ilerledi ve altın rengi samanların üzerine yığıldı.

Rob onları tımar etmek için gelene kadar atların birkaç dakika idare edebileceğini düşündü. Boru'ya binmeye başlamalıydı ama her kası, kemiği, eklemi ve olduğunu bilmediği birkaç yeri ağrıyordu. Ata binmek bazı yeni kaslarını kullanıyordu. İyi bir binici olmasına rağmen, bu sonsuz günde yaptığı kadar uzağa hiç binmemişti. . . .

Rob, "Lahana ve patates çorbası, yanında taze ekmek, peynir ve bira," diye anons edince sarsılarak uyandı. Yanındaki yere bir tepsi koydu. "Yemek için enerjin var mı?"

"Beni hiç yemeği geri çevirirken gördün mü?" Bir esnemeyi samanların üzerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Rob'un onu uyandırmadan önce atlarını ovduğunu gördü. Bu da akşam yemeğine konsantre olabilecekleri anlamına geliyordu.

Sırtını duvara dayayarak yere yerleşti ve uzun bacaklarını önüne uzatarak sürahidenden aldığı dumanı tüten çorbayı iki kalaylı kâseye boşalttı. Bir tanesini bir kaşıkla birlikte ona uzattı, ardından benzer bir sürahidenden kalaylı fincanlara bira doldurdu. "Evin hanımı yorgun yolculara karşı cömertti."

"Tanrı onu korusun!" Sarah yemeğini mideye indirdi, çorbanın son kalanını da ekmeğiyle birlikte mideye indirene kadar konuşmadı. Ellerini bir tutam samanla silerken, "için özür dilerim ama çok açtım," dedi.

"O kadar ata bindikten sonra öyle olmalısın." Rob kalan peyniri ikiye böldü ve bir parçasını ona uzattı. "Bir süvarinin dayanıklılığına sahipsin."

"Ata binmeyi seviyorum ve erkek kuzenlerime ayak uydurmaya çalışırken bunun çoğunu yaptım." Kaşları çatıldı. "Sadece neden yardım için yetkililere gitmediğimizi merak etmeyi düşündüm. Kimin isyancı sempatizanı olabileceğini bilmediğiniz için mi?"

"Sebeplerden biri de bu," diye yanıtladı Rob. "İngiliz karşıtı pek çok grup var, bu yüzden fazla destek bulamayabiliriz. Hatta Özgür Eire'a geri verilebiliriz."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Bu mutlu bir düşünce değil. Ama şimdi ülkenin bir kısmını gördüğüme göre, İrlandalıların neden bu kadar çok istediklerini daha iyi anlıyorum.

bağımsızlık."

"Burada yaşasaydım ben de Birleşik İrlandalılar'a katılırdım. Toplumun her kesiminden gelen ılımlı bir grup," diyor Rob. "Ama İngiliz olduğumuz için siyasi konulardan uzak durmanın daha akıllıca olacağını düşünüyorum. Dublin'de askerler ve Cork Limanı'ndaki Cobh'da bir donanma tesisi var ama o kadar ileri gidersek onlara ihtiyacımız olmayacak. Eğer askeri koruyucular bulursak, kaçırılmanızı gizli tutma şansımız ortadan kalkar. Sizi sağ salim evinize ulaştırmak birinci önceliğimiz ama itibarınızı da korumak istiyoruz."

Sarah gözlerini kırptırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Benim yaşımda itibar genç kızlar için olduğu kadar önemli değil."

Kaşları çatıldı. "Son duanı etmek üzeresin ve okuldan yeni çıkmış gibi görünüyorsun. Şöhretinize çok önem vermiyor olsanız bile, İngiltere'deki herkesin bir grup serseri tarafından kaçırıldığınızı bilmesini istemezsiniz herhalde. Hikaye başlamak için yeterince korkunç. Dedikoducular hikayeyi süsleyip püslemeyi bitirdiğinde, o kadar kötü bir şöhrete sahip olursunuz ki, bir daha asla unutamazsınız."

Kadın ürperdi. "Haklısın. Bundan kaçınmayı tercih ederdim."

"Nerede büyüdüünüz? Geçmişinin genel hatlarını biliyorum ama detaylarını değil." Rob kalan birayı kupaları arasında paylaştırdı, sonra bir dizini yukarı çekerek duvara yaslandı.

Sarah ona bakmaya bayılıyordu; uzun, zayıf, güçlü, geniş omuzlu ve becerikli ellere sahipti. Günlerdir tıraş olmamıştı. Bunun kendisini belli belirsiz itibarsız göstermek için kasıtlı bir seçim olduğunu tahmin etti.

Birasından bir yudum aldı ve kendi kendine zihninin dağılmasına izin vermemesini söyledi. "Annemle babamın çok genç yaşta evlendiklerini, Mariah'yla beni doğurduklarını ve bir gün büyük bir kavganın ardından babamın çocuk odasına gidip Mariah'yı kucağına aldığını ve bir köpek yavrusuymuş gibi götürdüğünü biliyor musun?"

Rob başıyla onayladı. "Bana babanızın kumarbaz ve çekici bir misafir olarak gezgin bir hayat sürdüğü söylendi, ki iskambilde bir mülk kazanıp annenizle barışana kadar."

"Kavga ettikten sonra geri dönmek için çok fazla gururu olduğunu ve ailesini düzgün bir şekilde geçindiremediği sürece geri dönmek istemediğini söylüyor. Hartley'i kazandıktan sonra bunu yapabildi." Kızgınlıkla başını salladı. "Ama bu yirmi yıldan fazla zamanını aldı. Ne aptallık!"

"Mariah'yı en sevdiği kız olduğu için mi aldı?"

"Tamamen şans eseri olduğunu iddia ediyor. Çocuk odasına girdiğinde, kız emekleyerek ona doğru geldi, o da onu kucağına alıp götürdü. O düşündü ki

iki özdeş kızı olsaydı, o ve annem birer tane sahibi olabilir ve kendilerini mahrum hissetmezlerdi."

Rob kuru bir sesle, "Bu mantığın annenin hoşuna gittiğinden şüpheliyim," dedi.

"Çok haklısın! Bana kız kardeşimden bahsederdi. Mariah'nın nerede olduğunu ve ne yaptığını tahmin ederdik." Sarah kayıp ikiziyle tanışıp en iyi arkadaş olabilmeyi çok istemişti. Böyle bir mucizenin gerçekleşmesini hiç beklemiyordu. "Ama annem ikimizi de almadığı için minnettar hissetti. Yasal olarak alabilirdi."

"Öyle olsaydı, eminim kız onu asla affetmezdi," diye gözlemledi Rob. "Ama genç bir baba iki küçük kıza bakmakta zorlanırdı. Bir tanesi bile zor olurdu."

Sarah, "Mariah'yı yarı Çingene büyükannesine teslim etti ve hayatını iskambil masasında kazanmaya gitti," diye açıkladı. "Mariah sık sık ziyarete geldiğini ama çocuk yetiştirmek gibi ciddi bir günlük iş yapmadığını söyledi."

Rob boş sürahileri ve kapları tepsiye yerleştirdi ve bir kenara koydu. "Baban kız kardeşin yerine seni alsaydı hayatını merak ediyor olmalıydın."

"Mariah ve ben bu konuyu konuştuk," diye itiraf etti. "Ben o olur muyum, o da ben olur mu? Ben öyle düşünmüyorum, o da öyle düşünmüyor. Birbirimize çok benzesek de bireyiz ve farklılıklarımız var."

"Eğer baban Mariah yerine seni alsaydı, şimdi bir düşes olabilirdin."

"Büyük olasılıkla Adam boğulacaktı çünkü Mariah onu sudan çıkaracak doğru yerde değildi. Onu kurtarmış olsaydım bile ona aşık olmazdım." Sarah kaşlarını çatı. "Ya da belki aşık olurum. Mariah'nın belirsiz hayatını yaşamış olsaydım, ben de onun gibi onun kararlılığına çekilebilirdim. Bu bir muamma."

Rob gülümsedi. "Üzerinde çok düşünürseniz sizi geceleri uyutmayacak türden bir şey."

"Ama istemiyorum," dedi kararlılıkla. "Durum olduğu gibi duruyor. Ben şanslı ikizdim. Annem tarafından yetiştirildim ve bundan memnunum."

"Nerede büyüdüğünüzü hiç söylemediniz."

Alıştığından daha sert olan biranın verdiği hoş bir bulanıklık hissederek sırtı. "Zihnim dolaşmaya meyillidir. Babam ve kız kardeşimin olmaması dışında çok güzel bir çocukluk geçirdim. Babam evden kaçtığına, annemin ağabeyi Lord Babcock, ev sahibesi olması ve evini yönetmesi için onu kendisiyle yaşamaya davet etti. Peter Amca'nın karısı

ölmüştü ve dört sağlıklı oğlu olduğu için yeniden evlenmeye gerek duymadı. Ben de Hertford'daki Babcock Hall'da büyüdüm. Kuzenlerim ve ben birlikte büyüdük ve ben şımartılan küçük kız kardeşim."

"İşlerin senin için bu kadar iyi gitmesine sevindim," dedi Rob. "Annen, erkek kardeşinin bir kız kardeşe ve yeğene bakmak zorunda kalmasına içerlemediği için şanslıydı." "değildi." Sarah pişmanlıkla başını salladı.

"Büyük jestlere her zaman düşkün olan babam, onunla parası için evlenmediğini kanıtlamak için annemin mirasından elde edilen geliri ona devretti. Biz

oldukça rahat."

Rob'un kaşları çatıldı. "Bu baban için ikiyüzlü ve onurlu bir davranıştı." Tereddüt etti. "Uzun yıllar boyunca annenin ilgisine sahipken geri dönüp bu kadarını talep ettiği için ona kızıyor musun?"

Sarah içini çekti ve Rob'un rahatsız edici derecede anlayışlı olduğunu düşünerek bakışlarını kaçırdı. "Biraz. Annem ve ben çok yakındık. Hâlâ öyleyiz ama bu farklı." *Ve daha yalnız.* "Şimdi bana hayatından bahsetme sırası sende. Londra'da kalıcı bir evin var mı, yoksa bunun için çok mu seyahat ediyorsun?"

"Covent Garden yakınlarında bir rehinci dükkanının üstünde odalarım var. Ortağım Harvey orada yaşıyor ve ben yokken Londra'daki işlerle ilgileniyor."

Başka bir deyişle, hayatında onun gibi bir kadına yer yoktu, belki sert ve tehlikeli kadın arkadaşı buna uyum sağlayabilirdi Adamın aralarındaki uçurumun altını kasıtlı olarak çizdiğinden şüpheleniyordu.

Yorgunluk ve sert biranın etkisiyle biraz pervasızlaşan Sarah usulca sordu:

"Başka koşullar altında aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini merak ettin mi?" Sarah onun bakışlarını yakaladığında adam kıpırdamadan durdu. Gözleri çarpıcıydı - gece siyahı kenarlı, berrak, soluk akuamarin mavisi. Bu gözler korkutucu, tehditkâr ya da nazik . Şimdi ise . . . kasvetliydi. Aralarındaki hava yoğunlaşırken, "Soruyu düşündüm," dedi. "Ama hayatın bize dağıttığı kartları oynamalıyız."

Bu yüzden o da bu heyecan verici çekimi hissetti ve yollarının birleştirilemeyecek kadar uzak olduğunu anladı. Bu birkaç yoğun gün içinde büyüyen yakınlık sona ermeliydi. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilmesine rağmen, bildiklerinin doğrulanmasından dolayı üzüntü duydu.

Rob heybesini karıştırıp bir tabanca çıkararak havayı bozdu. "Erkeklerle birlikte büyüdüğünüz için ateşli silahlara maruz kaldınız mı? Bazı hanımlar böyle şeytani aletlerden çekinir."

Tabancayı aldı ve ustalıkla parçalarına ayırdı. Temiz, bakımlı ve şu anda boştu. "Sadece açıkta değil, amcam tarafından iyi eğitildim. Kuzenlerimin hepsinden daha iyi nişancıydım. Peter Amca seyahat ederken her zaman bir tabanca taşımamı söylerdi. Ne yazık ki, kayınbiraderimin malikanesine giderken bir silaha ihtiyacım olduğunu düşünmedim."

"Dört adama karşı bir tabanca sana yardımcı olmayabilirdi ama ateş edebildiğine sevindim." Rob ona içinde barut ve fişek olan bir kese uzattı. "Bu tabanca benim ve küçük, güzel bir silah. Seni kaçırarlardan birinden aldığım tabancayı taşıyacağım çünkü o daha büyük ve ağır. İngiltere'ye sağ salım dönene kadar bunu saklamamı öneririm."

Silaha bakarken dudağını ısırdı. "Dediğim gibi, iyi bir nişancıyımdır ama bir adamı öldürebilir miyim bilmiyorum. Babcock Hall'da av bile avlayamazdım."

"Sizden başka bir kişiyi vurmanızı istemezdim. Ancak bir silahı sallamak ve belki de birinin kafasına ateş etmek çok güçlü bir ifade oluşturur."

"Pekâlâ." Keseyi aldı ve yeni silahını doldurma alıştırmaları yaptı. "Elinin altında genellikle bir tabanca bulundurur musun? Beni kurtardığında bir tane fark etmemiştim."

"Bunu taşıyordum ama kesinlikle gerekli olmadıkça ateşli silah kullanmamayı tercih ederim. Yakın mesafelerde birini ciddi şekilde yaralama ihtimali çok yüksek. Böyle durumlarda bu dövüş sopasını kullanıyorum." Ceketinin altına uzandı ve iki ucunda topuzlar olan cilalı ahşap bir sopa çıkardı. Eli sopanın üzerine kapandığında, her iki taraftaki topuzlar dışarı çıktı. "Öldürmek değil, yaralamak istediğinizde bu size çok fazla yumruk gücü katar."

"Oh, çok güzel! Bakabilir miyim?"

Gülümseyerek ona uzattı. "İyi yetiştirilmiş genç bir hanımefendiye göre gözlerinde şaşırtıcı derecede kana susamış bir bakış var."

Elini sopanın etrafına kilitledi ve birkaç deneme vuruşu yaptı. Sopa çok uzun olsa da pürüzsüz ahşap avucunda iyi hissettiriyordu. "Erkeklerle birlikte büyüdüm, bu da küçükken ve ailelerimizin gözünden uzakta olduğumuzda belli bir miktar sertlik ve yuvarlanma anlamına geliyordu." Sopayı geri uzattı. "Sanırım en iyi etki için daha küçük bir sopaya ihtiyacım var. Çok fazla dövüşmeyi beklediğimden değil ama bu küçük macera bana bazen bir hanımefendinin kendini savunması gerektiğini hatırlattı."

"Umarım bir daha böyle bir macera yaşamazsın!" dedi hararetle. "Ama olabilecek her şeye karşı hazırlıklı olmak iyidir."

"Bu da yarın bütün gün at sürebilmem için biraz dinlenmem anlamına geliyor." Bir battaniyeye uzanırken esnemesini gizledi. "Saman yığınının uzak tarafında uyuyacağım."

"Kapının yanında uyuyacağım, böylece leydim için ejderhalar gelirse onları savuşturabilirim," dedi kibar bir ses tonuyla.

"Başka bir deyişle, benden güvenli bir mesafede," dedi açıkça.

"Aynen öyle. Güçlü bir çekim alanın var, Sarah." Gözlerinde alaycı bir eğlence vardı. "Ejderhaları savuşturmak daha kolay olurdu."

Güldü, bu uygunsuz cazibe hakkında şakalaşabildikleri için mutluydu. Sonra battaniyesine sarındı, kendini duvara dayalı samanlığın içine soktu ve uyudu.

Bölüm 12

Sarah devrilmiş bir öküz gibi uyudu ve ertesi sabah Rob'un yanında, başı onun omzunda ve kolu belinde yatarken uyandı. İkisi de hareket etmiş ve samanların ortasında buluşmuş gibiydiler. Hala mumyalar gibi battaniyelerine sarınmış olmalarına rağmen, Sarah onun sıcaklığının ve gücünün baş döndürücü bir şekilde farkındaydı.

Bilinçli bir iradesi olmadan daha yakına sokuldu. Adamın gözleri açıldı ve sadece birkaç santim ötedeki kadının gözlerine baktı. Akuamarin derinliklerinde önce farkındalık, sonra keskin bir arzu titreşti. Büyülenmiş bir halde parmak uçlarını adamın tıraşsız çenesinin erkeksi dikenlerinin üzerinde gezdirdi.

Eğer öpmek için o santimleri kapatmış olsaydı, ejderhalardan daha tehlikeli bir coşkuyla karşılık verirdi. Bunun yerine ona alaycı bir gülümseme verdi ve yuvarlanarak uzaklaştı. "Bu gece aramıza bir duvar örmeliyiz."

Doğrulup saçındaki samanları taradı. "Bunun bile işe yar emin değilim. İkimizin de mantıklı yetişkinler olması iyi bir şey." En azından Rob öyleydi. Kendisinden tam olarak emin değildi.

Arka yollarda at sürerek geçen bir başka uzun gün, ağrıyan kasların yanı sıra sürtünen bir cilde de neden olmuştu. Sarah temizlikle ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bırakmıştı; artık bunun bir önemi yoktu. Gerçek, yağmur, bulutlar, güneş ışığı ve atları uzun saatler boyunca zinde tutmak için değişen yürüyüşlerdi.

Takip izi yoktu. Gece çökerken bir kez daha bir ahır buldular. Rob paylaşmaları için haşlanmış küpler aldı. Bir hafta önce domuz paçası turşusuna karşı çıkabilirdi ama şimdi hevesle yemeye başladı. Oldukça da lezzetliydi.

Rob, Sarah'yı kapısı kapalı bir şekilde takım odasında uyumaya gönderdi. Bu onları ayrı tutmak için yeterli oldu. Ne yazık ki.

Ertesi sabah temel kahvaltılarını ederken Rob, "Çok iyi zaman geçirdik çünkü sen çok yetenekli bir sürücüsün. Turnikelerden gidersek bugün Cork'a ulaşabiliriz. Buraya yakın olanın çok yoğun olmadığı söylendi, ama kesinlikle daha önce kullandığımız arka yollardan daha işlek olacaktır.

takip ediyorlardı. Ve herhangi bir otoyolda bizi izleyen insanların olması daha muhtemeldir."

"Ama Cork'a çabucak ulaşırız," dedi düşünceli bir şekilde. "Burada uzman olan sensin. Sence bu riske değer mi?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Bir limana ulaşmamız ve eve doğru yelken açmamız ne kadar uzun sürerse, bizi aradıklarına dair söylentiler de o kadar yayılacaktır. Özgür Eire'nin ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz ama güneydoğudaki her köyde bizi gözleyen adamlar olması muhtemel. Her şey yolunda giderse, öğleden sonra Cork'ta olabiliriz ve belki de gün bitmeden İngiltere'ye yelken açabiliriz."

Sarah'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Umutsuzca evde, güvende ve temiz olmayı ve en önemlisi Mariah'nın nasıl olduğunu görmeyi istiyordu ama macerasını özleyecekti. Daha doğrusu Rob'u özleyecekti. Gerçek bir kötü adam olsaydı onu bu kadar çekici bulmazdı ama kaba ve hazır görünüşünün doğum, eğitim ve koruyuculukla birleşimi oldukça karşı konulmazdı.

Ama bu tuhaf cennet sona ermeliydi ve ne kadar erken biterse ikisi için de o kadar güvenli olacaktı. Ayağa kalktı ve şapkasını taktı. "Cork'a doğru, efendim!"

Paralı otoyolun başlangıcına sadece yarım saatlik bir yolculuk vardı. Gişede durduklarında Sarah'nın sinirleri gerildi. Bekçi küçük binanın içinde yaşıyordu, bu yüzden gece gündüz yolcular için çıtayı kaldırmaya hazırды. Duvardaki boyalı panoda bekçinin Bay Diarmid Condon olduğu belirtiliyor ve farklı büyüklükteki atlar, sürüler ve taşıtlar için İngilizce ve İrlandaca ücretler sıralanıyordu. At üzerindeki bir binici için geçiş ücreti iki peni idi.

Rob yaşlı kapı bekçisiyle İrlandaca konuşurken başını öne eğmiş ve eyerinde kambur duruyordu. O ve Rob sadece iki çamurlu İrlandalı gezgindi.

Rob birkaç bozuk para uzattı ve Condon uzun direği yoldan çekmek için harekete geçti. Sonra iki adam tüfeklerini sallayarak gişeden dışarı fırladı: O'Dwyer ve Sarah'nın tanımadığı sinsi bir adam.

"Carmichael, seni piç!" O'Dwyer böğürdü. "İrlandalı gibi davranıyorsun! Ve bizim sürtük düşesimiz de kendini rezil ediyor! Seni takip etmenin bu kadar zor olmasına şaşmamalı." Silahını Rob'a doğrulturken Sarah'ya hızlıca bir bakış fırlattı. "Eller yukarı, Koşucu! Bu tüfek kurşunla dolu ve kalbini patlatmak için bir bahane bulmayı çok isterim!"

Rob ellerini kaldırdı, yüzü donuktu. Sarah onun nasıl tepki vereceğini düşünürken aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordu. Ama yakın mesafeden göğsüne doğrultulmuş iki tüfekte seçenekleri pek de iyi değildi.

Mutsuz görünen bekçi de dahil olmak üzere üç adam Rob'u izliyor ve Sarah'ının zararsız olduğunu düşünüyorlardı. Onlar daha aptaldı. Arkasındaki heybeye uzandı ve dokunarak tabancasını buldu.

Silahı yarı kurulu ve dolu olarak taşıyordu, bu riskliydi ama böyle bir şey olabileceği için bunu göze almıştı. Silahı çıkardı, doldurma yerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti, sonra adamların başlarının üzerine doğrulttu ve tetiği çekti.

KA-BOOM!!!!

Patlama sesi tepelerden yankılanırken, "Dur ve teslim ol!" diye bağırdı çünkü bağırarak uygun görünüyordu ve daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Condon kapı direğinin arkasına dalarken O'Dwyer ve gelincik küfürler savurarak etraflarında dönüp ateş eden aradılar. Rob onların şokundan yararlanarak dövüş sopasını çıkardı ve atından atladı.

O'Dwyer'ın üzerine düştü ve Rob üstte olmak üzere ikisini de yere yıktı. Elindeki sopayı O'Dwyer'ın şakağına doğru savurdu ama İrlandalı iri yarı olduğu ve şiddetle çırpındığı için sopa onun yerine omzuna isabet etti. Adamlar yumruklar, dizler ve öfkeli darbeler arasında avlu boyunca yuvarlandılar.

Onlar dövüşürken, gelincik kendini toparladı ve silahını Rob ve O'Dwyer'a doğrulttu. Rob'u vurmak için bir yol bulmaya çalışırken namlusu ileri geri sallanıyordu ama adamlar birbirine çok dolanmıştı.

Yine Sarah'yı görmezden geliyordu. Adam pek zeki değildi. Tabancasını yeniden doldurur doldurmaz, Boru'yu gelinciğe doğru tekmeledi. Midillinin üzerine geldiğini görünce çılgınlık attı ve kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Boru gelinciğe yandan çarptı ve düşerken Sarah tüfeği elinden çekip aldı.

Gelincik geriye doğru savrulurken Sarah tüfeği sol kolunun altına sıkıştırdı ve tabancasını adamın yüzüne doğrulttu. "Lütfen beni ateş etmek zorunda bırakmayın," dedi en ciddi genç kız sesiyle. "Yanlışlıkla seni öldürmek istemiyorum ama müdahale etmene de izin veremem. Ellerini kaldırırsan zarar görmezsin." Kapı bekçisine baktı. "Aynı şey sizin için de geçerli Bay Condon. Sorunu başlatanların bu zalimler olduğunu fark etmişsinizdir. Arkadaşım ve benim tek istediğimiz paralı yolu kullanmak."

Gelinciğin yüzü, tabancasının namlusuna bakarken soldu. Titreyen ellerini kaldırıırken Rob, O'Dwyer'la olan kavgasını, dövüş sopasının topuzunu adamın çenesine bir kemik çatlama sesiyle vurarak bitirdi. O'Dwyer inledi ve gevşedi, çenesinden aşağı bir damla kan aktı.

Rob ayağa fırladı ve elini sansarın boynuna geçirerek parmaklarını derine soktu. Adam yere yığılmadan önce gözleri dehşetle irileşti.

Rob gözlerini kısarak O'Dwyer'ı incelerken Sarah onun aklından geçenleri okuyabildiğini hissetti. Adamı öldürüp öldürmemeyi düşünüyordu. Öfke ya da kana susamışlıktan değil, O'Dwyer ölürse daha güvende olacaklarına dair soğukkanlı ve mantıklı bir karar vermişti.

"Yapma," dedi yumuşak bir sesle. "O korkunç bir insan ama ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

Rob bir süre durakladıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Gerçi bundan pişman olabiliriz." Kapı bekçisine döndü. "Çoğu gün ne kadar trafik geliyor?" Condon temkinli bir şekilde, "Çok değil ama istikrarlı," dedi. "Hiçbir zaman çok uzun yolcular arasında."

"Artık ata binelim mi?" Sarah, yabancıların bu düzensiz sahneye rastlayacağı düşüncesiyle tedirgin hissederek sordu.

"Bize daha fazla ipucu vermek istiyorum. Ben bu adamları evin arkasındaki barakaya tıkarırken sen de tabancanı hazır tut." Rob atına doğru ilerledi ve heybeden iki çift kelepçe çıkardı. Sarah'nın kaşları kalkarken, "Uyandıklarında takibe devam etmeyi kolaylaştırmak için bir neden yok," diye açıkladı.

"Rob, sen sürekli bir eğitim kaynağısın," dedi içtenlikle, onun da gişe görevlisi için planları olduğunu varsayarak.

Ona hızlı bir gülümseme verdi. "Ve bir dövüşte oldukça işe yarıyorsun."

Sarah daha az temkinli görünen Condon'ı izlerken Rob önce O'Dwyer'ı, sonra da gelinciği sürükleyerek götürdü. Geri döndüğünde bekçiye şöyle dedi: "Kulübede bağlı iki at var. İkisinden biri senin mi?"

"Hayır, onlar şu iki beyefendiye ait." Condon kaşlarını çatı. "Değerli bir şey çalan iki hırsızı aradıklarını söylediler. Buna ne diyorsunuz?"

"Onlar yalancı," dedi Rob sert bir sesle. "Arkadaşımı kaçırdılar. Onu kurtarmak ve İngiltere'deki ailesine sağ salim geri götürmek için gönderildim."

Condon başını sallamadan önce Sarah'nın yüzünü inceledi. "Sana inanıyorum, ama Özgür Eire ile kötü olmak istemiyorum. Sen onları serbest bırakır bırakmaz

Gidin."

"Merak etme, seni de bağlayacağım, böylece öfkeleri sana bulaşmayacak. Eğer eve gelirsen seni mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalışacağım."

Rob Condon'a içeriye kadar eşlik ederken Sarah tabancasının horozunu indirdi ve heybesine geri koydu. Birkaç dakika sonra geri döndü. "İsteği üzerine köpeğini besledim ve iyi olması için onu yatağına bağladım. Eğer bir sonraki yolcular dürüst değillerse, giderler ve nöbetçi bekçi olmadığına şükrederler."

Sarah yorum yapmak üzereydi ki yaklaşan bir aracın sesini duydular. Rob ona dizginlerini attı. "Sen evin arkasına geç, ben de kapıyla ilgileneyim."

"Birçok yeteneğin var!" Sarah, yüklü bir araba virajı dönmeden hemen önce atlarını gözden uzaklaştırdı. Attan inip evin köşesinden baktı, sonra Rob'un geçiş ücretini almasını ve sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi şoförle sohbet etmesini izledi.

Daha fazla yolcu geldi, at üstünde batıya giden bir adam ve doğuya giden bir midilli arabası. Yolcular ayrıldığında ve paralı yol tekrar sessizleştiğinde rahatladım.

Rob geri döndü ve eyerlenmiş iki atı kulübeden dışarı çıkardı. "Bu atları alıyoruz. Onları çalmıyoruz, otoyolun aşağısında serbest bırakılacaklar. Ama O'Dwyer ve yordakçısının yakın zamanda peşimize düşmesini istemiyorum."

Bir at hırsızıyla arkadaşlık ediyordu. "Bay Condon'a ilave atlar için dört peni daha ödediniz mi?"

Rob gülümsedi. "Elbette. Geçiş ücretlerini ödememek yanlış olur." Atların dizginlerini tutarak kendi atına bindi ve paralı doğru ilerledi. Hızlı bir tırısla yola koyuldu, Sarah yanında, diğer iki at da arkasındaydı.

Yolun çeyrek mil aşağısında, gişelerin görüş alanından çıktıklarında atını dizginledi. "Hayvanlarına geçme zamanı, yorulana kadar hızlı sürün, sonra onları serbest bırakın ve kendi atlarımıza geri dönün."

Bunun mantıklı olduğunu gören Sarah, Boru'dan indi. "Takibe devam etmeleri ne kadar sürer sence?"

"Söylemesi zor. Yarım saat ile yarım gün arasında bir süre." Rob ödünç alınan atlardan daha küçük olanına geçti ve üzengileri kısalttı. "Birinin Bay Condon'u bulmak için gişeye girmesi uzun sürmez. O'Dwyer ve diğer adamı serbest bırakmak daha uzun sürecektir, çünkü onları

kulübenin duvarlarına yerleştirilmiş demir halkalar. Ama kelepçeler kırıldıktan sonra yeni binekler bulacaklar ve kuyrukları alev alev yanarken peşimize düşecekler."

Sarah geçici atının üzerine çıktı. "Onlar bizi yakalamadan Cork'a ulaşabilir miyiz?"

"Cork'a gidiyor olsaydık gidebilirdik ama . Paralı yoldan ayrılıp Cork'un güneyinde küçük bir liman olan Kinsale'ye gideceğiz."

Kasabanın adını hiç duymamıştı ama Rob henüz yanılmamıştı. "Burayı nasıl bulacağınızı bildiğinizi varsayıyorum."

"Dün gece kaldığımız çiftçi bana bu paralı yolla kesişen ve Kinsale'e giden bir patika olduğunu söyledi. Engebeli yüksek bir araziden geçiyor ama at sırtında idare edilebilir."

"Yani peşimizden hızla gelseler bile, batıya giden yolcularla karşılaşp bizi görüp görmediklerini sorana kadar güvendeyiz."

"Bu da uzun sürmez." Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Eve sağ salım varacağız, Sarah. Artık çok uzun sürmez."

Muhtemelen dişlerinin arasından yalan söylüyordu ama bunun için minnettardı.

Rob ve Sarah geniş bir tepeye tırmandılar ve denizin, engebeli sahilin ve küçük bir limanla iç içe geçmiş bir kasabanın muhteşem manzarasına baktılar. "Kinsale," dedi Rob, sesindeki rahatlamayı engellemeye çalışarak.

Her ne kadar Sarah'ya güvenini göstermeye çalışsa da, birçok şeyin ters gidebileceğinin farkındaydı. Başka bir topal at felaket olabilirdi. "Yarım saat sonra limanda bizi İngiltere'ye götürecek bir tekne ve kaptan arıyor olacağız."

"Çabucak istekli birini bulsak iyi olur," dedi sesi gerginleşerek. "Çünkü takip ediyoruz."

Rob arkasını döndü ve yarım düzine adamın arkadaki tepede patikadan aşağı inmeye başladığını görünce yemin etti. Gözlerini kısarak O'Dwyer'ın öndeki iri cüssesini tanıdı. "Çok becerikliler! Ama en azından çeyrek saat gerideler. Bu bize yeterince zaman kazandıracaktır."

Takipçileri onları fark etti ve atlarını daha hızlı gitmeleri için mahmuzladıklarında tepelerde bir çığlık yankılandı. Rob'un ağzı gerildi. "Şimdi *gidiyoruz*! Yolu gösterin leydim!"

Sarah narin yüz hatlarıyla dik patikadan kasabaya doğru inmeye başladı, Rob da hemen arkasındaydı. İrlanda'dan kaçabileceklerini ummuştu.

Ama her ihtimale karşı atların gücünü artırmıştı.

Sarah'nın iyi biniciliği için teşekkür etti. Mükemmel bir binici olmasaydı buraya kadar gelemezlerdi. Tempoyu ayarlayabilmesi için ona önden gitmesini söylemişti ve o da midillisiyle birlikte tepeden aşağıya öyle bir hızla indi ki, Sarah'nın onu geçmesi çok zordu.

Atları mahvetmeden küçük kasabanın sınırına ulaştılar ama Rob arkasına baktığında, takipçilerin atlarının hayatta kalmasını umursamadıklarını gördü. Hızla yaklaşıyorlardı ve O'Dwyer'ın yüzündeki hain beklentiyi görebileceği kadar yakındılar.

Bineklerinin toynakları dik ve dar sokaklarda takırdarken, Rob ve Sarah aceleyle geri çekilen kasaba halkından herhangi birini ezmek için hızlarını yavaşlattılar. Seçimlerini hızlıca değerlendirdi. Böylesine küçük bir kasabada yabancıyken saklanmaya çalışmak imkânsız olmasa da zor olacaktı.

Bir İngiliz kalesi vardı ama şehrin uzak tarafındaydı. Çok uzaktaydı. İki tabancaları ve iki tüfekleri olmasına rağmen, Kinsale'in ortasında bir silahlı çatışma çılgınlık olurdu.

Denize dayanana kadar takip edilmişlerdi, bu da geriye tek bir kaçış şansı bırakıyordu. Bir tekne.

Bölüm 13

Sarah, Kinsale'in dik sokaklarında kimseyi yaralamadan olabildiğince hızlı gitmeye konsantre olmasaydı, güçlü histerisine yenik düşerdi. Onu kaçırانlar sadece birkaç dakika arkalarındaydı ve Rob'la birlikte sırtları denize dönük bir şekilde kapana kısılmış olacaktı. Rob bile bu sefer bir çıkış yolu bulamayacaktı.

Rob. Onu hemen öldürürler. Onu öldürmezler. Başlarına açtığı bela yüzünden muhtemelen bundan daha kötüsünü yaparlardı.

Ama Tanrı tarafından henüz pes etmemişti! Rob da öyle.

Nal sesleri ve terleyen atların gürültüsü içinde rıhtıma ulaştılar. Limanda sadece bir avuç tekne görünce Sarah'nın yüreği ağzına geldi. Bir tanesi en yakın rıhtıma demirlemişti ve bir adam birkaç sepet dolusu balığı tahta kalaslara yüklüyordu. Teknenin iki yelkeni vardı, bakımlı görünüyordu ve pruvasında *Brianne* ismi yazılıydı.

Rob rıhtımın dibinde atını dizginledi ve yere atladı. "Efendim!" diye seslendi rıhtıma doğru koşarken. "Bu yatın sahibi siz misiniz?"

Adam doğruldu ve sırtını gerdi. "Evet, ben Michael Farrell. Şeytan peşinizdeymiş gibi nereye gidiyorsunuz?"

Rob *Brianne*'ın yanında durdu, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Buradan *hemen* yelken açmamız gerekiyor! Beni ve arkadaşımı götürebilir misiniz? Cömertçe ödeyeceğiz."

Farrell homurdandı. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun, delikanlı?" Kuzeyde gök gürültülü bulutların toplandığı gökyüzünü işaret etti. "Sert bir fırtına yaklaşıyor ve *Brianne*'ımı bu fırtınanın içine sokmayacağım."

"Bizi öldürülmekten *kurtarmaya* çalışıyorum," dedi Rob, sesi acımasızdı. "Kötü adamlar arkadaşımı kaçırdı. Onu kurtardım ama ellerinde silahlar ve gözlerinde kanla tam arkamızdalar."

"O mu?" Farrell attan inmiş olan Sarah'ya baktı. Şapkasını mecburen çıkardı, böylece çözülen sarı örgüsü sırtından aşağıya düştü, sonra savunmasız ve sevimli görünmek için elinden geleni yaptı. Savunmasız görünmek kolaydı çünkü

dehşete kapılmıştı. İşe yararmış olmalıydı, çünkü kaptanın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bineklerini küpeşteye bağladı, iki heybeyi de çözdü ve dengede durabilmek için her iki omzuna birer tane attı. Zorlu yolculuğun ve ağır çantaların verdiği yorgunlukla titreyerek Rob'u rıhtıma kadar takip etti ve kaptanı onları dışarı çıkarmaya ikna edebilmesi için dua etti.

Rob paltosunun içinden bir kese çıkardı ve ağır paraların şingirtısı duyulacak şekilde eline attı. "Bizi uzağa götürmek zorunda değilsiniz, kaptan. Sadece buradan uzağa."

Farrell keseyi incelerken bakışları keskinleşti. "Fırtına geçtikten sonra, o zamana kadar akıntıyı kaybetmemiş olursak, memnuniyetle yardımcı olurum."

"Kaybedecek vaktimiz yok," dedi Rob sert bir sesle. "Tecrübeli bir denizcinin fırtınayla başa çıkabileceğine eminim."

"Evet, eğer mecbur kalırsam, ama sadece bir aptal iyi bir nedeni olmadan şiddetli rüzgârda bu limandan yelken açmaya çalışır." Sarah'ya baktı ve şapkasının kenarına dokundu. "Kullandığım dil için özür dilerim, genç bayan."

Tokmak sesleri bir düzine silahlı adamın yan sokaktan rıhtımı çevreleyen açık alana fırladığını işaret ederken, dil onun için en önemsiz sorundu. Avlarını fark ettiklerinde bağırışlar yükseldi ve Rob ve Sarah'ya doğru gürleyerek geldiler.

Dehşetten donmuş bir halde izlerken, öndeki atlardan biri sendeledi ve düştü. Hemen arkalarındaki iki at, düşen hayvanın üzerinden tökezledi ve yolu kapatan çığlık atan atlar ve küfür adamlardan oluşan bir karmaşanın içinde yere çakıldı. Arkadaki atlılar zamanında durabilmiş olsalar da, yere düşen adamlardan biri taş bir duvara çarpmış ve hareketsiz yatıyordu. Sarah bu kısa erteleme için sessiz bir şükran duası etti ama çok kısa sürecekti. Flannery ve O'Dwyer çoktan

Erkekler.

Rob bakışlarını takipçilerden tekneye çevirdi. "Üzgünüm Kaptan Farrell, ama *Brianne*'i almalıyım." Keseyi uzattı. "Atları ve bunu alabilirsin. Başka bir yelkenli almak için fazlasıyla yeterli para. Gemide istediğiniz bir şey varsa hemen alın, çünkü gidiyoruz."

Kaptan, "Teknemi öylece alamazsınız!" diye çıkıştı.

"Yapabilirim ve yapacağım. Senin rızanı tercih ederim ama rızanın olmaması beni durdurmaz." Rob tekneye atladı, ağırlığı sallanırken dengesini kolayca korudu. "Sarah, heybeleri bana ver, sonra da binmek için elimi tut."

İtaat etti, aynı zamanda Farrell'a amcası ve babası üzerinde her zaman işe yarayan en geniş gözlü, kalp eriten bakışını verdi. "Efendim, bu gerçekten ölüm kalım meselesi. Bize merhamet edin!"

Kaptan emin olamadan keseyi açtı. Gözleri irileşti. Cevap veremedi bir tüfek sesi limanda yankılandı. Bir düzine yerden su fişkırdı ve saçmalar teknenin gövdesine çarptı. Bir tüfek patlaması daha üzerlerine doğru gelirken Rob eğildi. "Gördüğünüz gibi abartmıyormuşuz! Ateş hattından çıkmanızı tavsiye ederim."

Çenesi düşen Farrell kıyıya baktı ve iki adamın tüfeklerini yeniden doldurduğunu gördü. "Aman Tanrım!" Keseyi cebine soktu, şişkin bir kanvas çanta kaptı ve rıhtıma atladı. "Pekâlâ, lanet olsun sana!" Karşı tarafta demirli bir sandala daldı. "*Brianne* senindir ve eğer boğulursan suçu bana atma! Liman ağzındaki bara dikkat et!"

Farrell kürek çekerek hızla uzaklaşırken, Rob *Brianne*'ı çözdü ve teknenin limana doğru sürüklenmeye başlaması için rıhtımı itti. Sonra ön direğe doğru ilerledi ve yelkeni kaldırmaya başladı. "Alçakta kal ve yoldan çekil, Sarah!"

İtaatkâr bir tavırla kış tarafa doğru ilerledi. Boru'nun onu bağladığı yerde sabırla beklediğini görebiliyordu ve Farrell'ın midilliye iyi davranıldığını göreceğini umuyordu.

O'Dwyer ve Flannery'nin önderliğinde, onu kaçıranlar rıhtımdan *Brianne*'a doğru hızla ilerliyorlardı. O'Dwyer tabancasını kaldırmış, Rob'a nişan alıyordu. . .

Brianne bir *branda* çatırtısıyla rüzgârı yakaladı ve hızla rıhtımdan uzaklaştı. Tekne hareket etmeye başladığındaki yalpalama Sarah'yı neredeyse denize düşürüyordu.

"*Yerde* kal, lanet *olası!*" Rob havladı.

"Emredersiniz, Kaptan." Sarah titreyerek gemiyi tuttu ve onu kaçıranlara baktı. *Brianne* artık atlama mesafesinin oldukça dışındaydı. Arkalarından bir sürü küfürle birlikte birkaç el ateş edildi. İngilizce olanlar iğrençti ve İrlandaca olanlar muhtemelen daha kötüydü. Atışların hiçbiri isabet etmedi; tahminine göre tekne iyi nişan alamayacak kadar hızlı ve düzensiz hareket ediyordu.

! Mariah'yı ve doğmamış çocuğunu alıp muhtemelen ikisini de öldürecek olan şeytanlardan kaçmışlardı.

Rahatlamayla birlikte öfke de geldi. O korkunç adamlar Sarah'yı dehşete düşürmüştü ve Rob'u seve seve öldürebilirlerdi. Sarah ayağa kalktı ve ellerini ağzına götürerek bağırdı, "Sizi cahil aptallar! Ben Ashton Düşesi bile değilim, onun kız kardeşiyim! Başından beri yanlış anladınız."

Şok ve öfke Flannery'nin yüzünü buruşturdu. "Hemen gülme, seni kaltak!" diye bağırdı. "Şefim öğrendiğinde ikinizin de peşine düşecek!"

Sarah gözlerini kırptırdı. Şefinin kadın olduğunu mu söylemişti? Rüzgâr ve mesafe yüzünden sesi kesiliyordu. Önemli değildi. O ve Rob güvenle uzaklaşmışlardı ve Adam gelecekte Mariah'nın çok iyi korunmasını sağlayacaktı.

Tekne yalpaladı ve neredeyse denize düşüyordu. Güçlü bir el pantolonunun paçasından yakaladı ve onu aşağı çekti. Rob kuru bir sesle, "Otur prenses," dedi. "Seni kaçıranlara biraz öfke duymanı anlıyorum ama bunun için boğulmaya değmez."

Bu doğrudu ama öfkesinin bir kısmını serbest bırakmak hoşuna gitmişti. Döndü ve kış taraftaki bankın üzerine yerleşti. Tekne belki de otuz beş feet uzunluğundaydı ve suyun içinde alçakta duruyordu, ön tarafında birkaç bank ve dolap vardı.

Rob arkada dümenin başına oturmuş, *Brianne*'ı rıhtımdan uzaklaştırıyordu. Artık neredeyse limanın ağzına varmışlardı. Kaşlarını çattı, bakışları alçalan gökyüzü ile Farrell'in onları uyardığı liman barı arasında gidip geliyordu.

Bir rüzgâr tekneyi keskin bir şekilde sağa yatırdı. Sarah küpeştedeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bu şeyle ne yapacağını biliyor musun?"

"Ben bu kanalın İngiltere tarafında, Somerset'te büyüdüm ve yelken açmayı yerel balıkçılardan buna benzer yelkenlilerle öğrendim," dedi güven verici bir şekilde. "Ama Farrell bu fırtına konusunda endişelenmekte haklıydı. Fırtına vurmadan önce açık sulara olmak istiyorum. Eğer yer varsa heybeleri iskele tarafındaki dolaba yerleştirin. Sol tarafta. Eğer yoksa, sağdaki diğer dolabı dene. Orası sancak tarafı. Teknede hareket ederken daima alçakta kalın ve sağlam bir yere tutunun."

Sarah elini küpeştede gezdirerek ilerledi. İngiltere'ye vardıklarında teknenin farklı parçalarına ne isim vereceğini biliyor olacaktı. *Yawl*. "Bütün yawllar bunun gibi mi tasarlanır?"

"Pek çok çeşidi var ama balıkçı yelkenlileri genellikle bu büyüklükte ve genellikle iki yelkene sahipler."

Sarah iskele tarafındaki dolabı açtı. Kaynaklarının envanterini çıkarmanın faydalı olacağını düşünerek, "Dibinde ip ve küçük bir kova var ama heybelerimiz için de yer var. Her şeyin balık kokacak olmasına aldırmiyorum bile."

"Birkaç saat içinde kokunun farkına bile varmayacaksınız. Kova su boşaltmak içindir. Onunla tanışın, çünkü bu yelkenlinin tasarımına bakılırsa, er ya da geç onu kullanacaksınız." Gökyüzüne baktı. "Er ya da geç. İki elinle tutunabileceğin güvenli bir yer bul ve başını bumbanın hizasının altında tut ki eğer yanaşırsak seni denize düşürmesin."

Sarah bom'un ne olduğunu bilmiyordu ama Rob'un uyarısını anlamak yeterince kolaydı. Sırtını dolaba dayayıp, bir elini de küpeştenin üzerine koyarak yerleşti. Kendini güvende hissetmekle kalmıyordu, aynı zamanda yüzü Rob'a dönüktü ve dümende onu izleyebiliyordu.

Şapkasını çıkarmıştı ve açık mavi gözleri yaklaşan bulutları incelerken kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Güçlü yüz hatları ve zahmetsiz yetkinliğiyle, *Brianne*'i limandan çıkarırken her kızın romantik hayallerini canlandıracak bir manzaraydı. Ama o bir kızın romantik hayalinden çok daha fazlasıydı. Gerçek, güçlü ve son derece güvenilir. Belki de bu, onun bir kadının romantik rüyası olduğu anlamına geliyordu.

Bu tür düşünceler verimsiz olduğu için yaklaşan fırtınayı inceledi. Yağmur ve rüzgârın gri dalgaları süpürerek onlara doğru ilerleyişini izleyebiliyordu. Limanı henüz geçmişlerdi ki fırtına *Brianne*'i o kadar sert bir şekilde itti ki Sarah alabora olacaklarından emin olarak istemsiz bir nefes aldı.

"Sıkı tutun, Sarah! Bunu atlatabiliriz!" Rob'un sözleri onun içindi ama tüm dikkati denizde ve rüzgârdaydı. *Brianne* doğruldu ve sırlıslıklam yağmura rağmen yoluna devam etti.

Sarah acımasızca dayandı. Yelkenliyi kontrol etmek için savaştan Rob'un dümen tutuşu artık zahmetsiz değildi. Önce şaşkınlık sonra da eğlenceyle Rob'un bu savaştan zevk aldığını fark etti. Boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olsalardı Rob'un gözlerinde o ışığın olacağından şüpheliydi, bu yüzden rahatlamaya başladı.

Yağmur aniden durdu ve rüzgâr tehditkâr olmaktan ziyade sertleşmeye başladı. Güneş ortaya çıkıp dalgaların üzerindeki ışıklara dokunduğunda Sarah rahat bir nefes aldı. "Gerçekten çok etkilendim Rob. Yapamayacağın bir şey var mı?"

Güldü, onu kurtardığından beri hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. "Yapamayacağım çok şey var ama teknelerden anlarım. Bu küçük tatlı bir yat. Bizi sağ salim eve götürecektir."

"Bu ne kadar sürer?"

"Söylemesi zor. Rüzgarlar işbirliği yaparsa, yaklaşık bir gün. Daha kuzeyde, Galler'in karşısında olsaydık, geçiş çok daha kısa sürerdi. Umarım Farrell'in yanında tatlı su vardır, yoksa vardığımızda çok susamış olacağız."

"Geri kalan yerim bunu telafi edecek kadar ıslak." Islak ve *soğuk*.

Rob onun titrediğini fark etmiş olmalı ki, "Bavulumuzdaki kuru bir battaniyeyle ısınabilirsin ama önce şu kovasını kullanman gerekecek. Fırtına sırasında su aldık." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Eğer dümen tutmayı denemek istersen, ben yelkenleri indirebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim! Deniz sakın ve rüzgâr hafif olsaydı belki. Bu şartlar altında dümen tutmaya çalışsam muhtemelen kendimizi İspanya'da buluruz." Yelken kovasını çıkardıktan sonra dolapları daha derinlemesine karıştırdı. "Burada kalaylı fincanlar, tabaklar ve içilebilecek küçük bir sürahi var." Mantarı çıkardı ve bir kokladı, sonra burnunu kırıştırdı. "Bir çeşit sert içki. Tadına bakmak ister misin?"

Pişman bir ifadeyle, "Belki sonra, ısınmaya ihtiyacım olursa. İşe yarar başka bir şey var mı?"

Küçük bir fıçı buldu ve birkaç damla örnek alabilmek için musluğu biraz çevirdi. "Bu su." Fıçıyı dolaba geri koydu ve biraz daha araştırdı. "Burada bir paket tütsülenmiş balık ve tütsülenmiş balık gibi kokan ekmek var. Birkaç yumurta, çiğ yumurtayla pek bir şey yapamadığı için muhtemelen katı pişmiş." Topuklarının üzerine oturdu. "Hepsi bu kadar gibi görünüyor. Kaçmaya başlama zamanı."

Eğildi ve kaşıklamaya başladı. Üzerine su sıçratmasının bir önemi olmadığını bilmenin verdiği bir özgürlük vardı çünkü daha fazla ıslanamazdı. Ayrıca doğum onu ısıtıyordu.

Görevini bitirip kovayı kaldırdığında Rob düşünceli bir ifadeyle, "Ashton'ın kaybettiği zarif genç hanımın yerine pasaklı bir çocuk getirmemi onaylayacağından emin değilim," dedi.

Güldü. "Beni bir gölden avlamışsınız gibi görünsem bile size tam ücret ödemesini tavsiye edeceğim."

Tekrar üşümeye başlamıştı, bu yüzden kuru battaniyelerden birini almak için heybeyi karıştırdı. "Diğer battaniyeyi ister misin?"

"Saklamak daha iyi. Daha fazla fırtına olabilir."

Bu hiç de hoş bir düşünce değildi. Battaniyeyi kendi etrafına sardı ve sıcaklık yardımcı oldu ama yeterli değildi. Battaniyeyi daha sıkı çekti ve dişlerinin takırdamasını engellemeye çalıştı.

Rob, "Gel yanıma otur da boştaki kolumu sana dolayabileyim," dedi. "Özür dilerim. Önerebileceğim en iyi şey bu."

"Bu teklifi seve seve kabul ediyorum!" Sarah kık taraftaki banka doğru kaydı ve Rob'a o kadar yaklaştı ki omuzlarından dizlerine kadar ona yaslandı. Küçük bir zevk iç çekişi yaptı. "Bu koşullar altında bile sıcaklık yayıyorsun. Bu yararlı bir yetenek." Rob'un kolu ona dolanırken, "Kurtulduğumuza çok şaşırdım," diye ekledi.

"Seni ilk gördüğümde düşündüğüm gibi çaresiz bir kız olsaydın bunu yapmazdık," dedi Rob ciddiyetle. "Ama sen her zorluğun üstesinden geldin. Uygur bir yaşam için harcanıyorsun."

Güldü. "Belki, ama macera zevkim bir süre için tatmin oldu." Adamın kolunun altına daha da sokuldu, uyuşmuş bedenine sıcaklık geri döndü. "Maceralardan hiç sıkılmadın mı?"

"Bunu macera olarak görmüyorum. Bu sadece benim hayatım." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Genelde bundan daha sessizdir ama."

"Çocukluğunuzdan beri hiç yelken yaptınız mı?" diye sordu. "Yoksa hafızana mı güveniyorsun?"

Adam çok hareketsizleşti ve kadın bu tepkiye neyin sebep olduğunu merak etti. "Cevap vermek zorunda değilsin," dedi hemen. "Bu boş bir soruydu, boş bir zihnin ürünüydü."

"Senin aklın asla öyle değildir." İç çekti. "Cevap uzun bir hikaye."

Başını onun omzuna yasladı ve uzun öğleden sonra güneşinin eve giden denizi aydınlatmasını izledi. "Zaman sıkıntımız yok diyebilirim."

Flannery şefine başarısızlık bildirmekten nefret ederdi. Yüzü granit gibiydi, "Kinsale'de bir yat satın aldılar ve tam biz yaklaşırken kaçtılar," dedi.

Sert ve oldukça öfkeli gözlerle ona baktı. "Kaçmalarına izin mi verdin? Neden onları vurmadın?"

"Denedik. Menzil çok büyüktü ve tekneleri hareket ediyordu." Ağzını sıkı sıkı kapattı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi.

"Hava fırtınalı," diye mırıldandı. "Şansımız varsa, Düşes ve Koşucu boğulmuştur ve kimsenin haberi olmaz."

Konuyu o açtığına göre, gerisini ona anlatmak zorundaydı. "Tekne uzaklaşırken, kız kendisinin düşes değil, kız kardeşi olduğunu haykırdı. Bunu bizimle alay etmek için söylemiş olabilir. Düşesin tarifine uyduğu kesin."

Şefi yumruğunu masaya vurdu. "Düşesin bir ikiz kardeşi var! Bir elmanın iki yarısı gibi, tek fark düşesin doğumunun yaklaşmış olması. *Yanlış kadını kaçırdınız!*"

Flannery istemsizce irkildi. Şef sadece bir kadın olabilirdi ama korkutucu bir yoğunluğu vardı. Kız kardeşinin bebeğin doğduğunu ve yanında bir sütanne olduğunu ne kadar ustalıkla anlattığını hatırladı. Hain kaltak. "Bir kız kardeşi olduğundan haberimiz yoktu." Şefin bunu ona önceden söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Kız kardeşinin adı Sarah ve evde kalmış bir kız. Düşesle kıyaslandığında değersiz." Şefin yüzü granite döndü. "Bunu ödeyecek. O lanet Bow Street Runner ile birlikte."

Ve Flannery intikam alacak kişi olmak istiyordu.

Bölüm 14

Rob'un arkadaşlarından çok azı onun kirli geçmişini biliyordu ve onlar da yersiz konuşacak tipler değildi. Ama Rob, kendisine çok iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlamış olan bu neşeli ve cesur genç bayana hikâyesini anlatmak istediğini fark etti. Serveti yoktu ve onuru da hırpalanmış, kişisel bir şeydi. Ama ona kendisini şekillendiren deneyimlerinden bir parça verebilirdi. Onu böyle tuhaf bir hediyeye saygı duyacağına inanacak kadar iyi tanıyordu.

"Hayatımın ilk bölümünü ana hatlarıyla anlattım," diye başladı. "Annem ikinci ești, İrlandalı güzel bir papazın kızıydı. Babam onu Londra'da sergilemekten hoşlanıyordu. Babam beau monde'un bir yaratığı, modanın bir lideri ve cahil bir ruha sahipken dine gösterişli bir şekilde hizmet eden göz kamaştırıcı bir ikiyezliydi."

Sarah, "Kulağa çok sevimsiz geliyor," dedi.

Bu çok hafif bir ifadeydi ama Rob'un konuyu uzatmasına gerek yoktu. "Adil olmak adına, benden aynı derecede hoşlanmamak için iyi nedenleri olduğunu da eklemeliyim. Söz dinleyen bir evlat değildim. Beyefendilerin oğulları için en iyi bilinen iki okuldan atıldıktan sonra, Westerfield Akademisi'ni öğrendi ve beni Leydi Agnes'e gönderdi, bu da ikimiz için de büyük bir rahatlama oldu."

Sarah, "Askeri bir kariyer hedeflediğini söylemiştin ama bu gerçekleşmedi," dedi. Onun kolları altında kendini inanılmaz derecede iyi hissediyordu. "Eminim orduya karşı çıkmamıştır? Seni gözlerden uzak tutmak için saygın bir yol olurdu."

"Evlatlıktan reddedilmeme ve sürgüne gönderilmeme neden olan iki büyük suç işledim," dedi Rob. "Birincisi babamın çok sevdiği ve çok değerli enfiye kutusu koleksiyonunu çalmak, ikincisi de vahşi çoban kızım Bryony ile evleneceğimi açıklamaktı." Sarah'nın geniş kahverengi gözlerinin içine baktı. "Ben tam bir haydutum, biliyorsun. Bunu babamdan duydum."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Mükemmel bir haydut olabilirsin ama onun hazinelerini kumar borçlarını ya da metreslerini ödemek için çaldığından şüpheliyim."

Kadının kendisini bu kadar iyi anlamasından son derece memnun olduğunu hissetti. "Parayı, babamın himaye ettiği ama hiç ödeme yapmadığı tüccarlarla hesaplaşmak için kullandım. Bazıları borçlular hapishanesinin eşliğindeydi. Enfiye kutuları neredeyse herkesin borcunu ödemeye yetecek kadar getirdi. Terzinin faturası açık ara en yüksek olanıydı."

Sarah, "Sanırım annen ve papaz deden, baban onu mahvedemeden önce senin karakterini şekillendirmiş olmalı," diye gözlemledi. "Ve sen bunun için daha iyi bir adamsın."

"Ama çok daha kötü bir beyefendi," diye yanıtladı Rob kuru bir sesle. "Enfiye kutularını satarak hayatta kalmam pek mümkün değildi ama Bryony'yle evlenmem için ısrar etmesi bardağı taşıran son damla oldu. Henüz on sekiz yaşında olduğum için babamın iznine ihtiyacım vardı, ama bunu seve seve vereceğini düşündüm, böylece Bryony'yi davulun peşinden götürebilirdim ve o da benden kurtulmuş olurdu. Şansım yaver giderse, savaşa onurlu bir şekilde ölebilirdim."

Sarah bu kel ifade karşısında irkildi. "Asil Carmichael kanının bir köylününkiyle karışması fikri onu dehşete düşürmüş olmalı."

"Aynen öyle. Bryony ortadan kalktığında, muhtemelen beni aradan çıkarmak için bir komisyon satın almayı planlıyordu, ama bu gerçekleşmeden önce kardeşim aile armasındaki lekeyi çıkarmaya karar verdi. Edmund varisimizdi ve babamızın modaya uygun ayak izlerini takip etti. Bereketiyle ünlü bir aileden gelen bir varisle evlenmek üzere olduğu için benim gibi yedek bir varisi yanında tutmaya gerek yoktu."

Sarah'nın kaşları çatıldı. "O ne yaptı?"

Keskin bir rüzgâr Rob'a, ağabeyini düşünmenin her zaman uyandırdığı öfkeyi kontrol edebilecek kadar uzun süre yelkene konsantre olması için bir bahane verdi. "Sevgili Edmund beni bir basın çetesine sattı."

"Yüce Tanrım!" Sarah'nın nefesi kesildi. "Bu çok *kötü*. Bu nasıl mümkün olabilir? Cezalandırmayı düzenleyen yasa oldukça açık. Sen profesyonel bir denizci değildin ve bir beyefendinin oğlu olarak bir koruma taşımalıydın."

"Kanun açık olabilir ama onu uygulayanlar yozlaşmış olabilir. Sevgili Edmund beni yakalatmakta, ağzımı bağlatmakta ve mürettebata ihtiyacı olan bir gemiye teslim etmekte hiç zorlanmadı." Rob'un ağzı buruştu. "Yani sorunuza cevap olarak, evet, daha sonra denizcilik deneyimim oldu. Bir Hindistan ticaret gemisinde sıradan bir denizci olarak." Ve bunu kanıtlamak için sırtında kırbaç izleri vardı.

Sarah inanamayarak başını salladı. "Bunu kendi kardeşine nasıl yapabilir?"

"Çok kolay. Babamla aramızdaki ilişkiyi en iyi şekilde samimi bir hoşnutsuzluk olarak tanımlayabilirim ama Edmund ve ben birbirimizden gerçekten nefret ederdik. Ağabeyimi son görüşüm, dört adam tarafından dövüldükten sonra bağlanıp ağzım tıkanarak götürülürken yüzündeki memnuniyet gülümsemesiydi."

Sarah küçük, acı dolu bir ses çıkardı ama anlatılamayacak şeyler hakkında konuşmaması gerektiğini biliyordu. "Direkten önce ne kadar yelken açtınız?"

"Yaklaşık bir yıl. Bombay'da gemiden kaçtım ve Doğu Hindistan Şirketi'nin üst düzey bir yetkilisinin yanında iş buldum. Bay Fraser beni İskoç ismimden dolayı işe aldı Bana iyi davrandı ve öğrenmem için fırsatlar verdi. Onun özel sekreteri ve koruması arasında bir şey oldum." Rob dövüş becerilerini de geliştirmişti. Ona aynı anda saldıran dört adam artık çok fazla değildi. Bir keresinde yarım düzine haydut onlara saldırdığında Bay Fraser'ı kurtarmıştı.

"Sana değer veren birini bulmana sevindim! Hindistan'da ne kadar kaldın?"

"Neredeyse beş yıl. Büyüleyici bir yer olduğu için kalmayı düşündüm." Şimdi bile bazen burnunda baharat çarşılarının kokuları ya da hafızasında parlayan parlak tropik renklerle uyanırdı.

Alacakaranlık çöküyordu ama "Hindistan'ı sevdiğin ve iyi bir pozisyonun olduğu halde neden ayrıldın?" diye sorarken hâlâ narin yüz hatlarını gösterecek kadar ışıık .

Kendisiyle alay edercesine gülümsedi. "Sert, çapkın bir Bow Street Runner böyle bir duygusallığı kabul etmemeli, ama . . . Ben iliklerime kadar İngilizim. Memleketimi özledim. Bu yüzden birikimimin yarısını yatırım yapması için Fraser'a verdim ve Londra'ya gitmek için yer ayırttım. Gizli ve bazen de tehlikeli soruşturmaların nasıl yürütüleceğini öğrendim ve bu sayede Bow Street'e geldim." Bir tutam saçı kadının yüzünden çekti. "Güzel genç kızları kurtarmak."

"Ben de İngiltere'yi çok özlerdim," dedi Sarah. "Korkunç kardeşinle hiç yüzleştin mi?"

Rob başını salladı. "Medeni bir itidal zaferiyle, İngiltere'ye döndüğümde tüm bunları geride bırakmaya ve hayatımın ikinci bölümünü açmaya karar verdim." Öfkesinden ve ihanete uğramışlık duygusundan için kendini zorlamasaydı hayatta kalamazdı. "Sırf onları daha da dehşete düşürmek için aileme Bow Street Runner olduğumu söylemeyi düşündüm ama özür dilemek ya da intikam almakla elde edilecek bir şey yoktu. İlkini vermeyeceklerdi ve ben de ikincisini başardığım için asılmak istemiyordum."

"Akıllıca davrandın." Sarah usulca, "Kendine kurduğun hayattan memnun musun Rob?" diyene kadar dalgaların ve rüzgârın sesi dışında bir sessizlik oldu.

"Mutlu musun?" diye düşündü. "Kesinlikle memnunum. Yaptığım işte çok iyiyim ve bu tatmin edici. İnsanlara yardım ediyorum ve zaman zaman adaleti sağlıyorum." Onun omuzlarını sıktı. "Hatta güzel kızları bile kurtarabiliyorum. Evet, hayatımı seviyorum."

"Sevindim." Daha da uzun bir sessizlikten sonra duraksayarak, "Veda etmek zor olacak Rob. Sen benim için çok özel oldun."

Kalbi sıkıştı ve ani bir şiddetle her şeyin farklı olmasını diledi. "Olayların normal akışında asla karşılaşmayacak kadın ve erkekler arasında nadir görülen bir şekilde yakınlaşma şansımız oldu."

"Evet," diye iç geçirdi, adamın aralarına koyduğu mesafenin farkındaydı. "Arkadaş kalmamız mümkün mü?"

Rehinci dükkânının üstündeki odalarını düşündü. Temiz ve rahattı, en azından onun için, ama Sarah'yı orada hayal edemiyordu. "Bunun bir anlamı olmazdı. Bazı şeylerin bitmesi gerekir."

Ona hafif ve tatlı bir öpücük vermek için başını eğdi, asla olamayacak olana hüznü bir övgü. Ama kız onun öpücüğünü geceyi yakan ateşli bir özlemle karşıladı. İyi kararlarını unutarak onu kendine doğru sertçe çekti, ağzını, vücudunun sıcak kıvrımlarını, küçük gövdesinde gizlenen tutkunun gücünü keşfetti.

Kız onun arzusuyla eşleşti, kalçaları adamın sol bacağına destekliyor, kalçaları aceleyle adaminkine sürtünüyordu. Yüce Tanrım, kız sarhoş ediciydi, masumiyeti, ateşi ve cömertliği ruhunun unutulmuş yerlerine dokunuyordu. "Tatlı Sarah," diye fısıldadı. "Benim altın prensesim..."

Brianne o kadar sert yan yattı ki neredeyse batacaklardı. Lanet olsun, dümeni bırakmıştı! Bir eliyle dümeni kavradı ve Sarah denize kaymadan önce onu belinden yakalamak için hamle yaptı. Kalbi küt küt atarken, Sarah'nın ince bedenini kendi tarafına kilitleyerek rotalarını düzeltti.

"Bu çok ilginçti!" Sarah biraz çılgınca bir kahkaha attı. "Bir öpücüğün dünyayı hareket ettirdiğini duymuştum. Biz denizi hareket ettirmeyi başardık."

Gülümsedi, kız gülebildiği için gerginliği azaldı. "Sanırım deniz bizi harekete geçirdi. Namusunuzu korumaya niyetli bir koruyucu meleşiniz var gibi görünüyor."

İçini çekti, nefesi adamın paltosunun nemli omzunu ısıtıyordu. "Ne yazık ki doğru."

Birbirlerine yakın durdular, ikisi de uzaklaşmak istemiyordu. Rüzgâr sabit ve dalgalar ılımlıydı ama bu uzun sürmeyecekti. Yakında ayrılmaları gerekiyordu ve bu sefer sonsuza dek. Denizdeki küçük bir tekne tutkulu bir cilveleşme için uygun bir yer değildi.

Rob'un omzu Sarah'nın başının ağırlığından uyuşmaya başlamıştı ki Sarah sordu: "İşini değiştirmeyi hiç düşündün mü? Amcamın kâhyası emeklilik yaşına yaklaştı, bu yüzden amcam işi devralacak bir adam arayacak. Böyle bir işi iyi yapacağınızı düşünüyorum."

Bir an için bunu gerçekten düşündü. Bir lordun malikânesinde kâhyalık sorumluluk ve saygı gerektiren bir pozisyondu ve genellikle iyi bir maaş ve evle birlikte gelirdi. Bir aile babası için iyi bir pozisyondu. Sarah gibi bir hanımefendi, iyi bir soydan geliyorsa böyle bir adamla evlenebilirdi. Bu iyi bir eşleşme sayılmazdı ama tam bir mėsalliance da değildi. O ve Sarah birlikte olabilirlerdi. . . .

Bu olasılık neredeyse ortaya çıktığı anda yok oldu. Sarah'nın akrabalarından birine bağımlı olarak yaşamak asla mümkün olamazdı. *Zavallı Carmichael, aile yardımı olmadan karısını doğru dürüst geçindiremezdi.* Hayır. İkisi de daha iyisini hak ediyordu.

"Bu cömert bir düşünce Sarah, ama uygun olmaz," diye cevap verdi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Bir Koşucu olmanın en iyi yanlarından biri büyük ölçüde bağımsız olmam. Emir almaktan hoşlanmam ve kesinlikle mülk yönetimi konusunda bilgili değilim. Amcanızın düzgün bir kâhyaya ihtiyacı var."

"Bunu söyleyeceğini ," dedi kasvetli bir şekilde. "Ama sormak zorundaydım." Sormak zorundaydı. Ve o da reddetmek zorundaydı.

Rob yıllar sonra ilk kez, doğduğu hayatı yaşama şansını yok ettiği için kardeşini lanetledi.

"Çok yorulmuş olmalısın," dedi Sarah karanlığın içinde. "Biraz dinlenebilmen için dümene benim geçmemi ister misin? Doğuya doğru oldukça istikrarlı bir rotamız var gibi görünüyor."

"İdare edebilirim. Bunun gibi bir yawl'ı tek elle kullanmak kolaydır. Ama eğer dümen tutmayı denemek istiyorsanız, şu an tam zamanı." Ayağa kalktı ve teknenin etrafında

Sarah kış taraftaki bankın üzerinden kayarak uzun tahta çubuğu tutarken bir elini yekenin üzerinde tuttu.

Yekenin *Brianne*'ın tüm titreşimlerini ve ince değişimlerini nasıl aktardığı ilgisini çekmişti. Yelkenli canlı bir yaratık gibiydi ve iyi bir denizcinin teknesine nasıl uyum sağlayabileceğini belli belirsiz fark etti.

Sonra Rob elini bıraktı ve Sarah aniden yekeyi doğru açıda tutmak için mücadele etmeye başladı. Bir küfür savurdu ve çubuğu sabit tutmak için topuklarını sıktı ama buna rağmen yat rotasından çıkmaya devam ediyordu. "Bu görüldüğünden çok daha zor!"

Rob elini diğer taraftan yekenin üzerine koydu ve Sarah hemen idare edebildi. "Dümen tutmak zor değil ama güç gerektiriyor," diye açıkladı Rob. "Cüssene göre güçlüsün ama bu cüsse ..."

"Etkileyici değil," diye önerdi Rob kibar bir kelime bulamayınca. Rob kararlı bir şekilde, "Son derece minyon," dedi.

Sarah gülümseyerek, "Çok cesurca, ama ben uzun zamandır kendimi küçük bir şey olmaya bıraktım," dedi. "Arkadaşım Leydi Kiri Mackenzie'nin kıskanılacak pek çok özelliği var ama benim en çok arzuladığım özelliği boyu. Bir odaya girdiğinde Hindu savaşçı tanrıcaları gibi tüm gözleri üzerine çekiyor. Ben o küçük Clarke-Townsend kızıyım."

Rob elini dümen boyunca geriye kaydırды, böylece sıcak bir şekilde onunkinin üzerinde durdu. "Tam olarak doğru boydasın. Daha uzununu çok uzun olurdu. Ve ekonomik bir eş olacaksın çünkü elbiselerin için daha az kumaşa ihtiyacın olacak."

Güldü. "Gelecekteki taliplerime bunu göstereceğimden emin olabilirsiniz. Clarke-Townsend ikizleri: göz alıcı Altın Düşes ve onun yankısı olan kız kardeşi var. Daha az ışıltı ve ihtişam, ama hoş ve ev işlerinde iyi."

Adamın eli Sarah'nın elinin üzerinde sıkılaştı. "Seninle ilgili eşsiz ve özel olan şeylerle alay etme Sarah."

Bir an için cevap vermedi. "Bilmiyorum, pek sayılmaz. Ama Mariah'nın kelebeğinin ben bir pervaneyim. Onun öngörülemeyen hayatı onu hızlı, çekici ve uyumlu yaptı. Ben sadece ... daha az ilginç biriyim. Mariah bir ikizi olduğunu gerçekten hatırlamıyordu, ama Sarah adında her zaman mükemmel, sıkıcı bir şekilde doğru olan hayali bir arkadaş yarattı. Bu benim, mükemmel olmamam dışında."

"Böylece ikiniz kendinizi birbirinizle kötü bir şekilde kıyaslıyorsunuz. *Tanrım, bu ölümlüler ne kadar aptal!*" Rob sesinde bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Siz kendinizden şüphe ederken, sizi birlikte gören herhangi bir erkek kendini tanıyacaktır."

iki kez kutsanmış. İki güzel genç kadın, eşit derecede güzel ama lezzetli bir şekilde farklı."

"Çok güzel şeyler söylüyorsun Rob." İkna olmayan Sarah bir esnemeyi bastırdı. "*Brianne*'a rehberlik etmek için uygun olmadığımından, bizim için bir akşam yemeği hazırlayacağım. Açlıktan öldüğümü yeni fark ettim."

"Şafak vakti kahvaltıdan bir ısırık aldığımızdan beri hiçbir şey yemedik." Sarah uzaklaşırken Rob dümeni devraldı. "Ama yarın akşama kadar, seçtiğimiz yiyeceklerle karaya çıkmış oluruz. Ertesi gün Ralston Abbey'de ailenle birlikte olacaksın."

"Umarım öyledir!" Sarah yiyeceklerin bulunduğu dolabın kilidini açtı ve ekmek, peynir ve tütsülenmiş balık paketlerini çıkardı. "Biraz viski ister misin?"

"Düz değil. Biraz su ekleyin, ben alayım. Isıtıcı olduğu için size de aynısını tavsiye ederim."

İki kalaylı kupayı yerleştirirken, "Sence karaya nerede çıkacağız?" diye sordu.

"Mümkünse Bristol'a doğru yelken açmak istiyorum, ancak nereden başladığımızdan ya da fırtınanın bizi ne kadar güneye sürüklediğinden yeterince emin değilim. Ama Somerset ve Devonshire kıyıları boyunca uzanan İngiliz sahil şeridini oldukça iyi biliyorum. Eğer karaya çıkacağımız yer orası olursa bize uygun birkaç küçük liman var."

"Gece boyunca nasıl idare edeceksin? Biraz dinlenmeye ihtiyacın var ve benim yedek pilot olarak iyi olmadığımı tespit ettik."

Rob, "Küçük yelkeni indirip ana yelkenin alanını küçülteceğim," diye cevap verdi. "Sonra yekeyi yerine bağlayıp yanında uyuklayacağım. Eğer rüzgar ya da hava dramatik bir şekilde değişirse, hemen uyanırım."

Bundan şüphesi yoktu. Rob'un her şeyi yapabileceğinden şüpheleniyordu. Akşam yemeklerini huzurlu bir sessizlik içinde yediler. Tütsülenmiş balığın bile tadı güzel olacak kadar acıkmıştı. Alkollü içkilere düşkünlük geliştireceğinden şüpheliydi ama Rob'un söylediği gibi viski ve su içilebilir ve ısıtıcıydı.

Yemeklerini yedikten sonra Rob'un ısrarı üzerine iki battaniyeye sarındı ve onun yanına uzandı. Rüzgârın ve denizin sesi çok dinlendiriciydi.

Bir gün bu yelken macerasına hayretle bakacaktı çünkü hayatının geri kalanından çok farklıydı. Tıpkı Rob gibi.

En azından anıları olacaktı.

Bölüm 15

Sabah kırmızı ve uğursuz doğdu. *Gece kızıl gökyüzü, denizcileri sevindirir/Sabah kızıl, denizcileri uyarır.* Rob bu sözün ne kadar eski olduğunu bilmiyordu ama bu fikrin Nuh'un gemi yapımına el atmasından beri var olduğundan şüpheleniyordu.

O gökyüzünü incelerken, Sarah'nın üzerindeki battaniye rulosu sallandı, sonra da açılarak sarışın içindikileri ortaya çıkardı. Sarah doğrulup gerindi, o kadar nefis görünüyordu ki, adam bakışlarını aceleyle tekrar gökyüzüne çevirdi.

Sarah neşeyle, "Ahşap bir güvertede uyumak samanlıkların konforunu takdir etmemi sağlıyor," dedi. "Gece boyunca dinlenebildin mi?"

"Evet, rüzgâr çoğunlukla hafifti. Zamanın büyük bir kısmında uyuyabildim."

İki battaniyeyi düzgünce katladı ve bir dolaba yerleştirdi. "Tekrar gerçek bir yatağım olduğunda onunla ne yapacağımı bilemeyeceğim."

Rob onun yataklardan bahsetmemiş olmasını diledi. Sessiz seyrin bir dezavantajı da, insanın dikkatini dağıtacak kadar çekici gemi arkadaşını düşünmek için çok fazla zaman tanınmasıydı. "Her şey yolunda giderse, bu gece düzgün bir yatakta uyuyacaksın."

"Gerçek bir yatak," dedi saygıyla. "Ve eğer gerçekten kutsanmışsam, gerçek bir *banyo*!" "Dikkatli ol! Bir kerede çok fazla medeniyet aşırı güç olabilir."

Sıradan görünme konusunda başarısız olmuş olmalıydı, çünkü kadın kaşlarını çatarak onu inceledi. "Bir sorun mu var? Takip edilmiyoruz, değil mi?" Daha yukarı oturdu ve arkalarındaki denizi taradı.

"O değil ama bir fırtına geliyor. Muhtemelen büyük bir fırtına." kızıl şafağı işaret etti. "Ne zaman vuracağından emin değilim. Umarım güvenli bir şekilde karaya çıkana kadar olmaz ama önümüzde uzun bir yelken var."

"Fırtınayı kolayca atlattık," dedi. "Bu daha mı kötü olacak?"

"Fırtınalar kısa sürer. Bir fırtına saatlerce ya da günlerce sürebilir." Ve bu seferki hakkında kötü bir hisse kapılacak kadar çok denize açılmıştı.

Sarah yüzü kıpırdamadan doğu gökyüzüne baktı. Kabarık altın civcivi sakın ve kararlı görünüyordu. Bir kadın, bir kız değil. "O halde hazırlanmalıyız

Elimizden geldiğince. Önce kahvaltı. Sonra fırtınayı atlatmayı kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

"Kahvaltı iyi bir başlangıçtır. İyi yiyin, daha sonra enerjiye ihtiyacımız olacak. Yemeğimizi yedikten sonra her şeyi bir kenara koyun ve dün bulduğunuz halatı getirin. İkimizin de bizi yawl'a bağlayacak güvenlik halatlarına ihtiyacımız var."

Sertçe yutkundu. "Yani denize düşersek hayatta kalabilir miyiz?"

Başını salladı. "Can simidi sadece bir önlem, ama üzülmeğe güvende olmayı tercih ederim. Düğümleri atacağım. İyi tutunurlar ama gerekirse tek bir çekişle çözülebilirler."

Yüz ifadesinden, boğulabileceği tüm olası yolları hayal ettiği anlaşılıyordu, ama sadece "Baş üstüne, kaptan" dedi.

Kahvaltılarını sulu güneş ışığı altında, kış taraftaki bankta yan yana oturarak rahat bir sessizlik içinde yediler. Sarah'ın gevezelik etme ihtiyacı hissetmemesi hoşuna gitmişti. Sarah ona dokunma mesafesindeydi ve adam garip bir huzur ve arzu karışımı hissetti. Dünyadaki son kahvaltısını geçirmek için hiç de fena bir yol değildi.

Sarah kalan yemekleri paketlerken, "Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu. Eğer bugün öleceksek, son dualarımı edebilmek için bir uyarıya ihtiyacım var."

Onun tehlikeyi algılayışı ve sakin kabullenışı karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bugün ölmeyeceğimizi umuyorum ama bu olabilir. Bu fırtına geldiği yönden sert vurursa, İngiliz kıyısına savrulabiliriz. Güneybatı kıyısında fırtına sırasında güvenli bir şekilde karaya çıkmanın zor olacağı pek çok engebeli alan var."

Bunu özümsemi. "Yani evimizin kıyılarında enkaza dönüp boğulabiliriz. Bu ironik olurdu."

Tehlikeyi açıklamak zorunda kalmadığı için memnundu. "Fırtınadan kaçabileceğimizi ve vurmadan önce karaya varabileceğimizi sanmıyorum, bu yüzden fırtına geçene kadar kıyıya paralel seyredeceğim. Ama rüzgârlar yeterince güçlü olursa, fazla kontrolüm olmayacak."

"Ben şu duaları bitireyim o zaman." Sarah son yiyecekleri yerleştirmek için ilerledi. "Ama önce, yaşam hatları."

* * *

Sarah dünyadaki son günü olabilecek bir günü yaşamamanın ürkütücü olduğunu düşünüyordu. Onu kaçıranlar her ne kadar korkutucu olsalar da, ölümün yakın ve kaçınılmaz olduğunu hiç düşünmemişti. Bu tehlike farklıydı - tehlikeli adamların tehdidi değil, büyük, kişisel olmayan doğanın tehdidi. Hayatta kalabilirlerdi; Rob'un yetkinliğine büyük inancı vardı. Ama kurtulamayabilirlerdi de. Rob'un endişeli olduğu gerçeği çok şey anlatıyordu.

Sarah ölmek istemedi. Hem *de hiç!* Ama ölüm herkese, her an gelebilirdi ve onun yirmi altı güzel yılı vardı. Birçoğunun bundan daha az zamanı vardı.

Ailesinin ona ne olduğunu asla öğrenemeyecek olmasından nefret ediyordu. İrlanda'da araştırma yapacaklardı ama Rob'la birlikte denizde kayboldukları varsayımıyla izleri Kinsale'de son bulacaktı.

Sarah bugün ölseydi, Mariah'nın bir oğlu ya da kızı olup olmadığını asla öğrenemeyecekti. Ayrı kaldıkları yılları telafi etme şansları asla olmayacaktı. Büyüleyici ve bazen de çıldırtıcı babasını asla gerçekten tanıyamayacaktı.

Sarah'nın bakire olarak ölecek olması gibi sinir bozucu bir gerçek de cabasıydı. Yarı ciddi bir şekilde, Rob'u karadayken baştan çıkarması gerektiğini düşündü. Onun hatırı sayılır iradesine rağmen başarılı olabilirdi.

Yine de çok geç kalmıştı. Rüzgâr giderek yükseliyordu ve şimdi *Brianne* büyük dalgalar arasında bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Rob yelken açmaya odaklanmıştı. Sarah'nın beline bir halat bağlayarak bir banka sabitlediği ve Rob'un mizana direğinin dibine bağladığı can halatlarını yaptıktan sonra, uzaklaşmak zorunda kaldığında dümeni kilitlemesine izin veren bir koşum takımı oluşturmaları için yeterli halat kalmıştı.

Koşum takımı, yelkenliyi kullanmanın zorlu fiziksel gerekliliklerini hafifletecekti. Mizana yelkenini açmış ve ana yelkenin alanını mümkün olduğunca küçültmüştü ama yine de kontrolü elinde tutuyordu. Çok az konuştular çünkü konuşacak bir şey yoktu.

Sarah elinde su boşaltma kovasıyla orta güvertede mevzilenmişti. Dalgalar şimdiden kokpite sıçramaya başlamıştı ve suyu tahliye etmek için sürekli çalışmak gerekiyordu. Hayatta kalmalarına katkıda bulunabileceği için mutluydu ama boğulmazlarsa sırtı ve omuzları günlerce ağrıyacaktı.

Büyük bir dalga pruvanın üzerinden teknenin içine on santim tatlı su bırakacak bir açıyla kırıldı. Sarah iç çekerek, Rob'un her zaman bir elinin sağlam bir şeyi kavraması kuralına uymaya dikkat ederek su boşaltmaya devam etti.

Saatin kaç olduğunu merak etti. Güneş karanlık, çalkantılı fırtına bulutlarının ardında kaybolmuştu ama şu anda öğleden sonrayı çoktan geçmiş olmalıydı.

Uzakta bir şey gördüğünü sandığında bir kova suyu iskele küpeştesinin üzerine boşaltıyordu. "Kara, ho, sanırım. İngiltere. *Evimiz*." Sertçe yutkundu, şaşırtıcı bir şekilde duyulandı. Gideli iki haftadan az olmuştu ama olanlardan dolayı daha uzun gelmişti.

"Demek öyle," dedi Rob, rüzgârın sesini duyabilmek için sesini yükselterek.

Kıyı şeridini kasvetli bir şekilde inceledi. "Bu iyi bir haber değil, mi?"

"Harika değil," diye izin verdi. "Yelkenleri indirmiş olsak bile rüzgâr bizi kıyıya doğru sert bir şekilde itiyor. Fırtına tüm gücüyle vurduğunda sürüklenme daha da kötüleşecek." Kaşlarını çatarak uzaktaki kıyıya baktı. "Bu sahili iyi bildiğim için, bizi güvenli bir şekilde karaya ulaşabileceğimiz açık sahillerin olduğu bir bölgeye doğru yönlendirmeye çalışıyorum."

Tam cevap vermek üzereydi ki fırtınanın tüm çığlık gücü ortaya çıktı ve artık kelimelerle kaybedecek nefes kalmamıştı.

Kefalet, kefalet, kefalet. Dünya o kadar uzun zamandır yırtıcı rüzgârların ve dev dalgaların çığlık çığlığa bir kakofonisi olmuştu ki Sarah sessizliği zar zor hatırlayabiliyordu. Kasları ve eminim Rob'un ki daha çok ağrıyordu çünkü o da bu bitmek bilmeyen gün boyunca dümenle savaşmıştı. O kadar uzun süredir sıırıksıklamdı ve soğuktan titriyordu ki artık fark etmiyordu. Hayat, su toplamak ve fırtınanın *Brianne* ve mürettebatını yok etmeden sona ermesi için dua etmekle sınırlı kalmıştı.

Korkunç bir ses kulaklarını tırmaladı ve şiddetli bir sarsıntı yawl'ı sarstı. "Bir kayaya çarptık! Sarah, sıkı tutun!" Tekne yana doğru yatarken ve yüksek bir dalga kokpite çarparken Rob bağırdı.

Küpeştelere tutundu ama çığ gibi büyüyen su onu denize sürükledi. Suyun gücüne karşı mücadele ederek, gergin güvenlik halatını tekneye kadar takip etmeye çalıştı. Ancak kendisini vuran akıntıya karşı hareket edebilecek kadar güçlü değildi. Çaresizce suyun içinde sürükleniyordu. Nefes alamıyordu, nefes alamıyordu . . .

Yani bu ölümdü.

Güçlü bir kol beline dolandı ve onu tekrar yawl'a çekti. "Yüce Tanrım, Sarah, iyi misin?" Rob acilen seslendi. "Ölmüş olamazsın, o kadar uzun süre suyun altında kalmadın, lütfen *konus benimle!*"

Cevap vermeye çalıştı ama konuşamadı. Rob onu kış taraftaki koltuğuna taşıdı, sonra da gevşek bedenini kucağına yüzüstü yatırdı. Rob'un açık eliyle sırtına attığı sert bir tokat Sarah'nın öğürmesine ve ardından sarsılarak su kusmasına neden oldu.

Ciğerlerine kutsanmış havayı çekerken, Rob onu kendine doğru çekti, bir kolunu titreyen bedenine doladı. "İyi misin?"

Tekrar öksürdü, sonra kısık sesle, "Değil. Ölmedim. Henüz."

Onu daha yakına çekti ve göğsüne gömüldü. İkisi de sırlıslıklamdı, yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu ve Sarah bile yatın zor durumda olduğunu anlayabiliyordu. Dümenin Rob'un sağ kolunun yardımıyla dümen kayışı tarafından tutulduğunu, sol kolunun ise onun etrafında kilitlendiğini belli belirsiz fark ediyordu.

Rüzgâr ve suyun karmaşasına baktı, siyahın içinde daha siyah bazı şekiller ve ara sıra kırılan dalgaların beyaz fırfırlarını gördü. İleride kıyıya çarpan dalgaların ağır ve düzenli uğultusu vardı.

Kendini doğal olmayan bir şekilde sakın hissederek, ", değil mi?" dedi.

Rob kızın kulağına, fırtınayı yaran acil ses tonuyla, "Belki de değil. Burası iyi bildiğim bir bölge. Hem de çok iyi, ama kayalıkları biliyorum ve kayalıkların ötesinde bir kumsal var. Muhtemelen *Brianne* biz oraya varmadan parçalanacak. Aşağı sürüklenmeyelim diye cankurtaran halatlarının düğümlerini çözüyorum. Botlarımı da çıkarıyorum. Sen de aynısını yap. Sanırım yüzme bilmiyorsun?"

"Havuzdaki erkek kuzenlerime katılmama asla izin verilmedi," dedi pişmanlıkla. "O zaman sinirlenmiştim, şimdi daha da sinirleniyorum!"

"Sahilde büyüdüğüm için güçlü bir yüzücüyüm. Seni karaya çıkarma şansım yüksek. Eğer seni kaybedersem ya da devam edemezsem, ne şekilde olursa olsun karaya doğru ilerlemeye devam et." Sesi kesildi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm prenses."

Korkunun da ötesinde bir soğukkanlılıkla, "Kaderimiz Tanrı'nın ellerinde ve O, Bow Street Runners'a bile hükmedebilir," diye cevap verdi. Botlarını çıkarmak için öne doğru eğildi. "Sen elinden geleni yaptın Rob. Kimse daha fazlasını isteyemez."

"Ah, Sarah, Sarah." Yüzünü ona çevirdi ve üşümüş bedenine sıcaklık veren hızlı, sert bir öpücük kondurdu. Parmakları adamın kollarına kıvrıldı ve umutsuzca onu asla bırakmak zorunda kalmamayı diledi.

Kızın can simidinin gevşek ucunu çekti ve serbest kaldı. "Dayan sevgili kızım," dedi ıslak botlarına uzanırken. "İçeri giriyoruz!"

Bölüm 16

Brianne'ı Rob'un en iyi bildiği sahil şeridinde geri getiren ironik kadere **lanet okuyarak**, gözlerini kısıarak tufana baktı ve kayaların arasında en iyi geçidi aradı. Karadan birkaç yüz metreden fazla uzakta olamazlardı, çünkü dalgaların çakıllı sahile vurduğunu duyabiliyordu. En azından kumsal onlara hayatta kalma şansı veriyordu. Eğer yelkenli sarp kayalıklara çarpmış olsaydı, mahvolurlardı.

Sol kolunu Sarah'dan gönülsüzce çekti, böylece iki eli de dümende olacaktı. Bu ağır denizlerde *Brianne*'ı kontrol etmek neredeyse imkânsızdı ama azıcık dümen tutmak bile büyük fark yaratabilirdi.

"Bir kolumu beline dolasam dengeni bozar mıyım?" Sarah fırtınanın sesini duyabilmek için sesini yükselterek sordu. "Sen tutunmak için iyi bir çapasın."

"Nasıl isterseniz prenses," dedi adam gerginliğini hafifleterek. Prensese, kendisini kurtarma konusundaki muhtemel başarısızlığı için onu peşinen affetmekle cömertlik .

Kibrinden, onu tek başına güvenli bir şekilde eve götürebileceğini düşünmüştü. Artık çok geç olduğu için, bir İngiliz askeri kampının daha akıllıca bir seçim olacağını fark etti. Kaçırılması herkes tarafından bilinecek ve itibarı büyük zarar görecektir olsa da, en azından hayatta olacaktı. Bunun yerine, şafağı görmeleri pek olası değildi.

Ama boğulurlarsa, bu hayatta kalmaya çalışmadıkları için olmayacaktı. Karanlığın ve yağmurun içinden aniden beliren uğursuz bir taş sütundan kaçınmak için dümeni sancağa kırdı. Yelkenli sallandı ve gövdesi sütuna sürtündü ama geçmeyi başardılar.

Türbülans arttı ve onları yüksek bir kayaya doğru savurdu. Korkunç bir çatırdama sesi ve her ikisini de öne fırlatan bir sarsıntıyla çarptılar. Rob acımasızca dümene sarıldı, Sarah da yawl yana doğru dönüp başka bir kayaya çarparken ona tutundu. Sular içeri hücum ederken Rob, "Gemiyi terk etme zamanı Sarah! Ben kıyıya yüzerken omuzlarımdan tutabilir misin?"

"I . . . Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Parmaklarım soğuktan uyuştı ve tutuşumu kaybedebilirim."

Bundan korkmuştu. Daha rahat yüzebilmek için sıırıslıklam paltosunu çıkardı. "Yüzerken bir kolumu sana dolayacağım. Daha yavaş olacak ama seni suyun üstünde tutacağım." Olabildiğince uzun süre.

Soluk oval yüzü ona doğru eğildi. "Kıyıya ulaşmamıza yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kıpırdamadan dur ve seni çekmeme izin ver." O konuşurken, *Brianne* suyla kaplı bir başka kayaya çarptı. Yelkenli neredeyse tamamen suyla dolmuştu ve kabaran dalgaların insafına kalmıştı. Sol kolunu Sarah'nın beline doladı ve onları girdabın içine doğru fırlatarak, yawl'ın sıkışıp kaldığı ve parçalara ayrıldığı kaya oluşumundan uzaklaştırdı.

Denize tamamen dalmak, eğer mümkünse, teknede olmaktan bile daha soğuktu. Kıyıya doğru akıntıyı takip etti, yan yattı ve sağ koluyla okşarken iki bacağıyla tekme attı. Sarah onun emrine itaat ediyor, sol kolunun altında yüzüyor ve tekmelerinin yolundan uzak duruyordu.

Kıyıya çok uzak olmadığını biliyordu, ama çarpan dalgalar su üstünde kalmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Buz gibi suyla savaşırken gücü tükeniyordu ama artık çok uzakta değildi, kesinlikle çok uzakta değildi ...

Bir dalga onları bir kayaya doğru itti. İkisini de korumayı başardı, böylece tam güçle çarpmak yerine bir tarafını sıyırdılar. Sarah'nın nefesi kulağına sert geliyordu ama karaya doğru inatla ilerlerken ona müdahale etmedi. Yorgunluğun ötesinde, sadece kör bir azmin onu yüzmeye devam ettirdiği o uyuşuk yere ulaşmıştı.

Sarah'yı bırakırsa hayatta kalma ihtimalinin çok daha yüksek olacağının belli belirsiz farkındaydı ama bu bilginin konuyla ilgisi yoktu. Onun pahasına hayatta kalırsa hayat yaşamaya değmezdi.

Kıyı şimdi daha yakındı, dalgalar daha sertti. Havaya beyaz köpükler saçan alçak bir kaya kütlesinden zar zor kurtulmayı başardı ama onları iterken şiddetli bir akıntıya kapıldılar. Doğruca sivri bir tepeye doğru savruluyorlardı ve doğrudan ona çarpacak olan Sarah'ydı.

Hayır! Kendini koruyucu bir şekilde ona sardı, darbeyi en aza indirmek için başını eğdi ama bu yeterli olmadı. Kayaya çarptı.

denizin tüm gücünü arkasına aldı ve dünya acı ve karanlığa bölündü.

"Rob! *Rob!*" Ürperten bir darbe Sarah'yı neredeyse Rob'un kucağından koparıyordu. Vücudu uzun dakikalar boyunca gevşedi. Sonra beceriksizce kıyıya doğru kürek çekmeye devam etti.

Yardım etmek için çaresizce kolunu ona doladı ve dev bir dalga onları yakalayıp üzerine fırlatana kadar güçsüzce tekmeledi. Boğucu bir dalganın ortasında sert zemine çakıldılar ve neredeyse kendisi de bilincini kaybediyordu.

Sonra su tersine döndü ve onları tekrar denize doğru sürüklemeye başladı. Küfrederek boştaki elinin parmaklarını kumsalın sert çakıl taşlarına gömdü ve diğer kolunu Rob'un etrafında tuttu. Dalga geri çekildiğinde çılgınca hava yuttu, sonra başka bir su duvarı onları yutarken sıkıca tutundu.

Daha yükseğe çıkmaları gerekiyordu. Dalgaların arasındaki sakinlikte dizlerinin üzerine çöktü ve etrafına bakındı. Etraflarında dik taş duvarların olduğu dar, hilal şeklinde bir kumsalda olduklarını göstermeye yetecek kadar ışık vardı. Rob sağında yatıyordu, görünüşe göre bilinci yerinde değildi ve alnından aşağı koyu bir kan sızıyordu.

"Rob, gitmeliyiz!" Üzerine bir dalga daha sıçrayınca onu sertçe sarstı. "Su seviyesinin üstüne çıkmalıyız. Sana yardım etmeye çalışacağım ama seni tek başıma kaldıramam. Bir dalga daha geliyor. Dene!"

Dalga içeri girip onları daha yükseğe iterken, Rob'un omzundan çekerek onu yukarı kaldırdı. Rob elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ve su geri çekilirken ona sıkıca sarılarak ilerlemeye çalıştı. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. *Tekrar. Tekrar. Tekrar.*

Sonunda çarpan dalgaların üzerindeydiler. İkisi de çakıl taşlı yüzeye uzandılar ve nefes nefese kaldılar. Rob şaşkın ve sessizdi ama en azından hareket edebiliyordu. Yağmur nihayet dinmiş ve keskin rüzgâr ayın üzerindeki bulutları temizlemeye başlamıştı.

Daha iyi görebilen Sarah çevrelerini taradı ve bu koyda fiçidaki fareler gibi kapana kısılmadıklarını umdu. Ah, kayalık uçurumun yüzüne doğru uzanan bir patika! Eğer tepeye çıkmayı başarabilirlerse, bir sığınak bulabilirlerdi. Boğulmaktan kurtulmuş olsalar da, soğuk ve vahşi gece de aynı derecede ölümcül olabilirdi.

"Rob, uçurumun yukarısında bir patika var. Yardım edersem tırmanabilir misin?"

Konuşmadı ama ayağa kalkmak için mücadele etti. Kadın ona patikanın dibine kadar rehberlik etti. Onu korurken kafasına aldığı darbenin etkisiyle hâlâ pek farkında değil gibiydi. Onu anlama ve ilerleme yeteneğinin, hasarın çok ciddi olmadığı anlamına geldiğini umuyordu.

Tırmanmaya başladı, sağ eli denge için uçurumun duvarını sıyrıyordu. Yol yan yana yürümek için çok dardı, bu yüzden Sarah onu takip etti, dengesini kaybederse onu desteklemeye hazırdı, ancak bu, çok daha büyük olduğu için ikisinin de düşeceği anlamına gelebilirdi.

O kadar yorgun ve uyuşmuştu ki, yalınayak olduğunu fark edene kadar uçurumun yarısına gelmişti. Tırmalayan dalgalar çoraplarını sürükleyip götürmüştü. Evet, Rob da yalınayaktı. Sabah olduğunda ayakları morarmış ve kanıyor olacaktı. *Sıcak* olduğu sürece buna aldırılmazdı.

Bitmek bilmeyen yorgun bir tırmanıştan sonra uçurumun tepesine ulaştılar. Sarah tel tel deniz otlarının üzerine yığıldı ve nefes nefese kaldı. Bir daha asla ama *asla* macera istemeyecekti.

Rob sallanmasına rağmen dimdik duruyordu. Rob'un bakışlarının yönünü takip etti ve bir kulübe değil, Bayan Radcliffe'in ürkütücü masallarından fırlamış gibi duran Gotik bir şato gördü. Ama bina yakındı ve içinde ışıklar görünüyordu. Sığınak. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken hararetle teşekkür etti.

Rob'un yanına doğru ilerleyerek, onun belini sararken kolunu omuzlarına doladı. "Fırtınadan korun, Rob. Sadece birkaç adım daha."

Şüpheli bir şekilde lanete benzeyen bir şeyler mırıldandı ama kaleye doğru yürümeye başladı. Belki de tökezlemek daha doğru bir tanımlamaydı. Adım, adım, adım, adım. Hareket etmeyi bırakırsa, bir daha asla devam edemeyecekti.

Kale arazisine, yırtık pırtık bir taş duvarın içine yerleştirilmiş geniş, açık bir kapıdan girdiler. Duvar yüzyıllar boyunca taş için mayınlanmıştı ama yine de rüzgâra karşı biraz koruma sağlıyordu.

Şimdi daha yakın olduğu için, kuleleri ve kuleleri olmasına rağmen binanın gerçek bir kale olmadığını gördü. Alttaki yapı, Gotik olan her şey için çılgınlık sırasında bir kale gibi görünmesi için değiştirilmiş geniş bir taş malikâne gibi görünüyordu. Evde onları içeri alacak biri olduğu sürece sorun değildi.

Yol, sahte kalenin yan tarafına doğru uzanıyor ve büyük bir çift kapıya çıkan geniş bir taş merdivenle son buluyordu. Umarım bir tokmağı vardır,

Sarah kendini yarım düzine basamağa kadar sürükledi. Kimin kimi desteklediğinden emin değildi ama en azından Rob'la birlikte ilerliyordu.

Gerçekten de bir kapı tokmağı vardı, devasa, hırlayan bir canavar o kadar ağırdı ki onu kullanmak için iki elini birden kullanması gerekiyordu. Çirkin şeyi ahşap kapıya olabildiğince sert bir şekilde vurdu ki bu o kadar da sert değildi. Ama gümbürtüsünün içeride yankılandığını duydu.

Cevap vermedi. Kendisi ya da Rob yere yığılmadan önce açılıp açılmayacağını merak ederek kapıya tekrar vurdu. Hâlâ sessizdi, başı eğikti ve yüzünden ve boynundan siyah görünümlü kan damlıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tertemiz giyinmiş bir uşak onlara tiksintiyle baktı. "Dilenciler Kellington Kalesi'ne kabul edilmez." Bakışları çıplak ayaklarına kaydı. "Köye giden yoldan devam edin. Orada bir çalışma evi var."

Sarah ona baktı. "Biz dilenci değiliz! Bir gemi kazasından kurtulduk ve umutsuzca barınağa ihtiyacımız var."

Uşak cevap olarak kapıyı kapatmaya başladı. Rob kapı aralığından içeri adım attı ve Sarah'yı içeri götürmeden önce hizmetçiyi iterek yoldan çekti. Kapıyı taş duvarları sarsacak bir güçle çarparak kapattı. Giriş holü onlarca yıl önce önlerinde uzanan çift merdivenle görkemli bir şekilde dekore edilmişti ama şimdi oda solmuş ve yıpranmış görünüyordu.

Rob koridoru taradı. "Lanet ."

Delinmiş bir körük gibi küçük bir iç çekişle yavaşça soğuk mermer zemine yığıldı ve baygın bir şekilde yan tarafına kıvrıldı. Telaşlanan Sarah dizlerinin üzerine çöktü ve boynunda nabız hissedip hissetmediğini kontrol etti. Evet, oradaydı ve sabitti. Sadece hırpalanmış ve bitkin düşmüştü.

Kaşları çatık hizmetçiye bakarak, "Tanrı aşkına, içecek sıcak bir şeyler ve birkaç battaniye getirin! Daha da iyisi, onu düzgün bir şekilde bakılabileceği bir odaya götürün. Yardım etmeyi reddettiğiniz için bir adamın salonunuzda ölmesini mi istiyorsunuz?"

Hizmetçi cevap veremeden Sarah bir tıkırtı duydu. Başını kaldırdığında siyahlar giymiş beyaz saçlı bir kadın gördü. Bir elinde bastonu, dimdik duruşuyla sol taraftaki merdivenlerden aşağı doğru ilerliyordu. Elbisesinin zenginliğinden ve yüz ifadesindeki kibirden bir aristokrat olduğu ve bu büyük taş ve tarih yığınının işgal eden ailenin bir parçası olduğu anlaşıyordu.

"Nedir bu yaygara?" diye çıkıştı merdivenlerin dibine varıp odanın içinde ilerlerken.

Rob'un yanında durdu, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Bastonunu kaldırarak ucuyla Rob'un omzuna sertçe vurdu, böylece Rob sırt üstü yuvarlandı.

Sızan kanı ve birkaç günlük sakalıyla korkutucu bir görüntüydü ama yine de kadının tepkisi aşırı oldu. "Robert," dedi şiddetli bir tiksintiyle, "senin ölmüş olman gerekiyordu."

Bu insanların nesi vardı? Öfkeyle canlanan Sarah ayağa fırladı. "Onu tanıyor musun?"

"Oh, evet. Bu itibarsız haydut Robert Cassidy Carmichael. Benim torunum." Yaşlı kadının ince burun delikleri alevlendi. "Kellington Kontu."

Bölüm 17

Sarah'nın çenesi düştü. "Rob kont mu? Peki ya babası ve kardeşi?"

Kellingtonın Dul Kontesi olması gereken yaşlı kadın açıkça, "Oğlum, üçüncü kont, üç ay önce ateşten öldü. Onun oğlu ve dördüncü kont olan Edmund ise iki hafta önce Londra'da bir binicilik kazasında öldü." Elindeki bastonla Rob'un kaburgalarını dürttü. "Robert'ın öldüğünü varsaydık, iyi ki de ölmüş."

Ölümler yas elbisesini açıklıyordu. Rob'un aile arazisinde kaza yapma ihtimali neydi? Buranın sahilini bildiğini söylemişti ama bu çok saçmaydı.

Kiri buna karma derdi. Rob'un ona söylediklerini hatırlayan Sarah sordu: "Edmund evli değil miydi? Yoksa hiç oğul bırakmadı mı?"

Kontes kaşlarını çatı. "Birkaç yıl önce nişanlanmıştı ama aptal kız onu terk etti. Kısa süre önce muhteşem ve çok uygun bir genç kadınla nişanlanmıştı. Edmund düğünden üç gün önce öldü. Şimdi kontluk *ona kaldı*."

Rob'un kaburgalarını tekrar dürtmek için hamle yaptı. Öfkelenen Sarah bastonu kapığı gibi koridorun öbür ucuna fırlattı ve kontesin asil kışının üzerine düşmesini umursamadı. "Eğer Rob gerçekten de yeni kontsa, artık bu çürümeye yüz tutmuş yığının sahibi de odur," dedi dişlerini sıkarak. "Buradaki herkesin saygı ve itaatini kazanmaya hakkı var." Bakışları uşağa kaydı. "Hepiniz onun izniyle buradasınız."

Kontes Sarah'ya ters ters baktı. "Sen kim oluyorsun da burada tehditler savuruyorsun, seni iğrenç çocuk?"

Sarah mütevazı da olsa doğruldu ve bakışlara karşılık verdi. "Ben Bayan Sarah Clarke-Townsend, Ashton Düşesi'nin kız kardeşi ve Lord Torrington ile Lord Babcock'un yeğeniyim."

Söylediklerinin kafasında yer etmesine izin verdiğinde, burada herhangi bir otoriteye sahip olmak istiyorsa daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark etti. Yalan söylemek zorundaydı. "Rob ve ben nişanlıyız. Yaralı olduğum için emirleri onun adına ben vereceğim."

Kontes bir cevap veremeyerek kekeleydi. Sarah uşağa döndü. "Eğer çalıştırılmak hoşuna gidiyorsa, Lord Kellington'ı temiz çarşafı ve iyi bir ateşi olan düzgün bir odaya taşımak için birkaç adam topla. Benim için de yakınlarda benzer bir oda. Lord hazretleri için yeterince büyük bir küvetiniz varsa, sıcak bir banyo hazırlayın. En azından suyu ısıtın ki yıkanabilsin. Fırtınada İrlanda'dan yola çıkarken fena halde üşüyerek hayatımızı kurtardı, o yüzden sıcak çay ve et suyu getirin."

Kâhya bastonunu alıp uzatırken kontese gergin bir bakış fırlattı. Yaşlı kadın homurdandı: "Sanırım *kont*" -neredeyse unvanını tükürecek- "yönetimi devralacak kadar iyileşene kadar o cadalozun emirlerine uymak zorundasınız. Şansımız yaver giderse akciğer hummasına yenik düşecek."

Dönüp odadan çıktı, topukları ve bastonu öfkesini bastırıyordu.

Bu korkunç yaşlı kadın kendi torununa karşı nasıl bu kadar nefret dolu olabiliyordu? Bu soruyu başka bir güne bırakan Sarah uşağa döndü. "Adınız nedir?"

"Hector," dedi ihtiyatla.

"Pekâlâ Hector, eğer Lord Kellington'ı önümüzdeki on dakika içinde güvenli ve sıcak bir yere götürebilirsen, ilk muameleni görmezden geleceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Eğer bu kabul edilemezse, parasını aldığı işi yapmaya istekli birini bulana kadar Kellington Kalesi'ni dolaşacağım. Yeterince açık olabildim mi?"

Kızgın ama kibar bir ifadeyle, "Evet, Bayan Clarke-Townsend. Lord Hazretlerini yukarı taşımak için hemen yardım getireceğim." Odadan neredeyse koşarak çıktı. Az önceki bitkin düşmüş olan Sarah, Rob'un yanına çöktü ve elini tuttu. İçeride için teni ısınyordu, nabızı ve nefes alış veriş gücü ve düzenliydi. *Yakında* uyanacağını umuyordu. Muhtemelen bu delillerle ondan daha iyi başa çıkabiliyordu.

On dakikadan fazla sürdü ama Hector seyis kılığına girmiş ve bir yük arabası taşıyan iki iri yarı adamla döndü. Aceleyle giyinmiş gibi görünüyorlardı ama güçlü ve istekli görünüyorlardı. Otuzlu yaşlarında kızıl saçlı bir adam olan daha iri olan adam, "Efendi Rob! Gerçekten sizsiniz!"

Rob kıpırdamadı. Kızıl saçlı endişeyle Sarah'ya baktı. "Kötü mü yaralandı, bayan?"

Yorgun bir şekilde ayağa kalktı. "Üşümüş, hırpalanmış ve bitkin düşmüş ama sahilden patikaya tırmanmayı başarmış, bu yüzden ciddi bir yarası olduğunu sanmıyorum. Onu tanıyor musun?"

"Evet." Kızıl saçlı ve arkadaşı Rob'u dikkatlice altlığa taşıdı, sonra da uçlarını kaldırdı. "Ben Jonas, baş seyisim. Efendi Robert küçük çocukken zamanının yarısını ahırda geçirirdi. Ben de seyis olarak işe başlamıştım ve onun midillisine bakmakla görevlendirilmiştim. Birlikte epey zaman geçirdik."

Sarah'nın tahminine göre arkadaş olmuşlardı ama damat muhtemelen yeni kontla arkadaşlık iddiasında bulunmanın küstahlık olduğunu düşünecekti. En azından burada Rob'u gördüğüne sevinen bir adam vardı.

"Hector, Kont'un odasına giden yolu göster," dedi Sarah. "Banyo ve et suyu sipariş ettiniz mi?"

"Henüz değil, bayan."

"O zaman yapmanın zamanı geldi. Bize yatak odasının yolunu gösterdikten sonra," dedi tartışmaya yer bırakmayan bir sesle.

Hector sessizce geniş merdivenden yukarı doğru ilerledi. Sarah nefesini tuttu, Rob'un devrilen çöpten düşmesinden korkuyordu ama Jonas ve adamı dikkatliydi.

Alelacele hazırlanmış yatak odası evin sağ kanadındaydı. Ev sahibinin odası değil, sıradan bir misafir odasıydı ama yatak ve ocakta bir ateş yanıyordu.

Seyisler Rob'u yatağa yatırırken Hector, "Ben banyoyu ve sıcak suyu ayarlayayım, Bayan Clarke-Townsend. O kadar suyun ısınması zaman alacaktır. Emekli olmaya hazır olduğunuzda odanız koridorun karşısında."

"Teşekkür ederim." Sarah yorgunluktan sersemlemişti ama büyükannesinin çayına zehir katmaması için Rob'un başında nöbet tutması gerektiğini hissediyordu.

Hector gittiğinde Jonas, "Siz de iyi durumdasınız hanımefendi. Neden odanıza gidip dinlenmiyorsunuz? Ben lord hazretlerine iyi bakılmasını sağlayacağım." Onun tereddüt ettiğini görünce güven verici bir şekilde, "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Güvenilir birine benziyordu ve Sarah devam edecek durumda değildi. "Teşekkür ederim Bay Jonas. Bunu yapacağım."

"Sadece Jonas, hanımefendi. Hizmetçilerden birini göndereceğim, Francie. Size iyi bakacaktır." Asistanına bir göz attı. "Barney, Francie'yi bul ve onu hanımefendinin odasına gönder."

Barney başıyla onayladı ve Sarah için kapıyı açtı. Koridoru geçerek diğer taraftaki benzer odaya geçti. Orası da düzenlenmişti ve ateşi vardı. En azından Hector bunu doğru anlamıştı.

Bir şey yapamayacak kadar yorgun ve çarşafın arasına giremeyecek kadar bitkin bir halde yatağa uzandı, kapitone örtünün içinde yuvarlandı ve ölü gibi uyudu.

Sarah nazikçe uyandırıldığını, soyunmasına yardım edildiğini ve nefis ılık suyla dolu bir kalça banyosuna yatırıldığını hayal meyal hissetti. Tokasına bir fincan sıcak et suyu sıkıştırılmıştı. Et suyunu yudumlamayı bitirdiğinde ve su soğuduğunda, iliklerine kadar ısınmıştı.

Aynı nazik eller Sarah'nın küvetten çıkmasına yardım etti, onu kuruladı ve başına büyük bir gecelik geçirdi. Sonra bir kez daha uykuyu kutsadı.

* * *

Sarah aniden uyandı, dinlenmiş ve enerji doluydu. Macerası onu yaralamış gibi görünmüyordu. Yataktan kaydı, aldığı yaralar ve ağrıyan kasları yüzünden yüzünü buruşturdu. Yalınayak uçuruma tırmandığı için ayakları özellikle ağrıyordu. Yine de ciddi bir yara izi yoktu.

Perdeleri açtığında açık bir şafak göğü ve yemyeşil tepeler gördü. Fırtına dinmişti ve gün çok güzel geçecek gibi görünüyordu. Şatoya akşamüstü varmışlardı, bu yüzden uzun uzun dinlenmişti.

Peki ya Rob? O çok daha kötü bir dayak yemişti. Uzun geceliğini sürükleyerek kendi odasından çıktı ve onun odasına geçti. Yorganın altında huzur içinde nefes alıyordu. Ayrıca temizlenmişti ve başının etrafında düzgün bir bandaj vardı.

Işığı içeri almak için her iki pencerenin perdelerini açtı. Bu odanın güzel bir deniz manzarası vardı. Yatağa doğru ilerledi ve onun elini tuttu. "Rob? Uyanık mısın?"

Gözleri çakmak çakmak açıldı. "Sarah?" Başındaki bandaja temkinli bir şekilde dokundu ama konuşması netti. "Demek İngiltere'ye varmayı başardık. Sen iyi misin?"

Bir rahatlama hissetti. "Ben iyiyim. Sadece hayatta değiliz, aynı zamanda Kellington Kalesi'ndeyiz. Fırtına seni eve sürükledi."

"Lanet olsun! Rüya gördüğümü sandım. Ya da kabus gördüğümü. Olasılıklar neydi?" Gözleri sıkıca kapandı. "Demek cehenneme düştüm. Cehennemden daha iyisini hak ediyorsun."

"İhtimaller çok azdı ama imkânsız değildi," diye yanıtladı. "Fırtına işin cehennem kısmıydı. Yiyecek, sıcaklık ve konfora sahip olduğum için minnettarım."

Biraz yüzünü buruşturarak kendini yatakta yukarı itti. Jonas bir gece önce onu tıraş etmemişti, bu yüzden oldukça çapkın görünüyordu. Ama *yakışıklı* bir hayduttu.

Envanterini çıkardıktan sonra, "Çok sayıda çürüğüm var ama kırık yok gibi görünüyor," dedi. "Nasıl oldu da bu pahalı keten geceliği giydim?"

"Kâhya Hector'a yardım çağırmasını ve seninle ilgilenmesini emrettim."

O devam edemeden Rob düşünceli bir şekilde, "Hector. Ben çocukken uşaktı. Doğru hatırlıyorsam, kendini beğenmiş bir aptaldı."

"Bu o," diye onayladı Sarah. "Seni yukarı çıkarması için iki damat getirdi. Sanırım onları çağırmayı bir hakaret olarak düşünmüştü ama işe yaradı. Baş seyis Jonas seni tanıdı ve hayatta olduğunu gördüğüne sevindi."

"Jonas!" Rob'un yüz ifadesi yumuşadı. "O benim yaramazlık arkadaşım. Hâlâ burada olmasına şaşırdım. Eskiden bir askere gitmekten bahsederdi. Korkunç babam ya da kardeşim burada mı? Şansım varsa bu mevsimde Londra'dadırlar."

Bir gece önceki konuşmadan hiçbir şey duymadığını fark etti. "İkisi de öldü Rob," dedi açık açık. "Artık Kellington Kontu sensin."

Tamamen hareketsiz kaldı. "*Şaka yapıyorsun.*"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Dün gece bu sahte şatoya sendeleyerek girdik ve büyükannen olduğunu iddia eden endişe verici yaşlı bir kadın, babanın birkaç ay önce ateşten öldüğünü ve erkek kardeşinin de yaklaşık iki hafta önce bir at kazasında öldüğünü ve meşru mirasçı bırakmadığını söyledi."

"Edmund hiçbir zaman sandığı kadar iyi bir binici olmadı." Rob sanki kendisi de attan düşmüş gibi. "Bir varis bırakmayı başaramadı mı?"

"Bir eş edinmeyi bile başaramadı. Büyükannenize göre, doğurganlığıyla ünlü ailenin kızı onu terk etmiş ve başka, çok uygun bir kadınla evlenmeden hemen önce ölmüş."

Rob, "Büyükanneimin ne tür bir kadını uygun göreceğini düşündükçe ürperiyorum," diye mırıldandı. "Serveti ve mükemmel bir soyağacı olan bir harpy sanırım."

"Büyükanne'nin tavrı beni şaşırttı," dedi Sarah dikkatle. "Anladığım kadarıyla ikiniz pek anlaşıyor muydunuz?"

Rob omuz silkti. "Annesi başka bir 'çok uygun kadın' olan Edmund'un üzerine titrerdi. "Büyükanne'sinin tonlamasını hıncır bir doğrulukla yakaladı. "Ben uygun olmayan annemin bir hatırlatıcısıydım. Onunla evlenmenin babamın yaptığı tek uygunsuz şey olduğundan şüpheleniyorum."

"Dowager annenin soyu hakkında ne düşünürse düşünsün, uyum sağlamak zorunda kalacak." Sarah etraflarını çevreleyen geniş bir hareket yaptı. "Bütün bunlar artık senin."

Rob yataktan kayarak pencereye doğru yürüdü, pahalı ama kısa geceliğinin altında geniş omuzları kaskatı kesilmişti. Sarah onun bacaklarında ve ayaklarında bir gece önceki fırtınalı geçişten kalma morluklar görebiliyordu.

Kanatlı pencereyi açarken usulca, "Lanet olsun," dedi. Odaya serin bir deniz meltemi girdi. Ellerini pervaza öyle bir kenetledi ki parmak eklemleri beyazladı. "Lanet olsun, *lanet* olsun!"

Sarah kaşlarını çatarak pencereye doğru ilerledi, ona yakındı ama dokunmuyordu. "Beklenti o kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü." Nabızı boğazında atmaya başladı. "Sadece bir neslin savurganlık, borç ve ihmalini miras almakla kalmadım, aynı zamanda nefret ettiğim şeye dönüştüm. Lanet olası bir *akran*."

Sarah'nın kaşları çatıldı. "Akranın olan bir dizi arkadaşın var, değil mi? Ashton'ı, Kirkland'ı ve çoğu unvan sahibi olan diğer sınıf arkadaşlarını sevdiğini ve onlara saygı duyduğunu sanıyordum."

"Çünkü hepsi benim gibi uyumsuz ve eksantrik kişiler olarak Westerfield Akademisi'ne gönderildiler. Onlar hayat tarafından erken alçaltılmış ve bu sayede daha iyi olmuş insanlar." Ağzı buruştu. "Onlar babam ve kardeşim gibi değiller. Ezilmeyi hak eden yozlaşmış bir sistemin ürünü olan aylak, işe yaramaz serseriler."

Rob'un yetiştirilme tarzına bakılırsa radikal olmasına şaşırmaması gerektiğini düşünerek gözlerini kırıştırdı. "Toplumun her kademesinde aylak, işe yaramaz serseriler vardır. Akranlarının harcayacak daha çok şeyi vardır. Ama hepsi öyle değil. Lord olan amcalarım iyi beyefendilerdir. Nefret ettiğin şey asalet mi, yoksa artık Kellington Kontu olduğun gerçeği mi?"

Rob bunu düşündü. "Bence asalet artık faydasını yitirmiş bir fikir, ama haklısın. Gerçekten nefret ettiğim şey Lord Kellington olmak. Sevdiğim bir hayatım var. Bana miras kalan hayatı istemiyorum."

"Yine de başka seçeneğin yok," dedi Sarah yumuşak bir sesle. "Soyluluk senin kanına işlemiş. Mirasını ve onunla birlikte gelen tüm sorumluluklarını bırakıp gidebilirsin ama bunu yapacağını hayal etmekte güçlük çekiyorum. Jonas gibi insanları ve Kellington'ın bir parçası olan diğer hizmetkârları ve kiracıları düşünün. Onların güçlü, adil ve sorumluluk sahibi bir efendiye ihtiyaçları var ve bu da uzun zamandır sahip olmadıkları bir şey."

"Yıllardır iğrenç muamele gördüklerinden hiç şüphem yok," dedi .

"İşini daha iyi yapman için bir neden daha. En iyi intikam bu olmaz mıydı?" Sarah onun elini tuttu. "Belki de mali durum korktuğun kadar kötü değildir."

Rob onun elini sıktı. "Muhtemelen daha kötü. Ama haklısın, çekip gidemem. İşlerin tam olarak nasıl gittiğini öğrenmem gerekiyor. Ayrıca ailene güvende olduğunu haber vermeliyiz. Çok endişelenmiş olmalılar. Seni Ralston Manastırı'na götürmeliyim ama ikimizin de bir gün dinlenmeye ihtiyacı var ve burada bana daha çok ihtiyaç duyulabilir."

Başını salladı. Kaçırılmasının üzerinden asırlar geçmiş gibi görünüyordu ama iki haftadan az bir süre geçmişti ve ailesi çılgına dönecekti. Macerası sona ermişti. Genel olarak bu iyi bir şeydi. Rob'a ters ters baktı. Ama onu özleyecekti, kesinlikle özleyecekti.

Rob onun bakışlarını yakaladı ve ortak tehlike ve arkadaşlık anıları aralarında titreşirken uzun süre birbirlerine baktılar. Rob onun elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Yatak odamda gecelikte bulunmaman gerektiği gerçeğinden başlayarak itibarını hatırlamanın zamanı geldi. Eğer bunlardan biri ortaya çıkarsa, sonunda benimle evlenmek zorunda kalabilirsin."

Yüzünü buruşturdu. "Dün gece büyükannene ve Hector'a nişanlandığınızı söylediğimi söylemeyi unuttum. Emir vermek için otoriteye ihtiyacım vardı ve bu en basit yol gibi görünüyordu. Ama merak etme, güvendesin. Sana şaka yapacağım. Sözünü tutmama davası olmayacak. Benim ısrarlı bekaretim, senin beni baştan çıkarmadığının kanıtıdır."

Önce irkilmiş, sonra da eğlenmiş görünüyordu. "Tanıkların önünde nişanlandığınızı ilan edersen *seni* sözünü tutmamakla suçlayabilirim. Ama kendi odana dönersen, ikimiz de yeterince güvende oluruz."

Bunun aralarındaki yakınlığın sonu olduğunu fark etti. Rob çok kamusal bir pozisyonu devralmıştı. Yaptığı şey izlenecek ve dedikodusu yapılacaktı. Bundan nefret ederdi. Onu kurtardığı için, yeni pozisyonunu

mümkün olduğunca basit. Bu da onun varlığından ve hayatından hızla çekilmek anlamına geliyordu.

Boğazına bir yumru oturdu, ayak parmaklarının üzerinde durdu ve kollarını onun boynuna doladı. "Her Şey için teşekkür ederim Rob. Hayatım ve zgrlğmle başlayan ama bitmeyen her Şey için." Sonra onu öptü.

Hızlı, içten bir veda öpücüğü niyetindeydi ama ağızları birbirine değdiği anda çok daha fazlası oldu. Rob boğuk bir ses çıkardı ve onu kollarının arasına çekerek vücutlarını birbirine bastırdı. Geceliklerinin içinde onları sadece iki kat kumaş ayırıyordu. Rob'un vücudunun sıcaklığını ve sertleŐen arzusunu, onu defalarca kurtarmış olan koruyucu kollarını hissetti. Vücudunu Şekillendiren güçlü elleri. Sonsuza dek onun içine gömülmek istiyordu.

Birdenbire ŐmŐ ve yalnız kalmıştı. Rob birkaç adım geri çekildi ve zorlukla yutkundu. "Git prenses. *Şimdi* git."

Parmaklarını ağzına bastırdı, hâlâ sıcaklığı ve arzuyu hissediyordu. Kendini sakin olmaya zorlayarak elini indirdi. "Bunu istemediğini biliyorum Rob. Ama Kellington'ın sorumluluklarını iyi idare edeceksin çünkü sen her Şeyi iyi yaparsın. Kendini bunalmış hissettiğinde bunu hatırla."

Sonra sarsaka döndü ve odadan ıktı.

Rob'un dünyası son derece karmaşık ve stresli bir hale gelmişti. Bu stresi ve karmaŐayı daha da ktleŐtirmemeliydi. Bunun için ona çok Şey borçluydu.

Bölüm 18

Sarah, yüzünü gizleyerek odadan çıktıktan sonra Rob gözlerini kapadı ve karmakarışık düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. *Kellington Kontu*. Hiç beklemediği ve istemediği bir unvan ve yük.

Onlarca yıl cüzzamlı kolonisi gibi oradan uzak durduktan sonra, fırtınada yuvasına dönen bir güvercin gibi körü körüne eve dönmesi bir şey ifade ediyor muydu? Çocukken Kellington'da sevdiği şeyler vardı.

Ve şimdi bu onun göreviydi. Görevini bırakıp gidemezdi ama nereden başlayacaktı?

Giyinerek. Çok kısa bir gecelik giyerken otoriter görünmek zordu. Şatoya girerken giydiği kıyafetler paramparça olduğu ve mütevazı gardırobunun geri kalanı Londra'da olduğu için giyinmek bile zor olacaktı.

Ama Jonas bir gece önce onunla ilgilenmişti ve her zaman pratik bir tip olmuştu. Rob gardırobu açtı ve üzerine uyacak gibi görünen bir kıyafet buldu. Giysiler onun boyunda ama daha geniş yapılı bir adama göreymişti. Benzer boylarda oldukları için muhtemelen giysiler Jonas'ın kendi gardırobundan alınmıştı.

Rob giyinmeden önce elini yüzünü yıkadı, ardından keten gömleğini ve devetüyü pantolonunu giydi. Tıraş sehпасının üzerindeki aynada kendini görmekten kaçınmaya çalıştı, bu da büyükannesinin onu neden bir haydut olarak gördüğünü gösteriyordu. Yüzü yara bere içindeydi ve saçları fırtına gibi savrulmuş ve çok uzamıştı. Birkaç gün sonra ciddi bir sakalı olacaktı.

Tıraş bıçağı yoktu ama bir tarak buldu. Saçlarını bandajın üzerinden düzeltmeye çalışıyordu ki kapı çalındı. "Ben Jonas," diye seslendi tanıdık bir ses.

Rob arkasını döndü. "İçeri gel!"

Kapı açıldı ve Jonas içeri girdi. Kızıl saçları zamanla koyulaşmıştı ama yuvarlak yüzü ve iyi huylu ifadesi hemen tanınıyordu.

"Günaydın lordum. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama gemi kazasından sonra nasıl olduğunuzu görmek istedim."

Rob bir elini uzatarak odayı geçti. "Bana 'lordum' demeye devam edersen başın belaya girecek Jonas!" El sıkışırken arkadaşının omzuna vurdu. "Kahretsin, ama seni görmek güzel! Kellington'la ilgili tek iyi şey bu. İyi görünüyorsun. Tatlı Annie'nle evlendin mi?"

"Evet." Jonas gülümsedi. "İki çocuğum var ve üçüncüsü de yolda. Arazide eskisi kadar çok at yok ama beni meşgul etmeye yetiyor."

"Annie'ye selamlarımı ilet." Rob sırttı. "Bu kadar güzel bir kızın sende ne bulduğunu hiç anlayamadım."

Jonas güldü. "Bende ne bulduğu seni ilgilendirmez!"

Rob'un gülümsemesi soldu. "En son Lord Kellington olduğumu öğrenmenin şokunu hâlâ atlatamadım."

"Bilmiyor muydun?" Jonas şaşırarak sordu. "Hayatta olsaydın haberin olurdu diye düşünmüştüm. Eskiden her şeyi takip ederdin." Kaşlarını çatı. "Elbette, hayatta olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktu. Bir düzine yıl önce ortadan kayboldun. İyi olduğunu bana haber verirsin diye düşünmüştüm."

"Bunu beklemekte haklıydın," dedi Rob sessizce. "Ama uzun bir süre yazacak durumda değildim ve sonra birkaç yıl Hindistan'daydım. Ailem yokmuş gibi davranmanın benim için en iyisi olduğuna karar verdim, bu yüzden onlarla ilgili her türlü haberden kaçındım. Buna ölüm ilanları da dahildi." Konuyu değiştirmek isteyen Rob, Jonas'a oturması için el salladı. "Bana giysi bulduğun için teşekkürler. Bana en iyi Pazar kıyafetini ödünç verdin mi?"

Jonas bir sandalyeye yerleşirken başını salladı. "Bu kadar kısa sürede bulabildiğimin en iyisiydi. Bir ustura getirdim. Umarım nasıl kullanılacağını biliyordur, çünkü benden iyi bir uşak olmaz." Tıraş aletlerinin bulunduğu ahşap bir kutuyu uzattı.

"Bir uşakla ne yapacağımı bilemezdim." Rob tıraş standına döndü ve boynuna bir havlu geçirdikten sonra yüzünü köpürttü. "Kellington mirasının buna yetecek kadar parası olduğunu varsayarsak, sana yeni bir takım elbise borçluyum." Bıyıklarının bir kısmını dikkatlice kesti. "Mülkte işler ne kadar kötü?"

Jonas'ın mizah anlayışı kayboldu. "Arazinin kötü olduğu herkes tarafından biliniyor. Ek binalar dökülüyor ve kiracıların mülkleri

büyükbaban öldüğünden beri ihmal edildi. Kardeşinin arazinin bir kısmını satabilmek için ipoteği kaldırmak istediği söyleniyordu ama bunu yapamadan öldü."

Rob'un büyükbabası böyle bir sapkınlık yüzünden mezarında dönüyor olmalıydı. "Sanırım malikanenin bir kâhyası var."

"Evet, Buckley adında Kentli bir adam."

"Bir yabancı o zaman," diye gözlemledi Rob, düzine milden daha uzakta olan herkesin yabancı sayıldığını biliyordu. "Nasıl biri? Dürüst mü? Yetenekli mi?"

Jonas yüzünü buruşturdu. "Malikaneden her kuruşun hesabını yapmakta çok mahirdir. Dürüst olup olmadığını söyleyemem. Babanın ölümünden sonraki aylarda kardeşin bir kez bile Kellington'a gelmedi."

"Londra'nın dünyanın merkezi olduğunu sanıyordu. Peki ya büyükannem? Bath'da bir evi vardı, değil mi?"

"Evet, ama son yıllarda burada daha fazla zaman geçiriyor. Korkunç yaşlı bir kadın ama ailenin en azından bir üyesinin burada kalması iyi oldu."

Rob da aynı fikirdeydi. Büyükannesi onu her zaman küçümsemişti ama sağduyuluydu ve moda ve kumar konusunda oğlu ve Edmund kadar çılgın değildi.

"Bu sabah araziye dolaşip nasıl görüldüğüne bakacağım. Sonra Buckley ile konuşacağım. Sanırım ahırlarda hâlâ birkaç iyi binek atı var?"

Jonas başıyla onayladı. "Babanın atı gösterişli değil ama iyi huylu, sağlam bir hayvan. Eğer ağabeyin Oakleaf'i Londra'ya götürmüş olsaydı, muhtemelen hâlâ hayatta olurdu. Söylentilere göre onu trafiğe sokan sinirli, gösterişli bir kestanesi varmış."

Edmund'un tarzı kaliteye tercih etmesiydi bu. Eğer daha dengeli bir ata binmiş olsaydı, Rob'un başı şimdi bu kadar dertte olmazdı. "Oakleaf bana uyacak gibi görünüyor. Malikâneyi herkesten daha iyi bildiğin için senin de gelmeni istiyorum."

"Bunu yapacağım. Senin niyetin de bizimle gelmek mi?" Jonas sırtıttı. "Bayan Clarke-Townsend oldukça öfkeli bir hanımefendi. Dowager'ın bastonunu ön koridora nasıl fırlattığını duyduğumda gülmekten yerlere yattım."

Rob döndü ve bakakaldı. "Sarah ne yaptı?"

Jonas, "Ön koridorda yere yığılmışsın," diye açıkladı. "Büyükannen kargaşayı duydu ve aşağı indi. Seni tanıyınca, seni dürtmeye başladı."

Ölü bir balıkmışsın gibi sopasıyla seni dövdü. Bunu üçüncü kez yaptığında, genç hanımınız sopayı kapıp fırlattı ve dul kadına ve Hector'a yeni sahibi olarak saygı ve itaati hak ettiğinizi söyledi." Başını iki yana salladı. "Keşke ben de görseydim. Bir hizmetçi üst kattan izliyordu ve daha sonra mutfakta bunu yuvarlak bir masal haline getirdi."

Doğal olarak, uzun süredir kayıp olan ve öldüğü varsayılan varisin dönüşü hizmetkârların salonunda ana sohbet konusu olacaktı. Görünürde bir nişanlıyla ortaya çıkmak alt kattaki herkesi çılgına çevirirdi. "Keşke bunu ben de görseydim. Bayan Clarke-Townsend oldukça dikkat çekici."

"Ve Annie'm kadar güzel. Kız kardeşi gerçekten bir düşes mi?"

Rob başıyla onayladı. "Çok yüksek bağlantıları var." Ama gerektiğinde oldukça gerçekçiydi. Tıraşını bitirdi ve yüzündeki son sabunu sildi. Morluklar şimdi daha da belirgindi. "Bayan Clarke Townsend bizimle gelmek isteyebilir ama ata binme alışkanlığı yok."

"O zaman yan eyerin tozunu alayım."

İlk görevi olması gereken şeyi geç de olsa hatırlayan Rob, "Sarah'nın ailesine ve Londra'ya mesaj göndermem gerekiyor. Mektupları kahvaltıdan sonra yazacağım."

Bu da araziye gidişini geciktirecekti. Daha şimdiden yeni hayatının zorluklarının onu kemirdiğini hissedebiliyordu. Kahverengi ceketini çekti, sonra oturdu ve şaşırtıcı derecede rahat olan botlarını çekti. "Şansım yaver giderse bir saat içinde ahırda olurum. Bilgi için teşekkür ederim."

Arkadaşı ayağa kalkarken başını salladı. "Elimden geldiğince yardım edeceğim lordum."

Rob onun bakışlarını yakaladı. "Bana Rob diyen eski dostlara ihtiyacım var. Buna dayanabilir misin?"

Jonas yarım bir gülümseme verdi. "Sana 'lordum' demeyi hatırlamaktan daha kolay. Tanrı'ya şükür geri döndün ve görevinin başındasın Rob. Kellington'ın sana ihtiyacı var."

Jonas'ın sözleri zaten ağır olan yükünü daha da ağırlaştırmıştı. Belki de Rob'un istenmeyen mirası yemek yedikten sonra daha başa çıkılabilir görünecekti. Şimdi düşününce, günlerdir doğru dürüst bir şey yememişti. Ekmek ve peyniri seviyordu ama daha fazla çeşitliliğe hazırды.

Bir gece önce Kellington Kalesi'ne girdiğini hatırlamıyordu ama kahvaltı salonuna doğru ilerlerken ev ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu. Yorgun ve pejmürdeydi ama değişmemişti. Babası ve erkek kardeşi

ev hakkında değişiklik yapacak kadar bilgi sahibi değillerdi. Paralarını şehirde harcamayı tercih ettiler.

Zemin kata ulaştığında döndü ve evin arka tarafındaki kahvaltı salonuna yöneldi. Buraya ayak basmasının üzerinden bir düzine yıl geçmiş olmasına rağmen, burası hâlâ çocukluğunun eviydi. Bir zamanlar her dolabı, bacayı ve hizmetçilerin merdivenlerini bilirdi. Mükemmel hafızasıyla muhtemelen hâlâ biliyordu.

Ev harap olmasa da üzgündü. Hiç mutlu olmuş muydu? Evet, annesi hayattayken. En güzel zamanlar, Kellington ailesinin İrlanda'daki malikânesi Kilvarra'da geçirilen yazlardı. O günler, on birinci yaş gününden biraz önce annesi öldüğünde sona ermişti. Güneşli bir doğası vardı ve Rob ile babası ona hayrandı. Edmund sevmiyordu ama genellikle okulda olduğu için onu görmezden gelmek kolaydı.

Rob bu evin bir daha mutlu olup olamayacağını merak ediyordu.

Kahvaltı salonuna doğru giderken, rahat bir gülümsemesi ve soğuk bakışları olan iri yarı bir adam tarafından yolu kesildi. "Lord Kellington!" Adam eğilerek selam verdi. "Hayatta olduğunuzu ve yeni kont olarak sorumluluklarınızı üstlendiğinizi öğrendiğimize hepimiz çok sevindik. Kendimi tanıtmama izin verin."

Rob soğukkanlılıkla, "Gerek yok," dedi. "Kâhya siz olursunuz, Bay Buckley, sanırım?"

Kâhya Rob'un bilgisi karşısında bir an için dengesini kaybetmiş görünüyordu. Kendini toparlayarak, "Gerçekten de öyleyim lordum. Sanırım mülk ve gelirleri hakkında konuşmak istersiniz. Eğer uygunsa sizinle şimdi görüşmekten mutluluk duyarım."

"Uygun değil," dedi Rob kısaca. "Kahvaltı edeceğim, sonra da durumu anlamak için araziye gezeceğim. Öğleden sonra görüşürüz."

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim ama Kellington'la yeniden tanışmayı kendim tercih ederim."

Buckley kaşlarını çattı ama tekrar eğildi. "Nasıl isterseniz lordum. Hizmetinizdeyim."

"Evet, ." Rob kibar olamayacak kadar açtı. "İzninizle."

."

Buckley'nin yanından geçip kahvaltı salonuna girdi. Hiç kimse yoktu. yemek ya da yer ayarlarının işareti. Oda sanki yıllardır kullanılmamış gibi görünüyordu. Sinirden dişlerini sıktı. Mutfakta yeni sahibinin beslenmek isteyebileceğini fark eden kimse yok muydu? Bir an önce

Mutfağa indi; kendisi pişirmek zorunda kalsa bile orada mutlaka yemek vardı.

Düşünceleri odanın karşı tarafındaki kapının açılmasıyla bölündü. Sarah, üzerinde Devonshire krem renginde sade bir elbise ve omuzlarına dökülen sarı dalgalar halinde arkadan bağlanmış saçlarıyla içeri süzüldü. O kadar güzeldi ki, adamın tek yapabildiği ona bakmaktı.

"Rob!" Odayı aydınlatan bir gülümseme verdi. "Gemi kazasından sonra seni bu kadar iyi gördüğüme sevindim."

Sanki fırtına bulutlarının arkasından güneş doğmuş gibi hissetti. "Hislerimiz karşılıklı. Muhteşem görünüyorsun."

"Hizmetçilerden biri, Francie, elimden tuttu." Sarah elbisesini gösterdi. "Yerde sürünmesin elbiseye hızlı bir etek bile yapıştırdı." Arkasından odaya giren hizmetçilere döndü. "Hector, lütfen kapalı tabakları büfenin üzerine koy. Mary, çay tepsisi de oraya gitmeli. Bu sabah kendimiz servis yapacağız. Gelecekteki tercihleri konusunda Lord Kellington'a danışacağım."

"Evet, Bayan Clarke-Townsend." Hector ustalıklı büfenin üzerine yarım düzine tabak koydu, iki kişilik masayı hazırladı ve mutfak hizmetçisini takip ederek dışarı çıktı.

Rob en yakın tabağın kapağını kaldırdı. Lezzetli kokulu altın sosisler. İki kapak daha kaldırdı. Birinin altında otlarla çırpılmış yumurtalar, diğerinin altında soğanla pişirilmiş patatesler vardı. "Nasıl bir sihir yaptın?"

Sarah güldü. "Büyü yok. Hizmetçiler kendilerinden ne beklendiğini bilmiyorlardı, ben de mutfağa gidip açıkladım."

Kaşları çatıldı. "Bu görüldüğünden daha karmaşık olmalı."

"Annem erkek kardeşinin büyük evini yönetiyordu, bu yüzden nasıl yapıldığını öğrendim. Hizmetçilere karşı her zaman kibar ve saygılı olunması gerektiğini söylerdi, ancak akla gelebilecek tek sonucun emredileni yapmaları olduğunu da açıkça belirtirdi." Sarah bir tabak aldı ve büfeye doğru yöneldi. "Ben açlıktan ölüyorum, sen de açlıktan ölüyor olmalısın! Yıllardır ilk kez doğru düzgün yemek yiyoruz."

"Çok iyi bildiğim bir gerçek!"

Tabaklarını doldurduktan ve Sarah onlara çay koyduktan sonra masanın karşı tarafına yerleştiler ve kibar kurtlar gibi yemek yediler. Rob daha fazla takdir ettiği bir yemek hatırlamıyordu. Sarah'nın karşısında olması, güzel görünmesi ve ferahlatıcı bir iştahla yemesi hiç de fena değildi.

Rob ikincileri almak için ayağa kalktığında Sarah, "Kahvaltı salonuna girdiğinizde ilk düşündüğüm şey ne kadar efendi göründüğünüz oldu. Düzgün kıyafetler ve tıraş olmak önemli bir fark yaratıyor ve sen kesinlikle otorite havasını yakalamışsın."

"Görünüşümü Jonas'a borçluyum, bana giysi ve tıraş bıçağı ödünç verdi." Rob tabağını tekrar doldurdu. "Otoriteye gelince, kahvaltı salonuna varmadan hemen önce kamarot Bay Buckley tarafından durduruldum. Benimle bir an önce konuşmak istiyordu. Aç ve huysuzdum, bu yüzden efendi gibi görünerek gelmiş olmalıyım."

Sarah güldü. "DeneySELLİĞE gerek yok. Bugün için planlarınız nedir?"

"Kahvaltıyı bitir. Ashton'a ve Londra'daki adamım Harvey'e yaz. Mektubumla birlikte kız kardeşine de bir mesaj göndermek ister misin?"

"Oh, evet." Sarah çay fincanlarını doldurdu. "Adamın kim Harvey? Bir uşak mı?"

Rob durakladı, düşünürken çatalı havadaydı. "Onun konumunu tanımlamak zor. O benim arkadaşım ve Bow Street Runner olarak görevlerimde yardımcım. Mütevazı işletmemi yönetiyor ama uşak değil."

"İşe yarar birine benziyor. Onu Kellington'a çağırarak mısınız?"

"Evet, ama geleceğinden emin değilim. İliklerine kadar Londralı."

"Umarım onunla tanışma fırsatım olur." Sarah tostunun üzerine armut reçeli sürdü. "Buckley'nin ne saklamak istediğini merak ediyorum. Herkesten önce senin kulağını çekmek istemesi kulağa biraz şüpheli geliyor."

"Bu yorum alaycı ama muhtemelen doğru," dedi Rob. "Bu yüzden önce o bana ne düşüneceğimi söylemeden araziye gideceğim. Jonas geliyor. Bize katılacak mısınız?"

"Bu hoşuma giderdi. Bakalım Francie bana uygun bir binicilik kıyafeti bulabilecek mi?" Sarah muzipçe sıırttı. "Eğer o da yoksa, bir erkek kıyafeti, böylece ata binerek Kellington Şatosu'nu rezil edebilirim."

Samimi bakışları onu gülümsetti. İrlanda'yı bir uçtan bir uca geçerken pantolonunun içinde çok hoş görünüyordu. Çok cesur bir kadındı....

Kapı açıldı ve büyükannesi savaşa katılmaya hazır bir şekilde içeri girdi. Rob ayağa kalktı, bir gece önce baygın olmasının onu en azından onunla konuşmak zorunda kalmaktan kurtardığını düşünüyordu. "Günaydın hanımefendi. Sağlığınızın iyi olduğunu gördüğüme sevindim." Bir doktor için soğukkanlı bir selamlama.

Bir düzine yıldır görmediği büyükannesi, sanki ölü bir balıkmış gibi bastonunu ona sapladığı için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Dul kadın durdu, bakışları keskin bir şekilde onu tepeden tırnağa taradı. Adam kaskatı kesilmişti. Çocukken onu dehşete düşürmüştü; yaş, deneyim ve yeni miras kalan asaletin bunu tamamen ortadan kaldırmadığını keşfetti. Tıraş olması iyi bir şeydi.

"Dün geceye göre daha az rezilsin ama öyle olmasan bile bir beyefendi gibi giyinmelisin," diye tersledi. "Londra'dan bir terzi çağıracağım, çünkü yeni bir gardırop olmadan kesinlikle insan içine çıkamazsın. Tam yas kıyafeti tabii ki."

Rob'un gençlik korkusu saf bir öfkeyle dağıldı ama o daha patlayamadan Sarah ayağa kalktı ve parlak bir sesle, "Günaydın Leydi Kellington. Doğru düzgün giyinemediğimiz için özür dilerim ama buraya sadece sırtımızdaki giysilerle geldiğimiz için, personelinizin bizi giydirme nezaketine minnettar olmalıyız. Gemi kazasına uğramak ilginç bir deneyimdi ama tekrarlamak istemediğim bir deneyim."

Tirad kesintiye uğradı, ve Dowager parladı at
Onu. Sarah gülümsedi Sarsılmaz bir tatlılıkla.

"Bir fincan çay ister misiniz, Leydi Kellington?"

Kontes, Sarah korkmadığı için bir anlık şaşkınlıktan sonra, "Çay iyi olur. Süt ve bir kaşık şeker."

Büyükannesi kalmaya niyetli olduğu için Rob ona bir sandalye çekti, sonra kendi koltuğuna oturdu. Kahvaltısını henüz bitirmemişti ve onun iştahını kaçırmasına izin verirse lanetlenirdi.

Sarah hazırladığı çay fincanını dul kadının önüne koydu, sonra da sormadan diğer iki fincanı doldurdu. Yaşlı kadın çayını yudumladı ve edecek bir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kâhya Buckley ile konuşmanız ve Londra'daki avukatlarımıza bir mektup göndermeniz gerekecek. Unvanın kendisine ait olduğunu sanan kuzenin George ile ilgileniyorlar."

Rob kuzenini hatırlamaya çalışırken soğukkanlılıkla, "Aksini ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi," dedi. Eğer doğru hatırlıyorsa, bir başka zarif serseriydi. Ne yazık ki tüm mirası George'a devredememişti ama miras ve mirasçılık buna izin vermiyordu. "Sanırım aile avukatları hâlâ Booth ve Harlow?"

Onun bilmesine şaşırmış görünüyordu. "Yaşlı Caleb Booth birkaç yıl önce öldü, şimdi işlerimizi oğlu Nicholas yürütüyor. Genç ama yetenekli biri."

Rob'un tahminine göre genç Nicholas Booth bir daha kırkını göremeyecekti ama şimdilik idare ederdi. Eğer avukatlar babası ve kardeşinin mülkü sömürme biçimini onaylarsa, yeni bir şirket aramak zorunda kalacaktı. "Kahvaltıdan sonra Booth'a yazarım. Sonra da Jonas ve Bayan Clarke-Townsend'le birlikte araziye incelemeye gideceğim."

Büyükannesinin ağzı büzüldü. "Sanırım Bay Buckley'i de yanınıza alacaksınız."

"Hayır, onunla daha sonra görüşeceğim."

"Bunca yıldır ne yapıyordun?" diye sordu aniden. "Açlıktan ölmeni engelleyecek düşük bir iş sanırım. Umarım suç teşkil eden bir şey değildir."

Rob, "Benim mesleğim gerçekten de suçtur," dedi. Büyükannesinin çenesi düşerken, "Ben bir Bow Street Runner'ım. Hırsızları yakalayan ve sorunları çözen biriyim." Ayağa kalktı. "İzin verirseniz, Ashton ve Booth'a yazmam gerekiyor."

Sarah ayağa kalktı. "Size katılacağım ve kız kardeşime yazacağım. Görüşmek üzere, Leydi Kellington."

Büyükannesi şok içinde bakarken, kaçmaya başladılar. Kahvaltı salonundan çıktıklarında Rob hayali nişanlısını sola doğru yönlendirdi. "Babamın çalışma odası bu kanadın sonunda. Sanırım orada kalem, kâğıt ve mühür mumu bulabiliriz."

Koridorda ilerlerken Sarah onun koluna girdi. "Bunca yıl sonra buraya dönmek garip olmalı."

"Çok," diye kabul etti. "Kaybettiğim gençliğim ve ailem için ağlamama neden olacak şekilde duygusal bir tuhaflık değil. Sadece ... garip." Yarım düzine adım daha attıktan sonra, "Babamın ve kardeşimin yasını tutmam gerektiğini biliyorum ama hiç keder hissetmiyorum," diye ekledi. Gülümsemesi çarpıktı. "Belki de bana hep söylendiği gibi bende gerçekten temelde yanlış olan bir şeyler vardır."

"Saçmalık," dedi Sarah hızlıca. "Jonas'ın siz yokken öldüğünü öğrenseydiniz yas tutar mıydınız?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki. Biz arkadaşız."

"Baban ve kardeşin senin arkadaşın değilken. Sana iğrenç davranan iki adam için yas tutmak için bir neden göremiyorum."

Rob, Sarah'yı çalışma odasına götürürken gözlerini kırıştırdı. "İyi yetiştirilmiş genç bir bayan için, bazı radikal düşünceleriniz var."

"Sadece ikiyüzlülükten hoşlanmıyorum. Kardeşin seni bir basın çetesine sattı, Tanrı aşkına! Onun bu ölümlü dünyadan ayrılışını kutlamaya hakkın var."

bobin."

"Bunu çok rahatlatıcı bir düşünce olarak görüyorum." Karanlık ve eski püskü olan küçük odayı inceledi. Çift kişilik bir masa, birkaç sandalye vardı ve başka pek bir şey yoktu.

"Neşeli bir yer değil," diye gözlemledi Sarah. "Baban burada çok zaman geçirir miydi?"

"Emin değilim. Ziyaret ettiğim tek yer, giydirildiğim ve neden asil ismime layık olmadığının söylendiği yerlerdi."

"Büyüleyici." Sarah masanın bir tarafındaki çekmeceyi açtı. "Kalem, kâğıt ve mürekkep, dediğin gibi. Ayrıca küçük bir defter ve birkaç kalem. Ama düzenli olarak kullanmak istiyorsan bu çalışma üzerinde çalışman gerekecek."

"Ne korkunç bir ihtimal," diye mırıldandı.

Onun yüz ifadesini gören Sarah, "Başka bir çalışma odası seçebilirsiniz. Bu büyüklükte bir evin mutlaka daha hoş odaları vardır."

"Bu iyi bir fikir. Kütüphaneyi hep sevmişimdir. Güneşli ve güzel bir deniz manzarası var. Belki de bir ucuna bir ofis kurarım."

"Artık bir kontsun," dedi Sarah. "Pek çok dezavantajı olduğuna göre, istersen kütüphanede çalışmak gibi artıların da tadını çıkarabilirsin."

Ağzı buruştu. "Tek başıma kaldıktan ve hayatı bu kadar uzun süre basit tuttuktan sonra bu fikre alışmak zaman alacak."

Masanın kendi tarafına yerleşirken gülümsedi. "Söz veriyorum uyum sağlayacaksın ve yeni pozisyonunda hoşuna gidecek çok şey bulacaksın."

Masanın karşı tarafına otururken asık suratla onun haklı olduğunu umdu.

Bölüm 19

"Francie, bana az çok uyan bir binicilik kıyafeti bulabilir misin?" Sarah hizmetçinin izini sürdüğünde sordu. "Olmazsa, Lord Kellington'la birlikte ata binebilmem için bir erkek kıyafeti."

Kahverengi saçlı ve parlak gözlü Francie, Sarah'nın yaşlarındaydı ve Jonas'ın kuzeniydi. Hafif bir skandala uğramış gibi görünerek, "Eski ve büyük boy olsa da bir kıyafet bulabilirim. Kiracılarla ilk kez bir çocuk gibi giyinmiş olarak tanışmamalısın!"

İlk sefer son sefer olacaktı, çünkü birkaç gün içinde Sarah gitmiş ama bunu tartışmadı. "Bulabileceğin her türlü alışkanlık beni memnun eder Francie. Ben burada olduğum sürece leydimin hizmetçisi olur musun? Bir mucize işçiye ihtiyacım var!"

Francie güldü. "Memnuniyetle, bayan. Benimle tavan arasına gelin. Nereye bakacağımızı biliyorum." Döndü ve tavan arası merdivenlerine doğru yöneldi.

Sarah onu takip etti, Jonas'ın yardımına başvurduğu için minnettardı. Francie de kuzeni gibi iyi huylu ve becerikliydi. Ve görünüşe bakılırsa, hizmetçilik yaptığı zamanlardaki sıkıcı anlarda tavan aralarını keşfetmiş ve orada neler saklandığı hakkında iyi bir fikir sahibi olmuştu.

İkinci tavan arasına ulaştıklarında Francie hiç şaşmadan tozlu bir sandığa yöneldi ve onu küçük bir pencerenin yanına sürükledi. "İşte, yanlış hatırlamıyorsam."

Kapağı kaldırdı ve içinden yeşil kadife yığınları çıkardı. Onu silkeleyip incelemesi için havaya kaldırırken, "Eski ama iyi durumda ve senin bedeninden çok da uzak değil," dedi.

"Francie, sen bir dahisin!" Sarah hararetle söyledi. "Aşağıda hiç binici çizmesi var mı?"

"Evet, ama oldukça hırpalanmışlar." Francie elbiseyi Sarah'ya uzattı, sonra tekrar bagajı karıştırdı. "İşte uygun bir başlık. Ah, botlar. Bunlar olur mu?"

Sarah bedenini değerlendirdi. "Biraz büyük ama hiç bot olmamasından iyidir. Şimdi giyinelim. Lord Kellington, evdeki eşyalara bakmak için sabırsızlanacaktır."

emlak."

Merdivenlere doğru giderlerken Sarah bazı sorular sormak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. "Buradaki insanlar yeni kont hakkında ne düşünüyor?"

Francie, "Herkes onun öldüğünü düşündüğü için bu bir şok, hanımefendi," diye cevap verdi. "Kuzenim Jonas gibi bazı insanlar onu çocukluğundan beri tanıyorlardı ve onu hayatta gördüklerine ve veraset işinin çözüldüğüne sevindiler."

Francie daha fazla bir şey söylemeye niyetli görünmeyince Sarah, "Bunun 'bazı insanlar' olduğunu söyledin. Peki ya diğerleri?"

Francie tereddüt edince Sarah, "Lütfen, Lord Kellington insanları düşündükleri için cezalandırmaz ama burada neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyor," dedi.

Sarah'nın odasına varmışlardı, bu yüzden Francie kapıyı onun için açık tuttu. Kapı arkalarından kapandıktan sonra isteksizce, "Rahmetli kontlar, babası ve kardeşi, ondan hep kötü bahsederlerdi. Efendi Rob'un ailesinden çalan bir hırsız ve neyin doğru olduğu konusunda hiçbir fikri olmayan iflah olmaz bir serseri olduğunu söylerlerdi. Ondan iyi ki kurtulmuşuz."

Sarah terliklerini tekmeleyerek çıkardıktan sonra Francie'nin elbisesinin arkasını açabilmesi için döndü. "Bunu bekliyordum. Eğer fırsatınız olursa, insanlara ona bir şans vermelerini önerebilirsiniz. Hoş bir sürprizle karşılaşacaklardır."

"Jonas, Efendi Rob'un son derece adil ve onurlu olduğunu söyledi." Francie Sarah'nın elbisesini kaldırdı, sonra da binicilik kıyafetini başına geçirdi. "Kuzen George Carmichael, varis olduğunu düşündükleri kişi, bir keresinde ziyarete gelmişti. Evdeki tüm hizmetçiler, arkalarının mosmor olmasını istemiyorlarsa, onun yanında yavaş adımlarla yürümeyi öğrenmişlerdi."

"Kulağa korkunç geliyor." Francie elbisenin bağcıklarını bağlamayı bitirdiğinden Sarah sandalyeye oturdu ve binici çizmelerini çekti. Bol ama yeterliydi.

"Sadece bir çimdikçi değil, aynı zamanda malikâneye de hiç ilgi göstermedi." Francie yeşil kadifeyi düzeltti. "Etek çok uzun, bu yüzden dikkatli yürüyün ama ata bindikten sonra bunun bir önemi kalmayacak ve rengi de size çok yakışmış."

Sarah döndü ve aynadaki görüntüsünü taradı. Yeşil gerçekten de onun için güzel bir tondtu. Ödünç alınmış giysiler içindeki bir çocuk için görünüşü oldukça düzgündü. Geniş kenarlı bonesini taktı, ipek çiçeklerden oluşan ezilmiş bir burun salkımını çıkardı ve odadan çıkmak için döndü. "Mülkü görmek için sabırsızlanıyorum."

Francie iç çekerek, "Pek iyi durumda değil, hanımefendi," dedi.

"Görmek için bir neden daha." Sarah öndeki eteği yakaladı ve merdivenlere yöneldi. Geniş merdivenler oldukça hoşuna gitmişti. Her kadın basamaklardan aşağı süzülürken kendini hoş ve romantik hissedirdi.

Özellikle de yakışıklı bir adam aşağıda bekliyor ve şaşkın bir ifadeyle izliyorsa. "Bu gerçekten benimle İrlanda'yı geçen sert erkek fatma mı?" Rob şaşkınlıkla sordu.

Güldü. "Kıyafetler gerçekten fark yaratıyor, değil mi? Jonas'ın kuzeni Francie bunu tavan arasından çıkardı."

Rob kolunu uzattı. "Bizden daha gençti ama hatırladığım kadarıyla çok güzel bir kızdı. Size bu kadar yardımcı olabilmesine sevindim."

Sarah onun koluna girdi, diğer eliyle de eteklerini tutuyordu, aksi takdirde ayağı takılacak ve hanımefendi zarafeti illüzyonunu mahvedecekti. Jonas onları ahırda eyerlenmiş atlarla bekliyordu.

Bir beyefendi bir hanımefendinin atına binmesine yardım ettiğinde, bu flört etmek için geleneksel bir fırsattı. Bugün, şakaya yer bırakmayacak kadar ciddi meseleler vardı. Ama Sarah ayağını Rob'un birbirine bağlı ellerine koyarken, onun yakınlığının ve gücünün rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Yan eyerine yerleştikten sonra ona getirdiği defter ve kalemi gösterdi. "Not almaya ve faydalı olmaya hazırım."

Rob sırttı. "Neden annenin dizinin dibinde ev idaresini öğrenmenin yanı sıra, amcanın yanında da emlak yönetimini öğrendiğin hissine kapılıyorum?"

"Çünkü sezgileriniz kuvvetli," dedi gülerek. "Her zaman Peter Amca'nın peşine takılırdım ve sık sık onun sekreterliğini yapardım. Defter tutmayı da öğrendim."

"Seni işe almam gerekebilir." Rob atına bindi ve üçü birlikte ahırdan çıktılar. "Burada büyürken emlak yönetimi hakkında çok az şey öğrendim çünkü hiçbir zaman miras beklemedim. İlgi alanlarım başka yerlerdeydi."

"Birinin kaçırılan dişilerin izini sürmesine sevindim!" Ata binmiş olmak Sarah'ya arazinin iyi bir görüntüsünü veriyordu. "Uçurumun kenarındaki gerçek bir kale mi?"

"Evet, burası orijinal Kellington Kalesi, ancak gördüğünüz gibi çoğunlukla harabe halinde. Norman döneminden kalmaz. Şimdiki ev konfor için inşa edildi ve kale terk edildi, ama oyun oynamak için harika bir yerdi."

odalar ve tüneller." Rob konuyu değiştirerek, "Önce hangi kiracı çiftliğini ziyaret edeceğiz?" diye sordu.

"Oaklea. şu anki kiracı Rupert White," diye yanıtladı Jonas. "Siz gittikten sonra mülkiyeti aldı."

Oaklea'ya doğru yola çıktıklarında Sarah'nın neşesi azaldı. Özen ve ilgiyle ısıldayan bir malikânede büyümüşü. Kellington bunların hiçbirini göstermiyordu.

Tarlaların daha iyi drenaja, stokların iyileştirilmeye ihtiyacı vardı. Kellington'ı düzeltmek büyük bir iş olacaktı. Büyük ve pahalı.

Oaklea çiftliğine yaklaştıklarında kiracı üçünün ata bindiğini gördü ve onları karşılamak için dışarı çıktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. Atlarını durdurduklarında Jonas, "Günaydın Bay White," dedi. "Yeni kontun burada olduğunu ve kiracılarıyla tanışmak istediğini duymuşsunuzdur."

Beyaz kaşlarını çattı. "Duydum. Ayrıca bir hırsız ve serseri olduğunu da. Buraya gelmenin pek bir anlamı yok, lanet lord hazretleri. Baban ve kardeşin zaten değerli olan her şeyi aldılar."

Sarah onun kabalığı karşısında nefesini tuttu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adam gibi konuşuyordu.

Rob hafifçe, "Bow Street Runner olmak için hırsızlığı bıraktım. şimdi tanışmak ve Oaklea'da ne yapılması gerektiğini sormak için geliyorum."

"Her şey!" Beyaz tükürdü. "Çatının onarılması gerekiyor. Yeni bir ahır ve kuyu da lazım. Elimden geleni yapıyorum ama her şeyi halledemem. Oaklea'nın kiracılığı bana verildiği için şanslı olduğumu düşünüyordum ama bu en kötü karar oldu." Sarah'nın yazdığını görünce şüpheyle, "Ne yapıyor?" diye sordu.

Rob, "Bayan Clarke-Townsend sekreterim olarak görev yapıyor," diye açıkladı. "Yapılacak çok şey var. İlk adım neye ihtiyaç olduğunu bulmak."

Kiracı, "Gerçekten tamirat siparişi mi vereceksiniz?" diye alay etti. "Gördüğüm zaman inanacağım."

şimdiye kadar sessiz kalan Jonas, "En azından Kont'u şahsen görüyorsun. Bu en son ne zaman oldu?"

"Asla," diye izin verdi White. "Ama belki de gümüşleri saymaya gelmiştir, böylece onu alabilir."

Rob dedi ki, "Son bir soru. Bay Buckley sizinle gerektiği gibi ilgilendi mi?"

"Buckley!" White tükürdü, sonra topuğunun üzerinde döndü ve evine geri döndü.

Rob kuru bir sesle, "Sanırım bu sorunun cevabını bulduk," dedi. "Bir sonraki çiftliğe gitme zamanı."

Arabayla uzaklaşırlarken Jonas, "Gördüğüm kadarıyla öfkeni kontrol etmeyi öğrenmişsin," dedi.

Rob, "Bir Bow Street Koşucusu hakaret ve sözlü tacize maruz kalır," diye açıkladı. "İnsan alışıyor."

Bu, Sarah'nın gülmesine neden oldu. "Şu anki pozisyonun için eğitim! İstersen, eski mesleğini eleştiren büyükannene bunu gösterebilirim."

"Cazip," dedi Rob yarım bir gülümsemeyle. "Ama onun köpürme krizine girmesine neden olmak kötü bir davranış olur. Bir sonraki çiftlik ne Jonas?"

Bu, emlak turunun son neşesizliğiydi. Birkaç kiracı Rob'u hatırlıyor ve hayatta olduğuna seviniyordu ve hiçbirisi White kadar kaba değildi. Ama hepsi kızgın ve umutsuzdu. Sarah onları suçlamıyordu. Önceki Lord Kellington ev sahibi olarak yükümlülüklerini yerine getirmemişti.

Sarah, Rob'un elinden gelse bunu yapacağını biliyordu. Ama asıl önemli soru buydu. Yapılması gereken her şeyi yapmak için yeterli para olacak mıydı? Sarah cevaptan korkuyordu.

Arazi çok genişti ve kiracı çiftlikleri ziyaret etmeyi öğleden sonraya kadar bitiremediler. Rob sabırlı ve düşünceli olmaya devam etti ve Sarah defterin yarısından fazlasını acil, daha az acil ve yararlı ama hayati olmayan olarak ayrılmış yapılacak işlerin listeleriyle doldurdu.

Her bir kiracıyı ziyaret ettikten sonra, üçü de gördüklerini tartıştı ve Rob, Sarah ve Jonas'ı fikirlerini belirtmeleri için cesaretlendirdi. Rob dikkatle dinledi. Sarah onun öğrendiklerinin zihninde nasıl döndüğünü neredeyse .

Jonas'ın evinde sıcak peynirli börek ve bira içtiler. Sarah bunun sebebinin, malikânede sıcak bir karşılamadan emin olabilecekleri başka bir ev olmaması olduğundan şüpheleniyordu. Karısı Annie güzel ve hamileydi, iki küçük çocuk çok sevimliydi ve belli ki mutlu bir evdi.

Ama Sarah evin temelini Jonas'ın iyi ve düzenli bir maaşı olan baş seyislik pozisyonu olduğunun farkındaydı. Rob'un babası ve kardeşinin borçları mülkü yok ederse, Jonas'ın ailesi ve diğer herkes

Kellington mülkünde yaşayanlar etkilenecekti. Ve bu, Kellington mirasının bir parçası olabilecek diğer mülkleri hesaba katmıyordu. Rob'un akrabalarını bencillikleri yüzünden sessizce lanetledi.

Öğleden sonra üçü de yorgun ve bitkin düşmüştü. Hilltop adlı küçük bir çiftlikten ayrılırken Rob sordu: "Bu kiracı çiftliklerinin sonuncusu, değil mi? Hayal mi görüyorum yoksa kaleden uzaklaştıkça mülkler daha da mı harap oluyor?"

"Bu senin hayal gücün değil. Tahminimce Buckley eski kontların kiracılarının ne durumda olduğunu görmek için çok uzağa gitmeyeceklerini biliyordu." Jonas başıyla doğuda yükselen engebeli tepeleri işaret etti. "Yüksek arazideki çobanları ziyaret etmek ister misin?"

"Yerlerini bulmak zor olur ve bu gerçekten gerekli değil." Rob dizginlerini topladı. "Geri dönme vaktimiz geldi."

Jonas başını salladı ve kaleye doğru döndü ama Rob bakışlarını tepelere dikerek oyalandı. Sarah atını onunkinin yanına çekti. "Bryony'yi mi düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Çok fazla şey fark ediyorsun." Sertçe yutkundu. "Tepelerde yaşıyordu. Bir gün oraya giderken onunla tanıştım. Burada olmak bana onunla buluşmak için ata bindiğim zamanları hatırlatıyor. Birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımızı."

Sarah, Rob'un ilk aşkını nasıl tarif ettiğini hatırladı: siyah saçlı, güzel, vahşi ve özgür. Rob bir subay olsaydı, böyle bir kızıdan enerjik, dirençli bir asker eşi olabilirdi. Bu hayat onlardan çalınmıştı. "Bryony'yi arayabilirsin. Muhtemelen hâlâ bu bölgede yaşıyordur."

"Hayır," dedi Rob yumuşak bir sesle. "O zaman geçti." Atını döndürdü ve uzaklaştı.

Kaybolan o iki genç için üzülen Sarah tepelere son bir kez baktıktan sonra deniz kenarındaki eski püskü sahte şatoya doğru yola koyuldu.

Bölüm 20

Rob ve arkadaşları ahıra vardıklarında gökyüzü kararıyordu. Rob atından inerken Jonas, "Buckley'le şimdi konuşmak istiyorsan ben atlarla ilgilenirim," dedi.

"İşini yapmadığı için onun boynunu kıracağımı mı umuyorsun?" Jonas düşündü, sonra başını salladı. "Evet."

Rob yardım etti Sarah gelen onu mount. "Ve insanlar düşünmek o Ben

Kana susamış. Sarah, mühimmat için defterini alabilir miyim?"

Sarah defteri ona uzatırken, "Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi. "Emlak yönetimi konusunda biraz deneyimim olduğu için belki faydalı olabilirim."

"Eğer çok yorgun değilsen, bunu isterim." Çok hoşuna giderdi. Bu işte boyundan büyük işlere kalkışmıştı ve yanında bilgili bir kadının olması onu rahatlatıyordu. "Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

Kâhyanın ofisi ahırlara dik açıyla yerleştirilmiş küçük bir binaydı. Sarah hacimli eteklerini topladı ve Rob'un koluna girdi. Yeşil kadifenin içinde son derece güzel ve işe yaramaz görünüyordu. Aslında kabarık altın bir piliç gibiydi.

"Sen benim gizli silahımsın," dedi Rob onu avluya doğru götürürken. "Eğer gerekli olduğunu hissedersen konuşmaktan çekinme."

Sarah sırtıttı. "Tereddüt etmeyeceğimi biliyorsun. Sen Buckley'le konuşurken ben de ofisinde dolaşıp ilginç bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Sende bir casusun ya da bir Runner'ın içgüdüleri var." Ona gülümsedi. "Bir kadında bunu severim."

Kız sevimli bir şekilde kızardı. Kâhyanın ofisine vardıklarında yüz ifadesinin nasıl değiştiğini görmek onu eğlendirdi. Tüm zekâ belirtileri kaybolmuştu. Neşeli ve oldukça boş görünüyordu. Belki moda dışında hiçbir konuda uzman gibi görünmüyordu.

Rob kapıyı çaldı ve Buckley onu içeri buyur etti. Rob içeri girmeden önce yüzünü en korkutucu Runner ifadesine büründürdü. Görevliyi sinirlendirmek için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Ofise girdiklerinde, buranın pahalı bir şekilde döşenmiş olduğunu, bir kâhyanın çalışma alanından çok bir lordun kütüphanesine benzediğini fark etti. Maun masanın önünde güzel bir Doğu halısı seriliydi, duvarları çerçeveli yağlıboya tablolar ve haritalar süslüyordu ve masanın arkasındaki duvarda yine maundan gömme bir kitaplık ve dolap vardı. Bu mobilyalar Rob'un Londra'daki geniş dairesinin tüm içeriğinden daha pahalıya mal olabilirdi.

Rob kolunda Sarah'yla içeri girerken Buckley ayağa kalktı ve selam verdi. "Hoş geldiniz, Lord Kellington! Ben de sizi bekliyordum. Bu büyüleyici hanımın nişanlınız olduğunu varsayıyorum."

Sarah göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Gerçekten de öyleyim. Tüm bunlar çok heyecan verici!"

Buckley onun düzgün vücuduna hayranlıkla bir bakış attı, onu beyinsiz bir tüy parçası olarak görmezden geldi ve Rob'a odaklandı. "Şeri mi yoksa bordo şarap mı istersiniz lordum?"

"Hayır, teşekkür ederim, ama oturacağım." Sarah'yı masanın karşısındaki sandalyelerden birine yönlendirdi ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Malikâne ve kiracı çiftlikler içler acısı bir durumda. Bunu biliyor olmalısınız." Rob Sarah'nın not defterini kaldırdı. "Elimde en acil ihtiyaçların listeleri var. Lütfen bunun olmasına neden izin verildiğini açıklayın."

Buckley bu kadar açık bir soruya cevap bulmaya çalışırken tilkiyle karşılaşmış bir tavşan gibi donakaldı. Suçu başkasına atmaya karar verdi. "Babanızın ve onun kısa süreli sahipliği sırasında da ağabeyinizin emirlerine uyuyordum. Her ikisi de mülkten mümkün olan maksimum geliri elde etmekle ilgileniyordu ve gereksiz sermaye yatırımı yapmakla ilgilenmiyorlardı."

"Kellington kiracıları akciğer hummasından ölmesin diye çatıları onarmak 'gereksiz' diyebileceğim bir şey değil," dedi Rob, sesine bir sınır koyarak. "Sadece kiracı çiftlik evleri yıkılmakla kalmıyor, aynı zamanda çitler de fena halde ihmal edilmiş ve kanalizasyonlar bakıma muhtaç hale gelmiş." Defteri masanın üzerine vurdu. "Bu bir rezalet!"

"Elimden geleni yaptım!" Buckley savunmaya geçti. "Ama babanın doğrudan emirlerini reddedemezdim!"

"İyi bir kâhya, uzun vadeli gelirleri yok ederken kısa vadeli kârlar elde etmenin tehlikeleri konusunda yaşlı kontu ikna edebilmeliydi." Jonas ve Sarah'nın yaptığı yorumlara dayanarak Rob gerçekte olduğundan çok daha bilgili görünmeyi başarmıştı. Buckley terlemeye başladı.

Sarah sandalyesinden kalktı ve sıkılmış gibi ofiste dolaşmaya başladı. Ama incelediği her şeye dikkatle baktı ve birkaç dakika sonra Buckley'nin arkasındaki kitaplıktan bir defter çıkardı.

Hızlıca ve sessizce sayfaları karıştırdı, buldukları karşısında kaşları çatıldı. Sonuna ulaştığında tavandan yüksek dolabın kapağını açtı. İçinde plak kutuları ve en alt rafta bir çelik kasa vardı.

Onu duyan Buckley döndü ve şüpheyle sordu: "Özellikle aradığınız bir şey mi var Bayan Clarke-Townsend?"

"Bir ya da iki roman bulmayı umuyordum, ama bu kitaplar tarım ve benzeri sıkıcı ciltler gibi görünüyor," dedi kirpiklerini utanmazca kırıştırarak.

"Burası benim iş yerim," dedi sertçe. "Eğer eğlence arıyorsanız, kitaplığın en üst rafındaki İngiliz ilçe haritaları kitabı hoşunuza gidebilir."

"Oh, evet, bu çok hoş olurdu!" Yüz ifadesi boştu ama memnundu.

Rob yarı yarıya Buckley'nin Sarah'nın oyununu anlamasını bekliyordu ama anlamadı. Bunun yerine Rob'a döndü ve neden bu kadar çok kerestenin kesildiğine dair inandırıcı olmayan bir açıklama yaptı.

Rob, Sarah elinde bir defterle dönüp ona memnun bir şekilde başını sallayana kadar sorular sormaya devam etti. Belli ki ilginç bir şey bulmuştu.

Rob kaşlarını çatarak Buckley'nin sözünü cümlelerin ortasında kesti. "Mülkü ne kadar kötü yönettiğinizi düşünürsek, hizmetlerinizi sürdürmem için hiçbir neden göremiyorum."

Buckley'nin yüzü soldu. "Lordum, bu haksızlık! Ben çok iyi bir kâhyayım! Kellington'ı babanızın emirlerine göre yönettim. Ölümünden sonra kardeşiniz bana babanızın politikalarını devam ettirmemi söyledi. Eğer mülkü geliştirmek isterseniz, bunu memnuniyetle yaparım. Merhum kontlara hizmet etmenin zorluklarından sonra, işimi düzgün bir şekilde yapma şansını memnuniyetle karşılarım." Masanın üzerinde öne doğru eğildi, yüz ifadesi gergindi. "Kendimi kanıtlamam için bana bir şans borçlusunuz!"

Rob tereddüt etti. Buckley'den pek hoşlanmazdı ama kâhyaya malikâneyi boşaltması emredilmiş olsaydı ya itaat etmesi ya da istifa etmesi gerekeceği doğrudu ve böyle başka bir pozisyon bulmak da zor olacaktı. Giysilerinin kalitesine ve ofisinin mobilyalarına bakılırsa Buckley

iyi maaş alıyordu ve pozisyonunu bırakmak istememesi anlaşılabilir bir durumdu.

Sarah ilk kez konuştu ve ağır defterin üzerinden baktı. "Bay Buckley'e hiçbir şey borçlu değilsin Rob. Aslında, onun sana çok şey borçlu olduğunu söyleyebilirim. Mülk gelirinin önemli bir kısmının kaymağını yiyor. En az yüzde on beş, belki daha fazla. Onu görevden al. Daha da iyisi, onu zimmetine para geçirmekle suçla."

Kâhyanın nefesi kesildi ve sandalyesinde döndü, yüzü bembeyazdı. "Bu tamamen saçmalık! Tecrübesiz bir kızın sözlerine dayanarak beni kovamazsınız."

Sarah küçük altın bir melek gibi gülümsedi. İntikamcı bir melek. "Resmi defterde stoktan ekipmana kadar her şey için gülünç derecede yüksek fiyatlar listeleniyor. Norfolklu Coke'tan birinci sınıf damızlık boğalar ve İngiliz Leicester koçları satın aldığınızı kaydediyorsunuz ama ben sürülerde onların soyundan hiçbir iz göremiyorum."

"Evlenmemiş bir kız üreme hakkında ne bilir ki?" diye mırıldandı. "Böyle şeyler zaman alır. Geliştirilmiş stok yıllarca ortaya çıkmayabilir."

"Yıllarınız vardı," dedi soğukkanlılıkla. "İlk satın aldığınız iddia edilenler on yıl önceydi. O zamandan beri her yıl yenilerini listelediğinize göre, çivileriniz konusunda şansınız pek yaver gitmemiş olmalı. *Pahalı* değişimler."

"Şansımız yaver gitmedi," dedi savunmacı bir tavırla. "Kiracılar çok asık suratlı, verimliliği artırmaya yönelik talimatlarıma uymuyorlar."

Rob eğlenmeye başlamıştı. "Gerçekten mi? Hepsi senin onların isteklerini görmezden geldiğini ve en mütevazı iyileştirmeleri bile yapmayı reddettiğini düşünüyor. Başka ne buldun Sarah?"

Defteri rafa kaldırdı ve ince, sıkıcı bir cilt çıkardı. "Bu kitabın adı, *Hayatın Sonunda Günahkâr Bir Ruh İçin Vaazlar*, kimsenin onu eline almayacağını garanti etmeli. Ama bu kitapta vaazlar değil, çok ilginç bir dizi -hadi onlara yardımcı figürler diyelim- var." Cildi açtı ve içine bir göz attı. "Bay Buckley, Kellington mülkünü beş bin sterlinden fazla dolandırmış görünüyorsunuz."

Rob'un kaşları havaya kalktı. Çok önemli bir meblağdı. Mülkte onarılması gereken her şeyi onarmaya yetmezdi ama iyi bir başlangıç için yeterliydi.

Ve Buckley, kiracıların evleri buz gibi kış yağmurlarını sızdırırken bu parayı çalışıyordu. "Seni suçlayıp hapse attıracağım Buckley," dedi soğuk bir öfkeyle. "Eğer şanslıysan, seni

asmak yerine. Sarah, haksız kazançlarını nereye sakladığına dair bir işaret var mı?"

"Bu net değil ama araştırmak için fazla vaktim olmadı," dedi özür dileyerek. "Tahminimce, suçları tespit edilirse parayı alıp götürbilmek için onu yakınında tutuyor. Kendinizi güvende hissettiniz, değil mi Bay Buckley? Hizmet ettiğiniz kontlar, ahlaksızlıkları için üç ayda bir fon aldıkları sürece işinize asla ayrıntılı olarak bakmadılar."

Gözlerinde saf bir panik olan kâhya kapıya doğru fırladı. Rob onu kolayca yakaladı. Buckley'nin kolunu arkasından bükerken, "Bir Bow Street Runner'ından kaçmaya çalışma! Başaramazsın ve bu Runner'ı sinirlendirir."

Esirinin tüm mücadele gücü tükenmişti. "Lütfen!" dedi kâhya hışımla. "Ben iyi bir kâhyayım, zaten bu yüzden işe alındım. Ama baban malikâneye bakmamı istemedi. Tek istediği koparabileceğim her kuruştı. İşlerimi hiç kontrol etmedi, bu yüzden . . . Kendi geleceğimi güvence altına almanın cazibesine karşı koyamadım."

Rob Buckley'yi bir sandalyeye itti, sonra Sarah'nın ona uzattığı gizli hesap defterini taradı. Sayfalarca titiz rakamlar Buckley'nin her ay Kellington'dan ne kadar hortumladığını kaydediyordu. Muhtemelen iyi bir kâhyaydı, yoksa işlediği suçların bu kadar ayrıntılı kaydını tutmazdı. "Belli ki çok baştan çıkarılmışsın. Para nerede Buckley? Göster de asılman için baskı yapmayayım."

Buckley çaresizlikle, "Bir kısmı harcandı ama Bayan Clarke-Townsend'in tahmin ettiği gibi, geri kalanı yakınlarda," dedi. "Eğer beni serbest bırakırsanız size nerede olduğunu gösteririm."

Rob'un ağzı gerildi. "Bunlar küçük suçlar değil Buckley. Yıllarımı daha az suçluları hapse atarak geçirdim. Kellington'daki herkese zarar vermiş bir adamı neden serbest bırakayım?"

"Bir karım ve çocuklarım var. Asılırsam onlara ne olacak?" Omuzları titriyordu. "Onlar ... bu kadar kötü davranabileceğime inanmayacaklar."

Rob kendini biraz sempati duyarken buldu. Buckley'nin ailesi için duyduğu endişe samimi görünüyordu ve görünüşe göre işlediği suçlar konusunda masumlardı. Ama suçlar gerçekten de kayda değerdi.

"Haklı Rob," diye gözlemledi Sarah. "Bay Buckley'nin kötü bir adam olduğunu sanmıyorum. Sadece zayıf ve karakter yoksunu. Eğer düzgün bir şekilde

Babanız tarafından denetlenseydi, muhtemelen işini ustalıkla yapar ve günaha boyun eğmezdi."

Rob alaycı bir tavırla, "Zayıf karakterli olduğuna şüphe yok," dedi. "Onunla ne yapmamı öneriyorsun?"

"Parayı geri alın ve başka bir yerde bir iş bulana kadar geçimlerini sağlamak için onu ve ailesini yüz pound kadar bir parayla bırakın." Gülümsemesi alaycıydı. "Günaha girmeyeceği bir iş."

Rob bunu düşündü. Buckley'nin ailesinin vicdanını rahatsız etmesini istemiyordu ve babasının ihmalinin kâhyanın zayıflıklarının gelişmesine izin veren bir durum yarattığı doğruduydu. Ayrıca mülkten zimmete geçirilen paranın artık iyileştirmeler için kullanılabileceği de doğruduydu. Buckley dürüst olsaydı, bu para son kontlar tarafından harcanırdı.

Bir karara vararak, "Pekâlâ Buckley. Parayı getir. Parayı aldığımda eve git ve ailene toplanmaya başlamalarını söyle. Yarın gitmeni istiyorum. Aileni ve eşyalarını daha büyük bir kasabaya götürmen için sana bir araba tahsis edeceğim. Bayan Clarke-Townsend'in önerdiği gibi, yaşamak için 100 poundun olacak. Gelecekte sizi izleyeceğim. Eğer başka bir yerde zimmetinize para geçirdiğinizi fark edersem, daha ciddi adımlar atmak zorunda kalacağım. Yeterince açık olabildim mi?"

"Biliyorsun." Buckley'nin ağzı buruştu. "Yemin ederim bir daha çalmayacağım. Sonuçlarına katlanamam."

Rob adamın yüzünü inceledikten sonra başını salladı. Buckley onaylanmış bir suçlu değildi, bu yüzden sonuçlarından korkmak onu gelecekte dürüst tutacaktır. "Para nerede?"

"Tam burada, bu odada." Kâhya döndü ve masasının arkasındaki gömme kitaplığın önünde diz çöktü. Alt rafın altında altı inç genişliğinde bir tahta uzanıyordu. Kollarını uzattı ve her iki ucundaki bir noktaya bastı. Süpürgelik öne doğru düştü.

Boşluğun içinde dört tane uzun, dar tahta kutu vardı. Buckley onları masanın üzerine kaldırdı. Sonuncusu fark edilir derecede ağırdı. Kutuları açtı. İlk üçü banknotlarla doluydu. Dördüncüsünde ise sıra sıra altın paralar vardı.

"Aman Tanrım!" Sarah haykırdı. "Hayatımda hiç bu kadar çok gineyi bir arada görmemiştim. Altın kıtlığı yüzünden bir altın gine yirmi bir yerine yirmi altı ya da yirmi yedi şilin ediyor sanırım."

Bu da Buckley'nin hazinesinin nominal değerinden daha değerli olduğu anlamına geliyordu. Rob kutudaki madeni paraların sayısını tahmin etti. Yaklaşık bin. Çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para. "Sarah, saymama yardım eder misin?"

"Memnuniyetle!"

İkisi birlikte saydıklarında, beş bin sterline yakın nakit olduğunu teyit etmeleri uzun sürmedi. Rob yüz poundluk banknotları saydı ve Buckley'e uzattı. "Bana bu ofisin anahtarlarını ver."

Kâhya banknotları iç cebine yerleştirdikten sonra masanın çekmecesini açtı ve içinde birkaç anahtar bulunan bir anahtarlık çıkardı. "İşte bu ofisin anahtarları, ayrıca kâhyanın evi için yedek bir set. Şurada da başka bir ofis anahtarım var."

"Onları Jonas'a ver," diye emretti Rob. "Sonra ailene eşyalarını toplamaya başlamalarını söyle. Taşındığınızda evde bulunan mobilyalardan hiçbirini almaya kalkmayın. Orada ne olduğuna dair iyi bir hafızam var. Bu ofiste gerçekten sana ait olan, mülke ait olmayan ya da çalıntı parayla satın alınmamış bir şey var mı?"

Buckley'nin bakışları odayı taradı ve durdu. "Şu suluboya. Karımın eseri. Bana düğün hediyesi olarak vermişti."

Dikkat çekici olmayan bir resimdi, bu yüzden Buckley muhtemelen doğruyu söylüyordu. "Al bunu. Karın neden bu kadar ani bir şekilde görevden alındığını öğrenmek isterse, ona yeni kontun babasının kâhyalığını sürdürmek istemeyen kötü huylu bir hödük olduğunu söyle. Ne de olsa doğru."

"Ama tüm gerçeklerden daha nazik bir neden. Teşekkür ederim," dedi Buckley resmi duvardan kaldırırken sessizce. "Sen babandan ya da kardeşinden daha iyi bir adamsın."

Rob buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ama Sarah hızlıca, "Bu kesinlikle doğru Bay Buckley. Şimdi gidin ve daha fazla günah işlemeyin."

Buckley başıyla kısa bir selam verdi ve gitti. Sarah bir sandalyeye kıvrılırken nefes verdi. "Bu ilginçti!"

"Aynen öyle. Bana ihtiyacım olan cephaneyi verdiğin için teşekkür ederim." Rob onun ne kadar yorgun olduğunu görünce bir suçluluk duygusu hissetti. "Ben parayı eve götürürken bu ofise göz kulak olur musun? Buckley'nin döneceğinden şüpheliyim ama dönerse de sana bir bakar ve aceleyle gider."

"Daha fazla sorun ," dedi kendinden emin bir şekilde.

Rob kasayı dolaptan çıkardı ve içindekileri boşalttı, ardından zimmetine geçirdiği para kutularını içine yerleştirdi. "İyi ki hepsi altın değil, yoksa bunu kaldıramayabilirdim."

"Beş bin pound kiracılar için büyük bir fark yaratacaktır." Sarah yorgun bir şekilde parlak saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı. "Paranın çiftliğin iyileştirilmesine gideceğini varsayarsak. Mutlaka başka borçlar da vardır."

Rob kasayı kapatırken yüzünü buruşturdu. "Bir hafta içinde Kellington avukatının bana bunların bir listesini göndereceğini düşünüyorum. Ama kiracı çiftliklerini iyileştirmekten daha önemli bir şey düşünemiyorum. Ne de olsa geliri onlar sağlıyor. Bahar geldiği için iyileştirmeler bu yıl yürürlüğe girebilir."

"Coke of Norfolk'un damızlık koçlarından mutlaka alın," dedi gözleri parlayarak. "Onlar gerçekten en iyileri."

"Geleceğim," diye söz verdi. "Bunu eve sakladıktan ve Jonas'tan Buckley'nin gidişine nezaret etmesini istedikten sonra senin için geri döneceğim. Umarım mutfakta yaptığın sihir sayesinde güzel bir akşam yemeği yeriz."

"Sanırım öyle." Sarah bir esnemeyi bastırdı. "Aşçı yeni kontun evinde olmasından oldukça memnun ve becerisini kanıtlamak için sabırsızlanıyor."

"Hector'a yemeğin yanına yakışacak iyi şaraplar bulmasını söyleyeceğim. Kellington'da birinci sınıf bir şey varsa o da şarap mahzenidir," dedi kuru bir sesle.

Sarah'nın kahkahaları arasında Rob, bir kolunun altında çelik kasayla ofisten ayrıldı. Yeni koşulları biraz daha az acımasız görünüyordu. Nakit olarak küçük bir servete sahip olmanın yanı sıra, Sarah ile mum ışığında bir masada yemek yemeyi dört gözle bekliyordu.

Eğer gerçekten şanslıysa, büyükannesi onun odasında yemek yemeyi tercih ederdi.

Jonas ahırdaydı ve Buckley'nin dönüşünü görmekten çok mutluydu. Ailenin sabah yola çıkmaya hazırlanmasına yardımcı olmak için gerektiği kadar geç saatlere kadar kalacağına söz verdi. Jonas hepsini tanıdığı için sürecin sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktı.

Yıllar önce Rob'un babası küçük, çirkin çalışma odasına bir kasa yerleştirmişti. Rob her zaman iyi bir gözlemci olduğu için kasanın nerede olduğunu ve nasıl açılacağını biliyordu, bu yüzden zimmetine geçirdiği parayı güvenli bir şekilde saklaması uzun sürmedi.

Kamarotun ofisine döndüğünde Sarah masada oturuyor ve başını çapraz kollarına dayamış uyukluyordu. Doğruldu ve

ona uykulu bir gülümseme verdi, kahverengi gözleri sıcak çikolata kadar sıcak ve davetkârı.

Her sabah bir yastığın üzerinde böyle bir gülümseme görmek nasıl olurdu? Düşüncesini bastırarak, "Her şey yolunda ve güzel bir akşam yemeğinde rahatlayabiliriz. Leydim?" Kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim lordum." Küçük, hafif bir elini onun koluna koydu ve kâhyanın odasından çıktılar.

Gece çökmüştü ama batı ufku hâlâ turuncu renkte parlıyordu. Daha bir gün önce İrlanda'dan çıktıkları yolculukta hayatları için savaştıklarını düşünmek garipti. Ve Rob mutsuz bir kont yerine mutlu bir Bow Street Runner olmuştu.

Ana girişe çıkan merdivenleri tırmanırken Sarah sordu: "Sence ailemin güvende olduğumu öğrenmesi ne kadar sürer? Herhalde bir ya da iki günden fazla olmaz."

"Belki yarın akşam kadar erken. O zaman değilse, ertesi gün. Wiltshire, Somerset'ten o kadar da uzak değil." Eğlenerek ekledi, "Ailen ve Ashton senin iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için gelirlerse hiç şaşırmam."

"Umarım böyle bir şey olursa kendini çok bunalmış hissetmezsin," dedi kıkırdayarak. "Çünkü muhtemelen öyle olacak. Belki Mariah bile. Yeni bebek sahibi olmuş olabilir ama çok kararlı."

"Ailenizin Kellington'a akın etmesi, olacak diğer her şeyle karşılaştırıldığında küçük bir aksaklık olacak." Adam ağır kapıyı açtı ve o da ödünç aldığı yeşil kadife binici kıyafeti içinde bir prenses kadar ihtişamlı bir şekilde süzülerek içeri girdi.

Rob da onu takip etti. Kapıyı arkalarından kapattığında, bir girdabın içine girdiklerini fark etti. Leydi Kellington merdivenlerin dibinde durmuş, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı; uşak Hector ise sanki bu tatsızlığı ortadan kaldıracıymış gibi etkisiz el hareketleri yapıyordu.

Salonun ortasında, belli belirsiz tanıdık gelen, kaba saba giyimli yaşlı bir adam duruyordu. Elini yırtık pırtık, çok kısa bir elbise giymiş cılız bir kız çocuğunun koluna kilitlemiş, kalın bir taşra aksanıyla hırılıyordu: "Lord hazretleri dönene kadar burada kalıyorum! Onu alacaktır, çünkü o onun! O küçük piçi daha fazla çatımın altında tutarsam namerdim."

Kız adamın elinden kurtuldu ve öfkeyle kendi etrafında döndü. On bir ya da on iki yaşlarındaydı, siyah saçları beline kadar dökülüyordu. Ve

Buğulu yüzünde tıpkı Rob'un ki gibi açık, berrak mavi gözler parlıyordu.
"Bryony!" diye nefes aldı.
Bir kızı vardı.

Bölüm 21

Kız Bryony'nin minyatürüne o kadar benziyordu ki Rob zar zor nefes alabiliyordu. Öfkeli bir kedi yavrusu gibiydi, cesur, korkmuş ve bildiği tek aile onu bir kenara atarken, korkunç yeni bir yerde bile son derece cesurdu.

"Yalan söylüyor," diye tersledi Leydi Kellington. "Aptallık etme evlat, yoksa Somerset'teki bütün piçler üzerine çullandır!"

"O benim kızım." Rob gözlerini kısarak yaşlı adamı inceledi. "İlk başta seni tanıyamadım. Sen Owens'sın, çoban. Bryony'nin babası. Bryony nerede?"

"Öldü," diye tükürdü yaşlı adam. "İki yıl önce, beni velediyle bırakıp gitti. Her zaman babasının sen olduğunu iddia etti ama herkes senin öldüğünü düşündü, ben de küçük piçle baş başa kaldım. Sen burada ve hayatta olduğuna göre, o senin. Ellerimi ondan çekiyorum." Kapıdan çıktı ve pencereyi çarparak çıktı.

Öfkeli kedi yavrusu Rob'a ters ters baktı. "Sen benim babam mısın?"

Leydi Kellington bu küfür karşısında ürperdi ama Rob kızın önünde tek dizinin üzerine çöktü, bakışları yoğun, sesi ise gergin bir atı sakinleştirir gibi yumuşaktı.

"Öyleyim," dedi. "Senin varlığından haberim yoktu. Anneni seviyordum ve evlenmeyi planlıyorduk ama ailem engel oldu."

"Madem onu bu kadar çok seviyordun, lanet olası ailen onaylamadığı halde neden Gretna Green'e kaçmadın?" diye sordu kuşkuyla.

Gerçeği hak eden biri varsa, o da kızıydı. "Babam annene beni terk etmesi için para verdi. Kardeşim beni bir basın çetesine sattığında onu aramak üzereydim," dedi Rob açıkça. "Hindistan'a giden bir gemiye zorla bindirildim ve altı uzun yıl boyunca İngiltere'yi bir daha görmedim."

Leydi Kellington'ın nefesi kesildi. "Kardeşiniz asla böyle korkunç bir şey yapmaz!"

"Ben oradaydım, Büyükanne. Sen değildin." Rob ayağa kalktı. Kızı temkinli ve kaçmaya hazır görünüyordu, bu yüzden onunla arasında biraz mesafe bıraktı.

Onlar. "Doğru düzgün tanıştırlmadık. Senin adın ne?"

"Bree." Kızın gözleri kaçacak delik arar gibi odanın içinde gezindi. "Çok güzel. Adını annen için mi Bryony koydun?"

Bree kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bryony işe yaramaz bir ot, yapışkan bir sarmaşık.

Bu yüzden büyükbabam anneme bu ismi vermiş."

Rob öfke kabarmasını kontrol etmeyi başardı. Owens Bryony'ye iğrenç davranmıştı ve Bree'ye de aynı derecede kötü davranmış gibi görünüyordu.

Leydi Kellington bıkkınlıkla, "Eğer bu veledi kabul etmek zorundaysanız," dedi, "en azından onu hemen buradan çıkarın. Onu hizmete alın ya da bir çırak bulun."

Büyükannesinden beklediği de buydu. "Hayır. Annesi öldüğüne göre Bree bana ait."

Yaşlı kadın homurdandı. "Bir varisle evlenmeniz gerekiyor ve hiçbir namuslu kadın evde piçlerle dolaşan bir adamı kabul etmez."

Sarah konuştu, sesi sakindi ama gözleri parlıyordu. "Saçmalık. Hangi namuslu kadın kendi çocuğunun sorumluluğunu üstlenmeyen bir adamı ister ki?"

Bree'nin gözleri tekrar Rob'a kaydı. "Burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Elbette." Bakışları onunkileri tuttu. "Senden haberim olsaydı, Somerset'e dönüş yolunu çok daha erken bulurdum."

Sarah gözle görülür bir şekilde rahatlayan kıza sıcak bir şekilde gülümsedi. Sarah'dan korkmak mümkün . "Yorgun ve aç olmalısın. Babanın izniyle sana bir oda, banyo ve akşam yemeği bulacağım."

"Elbette. Onu rahat ettirin," dedi Rob, Sarah'nın kıza göz kulak olmak için öne çıkmasından dolayı rahatlamıştı.

Kızını. Ayrıldıklarında Bryony'nin hamile olduğundan haberi yoktu. Muhtemelen o da bilmiyordu. Ama şimdi bir çocuk yaptıklarını bildiğinden, şiddetli ve tamamen yeni duygular hissediyordu. Bree *onun çocuğuydu* ve onu koruyacaktı. "Bree gece için yerleştiğinde, gel beni bul. Çalışma odasında kağıtları karıştırıyor olacağım."

"Sizden ziyaretçiler için odalar hazırlamanızı istediğim için ne kadar şanslıyım, Hector. Birini Lord Kellington'ın kızı için kullanacağız," dedi Sarah. "Banyo suyu sipariş et ve Francie'yi bize katılması için gönder."

Kaçabildiği için rahatlamış görünen Hector başıyla selam verdi. "Evet, hanımefendi. Gül Odası genç bir bayan için uygun olmalı." Yeni gelenden genç bir hanımefendi olarak bahsetmekte biraz zorlanıyordu ama en azından deniyordu.

Sarah Bree'yi götürürken Rob hayatının bir gün içinde ne kadar dramatik bir şekilde değiştiğini düşündü. Ama bu değişimi memnuniyetle karşılamıştı. Bryony'den bir şeyler hayatta kalmıştı.

Sarah ve Bree kahyayı merdivenlerden yukarı kadar takip ederken, kızın bakışları yeni çevresini özümsemeye çalışırken etrafta geziniyordu. Bunalmış görünüyordu ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Sarah, Bree'nin korkunç büyükbabasıyla yaşarken duygularını korumayı öğrendiğini tahmin etti.

Gül Odası Sarah'nın yatak odasının yanındaydı. Kellington Şatosu'nun geri kalanı gibi yıpranmış olsa da oda temizlenmiş ve ateş yakılmıştı. İçeri girdikten hemen sonra, bir hizmetçi cibinlikli yatağı hazırlamak için çarşafarla geldi. Güllü brokar asmalar ve daha fazla gül içeren kalın, biraz eski püskü bir Belçika halısı sıcak bir ortam yaratmıştı. İçeri girdiğinde Bree'nin gözleri büyüdü.

Hektor iki lambayı yaktı, sonra da bu önemsiz görevi yerine getirmesi için alt kademedен bir hizmetkâr beklemektense ocağın üzerindeki ateşi kendisi yakmaya tenezzül etti. Tekrar eğildi. "Francie'yi ve banyo suyunu yukarı gönderiyorum. Başka bir şey var mı Bayan Clarke-Townsend?"

"Akşam yemeği tepside lütfen. Bree, istediğin özel bir şey var mı?"

Kız isteklerinin sorulmasından ürkmüş görünüyordu. "Sıcak bir şeyler. Belki bir koyun yahnisi? Ya da etli börek?"

"Eminim Bayan Fulton da aynı derecede tatmin edici bir şeyler hazırlayacaktır. Ekmek, peynir ve tatlı da olduğundan emin ol, Hector. Ve belki bir sıcak çay?" Sarah, uyuşuk bir şekilde başını sallayan Bree'ye baktı.

Hector odadan çıktı ve Bree yatağın üzerindeki brokar perdelere dokunmak için odanın diğer ucuna sürüklendi. "Bu gece gerçekten burada kalabilir miyim?"

"Gerçekten de yapabilirsin, hatta bundan daha uzun bir süre. Lord Kellington adına konuşamam ama görünüşe göre evinizi burada yapmanızı planlıyor."

Bree ona baktı, berrak akuamarin gözleri sinir bozucuydu. "Uşak size Leydi Kellington demedi. Lord Hazretleri'nin süslü parçası mısınız?"

Sarah gözlerini kırptırdı. "Hayır, ben bir arkadaşım. Evimden kaçırıldım ve İrlanda'ya götürüldüm. Lord Kellington beni kurtardı ve dün İngiltere'ye geri getirdi." Buraya gelmeleri gerçekten daha dün müydü? Çok daha uzun bir süre gibi görünüyordu. "Birkaç gün içinde eve gideceğim." Rob'un yanında iki hafta geçirdikten sonra ev çok sıkıcı görünecekti. "Bana Sarah diyebilirsin."

Bree kaşlarını çattı, Rob'a o kadar çok benziyordu ki Sarah gülmek istedi. "Seni neden kurtarıyordu? Lordlar işe yarar bir şey yapmaz."

"Rob o zamanlar Lord Kellington değildi. Londra'da Bow Street Runner'dı. Görevi suçluları yakalamak ve çalınan insanları ve malları bulmaktı," diye açıkladı Sarah. "Ailesi ona o kadar kötü davranmış ki onlara sırtını dönmüş. Biz buraya gelene kadar babasının ve kardeşinin yakın zamanda öldüğünü öğrendi, yani Rob yeni kont."

"Ailesi neredeyse lanet Owens kadar kötü görünüyor." Yüzü hiç de genç olmayan bir ifadeye büründü. "O yaşlı herifin gitmesine sevindim. İzin verseydim bana çok kötü şeyler yapardı."

Sarah irkildi. Tanrı'ya şükür Bree kendini savunabilmişti ama büyükbabasının aşağılık dilini öğrenmiş olması üzücüydü. "Sen ve annen tüm hayatınız boyunca onunla mı yaşadınız?"

Bree başını salladı. "Annemin yaşlı lorddan kalan parası vardı ve o da iyi bir terziydi. Bendan sahilinin hemen aşağısındaki bir köyde bir kulübemiz vardı. O ölene ve Owens beni almaya gelene kadar o yaşlı herifle tanışmadım. Annemin parasını aldı ve eşyaları sattı. Bana baktığı için ona borçlu olduğunu söyledi."

"Belki de öyleydi. Sen ve annen rahat mı yaşıyordunuz?"

"Oh, evet!" Bree hüzünlü görünüyordu. "Yiyecek çok şeyimiz vardı ve annem bana en güzel elbiseleri dikerdi. Okuma yazma ve sayıları öğrenebilmem için beni bir kız okuluna gönderdi. Arkadaşlarım vardı."

Ta ki büyükbabası tarafından ıssız tepelere götürülene kadar. En azından ondan önce düzgün bir hayatı olmuştu. "Annen hiç baban hakkında konuştu mu?"

"Annem Rob'un çok yakışıklı bir adam olduğunu ve ona evlenme teklif ettiğini ama ailesinin buna asla izin vermeyeceğini bildiği için para alıp gittiğini söyledi. Daha sonra ortadan kaybolduğunu duymuş. Kardeşinin onu öldürdüğünü düşünmüş."

Bryony'nin sesi hayranlık uyandıracak kadar açıktı. Rob'un onu sevmesine şaşmamalı. "Öldürülmedi ama yeterince yakındı. Ailesi onun bir çobanın kızıyla evlenmek istediği fikrinden dehşete düşmüştü."

"Babam nasıl biri?" Bree ona yine o sinir bozucu bakışlarla baktı.

Rob'u en iyi nasıl tanımlarsınız? "Güçlü ve çok cesur. Beni bir grup İrlandalı radikalın ortasından kurtardı." Sarah, Rob'un Buckley'i nasıl idare ettiğini düşündü. "Zeki, dürüst ve adil biri. O inanıyor

ama aynı zamanda nazıktır." Kesinlikle ona karşı nazıktı. "Seni çok iyi bir baba yapacağından eminim."

"Beni gerçekten istiyor mu?" Bree'nin sesi yine hüzünlüydü. "Yoksa o yaşlı kadının istediği gibi beni bir değirmencinin yanına mı çıkaracak?"

Sarah kontesin kendisine sürüklenmesine nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. "Oh, o seni istiyor," dedi usulca. "Senin onun kızı olduğunu anladığında, kendisine cennetten bir parça verilmiş gibi hissetti. Birbirinizi tanımanız elbette zaman alacaktır. Sadece onun senin için gergin olduğunu unutma, tıpkı senin onun için gergin olduğun gibi."

Bree porselen lavaboyu okşadı. "Bir babam olduğunu ."

Kapı açıldı ve Francie yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi. "Ne heyecan ama! Demek lord hazretlerinin bir kızı var?"

"Evet, muhteşem değil mi?" Sarah tanışma faslını tamamladıktan sonra, "Bree'ye uyacak bir kıyafet bulabilir misin?" diye sordu.

"Bir gecelik kolay, bir vardiya ve sabahlık da bulabilirim. Temel bir gardırop için ölçülerini almak üzere yarın köyün terziğini çağırayım mı?"

"Evet, bir de ayakkabıcı. Genç bir hanımın ihtiyaç duyacağı her şey." Çok para olmayabilirdi ama yeni kontun kızını giydirmeye yetecek kadar olmalıydı.

Kapı tekrar açıldı ve iki hizmetçi ellerinde buharlı su bidonlarıyla içeri girdi. Bree bu lükse bakarken Francie komplocu bir sesle, "İsterseniz size lavanta kokulu sabun getirebilirim, Bayan Bree," dedi.

"Oh, evet. Bir küvet dolusu sıcak su!" Bree şaşkın ve çok ama çok yorgun görünüyordu ama genel olarak iyi idare ediyordu. Francie lavanta sabunu ve diğer banyo malzemeleriyle döndüğünde küvet dolmuş ve uşaklar geri çekilmişti.

Francie dilini şaklattı. "Bayan Sarah, siz de en az Bayan Bree kadar yorgun görünüyorsunuz. Ben ailenin yeni üyesiyle ilgilenirken siz de gidip biraz yemek yiyin."

Sarah tereddüt etti. Çok yorgundu ama Rob'un kızının kendini terk edilmiş hissetmesini de istemiyordu. "İyi olacak mısın, Bree? İstersen kalabilirim."

"Gerek yok." Kız yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Bir banyo, bir lokma akşam yemeği ve bir yatak hayal ettiğimden çok daha fazlası."

"Sabah görüşürüz o zaman." Bir anlık dürtüyle Sarah Bree'ye hızlıca sarıldı. Kızın kolları onu sardı ve Sarah onun titrediğini fark etti.

Bree nezaketle tanışmayalı ne kadar olmuştu? Muhtemelen annesi öldüğünden beri.

"Artık güvendesin," diye fısıldadı. "Yeni hayatın başladı."

Rob'a kızını her gördüğünde sevdiği ve kaybettiği kadını hatırlatacak hayat.

Bölüm 22

Sarah yorgun bir şekilde çalışma odasına doğru ilerledi. Üzerini değiştirecek zamanı olmadığı için hâlâ ağır kadife binici kıyafetini giyyordu.

Kasvetli çalışma odası Sarah'nın daha önce gördüğünden bu yana pek düzelmemişti ama Rob, bir sütun dolusu figüre kaşlarını çatarken bile her zaman hoş bir görüntüye sahipti. Lamba ışığında yüz hatları yakışıklı ve sade görünüyordu. İrlanda'da onun fiziksel gücünü ve ustalığını görmüştü. Burada ise zekâsını ve disiplinini görmüştü.

Sonra başını kaldırıp gülümsedi ve kadın onun sıcaklığını gördü. "O nasıl?"

"Her şey onun için çok garip olsa da iyi alışıyor. Bree çok zeki ve uyum sağlayabilir ve bir ev sahibi olmayı çok istiyor." Sarah masanın karşı tarafındaki sandalyeye . "Babanın evrakları arasında ilginç bir şey buldun mu?"

"Bunların hepsi mülkle ilgili rutin bilgiler. Çoğunlukla Londra'da yaşadığı için, daha önemli evraklar orada tutuluyor olmalı. Borçlar dışında pek bir şey bulmayı beklemiyorum." Rob içini çekti. "Sanırım Kellington Evi'ni satışa çıkarmadan önce şehre gidip incelemem gerekiyor. Parlamento'ya gittiğimde Covent Garden yakınlarındaki dairemde kalabilirim." Biraz gülümsedi. "Lordlar Kamarası'nın bir rehinci dükkânının üzerinde yaşayan tek üyesi ben olacağım."

Sarah güldü, Rob'un kaderini biraz mizahla kabullenmeye başlamasından memnundu. "Kontluğa kendi damganı vurmaya niyetli olduğunu görebiliyorum."

"Hayatımı çoğu lord gibi şımartılmış bir kozada geçirmedi. Bana mahkûmlar." Ayağa kalktı ve bir dolaba doğru ilerledi. "İçecek bir şey ister misiniz? Burada iyi bir çeşitlilik var. Konyak, Porto, Bordo, Şeri . . ."

"Bordo şarap harika olur. Daha sert bir şey olursa masanızda uyuyakalırım."

Rob iki kadehe bol miktarda şarap doldurdu ve birini Sarah'ya uzattı. "Hayatta kalmamıza içelim mi? Düşünecek zamanım olduğunda, boşlanmadığımız için çok etkilendim."

"Hayatta kalmaya." Bardakları tokuşturdular. İçtikten sonra Sarah ekledi: "Ve senin için şu anda beklediğinden daha iyi bir geleceğē."

İkisi de buna iti. Rob bordo şarabın yarısını yuttu, sonra doldurdu ve oturdu. "Bree'nin önceki hayatı hakkında bir şey öğrendin mi? Annesi hakkında?"

"Kıyıdaki bir kulübede yaşadıklarını ve mutlu olduklarını söyledi. Bryony onu bir kız okuluna gönderdi, böylece okuma ve yazmanın temellerini öğrenecekti." Sarah pişmanlıkla gülümsedi. "Ama korkunç büyükbabasından ğrendiğē aksanı ve dili düzeltmek için bir özel öğretmene ihtiyacı olacak. Bykannene yaşlı bir kadın dedi."

Rob yüksek sesle güldü. "Keşke bunu dul hanıma söylemeye cesaret edebilseydim! Babamın Bryony'ye gitmesi için dediğē paranın onları rahat ettirmeye yetmesine sevindim."

"Bree annesinin ailenizin evliliğē izin vermeyeceğini bildiğini ve bu yüzden parayı aldığini söyledi. Ortadan kaybolduğunda, Bryony kardeşinin seni öldürdüğünden şüphelendi."

Rob uzun bir süre gözlerini kapadı. "Bryony'nin ona ihanet ettiğimi dşnmemesine sevindim. Buna inanabileceğini bilmek beni rahatsız ediyordu."

Sarah hayal edebiliyordu. "Bryony bu kadar güzel bir kıza sahip olduğuna göre çok güzel olmalı."

"Gözleri dışında birbirlerine çok benziyorlar. Onu görmek Bryony'nin o yaşlarda nasıl biri olduğunu anlamak demek." Rob'un ifadesi yumuşadı. "Sarah, bu bir mucize. Bir ocuğum olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olacağını asla tahmin edemezdim. Bu bir mucize.

. . hayat değēřtirici." Kadehini çevirerek yakut kırmızısı şarabı inceledi. "Bree bana geleceğē yorgunlukla değēl umutla bakmam için bir neden veriyor."

Onun sözleri Sarah'ya Bryony'yi ne kadar derinden sevdiğini daha iyi anlamasını sağladı. O gitmiş olsa da, birbirlerine aşık olarak dünyaya getirdikleri ocuk Bryony'nin tamamen kaybolmadığē anlamına geliyordu. Bree ona devam etmesi için bir sebep vermişti.

"İkiniz adına da sevindim," dedi basitçe. "Yine de Leydi Kellington haklı. Bir varisle evlenmeniz gerekiyor ve evde gayrimeşru bir üvey kızın olmasına hoşgörüyle yaklaşacak birini bulmanız gerekecek. Ama bu aşılamayacak bir sorun değēl. Yakışıklı ve onurlusunuz, bir de unvanınız var. Yeterince eyiz sahibi bir tüccar kıızı Kellington servetini onarmak için uzun bir yol kat edecektir."

"Hayır!" Rob'un haykırışı patlayıcıydı.

"Kesinlikle züppe değilsin!" Sarah ürkmüş bir halde konuştu. "Bir varis bulma şansınız, sosyete yerine tüccar sınıfına bakarsanız çok daha yüksek olur."

Yüzü gerildi. "Tüccarların kızlarını reddetmiyorum. Servet avcısı olma fikrini reddediyorum. Kendim için kurduğum hayatı kaybediyorum. Kendi yatak arkadaşlarımı seçme hakkımdan vazgeçmeyeceğim."

Sarah gözlerini kırptırdı. "Çoğul mu? Bu çoğu potansiyel eşin hoşuna gitmeyecektir."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hiçbir zaman bir harem istemedim. Bir seferde bir kadın yeter de artar bile. Ama bir eş seçmek istiyorum çünkü ondan hoşlanıyorum."

Aşk gibi değil. Kalbinde Bryony'nin yaşadığı yeri hiçbir kadın tutamazdı. "Kaybettiğin o iyi arkadaşın gibi bir kadın bulabilirsin elbette, sadece parayla."

"Artık casuslukta usta ve kavgada kendisinden iki kat büyük bir adamı alt edebilecek bir kadına ihtiyacım olmadığı doğru," dedi kuru bir sesle. "Ama potansiyel bir kontes hakkında fazla düşünme fırsatım ."

"Belki de zamanı gelmiştir," dedi Sarah hızlıca. "Çünkü doğru eş Kellington'ı kurtarabilir ve senin hayatını çok daha kolaylaştırabilir."

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi iç çekerek. Kendine biraz daha bordo şarap doldurdu. "Sanırım benim ideal kontesim büyük bir evi idare edebilecek ve toplum içinde rahatça hareket edebilecek yetenekli bir kadın olurdu. Cömert bir kalbi olan ama abartılı zevkleri olmayan biri. Ve tabii ki hoşlandığım biri."

"Böyle bir servetle gelen bir kadın bulmak mümkün olmalı." Sarah kendi şarabından biraz daha yudumladı. İçkiler, duyguları örtbas etmek için faydalı şeylerdi. "Sunacak çok şeyiniz var."

Homurdandı. "Bir mirasçının unvanım dışında beni neden istediğini anlayamıyorum. Eski püskü, taklit bir şatom, gayrimeşru bir kızım ve korkunç ve muhtemelen çözülemeyecek mali sorunlarım var. Mantıklı her kadın çılgın atarak kaçardı."

Sarah kendini mantıklı buluyordu ama ondan gelecek bir teklifi düşünmeye hazırdı. Kabul edeceğinden emin değildi ama kesinlikle düşünürdü. Her akıllı kadın gibi. Ama Rob kendi durumunu düşünecek zaman bulduktan sonra, bir varisle evlenme fikri daha cazip gelecektir. Elbette birbirlerinden hoşlanmalıydılar ama para sahibi olmak bir kadını sevimsiz yapmazdı.

Şanslı, sempatik mirasçıyı düşünmek istemeyen kadın, "Mali durum korktuğun kadar vahim olmayabilir," dedi.

"Daha iyi olmasındansa daha kötü olması daha muhtemel," dedi karamsar bir şekilde. "Varis olmadığım ve ailemden uzak kaldığım için en temel bilgilerden bihaberim. Hangi mülklerin mirasçıya ait olduğunu, hangilerinin olmadığını bilmiyorum. Miras bırakılmayan mülkler muhtemelen ipoteklidir ve haciz için hazırdır. İpotekli mülkler haczedilemez, ancak gelirlerine el konulabilir, bu da geriye boş ve anlamsız bir unvandan başka bir şey bırakmaz. Hiçbir fikrim yok."

"Londra'da bir ev olduğunu varsayıyorum. Genelde bu tür evler yoktur, değil mi?"

"Hayır, ama Kellington Evi muhtemelen ipotekli. Satılacaklar listemin başında geliyor. Orayı neredeyse hiç görmedim ama oldukça görkemli olduğunu hatırlıyorum."

"Mali durumunuzdaki belirsizlik sizi çıldırtıyor olmalı," dedi sempatik bir şekilde. "Nerede durduğunuzu öğrendiğinizde, çözümler bulmaya başlayacaksınız. Bu sabah aile avukatına mektup yazdığınıza bahse girerim."

"Bahsi kazanırsın." Gergin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sanırım avukatla yüz yüze konuşmak için kasabaya gitmem gerekiyor. Ashton gelmediyse ya da en azından bir araba göndermediyse, seni yolda Ralston Manastırı'na götürebilirim. Belki iki gün sonra? Ben ayrılmadan önce burada yapılacak çok şey var."

Sarah kendini attan düşmüş gibi hissediyordu ve nefes alamıyordu, üstelik sadece teslim edilmesi gereken uygunsuz bir koli gibi hissettiği için değil. Yani macerası sona ermişti. Artık Rob'la konuşamayacak, gülemeyecek ya da o uzun, zayıf, güçlü vücudu hayranlıkla seyretemeyecekti. Muhtemelen bir gün onunla tekrar karşılaşacaktı ama onun gerçek hayatının bir parçası değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Aklına bir düşünce geldi. "Bree'nin ona ve onunla ilgilenecek bir kadına ihtiyacı olacak. Hizmetçiniz Francie'yi öneririm, Jonas'ın kuzeni. Nazik ve zeki biri ve benimle ilgilenerek iyi bir iş çıkardı. Temel bir gardırop yapması için köyden bir terzi getirmeyi zaten konuşmuştuk."

"Bu harika bir fikir. Bree bakıcılık için çok yaşlı ve bir mürebbiyenin beklemesi gerekecek." Başını iki yana salladı. "İyi bir baba olmak için elimden geleni yapacağım ama nasıl iyi bir anne olacağımı tahmin bile edemiyorum."

"Evlenmek için bir neden daha," dedi ses tonunu hafif tutarak. "Ailemin yanına dönmekten memnun olacağım ama seni ve tüm bu heyecanı özleyeceğim."

Bakışları onunkileri yakaladı. "Beni heyecanla karıştırma Sarah. İkimizin de mucizevi bir şekilde hayatta kaldığı büyük bir maceraydı. Ama ben de pek ilginç biri sayılmam. Sadece bazı ilginç şeyler yapıyorum." Yüzünü buruşturdu. "En azından eskiden öyleydim. Hayatım çok daha az ilginç hale gelmek üzere."

"Kötü adamları yakalamak ve zor durumdaki genç kızları kurtarmakla geçen yıllardan sonra evrak işleri sıkıcı olacaktır," diye kabul etti incinmişlik duygusunu kontrol etmeye çalışırken. Aralarında özel bir şeyler olduğunu düşünmüştü. Arkadaşlığın yanı sıra bir çekim. Ama belki de kurtardığı tüm genç kızlara karşı böyleydi.

İçgüdülerini hayır diyordu ve içindeki şeytani his bunu kanıtlamak istemesine neden oluyordu. Bordo şarabını bir kenara bıraktı ve masanın etrafında dönerek adamın oturduğu yere geldi. "Bunu oldukça ilginç buldum." Elleriyle onun yüzünü kavradı ve bir öpücüğe doğru eğildi.

Daha önce de öpüşmüşlerdi ama şüphe ve tereddütle. Bu sefer kadın hiçbir şey saklamadı. Sadece elleri ve ağzı ona değdi, ama dudakları sıcak ve açtı ve anında bir tepkiyi tetikledi. Kollarını ona doladı ve dizlerinin üzerine çökmesi için onu aşağı çekti, göğüsleri göğsüne bastırılmıştı ve yeşil kadife kıvrımları etraflarında dalgalanıyordu.

"Sarah, Sarah," diye nefes aldı. "Mükemmel bir prenses."

Bir eli sırtından aşağı kayarak kıvrımlarını şekillendirdi ve onu daha da yakına çekerken ardında ateşten izler bıraktı. Diğer elinin parmakları saçlarının arasına girdi, tokaları gevşetti ve başını şefkatle kucakladı.

Gerald'la arzunun sarhoş edici şafağını yaşamıştı ve zamandan beri birkaç tatlı öpücük tanımıştı. Ama bunlar Rob'un uyandırdığı derin ve güçlü tutkuyla kıyaslanamazdı. İkisi birbirini sevmiyor olabilirdi ama kolaylıkla arkadaş ve sevgili olabilirdi.

Onu yiyip bitirmek, her türlü edepten vazgeçmek istiyordu. O kadar yakın bir şekilde birbirlerine bastırılmışlardı ki, adamın sıcaklığı ve sertliği yeşil kadife katmanlarını yakıyordu. Ona karşı nabızı atıyor, daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Adamın eli eteğin altından bacağına doğru kayarken nefesi kesildi. Adamın dokunuşu yavaş ve becerikliyd. Parmakları kalçasının içini okşadığında arzudan çıldıracağını düşündü. Kesinlikle birleşebilir....

Kızın nefesini duyunca dondu kaldı. Sonra aniden ayağa kalktı, düşmemesi için onu yakaladı ve geri çekilirken masanın kenarına koydu. "Bu gerçekten çok ama çok kötü bir fikir," diye nefes nefese kaldı.

Bir elini kabaran göğsüne bastırdı, sandalyeyi alıp onun inatçı kafasında parçalamak için ciddi bir istek duydu. Ama kanı soğudukça onun haklılığını kabul etmek zorunda kaldı. "Muhtemelen haklısın. Ama merak ediyorum, bu kadar büyük bir çekim nadir mi? Daha önce böyle bir şey yaşamadım ama zaten fazla deneyimim de yok."

"Bu yaygın bir şey değil." Kendine hakim olurken bir an gözlerini kapattı.

İç çekti. "Tutkunun evlilik için iyi bir temel olduğu düşünülüyöünde, bunu boşu harcamak bizim için üzücü görünüyor."

Sanki üstü kapalı bir teklifte bulunup bulunmadığını merak ediyormuş gibi kararsızca ona baktı. Görünüşe göre öyle olmadığına karar vererek, "Tutku kesinlikle bir artı, ama temel değil. Bence dostluk ve paylaşılan değerler temeldir. Birlikte çalışma isteğıyle birlikte." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama ben ne bilirim ki? Ben hiç evlenmedim. Ben sadece bir gözlemciyim."

"Ama çok iyi bir gözlemci, çünkü gözlem işiniz için çok önemli." Masadan yere doğru kaydđ ve saçlarını ve ata binme alışkanlığını düzeltmeye çalıştı. "Çok eğitici bir iki hafta oldu, ama bir gün boyunca dayanabileceğim kadar eğitim aldım. İyi geceler Rob."

Başı dik, kapıya doğru yürüdü. Belki de o öpücüyü başlatmakla aptallık etmişti, çünkü ondan ayrılmayı çok daha zorlaştıracaktı. Yine de pişman değildi.

Ama Gerald'ın ölümünden beri evlenmeyi hayal edebileceğı bir erkekle tanışmamış olması hiç de adil . Şimdi biriyle tanışmıştı ve ona sahip olamıyordu.

Rob, Sarah gittikten sonra uzun süre çalışma odasında kaldı ve gözlerini yarı boş bordo kadehine daktı. Bir unvan ve mali bir felaket miras almış ve mucizevi bir kız çocuğı keşfetmişti. Ama şu anda tek düşünebildiğı Sarah'ydı ve o gittiğinde onu ne kadar özleyeceğıydi. Bir hayat arkadaşı arıyorsa daha iyisini yapabileceğini hayal etmek zordu.

Daha önce onun bir tefeci dükkânının üstündeki bir dairede yaşamasını hayal bile edemiyordu ve şimdi de onu mirası olan mali bataklığa sürüklemeyi hayal bile edemiyordu. Onun üzerine titreyecek ve onu rahat ettirecek bir kocayı hak ediyordu. Ona ayırabileceğı ilgiyi savunmasız genç kızına harcamalıydı. Bir eş alacak durumda değildi. Eğer bakacaksa, bu bir varis için olmalıydı.

Bu fikir midelerini bulandırdı.

Sarah'nın tavsiyesi akıllıcaydı: Yapması gereken ilk şey durumunun ne kadar vahim olduğunu belirlemektir. Ne olduklarını anladıktan sonra sorunları çözmekte iyiydi.

Bir eş düşünmezdi. Özellikle de güzel, güneşli ve mantıklı olan ve zihnini tamamen kapatan birini.

Kendi kendine küfrederek lambaları söndürdü ve çalışma odasından çıktı. Saat geç olmuştu ve emlak kâğıtlarına bakmaya devam edemeyecek kadar yorgundu.

Odasına ulaştığında, koridorun sonundaki bir kapının altından ışık geldiğini fark etti. Burası büyükannesinin süit odasıydı. Her zaman bir gece kuşu olmuştu. Eninde sonunda onunla konuşmak zorunda kalacağına göre, belki de bu işi bir an önce bitirmeliydi.

Kapıyı tıklattığında, büyükannesinin hizmetçisi Bayan Cross tarafından açıldı. Ona kaşlarını çatarak baktı. Geçmişten tanıdık bir ifadeydi bu. "Büyükanneyle konuşmak istiyorum. Şimdi uygun bir zaman mı?"

Hizmetçi hayır dedi ama büyükannesinin sert bir şekilde "İçeri gönderin onu!" demesiyle reddedildi.

Hizmetçi isteksizce kenara çekildi ve Rob büyükannesinin salonuna girdi. Daha önce onun odasına girdiğinden emin değildi. Yaşlı kadın hâlâ siyah matem elbisesini giymiş, ateşin yanında oturuyordu. "Hanımefendi." Başını eğdi. "İsteğiniz dışında hayatta kaldığım için üzgünüm."

Kadın . "Dilekler nadiren yerine getirilir. Otur." Ateşin karşı tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Ama önce ikimize de biraz konyak doldur. İhtiyacımız olacak."

İsteksizce eğlenerek içki dolabına doğru ilerledi ve konyaklarını doldurdu. Ona bir bardak uzattıktan sonra karşıdaki sandalyeye yerleşti. "Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Ona sert bir bakış fırlattı. "Kardeşin hakkında yalanlar söylemeye devam edecek misin?"

İç çekti. "Geçmişte onun hakkında hiç yalan söylemedim ve şimdi de söylemiyorum. İnsanlara bana ne kadar iğrenç davrandığını söylemek için yolumdan sapmıyorum. Yine de dilerseniz size onun kardeşliğe karşı işlediği diğer suçların bir listesini verebilirim. Kendisinden daha genç ve zayıf olanlara karşı zorba olduğunu hayal etmek çok mu zor?"

Bakışları brendisine kaydı ve cevap vermedi. Bunun Edmund'un daha az aziz niteliklerini tanıdığı anlamına geldiğini tahmin etti.

İçkisini yudumladı. Brendi pürüzsüz ve pahalıydı. "Şimdi size bir soru. Kellington Kalesi artık sizin ana ikametgâhınız mı?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" dedi sertçe.

"Sen bir porsuk gibi hırlayıp ölmemi dilemesen burası çok daha hoş bir yer olurdu," diye karşılık verdi. "Eğer terbiyeli davranırsan gitmeni istemeyeceğim ama Bree'ye ya da Sarah'ya kötü davranmana da izin vermeyeceğim."

Nefes nefese kaldı. "Bana aile evimi mi yasaklıyorsun?"

"Gerekirse." Kızın yüz ifadesini gören adam espri yapmadan gülümsedi. "Sana iyi davranmamı istiyorsan, çocukken biraz nezaket göstermeyi denemeliydin."

Kontes beklenmedik bir şekilde, "Sorun şu ki, annenize çok benziyordunuz," dedi. "O çok ... çok duygusaldı. Düşüncesizdi. Yetersiz yetiştirilmişti. Bazen babanı kendisiyle evlendirmek için ona büyü yapan bir cadı olduğunu düşünürdüm."

"Ne kadar yeni bir bakış açısı. Belki de onun sıcak, sevgi dolu ve birlikte olmaktan zevk aldığı biri olduğunu düşünmüştür." Sarah gibi. "Ama buraya sizinle tartışmaya gelmedim. Bu mirası ben istemedim ama düzgün bir şekilde yönetmek için elimden geleni yapmak niyetindeyim. Tabii borçların altından kalkılamayacak boyutta olmadığını varsayarsak. Babam ve ağabeyimin ölmeden önce Kellington'ın kanını kurutmayı başarıp başaramadıklarını biliyor musunuz?"

"Hiç saygınız yok mu?" dedi öfkeyle.

"Saygı kazanılmalıdır. Babam ve ağabeyim onlara saygı duymam için bana hiçbir neden vermedi." Büyükannesinin çizgili yüzünü biraz şaşkınlıkla inceledi. "Sana saygı duyuyorum. Bana aileye ait olmayan korkunç bir hataymışım gibi davranmana rağmen, hizmetçilere ve kiracılara karşı adil davrandın. Ayrıca rütbenin getirdiği sorumlulukların da farkındaydın. Muhtemelen bu yüzden şu anda buradasınız."

"Onaylamana sevindim," dedi alaycı bir tavırla. "Haklısınız. Kellington'da daha fazla zaman geçiriyorum çünkü bir aile üyesinin düzenli olarak burada olması gerekiyor."

"Babam ya da kardeşim değildi. Onların saygı görmeye layık olduğuna dair iddiamı yineliyorum. Ama önceki soruma cevap vermediniz. Mülk kurtarılamayacak kadar borca batmış durumda mı?"

Tereddüt etti. "Mali durumumuz ideal değil. Bay ile görüşün. Booth. O daha fazlasını bilir."

"Booth'a çoktan yazdım. Yakında bir cevap alacağımı umuyorum, tabii zimmetine para geçirip ortadan kaybolmazsa."

Kaşlarını çattı. "İnsanların dürüstlüğü hakkında kötü bir fikre sahipsiniz."

"Bow Street Runner olmanın böyle bir etkisi olabilir," diye kabul etti. "Gerçi Kellington kâhyası Buckley'nin yıllardır zimmetine para geçirdiği gerçeği de bunu pekiştiriyor."

"Kesinlikle hayır!" Konyak bardağını yanındaki masaya çarptı. "O çok iyi, nazik bir adam."

"Nezaketin dürüstlikle hiçbir ilgisi yoktur. Haksız kazançlarının çoğunu iade etmesini sağladım ve onu kovdum." Konuşmadan yorulunca ayağa kalktı. "Eğer kızıma kaba davranmak istiyorsanız, babam ve Edmund'un müdahalesi olmasaydı onun meşru Leydi Bryony Carmichael olacağını aklınızdan çıkarmayın."

Büyükannesi kaşlarını çattı, onu yalanlayamadı. "Medeni olacağım. Ama onu yolumdan çek."

"Eminim sizden uzak durmaktan mutluluk duyacaktır." Kadehini pek de ironik olmayan bir selamla büyükannesine doğru eğdi ve konyağını bitirdi.

Ayrılırken, bunun Kellington Dowager Kontesi'yle şimdiye kadar yaşadığı en medeni karşılaşma olduğunu düşündü.

Bölüm 23

Rob ve Sarah'nın Kellington'dan gönderdikleri mektuplar hızlı posta arabasıyla İngiltere'yi bir uçtan bir uca kat etti. İlki, gönderildiği günün akşamı Ralston Manastırı'na ulaştı. Haber almak için sabırsızlanan Adam, tüm mektupların derhal kendisine getirilmesi için emir vermişti ama köşesinde "Kellington" yazan bir mektup beklemiyordu.

Kaşlarını çattı. Bu unvan Rob Carmichael'ın ağabeyine aitti. Rob'un başına korkunç bir şey gelmiş ve ağabeyi de Rob'un arkadaşlarını bilgilendirmek için yazıyor olabilir miydi? Edmund Carmichael hakkında bildiklerine bakılırsa bu pek olası görünmüyordu.

Adam balmumu mührü kırdı ve içindekileri kaşlarını çatarak inceledi. Sonra çocuk odasında, beşikteki oğullarıyla birlikte kitap okumakta olan karısını aradı.

"İyi haber!" Adam duyurdu. "Rob Carmichael Sarah'yı kurtardı ve İngiltere'ye geri döndüler."

"Tanrı'ya şükür!" Mariah'nın yüz ifadesi akkor haline geldi. "Nerede o?"

"Somerset'te, Kellington Kalesi'nde. Rob'a Kellington Kalesi miras kaldı. Kontluğu," dedi Adam ilgiyle. "Burada o kadar meşguldüm ki, ağabeyinin birkaç hafta önce bir kazada öldüğü haberini kaçırdım."

"Tam da Sarah kaçırıldığında ve ben senin varisini yetersiz bir şekilde doğururken." Mariah eğildi ve uyuyan oğlunun sıkılmış minik yumruğuna şefkatle dokundu. "Sanırım bu sefer haberlerde geride kaldığın için affedilebilirsin."

Adam mektubu inceledi. "Rob kaçırılanların Sarah'yı -daha doğrusu seni-fidye için alıkoymak istediklerini söylüyor. Onu kurtardıktan sonra eve dönmek için yelken açmışlar. İngiltere'ye vardıklarında mirası öğrendi, bu yüzden durumu incelemek için biraz zaman ayırıyor."

"Sarah'dan bir not var mı?"

"Evet, size gönderilmiş." Adam, Rob'un mektubunun içindeki küçük kâğıdı çıkarıp uzattı.

Mariah hevesle mührü kırdı, sonra içindekilere kaşlarını çattı. "El yazısı benimkine çok benziyor, bu da okuması zor demek. Onun hikâyesi Rob'unkinden çok daha renkli. Görünüşe göre onu radikallerle dolu bir evin ortasından çıkarmış ve İrlanda boyunca kovalanmışlar, ahırlarda ve benzeri yerlerde uyumuşlar. Rob'un ağzı sıkıdır umarım? Sarah lekesiz bir üne sahip olan ikizimiz ve bunun korunduğunu görmek güzel olurdu."

Adam, "Rob o kadar ketum ki olanları kendisine bile anlatmıyor," diye güvence verdi. "Sarah başka ne diyor? Gerçekten iyi mi?" Adam tereddüt etti, korkularını kelimelere dökmekten nefret ediyordu. "Onu kaçıranlar tarafından saldırıya uğramadı mı?"

"O büyük fırtına sırasında Somerset sahilinde tekneleri battığında aldığı yaralar dışında iyi olduğunu söylüyor. Rob bu konuda bir şey söylemedi mi?"

"Raporları genellikle gerçeklerden ibarettir."

Mariah kelimeleri daha iyi görebilmek için mektubu ışığa tuttu. "Yelkenlileri kaza yaptıktan sonra onun ailesinin malikânesine gittiler ve Mariah işleri kolaylaştırmak için malikânedekilere Rob'la nişanlı olduklarını söyledi." Kaşlarını çattı. "Nişanlı *olmadıklarını* söylemiyor. Bu ne anlama geliyor?"

Adam'a soru sorar gibi baktı. "Rob'un en eski arkadaşlarından biri olduğunu biliyorum ve bu nedenle korkusuz, dürüst, son derece güvenilir ve genel olarak sitemden uzak biri. Ama ondan nasıl bir koca olur? Bu çok çabuk olmuş gibi görünüyor!"

Adam sırtıttı. "Rob'u romantik bir bakış açısıyla değerlendirdiğimi söyleyemem ama iyi bir adam. Çabukluk konusuna gelince, gülümseyen yüzünü ilk gördüğümde bana kocan olduğumu söylemiştin ve senden şüphe etmek aklıma bile gelmemişti."

Mariah muzip bir gülümsemeyle, "O zaman mantıklı gelmişti," dedi. "Rob Somerset'te ne kadar kalacak?"

"Bilmiyorum. Kellington'la çok meşgul olacak. Malikânenin suyunun çekildiği söyleniyor, Sarah'yı hemen buraya getirmek yerine birkaç gün orada kalmasının nedeni de bu olmalı. Onu hemen görememeye dayanabilir misin?"

Mariah dudağını ısırды. "Sarah'yı kendi gözlerimle görene kadar gerçekten rahatlamayacağım. Oraya gidebilir miyiz? O kadar da uzak değil. Bir günlük daha az."

Adam tereddüt etti. "Yeterince güçlü müsün? Birkaç gündür ölümün kapısını çalıyordun."

"Artık neredeyse iyileştim," diye güvence verdi Mariah. "Son derece konforlu Ashton seyahat otobüsüyle gideceğiz. Kolay olacak."

"Richard'ı terk etmeye dayanabilecek misin?"

"O da benimle gelecek elbette. Sarah onu görmek isteyecektir."

Adam koruyucu içgüdülerini bastırarak, "Pekâlâ," dedi. Mariah'yı altın bir kafese kapatamazdı. "Ama yolculuk senin için zor olacaksa, hemen duracağız."

"İyi olacağız." Mariah bebeği kucağına aldı ve sevdi. "Ben aileme Sarah'nın güvende olduğuna dair bir not yazarken, sabah ilk iş için arabayı sipariş et. Cumberland'de değil de Hertford'da, amcam Babcock'un yanında oldukları için mutluyum, böylece iyi haberi yarın alacaklar."

Adam, kayınvalidesinin de Mariah'nın mesajını alır almaz Kellington'a koşacağından şüpheleniyordu. Rob bu kadar çok ilgi odağı olmaktan nefret ederdi. Ama buna alışması gerekiyordu. Bir kraliyet mensubu doğası gereği özel biri olabilirdi ama bazen kamusal bir rol oynaması gerekirdi. Adam bu ikili rolün üstesinden gelmeyi öğrenmişti ve Rob da öğrenecekti.

Yine de nefret ederdi.

Mariah sordu, "Rob ne kadar ücret alıyor? Tahmin bile edemiyorum." "Bu tür bir iş için günlük ücret artı yapılan masraflar." Adam'ın Mariah ve Richard'ın bir kan gölü içinde öldükleri kısa ve korkunç bir görüntü. Bunu uzun, çok uzun bir süre kâbuslarında görecekti. "Tazminatın hizmete uygun olması gerektiğine inanıyorum." Ve bu durumda, hem Sarah'nın hem de Rob'un hizmetleri muazzamdı.

* * *

Yeni Kellington Kontu'nun ilgi çekici hikâyesinin Londra'ya ulaşması yarım gün daha uzun sürdü. Booth ve Harlow'un hukuk bürosunda aile avukatı Nicholas Booth, ailenin kara koyununun hayatta olduğu ve Kellington mülkünü elinde tuttuğu haberinin iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin olamadan mektuba bakıyordu. Her iki durumda da Booth'un görevi, patent ve gazeteleme mektupları için süreci başlatmak ve yeni kont için mali kayıtları toplamaktı.

İlk karşılaşmaları pek de mutlu bir olay olmayacaktı.

Jeremiah Harvey arkadaşı ve işvereninden gelen notu hafif bir şaşkınlıkla okudu. Rob'u kurtardıktan sonra İngiltere'ye sağ salim döndüğü için değil.

Genç bayan, bu tür şeylerde çok iyiydi. Ama lanet bir kont olmak? Rob bundan hiç hoşlanmazdı.

Harvey'nin toplanmasına gerek yoktu. Her zaman gitmeye hazır bir çantası vardı.

James, Lord Kirkland, Londra' en gözde kumar kulübünün ortak sahibi, İskoç gemicilik tüccarı ve İngiliz casusluk ustası, Rob'un notu üzerine kaşlarını çattı. Rob için bilgisi vardı ve Rob'un da kendisi için bilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Kaleme ve kâğıda uzandı. Dosyalarına bakmadan önce Leydi Agnes Westerfield'a bir not gönderecekti. Bu haberle ilgilenecektir.

* * *

Haber sosyete çevrelerinde hızla yayıldı. Merhum Lord Kellington'ın küçük bir kardeşi mi vardı? Hiç sosyeteye girmemiş biri mi? Ne kadar lezzetli! Hali vakti yerinde ve doğuştan varlıklı birçok erkek ve kadın Rob Carmichael'ın hizmetlerinden yararlanma fırsatı bulmuş ve ona minnettar kalmıştı. Sağduyu. O yapardı.

Çöpçatan anneler ve hırslı genç hanımlar, evlenmemiş ve bir varise ihtiyaç duyan yeni bir genç kont olduğu haberini memnuniyetle karşıladılar. Özellikle bir kadın ilanı büyük bir ilgiyle okudu. Onu bulmak için mükemmel bir bahanesi varken neden Londra'ya gelmesini beklesin ki?

Toplanmaya başladı.

Kasabadaki genç adam şafak sökene kadar iskambil masasını bırakmamıştı, bu yüzden akşam karanlığına kadar uyudu. Uyanmaya çalışırken kahve eşliğinde yeni kontun haberini okudu. Çok geç olmadan talebini iletmek için acele etse iyi olacaktı.

Politikacılar yeni kontun hangi partiyi destekleyeceği konusunda spekülasyonlar yaptılar. Muhafazakârlar, Kellington Kontu' bir süre önce

her zaman Muhafazakâr olmuştı. Whig liderleri, adam hakkında hiçbir şey bilinmediği için, belki Whig davası için işe alınabileceğini umduklarını söylediler. Rob Carmichael'ı gerçekten tanıyanlar, onun herhangi bir partinin yandaşı olmaktan ziyade huysuz bir bağımsız olduğunu tahmin ediyorlardı.

* * *

Leydi Agnes Westerfield, genç ve çok sinirli Rob Carmichael ile ilk karşılaşmasını hatırlarken Kirkland'ın notunu bir kenara bıraktı. Yine de onun daha zor çocuklarından biri olduğu ortaya çıkmamıştı. Nezaket ve adil muameleye iyi karşılık vermişti.

İlk başta bu mirastan memnun olmayacaktı. Ama Rob hayatın koşullarına son derece uyumlu olduğunu kanıtlamıştı. Direğin önünde yelken açmış, Hindistan'da başarılı olmuş, bir Koşucu olmuş ve Kirkland'ın en değerli kaynaklarından biri olmuştu. Kont olmaya da aynı şekilde uyum sağlayacaktı. Belki bir gün bu rütbeden zevk bile alabilirdi.

Bazıları, yeni kontun haberini içeren bir gazetenin Dublin'deki o kahvehaneye gelmesinin tamamen şans eseri olduğunu söyleyebilir. Patrick Cassidy Dublin'de yaşamadığından ve şehri ziyaret ettiğinde Londra gazetelerini okumaya nadiren zahmet ettiğinden, Saygıdeğer Robert Cassidy Carmichael'in Kellington'ın beşinci kontu olduğu haberini öğrenmesi haftalar almış olabilir.

Ama Peder Patrick şansa inanmıyordu. Bakışları haberin üzerine düştüğünde, bunu Tanrı'nın eli olarak adlandırdı.

Bölüm 24

Francie, Sarah'nın kullanması için bir sabahlık bulmuş ve paçalarını kıvırmıştı. Modası geçmişti ve soluk gri pazen kumaş pek hoş durmuyordu ama uzun bir günün ardından üzerine oturmaya ağır bir binicilik kıyafeti giyen Sarah bu elbiseyi sevinçle karşıladı. Yine de kendi gardırobuna kavuştuğunda çok mutlu olacaktı.

Francie elbiseyi arkadan bağladıktan sonra hizmetçi, "En küçük kız kardeşimden Bayan Bree için bazı giysiler ödünç aldım. Şimdi ona götüreceğim."

"Ben de seninle geleceğim." Sarah sıcak tutan şalını omuzlarına doladı. "Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Bütün bunlar ona çok garip geliyor olmalı!"

"Tuhaf," diye onayladı Francie, "ama iyi anlamda. Konfora alışmak, fakir ve sefil olmaktan daha kolay."

"Lord hazretlerine Bayan Bree'nin sorumluluğunu almanızı önerdim." Sarah aynada görünüşünü kontrol etti, sesinin bu kadar sakin çıkmasından memnundu. "Ona bakacak ve yeni hayatına uyum sağlamasına yardımcı olacak bir kadına ihtiyacı var. Bir hizmetçiden daha fazlası olan birine. Bana o kadar iyi davrandınız ki, eğer isterseniz mükemmel bir seçim olacağınızı biliyorum."

"Elbette öyleyim." Francie'nin yüzü yumuşadı. "Bayan Bree'yle çay içmesi için en küçük kız kardeşimi buraya getirmemin Lord Hazretleri için bir sakıncası var mı? Neredeyse aynı yaşlardır."

Sarah, Rob'un içinde hareket ettiği çeşitli çevreleri düşündü ve neredeyse gülümsedi. "Eminim hem o hem de Bree memnun olacaktır."

Birlikte Sarah'nın odasından çıkıp Bree'nin odasına gittiler. Sarah kapıya vurdu. "Bree, bunlar Sarah ve Francie, seninle kim ilgilenecek. Francie'nin giysileri var, ben de sana kahvaltı salonuna kadar rehberlik edebilirim."

Kapı açıldığında Bree geceliğini giymiş ve üzerine battaniye sarmıştı. Koyu renk saçları bir gün öncesine göre daha da dağınıktı. "Tarağın var mı?" diye sordu kız. "Saçıma yuva yapmış lanet bir kuşa benziyorum."

"İşte burada." Francie kanvas çantasını karıştırdı ve kaplumbağa kabuğundan bir tarak çıkardı.

Bree hevesle tarağı alıp saçındaki düğümleri çözmeye başladığında Sarah, "Sana dil konusunda da bir ders vereceğim. 'Kanlı', 'hergele' ve 'yaşlı karı' gibi kelimeler kibar toplumda uygunsuz kabul edilir."

Bree kaşlarını çatı. "Owens hep konuşurdu."

"Onun kibar bir sosyete olduğunu düşünür müydünüz?"

"O lanet olası değildi!" Bree haykırdı. Sonra dudağını ısır. "Bunu herkesi şok etmeyecek şekilde nasıl söyleyebilirim?"

Sarah güldü. "Onun kaba bir adam olduğunu söyleyebilirsin. Sen onun gibi değilsin, Bree. Sen genç bir hanımefendisin ve öyle yetiştirileceksin."

"Gerçekten Kellington Kalesi'nde mi kalacağım? Lord Hazretleri dün gece fikrini değiştirmede mi?"

"Senin onun kızı olduğun ve onun çatısı altına ait olduğun konusunda çok netti." İhtiyatlı davranmanın yerinde olacağını düşünen Sarah ekledi: "Mülkün birçok borcu var ve gelecek belirsiz. Ama ne olursa olsun, baban seni yanında isteyecektir."

Bree taramayı bıraktı. "Zengin lordlar evlerini kaybedebilir mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Hepsi zengin değil. Babanızın annenizle evlenmesine engel olan aynı adamlar aynı zamanda azılı birer müsrifti. Ama baban elinden geldiğince meseleleri çözecektir."

Bree odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Burası bl-vulgar büyükbabamın tüm kulübesinden daha büyük."

"Ve eminim çok daha güzeldir!" Francie mavi bir sabahlık salladı. "Bu sana uyar. Umarım en küçük kız kardeşim Molly'den olmasına aldırılmazsın."

Bree kumaşı okşadı. "Annem öldüğünden beri sahip olduğum her şeyden daha iyi."

"Molly sizinle tanışmak istiyor." Francie Sarah'ya baktı. "Belki onu bu öğleden sonra davet edebilir? Çocuk odasında birlikte oynar ve çay içersiniz."

Bree'nin yüzü aydınlandı. "Evet, hanımefendi! Bunu çok isterim." Francie'nin sunduğu giysileri aldı ve giyinmek için paravanın arkasına çekildi, ama sesi dışarı taşı. "Bir hanımefendi gibi görünmeyi nasıl öğrenebilirim Bayan Sarah?" Şaşkın bir duraklama oldu. "Lanet olası bir hanımefendi gibi diyebilir miyim?"

Sarah sırtı. " 'Bir hanımefendi gibi görünmeyi nasıl öğrenebilirim?"

Bree iç çekti. "Senin gibi güzel konuşmuyorum, nasıl giyineceğimi bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum."

"İşte bu yüzden Bayan Francie'ye sahiptin," dedi Sarah. "Sen zeki bir kızsın ve çabuk öğreneceksin. Bundan bir yıl sonra kimse senin bir malikanede büyümediğine inanmayacak."

"Umarım haklısındır." Bree paravanın arkasından çıktı, mavi elbisesi içinde çarpıcı görünüyordu. Gerçek bir güzel olacaktı. Aynaya baktı ve istemsizce zevkle gülümsedi. "Molly'ye benim adıma teşekkür edin ve lütfen, onunla tanışmayı gerçekten çok isterim."

Francie, "Bayan Sarah, siz kahvaltı ederken eve uğrayıp Molly'yi davet etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Lütfen yap." Sarah Bree'ye gülümsedi. "Şimdi kahvaltı salonuna giden yolu bulalım."

Kız kaşlarını çatı. "Yolu bildiğini sanıyordum."

"Sanırım öyle." Sarah Bree'ye bir şal uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Francie kıkırdadı. "Seni aşağıya götüreceğim. Burası tam bir labirent ve kaybolmak çok kolay."

O da öyleydi. Sarah, Francie'nin rehberliğinden memnundu.

Burada yolunu öğrenecek kadar uzun kalmayacaktı.

Bree ve Sarah kahvaltı salonuna girdiğinde Rob ayağa kalktı. İki güzel kadındı ve neredeyse aynı boydaydılar. Bree de anne ve babası gibi uzun boylu olacaktı.

Sarah, yürüyen güneş ışığı gibi altın sarısı ve parlaktı. İlk başta bakışlarını ayıramadı.

Gözlerinde ciddi bir özlem vardı ama "Günaydın Rob," derken sesinden belli olmuyordu. Bree, çay ister misin?"

Dikkatini Sarah'ya cevap vermeyen Bree'ye yöneltti çünkü gözlerini Rob'a dikmişti. O da aynı sertlikte baktı, bu beklenmedik kız hakkında her şeyi öğrenmeye açtı. Çok güzeldi, umut doluydu. Tıpkı annesi gibiydi. Sertçe yutkundtu. "Rahat mısın, Bree? Her şey tatmin edici miydi?"

Şiddetle başını salladı. "Evet, efendim! Harikaydı." Sonra Sarah'ya şaşkın bir bakış fırlattı. "Harikaydı. Efendim."

Rob gülümsemesini bastırdı. "Görüyorum ki şimdiden toplumun yöntemlerini öğrenmeye başlamışsın. İlk başta hatalar yapacaksın, ama pratik yaptıkça

gerektiği durumlar için küfür etmek."

"Bazen küfür edebiliyor muyum?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Bazı durumlar daha azını gerektirmez," dedi ciddiyetle. "Unutmayın ki ne kadar az küfrederseniz, küfrettiğinizde etkisi o kadar fazla olacaktır."

Bree onun tavsiyesini iyice düşündükten sonra başını salladı. "Emredersiniz, efendim."

Kadının bakışları büfenin üzerindeki örtülü tabaklara yöneldiğinde Rob, "Biraz kahvaltı et. Acıkmış olmalısın."

Bree'ye ikinci kez sorulmasına gerek yoktu. Tabağına büyük bir kaşık dolusu çırpılmış yumurta aldı ve bir ikincisine uzanıyordu ki aniden nefesi kesildi ve Rob'a korkmuş bir bakış fırlattı.

Korkuyu görünce yatıştırıcı bir şekilde, "İstedğin kadar alabilirsin," dedi.

Kız rahatladı. "Çok fazla yemek yediğimde, yaşlı herif beni döverdi."

Rob yüzünü buruşturdu, ama kullandığı dilden dolayı değil. Bu kadar zayıf olmasına şaşmamalı. "Ve tabii ki, o sinirlenene kadar ne kadarının çok fazla olduğunu bilmiyordunuz."

Başını salladı, yaşından daha büyük görünüyordu. Doğum gününün ne zaman olduğunu merak ediyordu. "Benden korkmanı asla istemiyorum, Bree," dedi kararlılıkla. "Ayrıca, doğum günün ne zaman? Neredeyse on iki yaşında olmalısın."

"Evet, efendim. Nisan'ın yirmi beşinde." Bree dikkatlice yarım kaşık yumurta aldı, sonra dilimlenmiş jambon ve kızarmış ekmek ekledi. Sarah onlar için çay doldurdu, sonra kendi kahvaltısını topladı.

Bree açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi hem çatalını hem de parmaklarını kullanarak yemeğini yerken, Rob ve Sarah onun ne kadar aç hayranlıkla ve biraz da endişeyle izliyorlardı. Sofra adabı başka bir gün, o kadar aç olmadığı zaman bekleyebilirdi. Rob, Sarah'nın rahatlayıp yavaş yavaş yemeye başlamasının bir süre alacağını tahmin ediyordu.

Herkes yemeğini bitirene kadar bekledi ve Bree'ye şöyle dedi: "Ben Westerfield Akademisi'nde eğitim gördüm, 'iyi doğmuş ve kötü davranışlı' çocuklar için bir okul. "

Bree irkilmiş görünüyordu. "Kötü müydün?"

"Sık sık, ama iyi bir nedenim olmadan kötü olmamayı öğrendim." Rob kızına ciddiyetle baktı. "Müdirenin beni öğrenci olarak kabul edip etmemeye karar verirken sorduğu iki soruyu ben de sana soracağım. Birincisi, neleri sevdiğimi ve sahip olmak zorunda olduğumu ve nelerden nefret ettiğimi ve bunların bir parçası olmayı reddettiğimi bilmek istedi. Bu iki soruya cevap verecek misiniz?"

Bree kaşlarını çatdı. "Cevapları beğenmezsen beni dışarı mı atacaksın?"

"Hayır, ben senin babanım, müdiren değil," diye cevap verdi. "Ama ben olsam

sizin için neyin önemli olduğunu bilmek isterim."

Dudağını çiğnedi. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Söyleyebilirsin."

"Ben ... .. istiyorum. Bir midilli istiyorum," dedi . "Sadece benim için gerçek bir midilli!"

Malikânenin büyük borçlarını düşündü ama midilliler çok pahalı değildi.

"Evet, bir midilli alabilirsin. Şimdi ata biniyor musun?"

"Birazcık." Yüz ifadesinden abarttığı anlaşılıyordu.

"Binicilik derslerine yarın başlayabilirsin. Pratik yapmak için zamanın olduğunda, senin için iyi bir midilli seçeceğiz."

Gülümsedi. "Bir midilli!" Sarah'ya döndü. "Duydun mu? Babam bana bir midilli verecekmiş!"

Sarah da gülümsedi. "Çocukluğumun yarısını bir midillinin üzerinde geçirdim."

Bree mutluluğunun bir kısmını içine çekecek zaman bulduktan sonra Rob, "İkinci soru nefret ettiğin şey" diye sordu.

Bu cevap hemen geldi. "Vurulmaktan nefret ediyorum. Daha büyük olsaydım, o yaşlı herifi öldürürdüm!" Bree şiddetle söyledi.

"Seni dövmeyeceğim. Yemin ederim. Başka bir şey var mı?"

Bu cevap da neredeyse aynı hızla geldi. "Benim hakkımda kötü şeyler söyleme anne ve bana yalan söyleme."

"Bunlar kolay," dedi Rob. "Annen harikaydı ve bütün hafta düşünsem onun hakkında söyleyecek kötü bir şey bulamam."

Bree dudağını ısırdı. "O dünyadaki en iyi anneydi."

Rob yumuşak bir sesle, "Annem ben senin yaşlarındayken öldü," dedi. "Onu hâlâ özliyorum." Bu torununu çok severdi. Sesi normaldi, devam etti, "Yalan söylemeyi sevmem, bu yüzden sana yalan söylemeyeceğim, ama senin de bana yalan söylemeyeceğine söz vermeni istiyorum. Ne kadar korkunç olursa olsun bana doğruyu söyle. Sana vurmayacağım."

Ona göz . "Sana yalan söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Sonra ona gülümsedi ve kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Kontluk ne kadar büyük bir yük olursa olsun, kızını keşfetmek için Kellington'a dönmeye değerdi.

Bree yine dudağını ısırdı ama bu kez sıkıntılı değil düşünceliydi. "Bu sabah ilk binicilik dersimi alabilir miyim?"

Rob tereddüt etti. Muhtemelen ata binmeyi severdi ama bu noktada hanımefendi davranışları konusunda eğitime ihtiyacı vardı. "Sarah, bir binicilik alışkanlığı olabilir mi?"

Bree'nin boyu kadar mı?"

Sarah, "Bree dn kullandığımı giyebilir," diye cevap verdi. "zerinde bol ve uzun duracak ama midilliden düşerse çok fazla dolgusu var."

Bree'nin gözleri parlıyordu. "ğretebilir misiniz?"

Rob irkildi ve saçma bir Şekilde memnun oldu. "İyi bir ğretmen olur muyum bilmiyorum ama deneyip nasıl çalıŐtığını görebiliriz." Pencereden dışarı baktı. "Güneş çıktığına göre, onu boşa harcamak istemeyiz."

"Dersin bu sabah olması gerekiyor," dedi Sarah. "Bu ğleden sonra Francie'nin kız kardeşi Molly, Bree ile çay içmeye gelecek."

Bree'ye kendini iyi hissettirmek için yaptığı her Şey için Sarah'ya minnettar olmak için bir neden daha. "O zaman Bree alışkanlıklarını değıŐtirir değıŐtirmez derse baŐlayacağız. Sarah, o gün için bir planın var mı? Binicilik dersi için bize katılabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Evi keŐfedeyim dedim. Çok fazla var."

Rob, "Ekmek kırıntılarından bir iz bırakın," diye tavsiyede bulundu.

"Kaybolmak kolaydır." Güldü ve ayağı kalktı. "Bunu aklımda tutacağım. Sonra grŐrz." Sonra gitti ve oda güneş ışığının çoğunu kaybetti.

Bölüm 25

Rob, Bree ile yaptığı binicilik dersinden sonra eve yaklaşırken yan kapıdan çıkan Sarah ile karşılaştı. Güneş ışığı saçlarını altın rengine dönüştürmüştü ve bu manzara Rob'un gülümsemesine neden oldu. "Yürüyüşe mi çıkıyorsun? Sana etrafi gösterebilirim."

O da gülümsedi. "Teşekkür ederim. Gitmeden önce daha fazlasını görmek isterim."

Onun gideceğini bilmekten nefret ediyordu. Ama yapabiliyorken onun arkadaşlığının tadını çıkarmak için bir neden daha vardı. Kolunu uzattı. "Orijinal kaleyi görmek ister misiniz? Denize ne kadarının düştüğünü merak ediyorum."

Sarah'nın sıcak eli dirseğinin içine girdi. "Anladığım kadarıyla kale uçuruma çok yakın inşa edilmiş."

Resmi bahçelerde gezinirlerken, "On dördüncü yüzyılda muhtemelen makul bir mesafe gibi görünüyordu, ancak son yüz yıldır parçalar düşmeye başladı," dedi.

"Şimdiki evin çok geride olması iyi bir şey. Düşmekten bahsetmişken, binicilik dersi nasıl geçti? Umarım Bree düşmemiştir!"

Sırıttı. "Bugüne kadar hiç at sırtına bindiğinden emin değilim ama doğuştan yetenekli. Jonas çok nazik, yaşlı bir kısrak üretti ve Bree de iyi iş çıkardı. Kendi midillisini almaya hazır olması uzun sürmeyecek."

"Onunla vakit geçirmek hoşunuza gitti mi?" Sarah'nın ses tonu rahattı ama onu dikkatle izliyordu.

"Gerçekten de öyle. Çocuklarla pek deneyimim olmadı ama onun benim kızım olduğunu bilmek ..." Başını iki yana salladı. "Onun ellerinde tereyağı gibi olacağım. Tek yapması gereken bana baba demek ve ben de ona istediği her şeyi vermek istiyorum."

Sarah güldü. "Çelik gibi sert Bow Street Runner ne kadar çabuk eriyor! Ama eminim babalığa alıştıktan sonra onu gerektiği gibi disipline etmeyi öğreneceksin."

"Umarım öyledir." Bir düzine adım daha attıktan sonra yoğun bir şekilde, "Bunu doğru yapmak istiyorum Sarah. Ama inanılmaz derecede cahilim. Onun neye ihtiyacı var? Küçük kızlar kendilerine nasıl davranılmasını ister?"

Sarah bir adım bile atmadan sordu: "Erkeklerin neye ihtiyacı var? Erkekler kendilerine nasıl davranılmasını ister?"

Şaşkın bir anın ardından, "Demek istediğinizi anlıyorum. Hem erkekler hem de küçük kızlar bireydir." Sarah'nın kalp şeklindeki yüzünü inceledi. Dikkat dağıtacak kadar güzeldi. Konuya bağlı kalması gerektiğini hatırlayarak devam etti: "Onunla tanıştın ve bir zamanlar sen de küçük bir kızdın. Herhangi bir öneriniz var mı? Bir mürebbiye tutmalı mıyım? Onu okula mı göndereyim?" Yüzünü buruşturdu. "İkisini de karşılayabileceğimi varsayıyorum."

"Çok aceleci olma," diye uyardı Sarah. "Gidebileceği bir köy okulu var mı? Ya da belki yerel papazdan ders alabilir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Babam alt kademeleri eğitmekle ilgilenmezdi. Çok fazla öğrenmenin onları zorlaştırdığına inanırdı."

Sarah kadınsı olmayan bir onaylamama sesi çıkardı. "Bir okul açmak da listenin bir diğer maddesi."

"Mülkte yapılacaklar listesi mi? Zaten çok uzun."

"Bugün yeni bir liste hazırladım," dedi Sarah özür dileyerek. "Evi keşfederken. Gerçekten de hazineler ve çöplerin karışımından oluşan bir labirent. Genel olarak evin durumu kiracı çiftliklerden daha iyi, muhtemelen babanız ve büyükanne burada vakit geçirdiği için. Ama zaman içinde nelerin yapılması gerektiğini bilmenizin faydalı olacağını düşündüm."

Daha fazla sorumluluk alma ihtimali karşısında bir iç çekişi bastırdı. "Teşekkür ederim. Ev idaresi konusundaki bilgim, mülk yönetimi konusundaki bilgimden bile daha az."

"Her ikisini de yönetmek için iyi insanlar işe alınabilir. Ancak bir ev sahibinin iyi yöneticiler bulmak için doğru soruları soracak kadar bilgi sahibi olması gerekir."

"Seni Kellington Kalesi'ni yönetmek üzere işe almalıyım," dedi Rob, bunun bir şaka olmamasını dileyerek. "Benden çok daha iyi yaparsın. Ama Bree'ye dönelim. Onu okula göndermemeli miyim?"

Sarah başını salladı. "Şimdi değil, belki de asla. Bree'nin gerçek bir evi olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Annesinin yanında olduğu gibi burada da isteniyor ve güvende. Belki daha sonra bir okul mantıklı olabilir ama gayri meşru olduğu için dikkatli bir okul seçmeniz gerekecek. Bazı okullarda ona acımasızca eziyet edilebilir."

"Leydi Agnes'in kızlar için bir okulu olmaması ne yazık," diye gözlemledi. "Öğrencileri arasında meşruiyetin bir sorun olmasına asla izin vermedi."

"İyi doğmuş ve kötü davranışlı kızlar için Westerfield Akademisi mi?" Sarah eğlenerek söyledi. "Bunu Leydi Agnes'e önermelisin."

"Belki de yaparım." Bahçelerden uçurum boyunca uzanan çimenlik bir alana çıktılar. Önlerinde, orijinal kalenin kalıntıları denize doğru uzanan bir burnun üzerinde duruyordu. Çeşitli yükseklikteki taş duvarlar, orada duran binaların şeklini ve boyutunu çiziyordu.

Eski kaleye doğru yürürlerken, bir tavşan patikadan fırladı ve martılar kederli bir şekilde öttü. Harabeler uçurumun kenarında aniden sona eriyordu ve aşağıda vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Bölgeyi taradı ve hatırladı. "Buraya en son geldiğimde bu binanın tamamı sağlamdı. Sanırım bir bira fabrikasıydı. Şimdi yarısı gitmiş."

"Yasal bir dizi harabeye sahip olmak güzel," diye belirtti. "Pitoresk görüldüğü için sahte kalıntılar inşa etmek pahalıya mal oluyor."

Kıkırdadı. "Bunlar kesinlikle gerçek. Jonas gibi köy çocuklarıyla burada sık sık oynardım. Saklambaç için harika bir yer. Aşağıda tünellerden oluşan bir labirent var. Bunlardan biri içeriye doğru uzanıyor ve modern evin yakınındaki eski bir buzhanenin yanından çıkıyor. Tünellerin kaçakçılık için mi yoksa özel geliş gidişler için mi kullanıldığından emin değilim. İnsanları bulma konusundaki yeteneğimi burada keşfettim. Benden saklanmak çok zordu."

Sarah gülerken sola döndüler ve uçurumun kenarına paralel uzanan patikaya doğru ilerlediler. "Bree'yle ilgili birkaç düşüncem daha var," dedi Sarah. "Birincisi, eğer bir varis düşünüyorsanız, çocuklara bayıldığı ve gayrimeşru kızınıza üvey anne olma fikrini sevdiği konusunda sadece onun sözüne güvenmeyin. Ne söylediğine değil, ne yaptığına bakın. Bazı kadınlar bir unvan elde etmek için her şeyi söyleyebilir."

"Bu iyi bir tavsiye." Soğuk pratik nedenlerle evlenmiş olsaydı, gözlemlerinde objektif olması daha kolay olurdu. "Diğer düşünceleriniz neler?"

"Bu oldukça küçük bir şey." Başını kaldırıp ona baktı. "Bree birkaç hafta içinde on iki yaşına girecek. Belki de annesiyle birlikte o köyde yaşarken edindiği arkadaşlarıyla birlikte onun için bir doğum günü partisi düzenleyebilirsiniz. Bendan'dı, değil mi?"

"Evet, sadece beş mil kadar." Yarım düzine kız için kek ve sandviçler bütçesine uygundu. "Bu iyi bir fikir. Arkadaşlarını tekrar görmekten mutlu olacak ve bu ona yaşlı heriften önce yaşadığı güzel hayatı hatırlatacak."

Sarah sırtıttı. "Dikkatli ol. Başkalarıyla konuşurken ağzından kaçabilir."

"Umarım bu adamı bir daha tartışmak için hiçbir nedenim olmaz." Rob onları durdurdu ve uçuşunun aşağısını işaret etti. "Yawl battıktan sonra geldiğimiz yol burası."

Sarah aşağıya baktı. "Aman Tanrım, fırtınalı bir gecede karanlıkta o yolu gerçekten tırmandık mı? Çok etkilendim. Dağ keçileri bile duraksardı."

"Yol hatırladığımdan daha dikmiş," diye kabul etti. "Neyse ki yukarı tırmandığımda bilincim yerinde değildi de ne yaptığımı göremedim."

"Uçurum boyunca bir tırabzan koymayı hiç düşündünüz mü?"

"Yapmadım ama bu iyi bir fikir." Aşağıdaki çakıllı sahili taradı.
"Brianne'dan gelmiş olabilecek bazı tahta parçaları var."

"Yazık, zavallı *Brianne*," dedi Sarah kederle. "O iyi bir yattı."

"Bizi denizden sağ salim geçirdi," diye kabul etti. "Karaya çıkmak için iyi bir yer bulamamamız onun suçu değildi."

"Şimdi düşündüm de, neden teknelere hep 'kız' deniyor?"

Sırıttı. "Güzel, kaprisli ve tehlikeli oldukları için mi?"

Sarah düşünceli bir ifadeyle, "Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı emin değilim," dedi. "Fikir beyan etmeyi reddediyorum."

İkisi de gülerek geri döndüler. Onunla konuşmak çok kolay, çok doğal gelmişti. Rahat ve ayrıcalıklı gerçek hayatına döndüğünde, onu kesilmiş bir uzuv gibi özleyecekti.

Eve yaklaştıklarında tekerleklerin gümbürtüsü ve toynakların gürültüsü duyuluyordu. En az bir ağır araba, belki de daha fazlası. Rob mesafeleri hesapladı. "Birileri geliyor. Zamanında geldilerse Ashtonlar olabilir."

Sarah'nın adımları hızlandı. "Oh, umarım öyledir!"

Bahçeden çıktıklarında, iki büyük seyahat arabası yolu süpürdü ve evin önündeki araba yolunda durdu. "Bunlar kapının üzerindeki Ashton kolları!" Sarah haykırdı. "O burada!"

Etkileyici bir hızla havalandı ve kapı açılıp Mariah basamakların inmesini beklemeden yuvarlanarak dışarı çıkarken öndeki vagona ulaştı. "Sarah!"

"Mariah!" Birbirlerinin kollarına düştüler, Mariah ağlıyordu. Sarah sesi titreyerek, "Bende senin evlilik yüzüğün var." dedi.

Mariah daha da çok ağladı.

Rob, kız kardeşlerin bir araya gelmesinin yarattığı coşkunun, Sarah'nın fedakârlığı ölümcül olsaydı Mariah'nın çekeceği acının bir yansıması olduğunu fark etti. Bu gerçekleşseydi Mariah'nın kederi ve suçluluk duygusu asla tam olarak iyileşmeyecekti.

Kız kardeşleri bir arada görmek kafa karıştırıcıydı çünkü birbirlerine çok benziyorlardı tam olarak aynı değillerdi. Düşes yeni anneliğin nazik yuvarlaklığına sahipken, Sarah ... Sarah'ydı. Yüzü biraz daha dardı, yansıttığı kişilik kendi yaramazlık tarzıyla incelikle tatlandırılmıştı.

Öyle bile olsa, bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Ashton karısının ardından arabadan çıktı. Koyu renk saçlı, sessiz, zarif ve içine kapanık olan Ashton, Britanya'nın en güçlü asilzadelerinden birine benzemiyordu. Belki de beklenmedik yeşil gözlerinin içine bakılmadığı sürece.

Kadınların etrafında döndü ve Rob'un yanına geldi. Elini uzatarak basitçe, "Yeterince güçlü bir teşekkür yok Rob," dedi.

"Ben sadece işimi yapıyordum Ash." Rob, arkadaşının kelimelerden çok daha fazlasını ifade eden el sıkışını kabul etti. "Ya da eskiden benim işim olan şeyi. Yeni bir iş edindim."

"Sarah'nın yazdıklarına bakılırsa, onu kurtarmak 'sadece bir iş' olmaktan çok daha heyecanlıymış," dedi Ashton eğlenerek.

Rob omuz silkti. Övgü ya da minnettarlık kabul etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. "İnanılmaz derecede cesur olmasaydı buraya sağ salim varamazdık."

"Kız kardeşi gibi." Ashton iki kadına sevgiyle baktı. "İkisi de şekerden yapılmış meleklerle benziyor. Çok yanıltıcı."

Çok doğru. Rob kıkırdarken, yuvarlak, rahat görünümlü bir başka kadın, kucağında kundaklanmış bir bebekle arabadan indi. Mariah gururla, "Sarah, yeğeninle tanış, Hawthorne Markisi Richard Charles," dedi.

Sarah nefesini tuttu ve koyu renk saçlı, etrafında olup bitenlerle yakından ilgilenen bebeği kucağına aldı. "O çok güzel! İkinize de benziyor."

Mariah, "Şu ana kadar çok rahat bir mizacı var," dedi. "Bunun uzun süreceğini sanmıyorum!"

"Belki de senden çok babasına çekerse çeker," dedi Sarah bebeği kucağına alırken sevecen bir gülümsemeyle. Bakışlarındaki şefkat Rob'un nefesini kesti. Harika bir anne olacaktı.

Ashton Rob'a, "Hanımlar yerleştikten sonra konuşabiliriz," dedi. Sesini yükselterek, "Belki de bu buluşmayı içeriye alsak iyi olur. Yorgun görünüyorsun, Mariah."

"O haklı," dedi Sarah. "İçeri gel, seni ve bebeği yatırayım, çay ve kek eşliğinde dedikodu yaparız."

Düşes gülümsedi. Sokaklarda erkekleri durduracak kadar güzeldi ama yüzü solgun ve gözleri gölgeliydi. "Yorgun olmalıyım, yoksa tüm bu yaygaraya direnirdim."

Sarah güldü ve kız kardeşine, hemşireye ve bebeğe eve kadar eşlik etti. "Rahatla ve tadını çıkar, çünkü başka seçeneğin yok."

Sarah içeride çay ve içecek sipariş etti, sonra da Hector'un kadınlara evin en iyi odası olan kral dairesine kadar eşlik etmesini istedi. Rob, Ashton'a "Çay içerken mi yoksa konyak içerken mi konuşmayı tercih edersin?" diye sordu.

"Çay. Eğer iş konuşacaksak, aklımızı toplamamız gerekecek."

Rob kütüphaneye çay gönderilmesini emretti, sonra da Ashton'ı dolambaçlı bir yoldan oraya götürdü. "Sahte kale süslemelerinin altında sadece bir ev var ve o kadar da eski değil."

"Ama hoş, geniş bir ev." Ashton pencereden denize doğru bakmak için durdu. "Gerçek bir manastırda yaşadığım için, çok fazla otantikliğin her zaman rahat olmadığına tanıklık edeceğim. Bana miras kaldığından beri, buz gibi rüzgârların eski bacalardan ve tehditkâr taş koridorlardan ısıklık çalarak geçmesini önlemek için çalışıyorum."

Rob sıırttı. "Abartıyorsun."

"Biraz," diye itiraf etti Ashton gözlerinde bir eğlence kıvılcımıyla. "Ama bu ev çekici bir şekilde eksantrik. Umarım birkaç gün kalmamızın bir sakıncası yoktur? Mariah'yı Sarah'nın iyi olduğunu kendi gözleriyle görmekten alıkoyacak bir şey yoktu ama kendini daha güçlü hissetmeden onu başka bir yolculukla yormak istemem."

"İstedığınız kadar kalabilirsiniz. Ralston Abbey'deki konukseverliğinizden sayamayacağım kadar çok kez ," dedi Rob. "Aslında Sarah'nın kaçırılmasından hemen sonra bu şekilde ortaya çıktım. Bölgeye geldiğimde kalmam için bana tam yetki veren cömertliğinizin yarattığı bir şans."

Ashton durakladı, tutuklanmıştı. "Biliyor musun, bunu bir kez bile merak etmedim. Sen ortaya çıktın, bu bir mucizeydi ve beni Mariah için endişelenmekte özgür bıraktı. Hindu atalarım buna şans değil karma derdi."

Bir pragmatist olarak Rob, ortaya çıkışının şans mı yoksa kader mi olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Sadece yardım etmek için zamanında geldiğine sevinmişti. Eğer gelmeseydi ... Ağzı gerildi. Sarah'ya ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Denize bakan batı cepheli pencerelerden içeri güneş ışığının dolduğu kütüphaneye ulaşmışlardı. Buranın gerçekten de hoş bir ev olduğunu ve kütüphanenin her zaman en sevdiği odalardan biri olduğunu hayretle fark etti.

İki gün önce çökmüş bir halde geldiğinden beri, Kellington'ın yükü altında o kadar ezilmişti ki, zevkleri unutmuştu. Annesi hayattayken burası mutlu bir evdi. Yine olabilirdi.

Eğer o lanet yeri tutmaya gücü yeterse.

Bölüm 26

Rob ve Ashton kütüphaneye girdiklerinde bir uşak odanın en ucundaki deri kaplı sandalyelerin arasına çay tepsisini yerleştiriyordu. Çayı doldurduktan sonra adam sessizce geri çekildi. Ev işlerini bu kadar sorunsuz yürüten Sarah mıydı? Rob kendi kendine bunu ona sormasını söyledi.

Rahat koltuklara yerleştiklerinde Ashton, "Ralston Abbey'de o kadar meşguldüm ki notunuzu alana kadar kardeşinizin öldüğünü fark etmemiştim. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ama çok iyi tanımıyordum."

"Sesinizde ondan pek hoşlanmadığınızı gösteren bir nota duyuyorum." Rob çayına küçük bir parça şeker karıştırdı. "Edmund'u daha iyi tanısaydınız, ondan daha fazla hoşlanmayabilirdiniz."

Ashton başını salladı. "Ben de bundan şüphelenmiştim. Söylentilere göre baban ve kardeşin borç batağındaymış. Durumun ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?"

"Henüz değil. Aile avukatıyla konuştuktan sonra daha iyi bir fikrim olacak." Rob yüzünü buruşturdu. "İyi haberler beklemiyorum. Hazır buradayken, benimle birlikte araziye gezebilir misin? Bu tür konularda benden çok daha bilgilisin."

Ashton basitçe, "Senin için her şeyi yaparım," dedi. "Hâlâ yaptığın şey için uygun bir ödül bulmaya çalışıyorum."

Rob hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. "Pahalı bir görevdi. Benim zamanım, atların ve yelkenlinin satın alınmasıyla birlikte toplam muhtemelen beş yüz sterline yakın. Sizin için ayrıntılı bir hesap hazırlayacağım."

"Gerek yok ve hiçbir yerde yeterli değil." Ashton başını salladı. "Karımı kaybetmeye ne kadar yaklaştığıma dair sonsuza dek kâbuslar göreceğim. Eğer Sarah kız kardeşinin yerini alacak cesarete ve hızlı düşünceye sahip olmasaydı Mariah kesinlikle kaçırılanların elinde ölecekti. Sarah'ya sana borçlu olduğumdan çok daha fazlasını borçluyum."

"Bazı şeylere fiyat biçilemez, bu yüzden ne kadar değerli olduklarını anlamaya çalışmanın bir anlamı yok. Her zamanki ücretimle yetineceğim." Rob gülümsedi. "Sanırım Sarah da oğlunuzun vaftiz annesi olmaya razı olacaktır."

"Size verebileceğim bir şey olmadığına emin misiniz?"

"İyi bir geçici kâhya işime yarayabilir." Rob çaya eşlik eden Gal keklerinden birini denedi. "Buradaki adam zimmetine para geçiriyordu ve onu kovmak zorunda ."

"Şimdiden mi? Bu senin açından hızlı bir çalışmaydı."

"Sarah yapıyor. Ben kâhyayı sorgularken o da ofisinde dolaştı ve defterlerine baktı. Amcası Lord Babcock'la birlikte onun malikanesinde çalışmış ve bir dizi sorunu tespit edebilmişti."

Ashton güldü. "Hangi noktada onu itiraf etmesi ve haksız kazançlarını iade etmesi için korkuttunuz?"

"Aşağı yukarı. Sarah bu kadar kötü gözetim altında olmasaydı günaha girmeyeceğini söylediği için onu suçlamadım." Rob bir çift Gal keki daha aldı. Aşçısıyla tanışmalıydı. "Ama dürüst olduğu kadar yetenekli ve geçici bir görevi kabul etmeye istekli bir kâhyaya ihtiyacım olduğunu görebilirsiniz."

Ashton düşündü. "Ralston Manastırı kâhyasının Crowell adında çok yetenekli ve bir malikânenin başına geçmeyi çok isteyecek bir yardımcısı var. Kellington'da işler yolunda giderse ve ona kalıcı bir iş teklif etmek isterseniz, onayımı alırsınız. İsterseniz onu hemen çağırabilirim."

"Çok minnettar olurum. Sanırım mülkü kaybedersem size geri dönebilir?"

Ashton onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Bir kraliyet asilzadesinin mülkünü kaybedecek kadar vahim bir durumla karşılaşması nadirdir. Yasalarımıza göre bunun olabileceğinden bile emin değilim. Yeni bir adam mirası devraldığında ve borçları azaltmaya istekli olduğunu gösterdiğinde, bankalar ve diğer alacaklılarla sorunları çözmek mümkün olmalı. Kolay olmayacaktır ve biraz zaman alacaktır ama imkansız da değildir."

Rob bir umut kıpırtısını kabul etmeyi reddetti. "Muhtemelen, ama böyle bir şeyin gerçekleşmesini sağlayacak önemli bir mal varlığım ya da itibarım olmadan mülke giriyorum."

"Senin için kefil olacağım."

Rob bakakaldı. Büyük bir inanç eylemi için bu kadar hafif sözler. "Ciddi misin?"

Kellington borç ve sorunlarla dolu kara bir uçurumdur."

"Belki, ama bulduğunuz sorunları etkili bir şekilde çözeceğinize inanıyorum," dedi Ashton soğukkanlılıkla. "Avukatınızla konuştuğunuzda, kaynaklarınızdan yoksun olmadığınızı unutmayın." Çayını tazeledi.

"Sarah'dan bahsetmişken, Mariah'ya ikiniz buraya geldiğinizde nişanlınız olduğunu iddia ettiğini söylemiş. Bu doğru mu?"

Ayaklarının altında ince bir buz olduğunu hisseden Rob, "Hayır, sadece ben bayginken emir verme yetkisi istedi," diye cevap verdi.

Ashton'ın kaşları kalktı. "Yolculuğunuz kulağa giderek daha ilginç geliyor. Ama ikinizin İrlanda'yı birlikte geçtiği duyulursa, durum karmaşık bir hal alır."

Rob kuru bir sesle, "Az bile," dedi. "Eğer baldızını baştan çıkarıp çıkarmadığımı merak ediyorsan, cevabım hayır."

"Eğer bir baştan çıkarma söz konusu olsaydı, bu Sarah'nın hevesli katılımıyla gerçekleşirdi." Ashton'ın gözleri parladı. "Ya da onun başlatmasıyla."

Bu da Mariah hakkında Rob'un soracak kadar aptal olmadığı bazı ilginç soruları gündeme getirdi. "Kaçırılmasının herkes tarafından bilinmemesini umuyordum ama bu pek olası görünmüyor."

"Çok özel bir hayattan oldukça kamusal bir hayata geçtiniz. İnsanların bir kont hakkında dedikodu yapma olasılığı bir hırsız hakkında dedikodu yapma olasılığından çok daha yüksek." Ashton çaydanlığı kaldırdı ve fincanlarını doldurdu. "İnsanların sırf skandaldan kaçınmak için evlenmesine pek inanmıyorum. Ama eğer bir skandal ortaya çıkarsa, doğru kadın yeni pozisyonunuza alışmanızda size çok yardımcı olabilir."

Başka bir deyişle, Sarah gibi bir kadın. En azından Ashton yumruğunu masaya vurmuyor ve itibarını kurtarmak için Rob'un onunla evlenmesini talep etmiyordu. Ama yumruk vurmak onun tarzı değildi, Ash'in Sarah'nın daha çözücü bir kocayı hak ettiğini bilmesi gerektiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Rob alaycı bir tavırla, "Sarah'ya karşı bir niyetim olup olmadığını soruyorsan," dedi, "bir varis ararken nelere dikkat etmem gerektiği konusunda bana koçluk yaptığını söylemeliyim."

Ashton'ın gözleri kısıldı. "Para için evlenir miydin? Avantajları ortada. Dezavantajları ise daha az."

"Mali durumumu anlayana kadar evliliği düşünecek durumda bile değilim." Önemli bir haberi atladığını fark ederek devam etti: "Dün bir kızım olduğunu öğrendim. Burada yaşarken evlenmek istediğim kızın çocuğu."

Ashton, Rob'un geçmişini bilen birkaç kişiden biriydi. Kaşları kalktı. "Ne beklenmedik bir hediye. Peki ya annesi?"

"Bryony iki yıl önce öldü ve kızımız Bree korkunç büyükbabasıyla birlikte yaşıyordu." Rob'un çenesi düştü. "Şimdi burada benimle ve burada

kalacaktır. Tüm potansiyel eşler bundan memnun olmayacaktır."

"Eş olarak isteyeceğiniz her kadın kızınızı kabul edecektir. Nasıl biri?"

"Güzel, korkusuz ve öğrenmeye hevesli." Rob gülümsedi. "Tıpkı annesi gibi."

"Ailenizin yeni üyesi için tebriklerimi sunarım." Ashton konuyu değiştirerek devam etti: "Birkaç hafta önce Wyndham'ın düğününe katıldım. Fransa'dan sağ salim çıktığını biliyor musunuz? On yılını bir Fransız zindanında geçirmiş bir adama göre oldukça iyi durumda görünüyor."

"Geri döndüğünü biliyordum." Rob, Cassie'nin ilişkilerine kendisinin baktığından çok farklı baktığını keşfettiği gece Wyndham'la tanışmıştı. Wyndham'ı öldürmek istemişti, kendisine her şeyin çok kolay geldiği altın büyücüsünü.

Rob şimdi acının hafiflediğini fark etti. Cassie haklıydı: O ve Rob birbirlerine çok benziyorlardı. "Karısı Cassie, Kirkland'ın adamlarından biriydi. Wyndham şanslı bir adam."

"Gerçekten de öyle." Ashton'ın sesi o kadar nötrdü ki Rob onun Cassie ile olan ilişkisini bilip bilmediğine karar veremedi. "Yeni Leydi Wyndham derin bir iç dinginliği olan büyüleyici bir kızıl. Sanırım birbirlerini iyileştiriyorlar."

Ve ikisinin de iyileşmeye ihtiyacı vardı. Hapiste geçirdiği on yıl Wyndham'ı olgunlaştırmış, hatta belki Cassie için yeterince iyi biri yapmıştı.

Rob onu tanıdığından beri saçlarını koyu kahverengiye boyamıştı. Şimdi, nihayet, kendisi olmakta özgürdü. *Uzun ve mutlu yaşa, Cassie. Bunu hak ediyorsun.*

Onu düşünmek, Cassie'nin geçmişte kaldığını, ama geçmişinin en iyi parçalarından biri olduğunu fark etmesini sağladı. Şimdi önemli olan gelecekti.

"Ralston Manastırı'nı ne kadar sevsem de Kellington'ın deniz manzarasını kıskanıyorum." Mariah sabah odasındaki yastıklı pencere koltuğuna tünemişti. Teoride mektup yazıyordu ama daha çok denize bakarak vakit geçiriyordu. Sarah buna aldırımıyordu; kız kardeşiyle aynı odada olmak hoşuna gidiyordu. Arayı kapatmaları gereken yıllar vardı.

"Kışın Atlantik'ten esen fırtınayla deniz o kadar da hoş değil," dedi Leydi Kellington asabi bir tavırla, küçük dikişler atarken.

Tuval, tambur çerçevesinin üzerine gerilmişti. Çerçeve başka bir pencerenin yanına yerleştirilmişti, böylece nakış için yeterince güçlü bir ışığa sahip olacaktı. "Rüzgar kemiklerini donduracak."

"Böyle güzel bir bahar gününde kışın öfkesini hatırlamak zor," dedi Sarah.

Onları Kellington Kalesi'nin altındaki kayalıklara sürükleyen fırtınayı unutacağından değil. Yine de o başka bir dünya gibiydi. Mariah ve Adam geldiğinden beri iki mutlu gün geçirmişti. Rob ve Adam malikânenin etrafında erkekçe şeyler yaparken o sabah odasında bir öğleden sonra kadın arkadaşlığının tadını çıkarıyor.

"Lanet olsun!" Bree nakış kasnağının üzerinden mırıldandı.

"Diline hakim ol kızım!" Leydi Kellington havladı. "Sorun nedir?"

"Özür dilerim Leydi K.," dedi Bree uysalca. "Bu dikişi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kontes, "Getirin de size göstereyim," diye emretti.

Sarah kendini tamir işine verirken gülümsemesini gizledi. Mariah ile aralarındaki pek çok benzerlikten biri de, her ikisi de becerikli olsalar da, iğne işi yapmaya hevesli olmamalarıydı. Ancak Leydi Kellington'ın iğne işi becerilerinde usta olduğu ortaya çıktı ve Sarah'nın asla tahmin edemeyeceği bir şekilde, şimdi Bree'ye öğretiyordu.

Dul kontes bir gün önce ininden çıkmıştı. Bir düğün ve düşesin konuk olmasını onayladığı açıktı ve Ashton'ların varlığı Rob hakkındaki düşüncelerini artırıyor olabilirdi.

Başlarda Bree'den hiç hoşlanmamıştı ama diğer kadınlarla oturmak istiyorsa, Sarah Bree'yi Mariah'yla kendisine katılmaya davet ettiğine göre nazik olması gerekiyordu. Sarah, Rob'un büyükannesinin kızına karşı nazik olması için ısrar ettiğinden şüpheleniyordu.

Öğleden sonra Leydi Kellington ile piç torunu arasında tuhaf bir bağ oluşmaya başladı. Bree, annesinden temel dikiş becerilerini öğrendiği ve yapmaktan hoşlandığı için biraz nakış yapıp yapamayacağını sormuştu. Leydi Kellington sepetinden bir tuval çıkarmış ve Bree'ye çalışmasını emretmişti.

Kumaşın üzerine bir yastık için çiçek desenleri çizilmişti. Kız tuvali tahta bir kasnağın üzerine gerdi ve işlemeye başladı. Kızın çabukluğu ve becerisi Leydi Kellington'ın isteksiz saygısını kazanmıştı. Kısa süre sonra birlikte ipek iplik renklerini seçiyorlardı.

Sarah, Leydi Kellington'ın oğlu ve torunu için yas tutmanın yanı sıra yalnız olduğundan da şüpheleniyordu. Kibar bir torun sahibi olmak, eğer

zaman zaman küfürlü konuşması onu neşelendiriyordu.

"Bir at arabası geliyor!" Mariah heyecanla söyledi. "Sanırım anne babanız iyi olduğunuzu görmeye geldi! Ve tabii ki annem Richard'ı kucağına almak istiyor."

Bree ayağa kalkıp Leydi Kellington'ın penceresinden dışarı bakarken Sarah tamir işini bir kenara bırakıp pencerede Mariah'ya katıldı. Sadece kontes ziyaretçileri görmezden geldi.

"Evet, bu Peter Amca'nın arabası. Annem iniyor, şimdi de babamız. Oh, bakın!" Sarah zıplamaya başladı. "Bu Peter Amca'nın ta kendisi! Onu uzun zamandır görmemiştım!" Pencere kenarındaki koltuktan zıplayarak sabah odasının kapısına yöneldi, Mariah da onu yakından takip etti.

"Bir grup çocuk gibi davranıyorsunuz," diye homurdandı Leydi Kellington. "Bree, sen burada kal ve dikiş işlerine devam et."

Bree tereddüt etti, sonra itaat etti, böylece sadece Sarah ve Mariah ziyaretçileri karşılamak için ön salona koşuşturdu. Kucaklaşmalar ve selamlaşmalardan sonra Mariah misafirlere ikramlar için misafir odasına kadar eşlik ederken Sarah uşakla konuşmak için oyalandı. "Yeterince odamız var mı, Hector?" "Aileniz ikramlarını bitirene kadar hazırlamış oluruz." ona güvence verdi. "Aşçıya daha fazla misafirimiz olacağını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim. Bu evde bu kadar çok yatak odası olması iyi bir şey!" Hector'la düzenlemeleri daha ayrıntılı bir şekilde tartıştı ve evin hanımı gibi davranmaya başlamasının tuhaf olduğunu düşündü. Sarah gittiğinde bu görevler Leydi Kellington'a mı kalacaktı? Rob'a Hector'la birlikte çalışması için bir hizmetçi tutmasını önerecekti.

Tam ön salondan çıkmak üzereydiler ki, kapı tokmağının sesi duyuldu. Hector ön kapıyı açmak için geçerken, "Ev oldukça kalabalıklaşıyor," diye mırıldandı.

Kapı, yıpranmış yüzlü ve tahta bacaklı sağlam bir adama açıldı. "Carmichael'ı görmeye geldim," dedi İngiliz aksanıyla. "O yeni kont."

Hector buz gibi bir ses tonuyla, "Lord Hazretleriyle ne işiniz var?" diye sordu. Sarah bir tahminde bulunarak adama yaklaştı ve sıcak bir sesle şöyle dedi,

"Herhalde siz, konumu kolay sınıflandırmalara meydan okuyan Bay Harvey olmalısınız?"

Gülümsedi. "Haklısınız bayan. Jeremiah Harvey. Uğruna İrlanda'ya kadar kovaladığı genç bayan siz misiniz?"

"Öyleyim." Elini uzattı. "Sarah Clarke-Townsend, genelde Sarah olarak bilinir. Rob tarla ya da onun gibi bir şey bakmaya gitti ama

öğleden sonra dönmüş olurum. Size içecek bir şeyler ikram edebilir ?"

Elini ciddiyetle sıktı. "Hayır, yerel bir barda bir bira ve turta içtim. Londra'dan Rob'un -lord hazretlerinin- bazı giysilerini getirdim. Beni odasına yönlendirirseniz, tuzaklarını yukarı çıkarırım."

Sarah şaşkın Hector'a, "Lord Kellington bana Bay Harvey'den bahsetti," dedi. Yeni gelene dönerek ekledi: "Burada olmanıza çok sevinecek. Hector, Bay Harvey'e lord hazretlerinin odalarına kadar eşlik eder misin?"

Harvey, "Bavullar konusunda biraz yardıma ihtiyacım var," diye ekledi. Hector sertçe eğildi. "Nasıl isterseniz."

Harvey tekrar dışarı çıkarken Sarah kahyaya fısıldadı, "Hayat şimdi daha ilginç değil mi?"

Harvey hiddetle, "Bunu sanki ilginçlik iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi.

Gülerek ailesinin yanına doğru yola koyuldu. İlginçlik gerçekten de iyi bir şeydi.

Bölüm 27

Ertesi gün öğleden sonra Sarah ona rastladığında Rob babasının kasvetli küçük çalışma odasında saklanmış masrafları hesaplıyordu. Parlayan gülümsemesiyle odaya süzüldü. "Burada gizleniyor olabileceğini düşündüm. İlişkilerim yüzünden bunalmış hissediyor musun?"

Onu görmek Rob'un kaslarının çözülmeye başlamasına neden oldu. "Biraz. Bireysel olarak hepsi hoş, ama toplu olarak" -başını salladı- "kendimi avlanmış gibi hissetmeye başladım."

"Yakında hepimiz gideceğiz ve sen tekrar rahatlayabileceksin." Sarah masanın karşı tarafındaki sandalyeye zarifçe kıvrıldı. "Eğer burayı bir inziva yeri olarak kullanacaksan, biraz dekorasyona ihtiyacın var."

"Burayı çekici hale getirirsem daha çok insan gelir," dedi reddedilemez bir mantıkla, gözlerini Sarah'ya dikerken. Dağınık çocuk giysileri içinde bile her zaman güzel görünmüştü. Şimdi Ralston Abbey'den kendi gardırobu da geldiğine göre, üzerine oturan giysiler giyiyordu ve daha da güzel görünüyordu.

"Muhtemelen haklısın," diye kabul etti. "Kütüphane tamamen misafir istilasına uğramış durumda. Orayı ofisinize dönüştürmenin dezavantajı da bu. Belki de iki kütüphaneye ihtiyacınız vardır, biri sizin için diğeri de diğer herkes için."

Sarah'nın kaptislerine gülümsedi. Gökyüzü düşen akrabalarla dolduğundan beri birlikte yalnız kalmamışlardı ve onunla konuşmayı özlemişti. "Ashton, baban ve amcan tarafından sana karşı olan niyetlerim konusunda sorguya çekildim bile."

"Aman Tanrım," dedi boş boş. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Senin ve benim İrlanda'yı refakatçisiz geçmemiz gibi küçük bir sorun var," diye belirtti.

Kaşlarını çattı. "O kadar uzun zaman önceydi ki, ne kadar skandal sayılabileceğini unutmuşum. Akrabalarımın herhangi biri size itibarımı korumak için evlenmemiz gerektiğini söyledi mi?"

"Aksine, hiç kimseyle evlenmeye niyetim olmadığını ve bunu düşünecek durumda olmadığımı duyunca hepsi oldukça rahatlamış görünüyor," dedi kuru bir sesle.

"Annem ve kız kardeşim siz ve biz hakkında dolaylı sorular soruyorlar. Sanki *biz* diye bir şey varmış gibi. Ne kadar aptalca." Elini sallayarak . "Sizi bulmamın bir nedeni de mülkün mali durumu hakkında daha fazla bilginiz olup olmadığını öğrenmekti. Sen, Adam ve amcamla uzun uzun tartışıyorsunuz."

"İkisi de çok yardımcı oldular. Babanın toprak sahibi olarak daha az deneyimi var ama o da birkaç iyi öneride bulundu." Rob parmaklarının arasından bir tüy kalem geçirdi. Çelik kalemler daha uzun ömürlüydü ama daha pahalıydı. Son zamanlarda kendini her şeyin maliyetini düşünürken buluyordu. Sonsuza kadar bu şekilde yaşama fikri hoşuna gitmiyordu. "Yine de hâlâ kesin bir bilgiye sahip değilim. Kellington'ın avukatına yazalı sadece dört gün oldu. Yakında ondan haber alacağımı umuyorum."

"Umarım öyledir. Bu belirsizlik çıldırtıcı olmalı. Ama geçecektir." Özür diler gibi baktı. "Burada olmamın asıl nedeni, büyükannenizin akşam yemeği öncesi salonda içki içmeniz için sizi getirmemi emretmiş olması ve o emir verdiğinde ben de itaat ederim."

Rob kaşlarını çatı. "Sana karşı kaba mı davranıyor?"

"Sadece doğal kabalığı," diye onu temin etti. "Ondan giderek daha çok hoşlanıyorum. Bree'ye ileri nakış teknikleri öğrettiğini biliyor muydun?"

Gözlerini kırptırdı. Bree mi? Büyükannesi mi? "Bunu hayal etmekte zorlanıyorum. Midilli delisi kızım Bree'den mi bahsediyoruz? Onunla konuştuğumuzda çoğunlukla atlar hakkında konuşuruz. Yoksa ben başka bir yerde meşgulken eve başka bir Bree mi taşındı?"

Sarah güldü. "Sadece bir tane Bree var. Tüm bu yeni deneyimlere aç. Binicilik, iğne işi, yeni arkadaşlar, yaşlı kadınların sohbetleri. Her şeyi özömsüyor. Bana daha çok o yaşlarda nasıl olduğumu hatırlatıyor."

"İyi uyum sağlamasına sevindim." İçini çekti. "Binicilik dersleri dışında onunla fazla vakit geçiremedim. Daha iyisini yapmalıyım."

"Bree'ye çok iyi bakılıyor," dedi Sarah. "Yeri gelmişken, bu öğleden sonra onu papazın evine götürüp papaz Bay Holt ve ailesiyle tanıştırdım. Kendi üç küçük çocuklarına eğitim veriyorlar ve mütevazı bir ücret karşılığında Bree'yi de dahil etmek istiyorlar. Hoş insanlar ve Bree onları sevdi. Devam etmek istiyor musun?"

"Evet ve teşekkür ederim! Tam da ihtiyacı olan şeye benziyor." Üzerinde çalıştığı kâğıtları düzeltti ve ayağa kalktı. "Yani. Predinner içecekleri

salonda. Yeterince saygın görünüyor muyum?"

"Burası senin evin, istersen ayı postu ve tüyler giyebilirsin," dedi kıkırdayarak. "Ama evet, tam bir lord gibi görünüyorsun. Benim gibi siz de kendi giysilerinizi getirtmenin faydasını gördünüz, böylece tavan aralarından topladığınız giysileri giymenize gerek kalmadı."

Onunla gurur duyuyordu; bir doktor ya da avukat gibi giyinmişti, bir lord gibi değil. Ama lordlara layık bir gardırobu olmadığı için lacivert ceketi ve devetüyü pantolonuyla idare etmek zorundaydı.

Adam masanın etrafında dolanırken, kadın sessizce, "Bu bir çeşit veda partisi. Yarın, ben de dahil olmak üzere tüm davetsiz misafirleriniz ayrılıyor olacak."

Sanki kadın karnına yumruk atmış gibi hissetti. Yarın mı gidiyordu? Bu kadar çabuk mu? Gitmesi gerektiğini biliyordu ama her nasılsa, malikânenin durumu hakkında yaptığı yoğun istişarelerin onunla geçirdiği zamandan eksilttiğini düşünmemişti. Birden nefes almakta zorlandı. "Hangi evinize gideceksiniz? Kız kardeşine mi, ailene mi, yoksa amcana mı?"

"Kız kardeşim," dedi hemen. "Ashton evleri o kadar büyük ki kendimi ayak altında hissetmiyorum ve bu sayede sevimli küçük yeğenimle daha fazla vakit geçirebiliyorum. Örnek bir teyze olmak niyetindeyim." Sesi hafıftı ama biraz da hüzünlüydü.

Kendi bebeklerini doğuruyor olmalıydı ama düşüncelerinin bu yönde ilerlemesine izin veremezdi. "Eminim Mariah da senin arkadaşlığından memnun olacaktır. Siz ikiniz çok kalın kafalısınız."

"Arayı kapatmamız gereken yıllar var." Omuz silkti. "Kız kardeşimle dedikodu yapmanın keyfi bir yana, Ralston Manastırı yakınlarında bana ilgi gösteren bir beyefendi var. Artık maceraya doyduğuma göre, ona daha yakından bakmak niyetindeyim. Mariah bana onun varlıklı, esprili, nazık ve aynı zamanda oldukça yakışıklı olduğunu söyledi."

Bir kez daha nefes alma sorunu yaşadı. Ona kasten eziyet mi ediyordu? Hayır, ikisi de birlikte bir gelecekleri olmadığını kabul etmişlerdi. Onun evlilik olasılıklarını tartıştıktan sonra, kendisinininkinden bahsetmemesi için hiçbir neden yoktu. "Eminim koruyucu erkek akrabalarınız onun uygun bir eş olmasını ."

"Fikir beyan edebilirler ama kararı ben vereceğim." Ayağa kalktı. "Büyükannen bir avcı sürüsü göndermeden önce salona gitsek iyi olur."

bizden sonra."

Onun için kapıyı açtı. "buyurun prenses."

Kısa ve zarif bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim lordum. Bu arada, merak ettim de. Sarah'nın İbranice'de prenses anlamına geldiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır. Sadece sana yakışıyor gibi görünüyor." Sarılmak için onu kollarının arasına aldı. Öpücük değil; bu çok tehlikeli olurdu. Ama onun bedeninin sıcaklığını son bir kez daha hissetmeye ihtiyacı vardı. Yumuşak, dişi ve çok sevgili. "Seni özleyeceğim," dedi usulca.

"Ben de seni özleyeceğim Rob. Büyük bir maceraydı, değil mi?" Kendini geri çekti, genelde etkileyici olan yüzü okunamıyordu.

Büyük bir macera sona ermişti. Sessizce ona koridora kadar eşlik etti ve kafasının içinde bir davul sesi, "Gidiyor, *gidiyor*, gidiyor, gidiyor" derken, genişleyen eve doğru ilerlediler.

Salona giden en kısa yol geniş ön salondan geçiyordu. İçeri girdiklerinde duvarları inceledi ve bu kadar çok doldurulmuş hayvan kafasına gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak etti.

Kapı çalındı. Görünürde bir hizmetçi olmadığı için Rob kapıyı kendisi açtı. Ön basamaklarda şehirli, çok şık bir genç adam duruyordu.

Adam içeri girdi, bakışları Rob'a dönmeden önce takdirle Sarah'nın üzerinde durdu. Güzel bir hareketle bir kart çıkardı. "Lord Kellington'ı görmeye geldim."

"Neden?" Rob karta baktı. Saygıdeğer Frederick Loveton.

Loveton gücenmiş görünüyordu. "Benim işim lord hazretleriyle, o yüzden kartı ona götür, dostum."

Rob kuru bir sesle, "Ben Kellington'ım ve sizin adamınız değilim," dedi. "Sizinle iş yaptığımı hiç hatırlamıyorum."

Loveton, Rob'un modaya uygun olmayan kıyafetine hızlı ve ürkek bir bakış attı. "Çok üzgünüm, lordum! Kardeşinizi tanıyordum, zavallı adam. Beni buraya getiren de bu." Cebinden birkaç katlanmış kâğıt çıkardı. "Bunların halledilmesi gerekiyor."

"Kumar kağıtları ... Tanrım, neredeyse on bin pound mu?" Rob kâğıtları hızlıca taradıktan sonra şöyle dedi.

"Tam olarak dokuz bin yedi yüz pound." Rob'un yüz ifadesini dikkatle inceleyen Loveton, "Mirası yeni devraldığınıza ve hâlâ meseleleri çözmeye çalıştığınıza göre bir indirim teklif etmeye hazırım. Belki yüzde on? Mesela dokuz bin sterlin?"

Rob'un keyfi yerinde değildi, o yüzden kurnazlıkla uğraşmadı. Kâğıtları ikiye böldü, sonra tekrar yırttı ve yırtık pırtık çeyrekleri Loveton'a geri verdi. "Londra'dan yaptığın yolculuğu boşa harcadın Loveton. Ama en azından Somerset baharda güzeldir."

"Ama, ama ... bu bir onur borcu!" Loveton kekeledi.

Rob kendini daha neşeli hissederek, "Benim onurumla ilgisi yok," dedi.

"Londra'daki her beyefendinin senin bu terbiyesiz davranışını duymasını sağlayacağım," diye hırladı ziyaretçisi. "Şehirde seni kâğıt odasına kabul edecek tek bir kulüp bile kalmayacak."

"Hikayeyi anlatmaktan çekinmeyin. Şansım yaver giderse, kardeşimin sesli harflerine sahip diğer kumarbazlar beni rahatsız etmez," diye cevap verdi Rob. "Dışarıda üşüyen atlarınız olduğuna göre, gitmenizi öneririm."

Loveton yırtık kumar kağıtlarını cebine sokarken dudakları inceldi. "Siz, bayım, hiç centilmen değilsiniz!" diye tükürdü kapıyı arkasından çarpmadan önce.

Rob döndüğünde Sarah'yı gülmekten çaresiz buldu. "!" nefes nefese kaldı. "Onları yırttığın zamanki yüzü ... !"

Kaşları çatıldı. "Onurumun olmamasına aldırıyor musun?"

"Sende önemli olan türden bir onur var," diye karşılık verdi. "Kardeşinde bunlardan hiçbiri yok gibi görünüyor."

"Esnafın borçlarını ödemeye çalışacağım," dedi Rob, "ama Edmund'un kumar borçlarını ödemek için bulabildiğim parayı harcarsam lanetlenirim." Tekrar kolunu uzattı. "Akşam yemeği öncesi içkiler konyak içse iyi olur."

"Viski isteyin," dedi sevimli bir kıkırdamayla. "Anladığım kadarıyla bu bir centilmen içkisi değil ve renklerine sadık olmalısın."

Kapı tokmağı tekrar gümlediğinde gülüyordu. Kızgın bir iç çekişle Sarah'yı bıraktı ve kapıyı açmak için döndü. "Umarım o budalanın arabası bozulmamıştır. Eğer bu gece burada kalması gerekiyorsa, ahırlara yerleşmesi gerekecek."

Kapıyı açtı ve kendini, tüylerle süslü siyah bir pelerinle muhteşem bir siyah saten matem elbisesi giyen uzun boylu, şehvetli bir esmerle karşı karşıya buldu. Kadının dekoltesine gözlerini kırıştırdı. Eğer yeni bir dulse, yeni bir koca arıyor gibi görünüyordu.

Kibar bir aksanla "Acaba yeni Lord Kellington siz misiniz?" diye sormadan önce onu ilgiyle inceledi.

"Öyleyim," dedi kısaca. "Eğer bir kumar borcunu tahsil etmek istiyorsan, şansın yok. Az önce bir paket sesli harf yırttım ve sahibini gönderdim."

"Freddie Loveton bu yüzden mi ? Önemli değil. Benim amacım çok farklı." Duygulu gözlerle ona baktı. "Ben Vivien Greene."

Hafızasını yokladı. "Üzgünüm, sizi tanımıyorum ve adınızı daha önce duyduğumu da sanmıyorum. Tabii benimle bir iş için bağlantı kurmak istemediyseniz? Eğer öyleyse, reddetmek zorundayım. Bow Street Runners'dan istifa etmek üzereyim."

Bakışları daha da yoğunlaştı. "Sen bir Koşucu muydun? Ne kadar lezzetli! Ama amacım seni meşgul etmek değil. En azından bu şekilde değil. Kardeşinle nişanlıydım ve trajik bir şekilde aramızdan alındığından beri yas tutuyorum. Seninle birlikte yas tutmaya geldim."

Rob'a öyle bir sarıldı ki, Rob bir adım geriye doğru tökezledi. Kadının cömert kıvrımları Rob'a yaslandığında, Rob kadının çok fazla ağır parfüm kullandığını fark etti.

Onu soymaya çalıştı ama lanet kadın sarmaşık gibiydi. Kadının kollarını boynundan çekerken, "Kaybınız için üzgünüm," dedi, "ama kesinlikle arkadaşlarınızdan, ailenizden ve papazdan teselli bulmalısınız."

Aralarına biraz mesafe koymayı başardığında, kız sitemle başını kaldırdı ve uzun, koyu kirpiklerini kırıştırdı. "Sen Edmund'un kardeşiydin, ben de onun sevgilisi. Elbette birbirimizi herkesten daha iyi teselli edebiliriz!" Mavi gözlerinde kocaman yaşlar oluştu. "Hyde Park'ta atından düştü ve bir araba ile dört kişi tarafından ezildi, biliyorsun. Düğün günümüzde merhametli bir şekilde ölmeden önce üç gün boyunca acı içinde kıvrandı." Dantelli bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı.

Rob Edmund'u en son gördüğünde, kardeşi Rob'u köleliğe yakın bir şekilde satarken kına yakıyordu. "Üç günlük ıstırap hiç de yeterli değil," diye tersledi Rob. "Umarım cehennemde sonsuza dek yanar. Gördüğünüz gibi hiçbir ortak noktamız yok Bayan Greene. Gitme vaktiniz geldi."

Şaşırmış görünüyordu, sonra da hesaplıyordu. "İkinizin arası bu kadar açıldığı için üzgünüm. Ama bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Ben Bayan Greene değilim, Bayan Greene'im. Sevgili Walter'ımın bana bıraktığı servet üzerinde tam kontrole sahip çok zengin bir dulum. Edmund ve ben birbirimize çok uyuyorduk. O bir varis ve servet istiyordu, ben ise bir unvan ve sosyetenin en üst kademelerine giriş istiyordum."

Koluna imalı bir el koydu. "Seninle benzer bir pazarlık yapmamamız için hiçbir neden yok. Mülkünüzün fena halde nakit paraya ihtiyacı var ve ben de bir koca istiyorum." Samimi bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ve söylemeliyim ki

Edmund'dan çok daha çekicisin. Ne dersin Robert? Tanışıklığımızı ilerletelim mi?"

Kendini çok kaba bir rüyanın içine düşmüş gibi hissediyordu. Sarah, tüccar sınıfından bir varise ihtiyacı olduğunu söylemişti ve Vivien'in aksanı konuştuğu daha az zarifleşiyordu. İşte oradaydı, Kellington'ın sorununa zengin bir cevap, çünkü serveti gerçek olmalıydı, yoksa Edmund ona evlenme teklif etmezdi.

Onunla cesedini çiğneyerek evlenirdi.

Sarah neredeydi? Koridoru taradı ve onun sağında durduğunu gördü, büyülenmiş ve şaşkın görünüyordu. Bakışları karşılaştığında kaşları kalktı ve açıkça "Peki, şimdi ne yapacaksın?" dedi.

"Teklifiniz ne kadar ilginç olsa da Bayan Greene, reddetmek zorundayım. Ben zaten nişanlıyım." Sarah ile arasındaki mesafeyi kapattı ve bir kolunu Sarah'nın beline doladı.

Vivien'in kaşları çatıldı. "Üzgünüm Kellington, ama o zaten Ashton Dükü'yle evli. Tabii yeni ölmediyse? Kesinlikle hayır. Duymuş olmalıydım."

"Ashton Düşesi benim ikiz kardeşim," dedi Sarah parlak bir sesle. "Ve Lord Kellington da *benim*. Gitme vaktiniz geldi."

Dul kadın eleştirel bir tavırla, "Güzel bir kız," dedi. "Ama senin için çok genç ve eminim daha az parası vardır. Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Rob Sarah'yı daha sıkı kavradı. "Kusura bakma ama yanlış kula havlıyorsun."

Vivien güldü ve tüylü pelerinini kabarttı. Daha doğal bir ses tonuyla, "Denediği için bir kadını suçlayamazsın. Etrafta çok fazla uygun kont yok, hatta genç ve yakışıklı olan daha da az. Sanırım bir baronla yetinmek zorunda kalacağım."

"Kardeşimden daha az zehirli bir lord bulma konusunda iyi şanslar," dedi kuru bir sesle. Dul kadın, "İkinizi neyin ayırdığını bilmek isterdim," diye .

"Ama ben bana söylemeyeceğini umuyorum."

"Çok doğru. Güle güle, Bayan Greene."

Dekoltesini son bir kez daha göstererek, "Siz iki aşk kuşunu Londra'da göreceğime hiç şüphe yok," dedi.

Sarah tatlı tatlı gülümsedi. "Eğer bir daha Rob'un yanına yaklaşırsan, gözlerini oyarım."

Vivien güldü. "Senden hoşlanabilirim. Ona iyi bak, tatlım. İyi adam bulmak zordur. Tıpkı sert bir adamın bulunmasının iyi olduğu gibi. . . ." Çırpınarak gitti

tüylerden.

"Bu gerçekten oldu mu?" Rob, son ziyaretçilerinden dolayı biraz sersemlemiş bir halde, "Bu gerçekten oldu mu?" dedi.

"Gerçekten de öyle. Gerçekten Rob, çok daha kötüsünü yapabilirdin," dedi Sarah düşünceli bir ifadeyle. "Elbette parayı teyit etmen gerekecek, ama zengin ve kontes olmaya hevesli görünüyor ve kesinlikle doğurgan görünüyor."

Onun sözleri bardağı taşıran son damla oldu. "Hayır! Sağduyuya lanet olsun!" Rob döndü ve elleriyle onun omuzlarını kavradı. "Sarah, benimle evlenir misin?"

Bölüm 28

Sarah'nın çenesi düştü. "Bunu kastetmiş olamazsın! Evlenecek durumda olmadığınızı söylediniz ve birbirimize aşık değiliz."

"Hayır, ama asil ve mantıklı olmaktan ve en iyisini yapmaktan yoruldum." Akuamarin gözleri alev alev yanıyordu. "Benimle evlenmen için iyi bir neden yok. Eski püskü, taklit bir şatom, gayrimeşru bir kızım var ve mali durumum hâlâ belirsiz ve muhtemelen korkunç. Burada yaşamaya gücüm yetmeyeceği için malikaneyi bir asilzadeye kiralamak zorunda kalabilirim. Dediğiniz gibi, birbirimize aşık değiliz ve iyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre ben bir beyefendi değilim."

Anlık kabul etme dürtüsüyle mücadele ederek, "Teklifinizi reddetmek ve tepelere kaçmak için ikna edici bir gerekçe sunuyorsunuz," dedi.

"Çok ama çok açık olmak istiyorum." Geri çekildi, ellerini yumruk yaptı. "Minnettarlığınızdan dolayı kabul etmenizi istemiyorum çünkü bu bir evlilik için berbat bir temel olur. Durumum vahim olsa bile bana acımanı da istemiyorum. Bir unvana sahip olsan da, genellikle kontes olmanın getirdiği lüks ve modaaya uygun bir hayatın olmayacak. Ama sana ve Bree'ye iyi bir yuva sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ederim, bu amcanın yanında yardımcı kâhya olarak çalışmak anlamına gelse bile."

Dudağını ısırды, ne hissettiğini bilmediği pek çok duyguyla parçalanmıştı. "Neden teklif ediyorsun? Bir eş şu anda sadece bir karmaşa olurdu. Yoksa Bree için bir anne mi arıyorsun? Bundan bir yıl sonra bir eşte ne istediğine, hatta bir eş isteyip istemediğine karar vermek için çok daha iyi bir konumda olacaksın."

"Bree'nin iyiliği için sormuyorum, hatırlarsan bana müstakbel bir eşin sadece sözlerini dinlemek yerine Bree'ye karşı nasıl davrandığına dikkat etmemi söylemiştin," dedi. "Ona binicilik dersleri verdim ama bir odası, bir gardırobu, arkadaşları, eğitimi ve ihtiyacı olan diğer her şeyi olmasını sağlayan sensin. Bunu ona bakılması gerektiği gerçeğinin ötesinde bir neden olmadan yaptın ve onu seviyor görünüyorsun."

"Bree'yi sevmek kolay. O çok hoş bir kız. Ama eğer onun için evlenmiyorsan, neden?" Bir cevap verebilmesi için önce bunu bilmesi gerekiyordu. "Üzerine yıkılan tüm yüklerde sana yardım edecek bir eş mi istiyorsun? Yoksa *beni* mi istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve düşüncelerini sıralarken kaşlarını çatı. "Boyumu aşan işlere kalkışıyorum, Sarah. Senin gibi gerçekten yetkin, bilgili bir eş büyük bir nimet olurdu. Büyük bir evi idare edebilecek ve toplum içinde rahatça hareket edebilecek yetenekli bir kadına ihtiyacım var. Cömert bir kalbi olan ama abartılı zevkleri olmayan biri. Ama senin *gibi* bir kadından bahset. *Senden* bahsediyorum. Son haftalarda birbirimizi zor koşullar altında gördük ve birbirimizin karakterleri hakkında iyi bir fikrimiz var."

"Bende ne buluyorsun?" diye sordu merakla.

Derinlerden gelen bir sıcaklıkla gülümsedi. "Elbette güzelsin ama aynı zamanda dirençli, zeki ve iyi huylusun. Birlikte olmak keyifli. Ve onurlu."

Onurun onun için ne kadar önemli olduğunu söylemesine gerek yoktu. Ya da giderse onu ne kadar çaresizce özleyeceğini. Onun kadar mantıklı olmaya çalışarak, yüksek sesle düşünerek şöyle dedi: "Annemle babam barıştığından beri hayat çok sıkıcı. Birlikte o kadar mutlular ki kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Ve Cumberland'da kışı sevmedim."

"Somerset İngiltere'nin en sıcak bölgelerinden biri" diye belirtti.

"İşte bu." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ve seninle hayat sıkıcı olmazdı."

"İkimiz de sevdiğimiz ve kaybettiğimiz için birbirimize çok uygunuz," dedi sessizce. "Romantik yanılsamalar olmadan, arkadaş olmakta özgürüz."

Sarah'nın kalbinin yakınında hoş olmayan bir şey kıpırdadı. "Karı kocanın arkadaştan daha fazlası olması gerekmez mi?"

Bir adım öne çıktı ve onu kollarının arasına aldı. "Bir de *bu* var."

Onu suçlu bir zevk olarak değil, bir sevgili gibi, tutkuyla, şefkatle ve söz vererek öptü. Bir eli saçlarına kayarak gevşetip yere düşürdü.

Ağzını onunkinin altında açtı, onun tadının ve alaycı dilinin tadını çıkardı. Arkadaş ve sevgili olabileceklerini ve ortak hedefleri paylaşabileceklerini fark etti. Bu yeterli olacaktı ve sahip olduklarından çok daha fazlası olacaktı.

Gözleri kapandığında, ellerini adamın ceketinin altına kaydırıp keten gömleğinin içinden adamın kaslarının esnekliğini ve gücünü hissetti. Adamın eli onu okşuyordu.

Koridorun kapısı açıldığında ve bir nefes sesi duyulduğunda lezzetli bir şekilde göğüslerini sıkıyordu. Sarah gerildi ve öpüşmeyi kesti.

"*Bunun anlamı ?*" diye gürledi kapı aralığından.

Sarah başını kaldırdığında Leydi Kellington'ın onlara öfkeyle baktığını gördü. Bastonunu birinin kafasında kırmaya hazır görünüyordu.

Rob'un sarılışı koruyucu bir şekilde sıkılaştı. "Belli değil mi?" dedi hafifçe. "Sarah'yı öpüyorum."

Kontes patlamadan önce Sarah konuştu. "Rob ve ben az önce nişanlandık."

"Nişanlı *olduğunuzu* sanıyordum!" diye tersledi yaşlı kadın.

Sarah, Rob'un sözlerini duyduğunda içinde parlayan sevinç hissedebiliyordu. "Durum değişti, yeniden düşünmemiz gerekti," diye açıkladı. "Beni tekrar kabul ettiği gerçeğini kutladığım için beni suçlayabilir misin?"

"Hmmp!" diye homurdandı büyükannesi. "Eğer bir serveti varsa, bunu ilk kez duyuyorum."

"Ne yazık ki ben mirasçı değilim," dedi Sarah. "Benim payıma düşen sadece iki bin pound."

Leydi Kellington yine homurdandı. "Daha iyisini yapabilirdin evlat, ama sanırım daha kötüsünü de yapabilirdin. Salona gel ve duyurunu yap. Seni aramak için gelmek zorunda kalmam yeterince kötü."

"Beş dakika içinde orada olacağız," diye söz verdi Rob. "Ama duyuruyu yapmadan önce konuşmamız gereken birkaç şey var. Bree'yi alması ve salona getirmesi için bir hizmetçi gönderebilir misiniz?"

"Beş dakika o zaman." Sarah'ya sert bir bakış fırlattı. "Bunu kendine çeki düzen vermek için kullan, kızım." Döndü ve bastonuna vurarak uzaklaştı.

"Kabulünü tekrar mı gözden geçiriyorsun?" Kapı büyükannesinin arkasından çarparak kapanırken Rob sordu. "Onu benimle evlenmek istememenin nedenleri listesine koymalıydım."

Sarah kızarak ve gülerek ondan ayrıldı ve saç tokalarını yerden toplamak için eğildi. "Büyükannem Babcock da benzer yaşlı bir tartardı. Hertford'da bizimle birlikte yaşar, Peter Amca ve anneme hâlâ çocuk yuvasındaymışlar gibi emirler yağdırırdı. Hepimiz ona tapardık. Ben on beş yaşındayken öldü ve onu hala özlüyorum."

"Büyükannem beni korkutuyor, bu yüzden onunla ilgilenmeyi size bırakıyorum." Rob, kız kurtarılmış saç tokalarıyla ayağa kalkarken ona elini uzattı. Yardıma ihtiyacı yoktu ama onun elini tutmak hoşuna gidiyordu. Hâlâ büyükannesinin ona

Bu yakışıklı, esmer adam onunla evlenmek istiyordu. Sorunlarla karşılaşacaklardı ama birlikte bunları çözebilirlerdi.

"Nerede ve ne zaman evlenmek istersiniz?" diye sordu. "Hertford'daki aile kilisenizde mi? Ailenizin Cumberland'deki evinde mi? Ralston Abbey'de mi? Londra'da mı?"

"İşte," dedi kararlı bir şekilde saçlarını ensesinde toplayıp bir toka saplarken. "Burası bizim evimiz olacak, o halde neden devam edeceğimiz gibi başlamayalım? Yerel lordun düğünü Kellington halkına kutlayacak bir şeyler verecektir. Kellington'ın beşinci kontunun yeni dönemi için iyi bir sembolik başlangıç."

"Bu fikri sevdim. Ne zaman?"

"Londra'dan özel bir lisans almak ne kadar sürer?"

Rob'un kaşları çatıldı. "Belki üç ya da dört gün. İtiraf etmeliyim ki bir an önce evlenmek istiyorum ama sen o kadar çabuk mu istiyorsun?"

Saçını sabitlemeyi bitirdi, ardından elbisesini silkeledi. "En sevdiğim insanların çoğu burada, bu yüzden bundan faydalanabiliriz." Ona boğucu bir bakış attı. "Ben de gereğinden fazla beklemek istemiyorum."

"Ah, prenses." Kızın gözünden kaçan bir tutam saçı düzeltti, parmakları kızın boğazını ısıtıyordu. "Bana öyle bakmayı kesmezsen, nişanımızı burada tamamlayabiliriz."

"Ve büyükannen bizi tekrar aramaya geldiğinde yakalanmak mı? Hayır, teşekkür ederim!" Onun koluna girdi ama yürümeye başlamadı. "Aklıma garip bir şey geldi. Gelini kim vermelidir?"

"Neden ... ah, anlıyorum. Hem baban hem de amcan burada. Baban senin baban, ama seni amcan büyüttü." Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Hangisini tercih ederdin?"

Tereddüt etti, amcasının peşinden koştuğu, ata binmeyi, ateş etmeyi, malikânenin defterlerini tutmayı öğrendiği onca yılı hatırladı. Amcası onun üzerine titrer, küçükken onu omzunda taşır ve onun tüm oğullarının toplamından daha eğlenceli olduğunu söylerdi. Bunu söylediğinde her zaman kıkırdar, onu öper ve ona aptal derdi. "Peter Amca."

"O zaman ona sor. Baban bundan hoşlanmayabilir ama adil düşünen bir adamdır. Anlayacaktır."

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Peter Amca olsun. Mariah benim baş nedimem olacak elbette ama Bree'nin de nedimem olmasını istiyorum. Sence çok mu genç?"

Gülümsedi. "Buna bayılacak. Bir aile olmamız için iyi bir başlangıç olacak."

Kuaföre doğru giderlerken Sarah ne giyeceğini düşündü. Mariah'nın Ralston Abbey'den getirdiği elbiselerden biri iş görürdü. Bunun basit bir kır düğünü olacağına şükrederek zihninde listeler yapmaya başladı.

Salonun hemen dışında, Harvey tarafından aşağı indirilmekte olan Bree'nin yolunu kestiler. Bree yeni elbiselerinden birini giymişti, lacivert süslemeli güzel bir mavi keten. Saçlarını toplamış, tam bir genç kız gibi görünüyordu. Rob kızına ve arkadaşına gülümsedi. "İkinize de haberi erken verebildiğim için mutluyum." Kolunun üzerinde duran Sarah'nın elini okşadı. "Sarah ve ben az önce nişanlandık."

"Ona sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedi Harvey onaylayan bir baş hareketiyle.

Bree olduğu durdu. "Lanet olsun!" Kaşlarını çatarak Sarah'ya baktı. "Sen benim annem değilsin."

"Hayır, değilim," dedi kaşlarını kaldırmadan. "Her zaman senin bir parçan olacak iyi bir annen vardı. Ben sadece Sarah'yım. Beni üvey annen ya da bir tür teyzen, hatta istersen ablan olarak düşünebilirsin. Ama biz aynı ailenin bir parçası olacağız. Bu beni mutlu ediyor."

Bree ikna olmamış görünüyordu. Sarah, kızın bir babası olduğunu yeni keşfettiğinden, onu başka bir kadınla paylaşmaya meyilli olmadığını tahmin etti.

Rob kızının bakışlarını yakaladı. "Sarah'nın aileye katılması ikimizin de yararına olacak, Bree. Nasıl bir hanımefendi olunacağını gösterme konusunda benden çok daha iyi olacağını garanti ederim." Elini uzattı. "Bizimle kutlayacak mısınız?"

Temkinli bir şekilde yaklaştı, sonra Rob'un kolunun altına girerek yüzünü gizledi. Sarah, "Bree, düğünde nedimem olarak yer almanı istiyorum. Sen ve kız kardeşim benim nedimem olacaksınız çünkü siz benim ailemsiniz. Bunu benim için yapar mısınız?"

Bree başını kaldırdı ve Rob'a baktı, rahatsız edici bir şekilde babasına benziyordu. "Beni gerçekten düğünde istiyor musun?"

"Gerçekten öyle," dedi Sarah ciddiyetle. "Bazı aileler doğar, bazıları ise kurulur. Ben üçümüzün birlikte bir aile kurmasını istiyorum."

"I . . . Bunu isterim," dedi Bree doğrulurken.

"Aferin kıızıma!" Rob kızının tutması için sol kolunu bükte. "Şimdi salona gidelim ve diğerlerine haberi verelim."

Rob'un sağ kolunda Sarah ve sol kolunda Bree olduğu halde salona girdiler. Yarım düzine konuk onlara doğru dönerken sohbet durakladı.

"Her ihtimale karşı," dedi Rob, "Sarah evlenme teklifimi kabul ederek beni onurlandırdı. Hepiniz burada olduğunuza göre, Londra'dan özel bir ruhsat almanın ne kadar süreceğine bağlı olarak üç ya da dört gün içinde evlenmeyi planlıyoruz."

Bir tutuklama anı yaşandı ve Sarah çoğu kişinin yüzündeki şaşkınlığı gördü. Görünüşe göre o ve Rob aralarında romantik bir şey olmadığına herkesi ikna etmekte iyi iş çıkarmışlardı. Sonra Adam kadehini kaldırdı. "Sarah ve Rob'a. Birbirinizi bulduğunuz için tebrikler. Kayınbirader olacağımıza sevindim." Bree'ye gülümsedi. "Ve aynı zamanda bir yeğen edinmek ne büyük bir pazarlık!"

Bree'nin yüzü kızarıırken, herkes bu haberin şerefine kadeh kaldırdı ve odada bir konuşma patlaması yaşandı. Sarah'nın anne babası ve amcası gülümseyerek yaklaştı. Annesi, "Çok sevindim hayatım! Düğününde hiç ağlama şansım olmayacağını düşünmeye başlamıştım!"

Sarah gözyaşları içinde annesine sarıldı. Sarah, Gerald'ın ölümünden sonra teselli bulamadan ağladığında ona sarılan kişi Anna'ydı. Sarah'nın çocukluğu boyunca Anna onun sadece annesi değil, aynı zamanda en iyi arkadaşı olmuştu.

Anna'nın kocasının dönüşü bunu değiştirmişti. Sarah Mariah'yı almıştı ama annesiyle olan ilişkisi kaçınılmaz olarak değişmişti. Yine de her zaman yakın olacaktı ve Sarah annesi Anna olduğu için Tanrı'ya şükreliyordu.

Peter Amca ona iri yarı bir ayı gibi sarıldı. "Demek benim küçük kızım evleniyor!"

Daha iyi bir zaman olmayacağını anlayan Sarah babasının elini tuttu. "Duygularını incitmek istemem baba ama Peter Amca, beni verir misin?"

Amcası Charles'a temkinli bir bakış attı. "Aile içinde sorun yaratmadığı sürece bundan onur duyarım."

"Bu hakkı kazandın Babcock," dedi babası hayıflanarak. "Sarah'nın büyüdüğü onca yılı kaçırdım. En azından düğününüzde burada olacağım."

"Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim." Sarah babasına sarıldı ve ona çok düşkün olduğunu hissetti.

Tebrikler ve iyi dilekler karşılıklı olarak paylaşıldıktan sonra, Leydi Kellington keskin bir sesle, "Ben hazırım."

akşam yemeği."

"Mükemmel bir fikir." Rob uşağı bulmak için salonun etrafına bakındı. "Hector, kızım için bir tabak daha ekleyebilir misin? Bu bir aile etkinliği olduğu için o da bizimle kutlama yapmalı."

Bree ona gülümsedi. Sarah kızın bu kadar çabuk uyum sağlamasına minnettardı.

Akşam gayri resmi olduğu için yemek salonuna emsal bir geçit töreni yapılmadı. Mariah bundan yararlanarak Sarah'yı bir kenara çekti. "Özür dilerim ama sormak zorundayım," dedi usulca. "Rob iyi bir adama benziyor ve Adam da onu çok beğeniyor ama sen ona aşık mısın? Bana anlattıklarına bakılırsa, aşık olmadığından endişeleniyorum."

Sarah dudağını ısırdı ve ikizinin anlayacağı bir şekilde nasıl açıklayacağını düşündü. "Eğer Adam ölseydi, tekrar sevip evlenebilecek miydin?"

Mariah yüzünü buruşturdu. "Bunu düşünmeye dayanamıyorum." Kaşlarını çattı, uzaklara baktı ve duraksayarak, "Belki. Ama başka bir erkeği asla aynı şekilde sevemem."

"Sen ve Adam ilk büyük aşklarınızla evlenebildiğiniz için çok şanslısınız. Rob ve ben ilk aşklarımızı kaybettik," dedi Sarah sessizce. "Bu bizi iyi bir eş yapıyor. Birbirimizi önemsiyoruz. Birbirimize güveniyoruz." *Birbirimizi arzuluyoruz.* "Gerald'dan beri tanıştığım ve evlenmeyi hayal edebildiğim tek erkek o. Bence birbirimize çok yakışacağız."

Mariah'nın etkileyici yüzünde anlayış vardı ama aynı zamanda Mariah ve Adam'ın sahip olduklarına kız kardeşinin sahip olamayacağı için duyduğu üzüntü de vardı. "Bu iyi bir başlangıç ve aranızdaki bağ evlendikten sonra daha da güçlenecek." Komplocu bir tavırla gülümsedi. "Senin için mükemmel bir gelinliğim var. Getirdiğim düşes elbisesi."

"Düşes elbisesi mi?"

Mariah, "Seyahat ettiğimde, her ihtimale karşı her zaman bir büyük elbisem olur," diye açıkladı. "Düşes olduğum için sık sık okulları ziyaret etmem, kilise kermeslerini açmam ve benzeri şeyler isteniyor. Bir düşesin nasıl görünmesi gerektiğine dair imajlarına uymadığımda insanların hayal kırıklığına uğradığını fark ettim." Mariah sırtıttı. "Bir kontes olarak bunu da alacaksınız. Bu geziye getirdiğim düşes elbisesi hiç giymediğim bir elbise. Onu size vermeyi çok isterim. Tabii eğer beğenirseniz."

Sarah güldü. "Eminim yaparım! Hep aynı renkleri ve tarzları seçtiğimizi biliyorsun. Bu neye benziyor?"

"Fildişi ipek, uzun kollu ve korsajında kristal boncuklar var. Altın dantel ve altın bir jüpon, bir demitrain ve eşleşen bir şal var. Üzerinizde harika duracak."

"Kulağa çok güzel geliyor! Yarın deneyeceğim." Herkesin çoktan yemek odasına girdiğini görünce, "Şimdi yemek yiyelim!" dedi.

Bölüm 29

Sarah yorgun argın yatağa girdi ama uyuyamadığını fark etti. Düğün için yapılması gereken her şey kafasında dans ediyordu. Rob'la birlikte papaz Bay Holt'u ziyaret etmeleri ve töreni planlamak için onunla konuşmaları gerekiyordu. Rob'un adamı Harvey sabah ilk iş Londra'ya gidip Doctors' Commons'ta özel bir ruhsat alacaktı, böylece evlenmek için ilan vermek ve üç hafta beklemek zorunda kalmayacaklardı.

Yere uzandı ve yastığını yoğurarak daha rahat olmaya çalıştı. Leydi Kellington, yerel lordun düğününe davet edilmesi gereken önemli yerel kişilerin listesini yapıyordu. Sarah, Francie'ye resmi olarak leydi hizmetçisi olmak isteyip istemediğini sormuştu, çünkü bu işi gayri resmi olarak yapıyordu. Francie memnuniyetle kabul etti ve gerektiğinde Bree'ye bakmaya devam edecekti.

Sarah'nın endişelenmesine gerek olmayan tek şey düğün kahvaltısı için yemektir. Anna bu görevi üstlenmiş ve aşçıyla uzun bir görüşme yapmak üzere mutfağa gitmişti. Böylesine büyük bir sorumluluğu annesine devretmek rahatlatıcıydı.

Birkaç saat içinde çok şey yapılmıştı ama daha yapılacak çok şey ! Sarah dönüp durdu ve yastığını iki kez yere düşürdü ama beyni inatla çalışmaya devam etti.

Sonunda içini çekti ve yataktan kalktı. Belki kütüphanede okuyacak bir şeyler bulabilirdi. Uzun yün bornozunu giyip terliklerini giydikten sonra elinde bir mumla aşağı indi. Hayatının geri kalanında bu geçitlerde yürüyeceğini düşünmek garipti.

Tabii burada yaşamaya güçleri yetmiyorsa başka.

Kütüphanede iki şömine vardı, Rob da ofise dönüştürdüğü uzun odanın sonundaki doğu şöminisini yaktı. Paltosunu ve kravatını çıkarıp bir kenara attı ve ayaklarını tumbul, küçük bir üzerine koyarak berjer koltuğa uzandı. Odanın içinde binlerce

düşünmesi gereken şeyler vardı ama şu anda hiçbiri umurunda değildi. Üretken düşünceleri ertesi güne saklayacaktı. Şimdilik konyak ve ateş yeterliydi.

Kütüphane kapısının açıldığını duydu ve Sarah'yı görmek için başını kaldırdı. Mariah'nın aynı çatı altında yatıyor olmasına rağmen onun geldiğini hemen anlaması ilginçti. Uzun sarı saçları bir omzunun üzerinden örgü şeklinde dökülüyordu ve belinden kuşaklı, yere kadar uzanan mavi bir bornoz giymişti. Neredeyse her yeri örtülüydü ama yine de büyüleyici görünüyordu.

Kapı aralığında tereddüt etti. "Yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Bu evde gördüğüme sevindiğim tek kişi sensin." Ayağa kalktı ve onu kucaklamak için odayı geçti. Kollarına rahatça yerleşmeden önce sevimli bir gıcirtı çıkardı. Kanatlı koltuğa döndüğünde onu sıcak bir kucak gibi kucağına aldı, başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Anladığım kadarıyla sen de uyuyamamışsın?"

"Zihnim bir su çarkı gibi çalkalanıyordu," diye kabul etti. "Beni uyutacak bir vaaz kitabı bulmak için aşağı indim."

Kıkırdadı. "Bunu düşünmeliydim. Biraz konyak ister misin?" Yan masadaki yarısı boş kadehini ona uzattı. Kadın geri vermeden önce bir yudum aldı. Küçük bir şeydi ama çok samimiydi.

Evlilik böyle küçük, samimi anlardan mı oluşuyordu? Geçmişte bunun hakkında pek düşünmemişti. Evlilik hiçbir zaman kaçınılmaz, hatta yakın görünmemişti.

Onun sırtını okşarken, "Nişanlanmanın insanı yeni ve tuhaf bir dünyaya soktuğunu fark etmemiştim. Limanda, evli erkeklerin kardeşliğine kabul edildiğimi hissettim. Önemli adamlar, iş adamları. Ağırbaşlı adamlar. Seninle evlenmek toplumdaki değerimi artıracak."

Güldü. "Çay içmeye gittiğimizde de kadınlar böyleydi. Mariah, annem ve büyükannen bana farklı davranıyorlardı." Abartılı bir şekilde ürperdi. "Leydi Kellington bana hayatın gerçeklerini açıklamakta ısrar edecek diye ödüm kopuyordu."

Hafifçe telaşlanarak, "Sanırım buna gerek yok?" dedi.

"Bir çiftlikte büyüdüm, bu yüzden oldukça bilgili olduğumu düşünüyorum. Eğer bir sorum olursa Mariah'ya sorarım."

On sekiz yaşında bir bakire olalı uzun zaman olmuştu ama Bryony'yle işleri kendi memnuniyetleri doğrultusunda halletmeyi başarmışlardı. Bryony her şeyi kolaylaştıran samimi bir fiziksellğe sahipti.

Sarah bayan değildi ve o da artık deneyimsiz değildi, bu yüzden iyi idare etmeliydiler. Ama başka bir şey düşünemez hale gelmeden önce düğün gecesinden başka bir şey düşünmeye başlasa iyi olacaktı. "Ashton ve Mariah'nın düğün hediyesi, Kellington malikânesindeki herkesin kutlama masraflarını karşılamak olacak."

Sarah'nın gözleri büyüdü. "Bu inanılmaz derecede cömertçe!"

"Kurnazca da. O ödeyince, kuruşları saymama gerek kalmıyor. Kiracılar iyi vakit geçirmeyi hak ediyor. Yıllardır kendilerini iyi hissedecek pek bir şeyleri olmadı."

Ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Bunu kendin yapmaya gücünün yetmemesi seni rahatsız ediyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Yetişkin hayatım boyunca kendi geçimimi sağladım ve borçsuzdum, bu yüzden kendime ait olmayan masraflar ve borçlar için endişelenmek zorunda kalmaya içerliyorum. Ama katı bir gururun, teklif edildiğinde yardım kabul etmemi engellemesine izin vermeyeceğim. Özellikle de Ash bana olan borcunun asla ödenemeyecek kadar büyük olduğunu söyleyip dururken."

"O haklı," dedi Sarah ciddiyetle. "Beni kurtarmak muazzam bir cesaret ve beceri gerektirdi. Sen bir kahramansın." Ona gülümsedi. "*Benim kahramanım.*"

"Ben sadece işimi yapıyordum." Onu öpmekten kendini alamadı ama gerilimi tırmandırmamak için öpücüğü hızlı ve hafif tuttu. "Cesaretini benimkinden bile daha fazla takdir ettiğini biliyor muydun? Kendini tanımadığın bir grup kötü adamın ellerine teslim etmek olağanüstü bir şeydi."

Sarah şaşırmış görünüyordu. "Pek sayılmaz. Kötü adamlar zaten . Mariah'yı mahzene tıkmak en azından birimizin kaçabileceği anlamına geliyordu."

"Güçlü bir histeriyle yere yığılmak çok daha hanımefendice olurdu." Sırıttı. "Seni kaçıranlardan birinin kafasına dökme demir tavayla vurduktan sonraki yüz ifadeni asla unutmayacağım. Kendinle gurur duyuyor gibiydin."

"Kendimle gurur duyuyordum!" dedi kızgınlıkla. "Oldukça girişimci olduğumu sanıyordum."

"Sen de katılmasaydın, ikimizin de sağ salım kaçma ihtimali çok daha düşük olurdu." Bir öpücük daha almak için başını eğdi ve bu kez hafif tutmaya çalışmadı. Minyon dişi aslanı ...

Kadın da onu öperken mırıltılı bir ses çıkardı, parmakları adamın ensesinde lezzetli bir şekilde kıvrıldı. Adam onun göğüslerini okşadı, cübbesinin altında tayı ya da başka bir şey giymediğinin farkındaydı.

Pozisyonunu değiştirmek için kucağında kıpırdandı, yuvarlak ve mükemmel poposu onu beyninin tamamen durduğu noktaya kadar tahrik etti. "Benim altın

Prenses ..." diye fısıldadı boğuk bir sesle, onun kucağına daha da gömülürken.

Sandalyeden kayarak yıpranmış Doğu halısının üzerine yayıldılar. Rob düştüklerini zamanında fark ederek ağırlığını değiştirdi ve Sarah'yı altında ezmek yerine elleri ve dizleri üzerine çöktü. "İyi misin?" diye sordu acilen.

Bir kıkırdama nöbetiyle karşılık verdi. "Sanırım düğün gecemize kadar uslu durmamız gerekiyor!" dedi nefesini tuttuğunda. "Ya öyle, ya da sandalyelerin doğru kullanımının oturmak için olduğunu gösteren bir ders."

Rahatlamış bir şekilde topuklarının üzerine oturdu ve onun doğrulmasına yardım etti. "Sandalyeler üzerinde ilginç şeyler yapılabilir ama bu gece değil." Kadının iki elini de içine aldı ve ona baktı. Parlak gözlü, gülen, yılmaz.

Sarah'yla evlenmek şimdiye kadar yaptığı en mantıksız şey olabilirdi. Ama tam olarak doğru hissettiriyordu.

Ertesi sabah baş döndürücü, doğaçlama bir kadın planlama ve moda etkinliğine dönüştü. Evin hanımları, hizmetçiler ve bebeğin hemşiresi Hannah ile birlikte sabah odasında toplandılar. Odaya girmesine izin verilen tek erkek genç Richard'dı ve o da sadece uyumakla ilgileniyordu.

Doğal olarak herkes önce elbiseyi görmek istedi, bu yüzden Sarah ve Francie boyalı perdenin arkasına geçtiler ve Sarah Mariah'nın düşes elbisesini giydi. Francie mırıldandı, "Düşes yeni doğum yaptığı için bağcıklarını biraz sıkılaştırmam gerekiyor ama onun dışında mükemmel. Git herkese göster."

Sarah paravanın arkasından çıktığında diğer kadınlardan toplu bir iç çekiş duyuldu. "Bir peri prensesi gibi görünüyorsun!" Bree haykırdı.

Sarah, o an için getirilmiş olan uzun aynanın karşısına geçti ve kendini gördüğünde nefesini tuttu. Ağır fildişi ipek lüks kıvrımlar halinde dökülüyor, soluk tonu narin sarı rengini ortaya çıkarıyordu. Uzun kollar ve dekolte, düğün töreninin ciddiyetine uygun olarak mütevazıydı ama korsajdaki kristal boncuklar kayan yıldızlar gibi parlıyordu.

"Birbirine uygun ayakkabılar var," dedi Mariah. "Üzerine kristal boncuklar dikilmiş altın rengi ve Rob'un yanında çok kısa görünmemen için topuklu. Beğendin mi?"

Sarah yakayı çevreleyen ve saten iç eteğin altın rengini yansıtan altın dantele dokundu, sonra yan döndü ve birkaç adım yürüdü. O sırada

Demitrain ipekten bir fısıltıyla arkasından süzüldü. "Bu şimdiye kadar giydiğim en güzel şey, Mariah! Geri almak istemediğine emin misin?"

Kız kardeşi güldü. "Bu senin, Sarah. İkiz olsak bile, yemin ederim sana benden daha çok yakışıyor."

"Sarah'da gelin ışıltısı var," dedi annesi. "Rengi babanla evlendiğim de giydiğim elbiseye benziyor." Buğulu bir şekilde gülümsedi. "Bir düğünde gözyaşlarını ortaya çıkaran şey nedir?"

Leydi Kellington alaycı bir tavırla, "Gelecekte her şeyin daha kötü olacağını bilmek," dedi ama onun bile gözlerinde bir parıltı vardı. "Çiçekler için iyi bir mevsim değil. Buradaki konservatuarın harabeye dönmesine izin verilmesi çok yazık."

"Egzotik çiçeklere ihtiyacım yok," dedi Sarah. "Bahçede kardelenler ve yeşilliklerle çok güzel görünecek minyatür nergisler var. Ben, Mariah ve Bree için burun çiçeği, sen ve annem için de belki tussie-mussie düşündüm."

"Hangi müzisyenler var?" Anna sordu. "Kilisede org var mı?"

"Evet, papazın karısı da çok iyi çalışıyor. Düğün kahvaltısı ve kiracı kutlaması için birkaç kemancıya ihtiyacınız olacak. Baş damat Jonas yerel grubun bir üyesi, dolayısıyla müziği o organize edebilir."

"Teşekkür ederim!" Sarah ani bir hareketle yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada olmanıza çok sevindim."

Dowager kızardı ama geri çekilmedi. "Böyle hissedenden bir tek sen varsın." Vahşi bir şekilde kaşlarını çattı. "Kız kardeşin kadar çabuk bir varis üretmeyi unutma. Ama dokuz aydan kısa sürede değil!"

Sarah güldü. "Söz veriyorum böyle bir şey olmayacak. Bree, şimdi elbiseni deneme zamanın geldi. Beyaz tül güzel ama düğün için daha fazla süslemeye ihtiyacı var. Belki benim gelinliğime uyması için biraz altın dantel?"

"Bu çok iyi olurdu!" diye haykırdı kız.

Leydi Kellington kaşlarını çattı. "Kilisede küfür etmek yok, yoksa sonuçları olur!"

"Tanrı beni öldürecek mi?" Bree masumca cevap verdi.

"O yapmazsa, *ben yaparım!*" diye homurdandı dul kadın. "Sarah, törende giymek için uygun bir şapka var mı?"

"Benimkini kullanabileceğini düşündüm." Anna yanındaki şapka kutusunu kaldırdı ve derin taçlı, zarif bir hasır şapka çıkardı. "Bu olacak

yeni bir süslemeye ihtiyaç var, ancak şekil ve stil iyi."

Bree tereddütle, "Sarah, düşündüm ki ... . Bir şapka bandı işliyordum. Henüz bitmedi ama düğüne kadar bitirebilirim. Görmek ister misin?"

"Çok isterdim." Sarah ne olursa olsun çok güzel olduğunu söylerdi ama aslında abartmaya gerek yoktu. Yaklaşık beş santim genişliğindeydi ve yarısından fazlası altın ve fildişi renginde zarif minik çiçeklerle işlenmişti. "Bree, bu harika! Mariah, anne, bakın Bree'nin iğne işi ne kadar güzel! Zaten yetenekliydi ve Leydi Kellington ona daha karmaşık dikişleri öğretiyor."

"Mükemmel!" Anna, varlığının önemli olduğunu bilmeye ihtiyacı olan genç bir kızı cesaretlendirmenin değerini de biliyordu. Bree'nin işlemeli bandını tacın etrafına sardı. "Bu çok güzel görünecek. Zamanında bitirebileceğinden emin misin?"

"Oh, evet!" Bree haykırdı. "Her gece bütün gece ayakta kalmam gerekse bile."

"Nedime olamayacak kadar yorgun olmanı istemiyorum!" Sarah Bree'ye sarılırken şöyle dedi.

Leydi Kellington nadiren görülen bir onay işareti yaptı. "İşlemeli bant çok güzel görünecek. Bitirmeyi unutmayın." Tereddüt etti, sonra neredeyse utangaç bir ifadeyle, "Bence şapkanın gelinin başı ve omuzları üzerine düşmesi için kısa bir duvağa ihtiyacı var. Bandın altına sıkıştırılabilir."

"Eğer bir duvağımız olsaydı çok hoş görünürdü." Dul kadının yüz ifadesini gören Sarah, "Sizin var mı?" diye sordu.

Leydi Kellington başıyla onayladı. "Bunu kendi giymiştim. Gelinliğimle uyumlu olacak bir fildişi tonunda ve güne biraz tarih katacak."

Sarah, kontesin duvağının, küçümsemeye başladığı gayrimeşru torununun nakışıyla tutturulmasındaki ironiye dikkat çekmekten kaçındı. "Bu *mükemmel* olurdu. Hepiniz burada olduğunuz için çok şanslıyım!"

"Bizim için bir zevk," dedi Mariah. Biraz hüzünlü görünüyordu. Adam'la düğünü sessiz sedasız muhteşem olmuştu ve ikisi de o kadar mutluluk saçıyordu ki Hanover Meydanı'ndaki Aziz George Kilisesi'nin içini aydınlatmak için kullanılan mum yığınlarına neredeyse hiç ihtiyaç duyulmamıştı.

Sarah baş nedime olduğu için tüm etkinliklerin merkezindeydi ve düğün onu Mariah ile yakınlaştırmıştı. Ama bu

Tören, bu küçük, aceleyle bir araya getirilmiş törenin tatlı samimiyetine sahip değildi.

Sarah gerçekten şanslıydı.

Bölüm 30

Rob, Sarah'yı bütün gün görmemişti, bu yüzden papaz evine giden kısa yolculuk için ön salonda buluştuklarında çok memnun oldu. Birkaç amaçları vardı. Bunlardan biri Bree'ye ilk derslerinde eşlik etmektir. Kızı okula döneceği için heyecanlıydı, özellikle de Holt'un kızlarından biri onun yaşına yakın olduğu için.

Diğer neden ise Rob'un Holt'larla tanışmasıydı, çünkü Holt'lar toplumun önemli üyeleri ve kızına da eğitim vereceklerdi. Ve tabii ki düğünü de ayarlamaları gerekiyordu.

Bayan Holt Bree'nin akademik becerilerini değerlendirirken, Sarah da Rob'u papazla tanıştırdı. Holt, Rob'dan birkaç yaş büyük, zayıf, kel bir adamdı, esprili gözleri vardı ve cemaati için gerçek bir endişe duyuyordu. Bu, kilisenin geleceği için iyiye işaretti; papaz ve en büyük yerel toprak sahibinin işbirliği yapması iyi bir şeydi.

Bay Holt onları yaklaşan evlilikleri için tebrik etti ve özel bir ruhsatla her yerde yapılabilecek olmasına rağmen törenin kilisede yapılmasını istediklerini duyunca mutlu oldu. Birlikte kiliseye doğru yürüdüler. Rob kilisenin klasik sadeliğini ve Norman kulesini her zaman beğenmişti. Sarah haklıydı; burası evlenmek için en iyi yerdi. Harvey'nin ruhsatla birlikte döneceğinden emin olmak için tarih olarak beş gün sonrasını seçtiler.

Öğleden sonra Bree'yi papaz evinde bırakarak uzaklaşırlarken Rob sordu: "Büyükanнем uslu duruyor mu? Sanırım veraseti güvence altına almak için adımlar attığımı görmekten memnun olacaktır, ama bu önüne gelen herkesi eleştirmekten vazgeçeceği anlamına gelmiyor."

"Aslında oldukça yardımcı oldu," diye yanıtladı Sarah. "Sanırım bu aktiviteden ve her konuda yerel uzman olduğunu bilmekten hoşlanıyor." "Sanırım sıkıldı," dedi düşünceli bir şekilde. "Son birkaç yılın çoğunda burada neredeyse tek başınaydı, babamdan ya da kardeşimden yardım almadan mülke göz kulak oluyordu." Buna ek olarak

Huysuz büyükannesi bile Sarah'nın cazibesine karşı koyamıyordu.

"Hizmetçilere ana süiti bizim için temizlemelerini emretti," dedi Sarah. "İstekli misiniz, yoksa daha az anıya sahip başka odalarda kalmayı mı tercih edersiniz?"

Rob kaşlarını çatı, bir çiftlik arabasının arkasına geldiklerinde hafif arabayı yavaşlattı. "O odalarda çok fazla anım olacak kadar sık bulunmadım. Geniş ve iyi düzenlenmiş olduklarını hatırlıyorum, efendi ve hanım için birer yatak odası, iki giyinme alanı ve bir oturma odası var. Yine de kasvetli. Neden bir göz atıp ne düşündüğünüzü görmüyorsunuz? Tanrı biliyor ya, evde yer sıkıntısı yok."

"Sütün yaşanabilir olup olmadığına ya da ikimizi de melankoliye sürükleyip sürüklemeyeceğine bakacağım." Kıkırdadı. "Kellington Kalesi'nde yolumu bulana kadar kaç yıl geçecek merak ediyorum."

"Birçok. Daha uzaklara giderseniz izinizi işaretlemek için bir yumak iplik taşıyın."

"Sanırım siz labirentin ortasında gizlenen korkunç Minotor'sunuz?"

"Deniyorum," dedi ciddiyetle.

Kadın güldüğünde, şakalarını takdir eden bir kadından daha sevimli çok az özellik olduğunu düşündü. Esprileri genellikle o kadar kuru olurdu ki çoğu insan espri yaptığını bilmezdi.

Bahar gününün tadını daha fazla çıkarabilmeleri için nişanlısını arabayla gezintiye çıkarmak istedi ama ikisinin de yapacak çok işi vardı, bu yüzden doğrudan Kellington'a geri döndü. Arabasıyla ahırın bahçesine girdiğinde garip bir atın bağlı olduğunu ve siyahlar giymiş uzun boylu bir adamın Jonas'la konuştuğunu gördü.

Rob tek atlı arabayı durdurdu ve dizginleri tuttu. Sarah'nın inmesine yardım edemeden siyahlı adam döndü. Katolik bir rahipti.

-Ve geçmişten gelen bir adam. Rob tanıdık yüzü gördüğünde, "Vay canına," diye nefes aldı.

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum," dedi yeni gelen zengin bir İrlanda aksanıyla. Elini uzattı. "Talihin kışını tekmelemeye karar verdiğini yeni öğrendim."

"Öyle oldu Patrick." Rob rahibin elini kuvvetle sıktı, bu ziyaretin ne gibi sorunlar getireceği konusunda iyi bir fikri olmasına rağmen yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarıyordu. "Ama konuşmana dikkat et lütfen. Nişanlım burada." Arabaya döndü ve Sarah'nın inmesine yardım etti.

"Özür dilerim, bayan!" Patrick onu inceledi, bakışları dışa dönük tavrının altında hesaphıyordu. "Yoksa 'leydim' mi demeliydim?"

Gülümsedi. " 'Sarah' olur. Ve sen de . . . ?"

"Patrick Cassidy," dedi Rob. "Çocukken İrlanda'ya gittiğimde cehennemden çıkma yoldaşım ve annemin ailesinin Katolik tarafından ikinci kuzenim. Görünüşe göre artık Peder Patrick."

Kuzeni nazikçe, ", " dedi. "Kendi topraklarındaki kilise rahibi."

Sarah'nın bakışları Rob'dan Patrick'e ve tekrar Rob'a kaydı. "Aile benzerliğini görüyorum. Sizinle tanışmak bir zevk, Peder Patrick. Rob'un ailesinden pek kimseyle tanışmadım."

Ancak Rob'un topraklarından bahsetmek ortamı neşeli bir havadan daha karanlık bir havaya çevirdi. Rob, "Beni sadece merhaba demek için çağırmayacaksın." dedi.

"Kesinlikle hayır. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Rob tereddüt etti. "Ev ziyaretçilerle dolu."

"Çok hor görülen çalışma odasına gidebiliriz," diye önerdi Sarah. "Orası özel."

Jonas atının dizginini tutmak için ilerleyerek, "Ben senin atınla ilgilenirim," dedi. "Sen de kendi işine bak."

Patrick kaşlarını çatarak Sarah'ya baktı. "Bu hanımefendiye göre bir mesele değil."

"Sarah İrlanda'daydı. Söyleyeceklerinizi duyabilir." Rob belli belirsiz gülümsedi. "Yanımızda bir bayan olması birbirimizi öldürmemizi engelleyebilir."

"Haklısın kuzen." Patrick'in sesi güler yüzlü ama ihtiyatlıydı.

Her zamanki gibi kasvetli olan çalışma odasına ulaştılar. Rob'un buraya ne kadar sık geldiği düşünülürse, belki de Sarah'nın önerdiği gibi yapmalı ve odayı düzeltmeliydi. Bir kat badana harikalar yaratabilirdi.

Baş başa kaldıklarında Rob açık açık sordu: "Ne istiyorsun Patrick?"

"Bir art niyetim olmadan kendi akrabalarımı ziyaret edemez miyim?" Patrick sordu, anlamlı yüzü tamamen masumdu.

Rob kuru bir sesle, "Miras aldığımı duyar duymaz Dublin'den bir gemiye atlamış olmalısın," dedi. "Ve sen de burada olacağımı tahmin ediyordun. Bu da acil bir ihtiyaç olduğunu gösteriyor."

Kuzeninin mavi gözleri kısıldı. "Künt istiyorsan, evlat, alacaksın. Kilvarra'daki malikanenizde insanlar açlıktan ve bakımsızlıktan ölüyor. Baban ve kardeşin kiracılardan alabildikleri her lanet kuruşu almaktan başka bir şey yapmadılar. Tanrı'ya dua ediyorum ki, Kilvarra'da yeterince zaman geçirmişsin."

Kilvarra'nın insanları önemsemesi ve iyileştirmeler yapmaya istekli olması." Ağzı buruştu. "Bu yeterince açık mı?"

"Etkileyici derecede kısa ve öz, özellikle de masal anlatma ustası olan biri için." Rob kuzeninin bir rahip olacağını asla tahmin edemezdi ama bu çağrışı duyanların genellikle vahşi çocuklar olduğu söylenirdi. "Sanırım konuları geliştirmek için bazı önerileriniz var."

"Haklısınız. Önce kâhya Bay Paley'i kovun. O kaba, zorba ve muhtemelen bir hırsız." Patrick iç cebinden küçük bir el yazısıyla kaplı bir kâğıt çıkardı ve masaya fırlattı. "Paketin üzerine, bildiğim kötü davranış örneklerini yazdım. Çok daha fazlası var."

Rob listeye bir göz attı ve kötü adamlara güç verilip başıboş bırakıldıklarında neler olduğuna dair daha fazla kanıt görünce kaşlarını çatı. Kâğıdı Sarah'ya uzattı, o da olayları okurken kaşlarını çatı.

Rob, "Eğer Paley hakkında doğruyu söylüyorsan, ki öyle olduğunu varsayıyorum, iki hafta içinde gitmiş olacak," dedi. "Mülkte bu işi devralacak ve layıkıyla yapacak güvendiğiniz biri var mı?"

"Şu anda orada kimse yok ama kardeşim Seamus'u tavsiye ederim. Bizden on yaş büyük olduğu için onu pek görmemişsinizdir ama Dundalk yakınlarında kâhya olarak çalışıyor ve bizimkilerin yaşı ilerlediği için eve dönmek istiyor."

Nepotizm, ama muhtemelen üretken türden. "Seamus iyi bir seçim gibi görünüyor, ama o haber vermeden önce sizi uyarmalıyım ki mirasım tam bir felaket ve tahminimce sahipsiz tüm mülkler ipotekli. Buna muhtemelen Kilvarra da dahildir. Paley'den kurtulabilirim ama mülkün mülkiyetini kaybedebilirim. Muhtemelen bu hafta içinde işlerin ne kadar kötü olduğunu öğreneceğim."

İyimser görünen Patrick derin bir iç çekti. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Babandan daha iyi bir ev sahibi olurdu ama bu şansa sahip olamayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Korkarım ki hayır. Ayrıca, bazı sorunları çözmek kötü bir kâhyayı kovmaktan çok daha zor olacak."

"Güzel topraklarımızın bir patates tarlası ve bir süt ineğinden başka bir şeyle bütün bir aileyi geçindirememesi İrlanda'nın laneti," dedi Patrick kasvetle. "Bu başka bir gün için daha büyük bir sorun."

"Mevcut arazi için çok fazla insan var," dedi Sarah düşünceli bir şekilde. "Peki ya göç? Kiracılardan herhangi biri bu bölgeye taşınmaya istekli olur mu?"

daha iyi bir hayat umuduyla koloniler?"

Patrick şaşkın görünüyordu. Anlaşılan onu ilk başta ciddiye almayan bir başka adamdı. "Kilvarradan başka diyarlara taşınıp zenginleşen insanlar oldu ama bunun için para lazım."

"Ne kadar?" Sarah merakla sordu.

Patrick düşündü. "Belki aile başına yüz pound. Yeni ülkeye yerleşmeye yetecek kadarıyla geçiş masraflarını karşılamaya yeter. Bekârlar için daha az tabii. Bunu yapacak olanlar var ama çoğunun bulamayacağı kadar çok para."

Sarah ağzını büzdü. "Peder Patrick, ben Lord Kellington ile bir şey konuşurken birkaç dakikalığına dışarı çıkabilir misiniz?"

Patrick muhtemelen ufak tefek sarışınların odadan çıkmasını istemesine alışık değildi ve onun Rob'la konuşmak istemesinin iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Ama mecburen ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Nasıl isterseniz, Bayan Sarah. Fazla uzağa gitmeyeceğim."

Kapı kapanıp onları baş başa bıraktığında Sarah, "İrlanda mülkü senin için özel, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet, çünkü orası annemin eviydi. Benimle birlikte ziyarete geldiği için her zaman çok mutlu olurdu. Patrick, ben ve diğer yerel çocuklar etrafta deli gibi koştururduk. İngiltere'nin İrlandalıları davranış biçimine içerleyecek kadar çok zaman geçirdim orada."

Ağzı buruştu. "İşin kötüsü, Kilvarra'daki insanlara yardım etmek için ne kadar şey yapabileceğimi bilmiyorum. İngiltere'deki mülkümü satmak ya da elden çıkarmak zorunda kalırsam, kiracıların yeni sahipler altında muhtemelen iyi olacaklarını biliyorum. Babam ve kardeşimin mülk sahibi olduğu zamandan daha iyi. Ama Kilvarra'yı kaybedersen, yeni ev sahiplerinin babamdan daha iyi olmayacağı ve muhtemelen daha kötü olacağı ihtimali var."

"Ben de bundan şüpheleniyordum." Derin bir nefes aldı. "Rob, benim payımı insanların daha iyi hayatlar kurabilecekleri yerlere göç etmelerine yardım etmek için kullan. Buckley'den aldığın para burada Kellington kiracılarına yardım etmek ve sen işlerini yoluna koyana kadar burayı ayakta tutmak için gerekli. Benim iki bin poundum Kellington'u kurtarmaya yetmez ama Kilvarra halkı için büyük bir fark yaratabilir."

Hiç tanımadığı insanlara karşı gösterdiği cömertlik karşısında hayrete düşerek ona baktı. "Olur. Ama neden bunu önermeyi düşünüyorsun ki?"

"Çünkü Kilvarra senin için özel," dedi ciddiyetle. "Onlar için hemen bir şeyler yapabilirsen kendini çok daha mutlu hissedeceksin."

"Henüz aklıma bile gelmemiş düşüncelerimi okuyabiliyorsun," dedi hayıflanarak. "Bu iyi bir düşünce. Göçmenlik parası olarak bin sterlinle başlayacağım. Yeterli sayıda insan beni bu konuda ikna ederse, bin pound daha düşünürüz." Sesini yükseltti. "Artık içeri girebilirsin Patrick. Ayrıntıları kaçırma ihtimaline karşı."

Kapı açıldı ve kuzeni içeri girdi, yakışıklı yüzünde geniş bir sırıtış vardı. "Ne kadar güzel bir hanımla evleniyorsun, Robert."

Sarah gözlerini kırıştırdı. "Kapıyı dinleyeceğini biliyor muydun?"

"Bu kadar önemli bir şey için elbette." Rob Sarah'ya gülümsedi. "Gerekli olduğunu düşünsem ben de aynısını yapardım, biliyorsun. Gerçek bir centilmen olmamanın avantajları var."

"Bu seviyorum." Sarah ayağa kalktı. "İşlerinizi hallettiğinize göre, sanırım ikiniz birkaç pint iyi köy birası içerek geçmiş konuşmak istersiniz?"

"Kesinlikle bir zihin okuyucu," dedi Rob. "Buraya en iyi biradan bir sürahi getirirseniz çok minnettar olurum."

Başını salladı ve kuzenine döndü. "Beş gün içinde evleneceğiz. Umarım düğün için kalırsınız, Peder Patrick."

Tereddüt etti. "Memnun olurum ama burada bir Katolik rahibin olması biraz garip olmaz mı? Hem de lord hazretlerinin kan bağı olan biri?"

"Bence hepimiz devam etmek istediğimiz gibi başlamalıyız. Rob'un kuzeni olarak evimize hoş geldiniz." Başını eğdi ve geri çekildi.

Bakışları hayranlık uyandıran Patrick onun gidişini izledi. "İşte bir rahibe yeminini unutturabilecek bir kız."

Rob soğuk bir ifadeyle, "Bunu aklından bile geçirme," dedi.

"Bir adamı düşünmekten alıkoyamazsın, rahip bile olsa," dedi Patrick, ifadesi ciddileşmeden önce gözleri parlıyordu. "İyi bir seçim yapmışsın Rob. Özellikle de yanında iyi bir kadına ihtiyacın olacak gibi görüldüğü için."

"Şanslıyım." Rob aptal gibi gülümsediğini fark etti ve kendini durdurup işine döndü. "Düğün için kal Patrick. Ertesi gün ortağım Bay Harvey'le birlikte İrlanda'ya dönebilirsin. Benim adıma hareket etmek için tam yetkiye sahip olacak ve olabildiğince kurnazdır, bu yüzden onun gözünü boyamaya çalışma. Eğer buldukları söylediklerinizi doğrularsa, Paley'den kurtulacak ve insanlarla göç hakkında konuşmaya başlayacaktır. Bana güvendiğiniz gibi ona da güvenebilirsiniz."

Kuzeni onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Son on yılda neler yaptın bilmiyorum ama sesin bir lorda çok benziyor."

Rob yüzünü buruşturdu. "Bu iyi mi kötü mü?"

"Bu sana bağlı," dedi Patrick. "Ama sen iyi bir delikanlıydın ve bence iyi bir lord olacaksın."

Rob kuzeninin haklı olduğunu umuyordu. İsteyeceği son şey babası ve ağabeyi gibi bir lord olmaktı.

Bölüm 31

Sarah çalışma odasına erzak gönderilmesi ve başka bir misafir odası hazırlanması için emir verdikten sonra kız kardeşini aramaya çıktı. Onu kütüphanede bulduğunda, "Yaşanabilir olup olmadığını anlamak için ana süiti incelemek üzereyim. Ve eğer şu anda berbatsa, kurtarılabilir olup olmadığını. Bana katılmak ister misin?"

"Çok isterim." Mariah yazışmalarını bir kenara bıraktı. "Babamla gezginlik yıllarımda sık sık yaşam alanlarını iyileştirmek zorunda kaldım. Adam'ın evleri o kadar iyi yönetiliyor ki, bu tür bir şey yapmama hiç gerek kalmıyor ve bunu özlüyorum."

Sarah üst kata çıkarken güldü. "Önerilerde bulunmaktan çekinmeyin. Ayrıca Adam'ın Rob'a ödünç verdiği geçici kahyaya eşlik etmesi için Ralston'ın baş hizmetçisini bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Bugün burada olacaklarını umuyorum."

"Bay Crowell ve Sally Hunt birlikte çalıştıkları için ikisini de davet etmek mantıklı oldu. Umarım mali durumunuz onları kalıcı olarak işe almaya elverir. İkisi de işlerinde çok iyiler ve üst düzey pozisyonları hak ediyorlar."

"Onlar gibi insanlara kesinlikle ihtiyacımız var." Katın doğu ucunun tamamını kaplayan ana süite ulaştılar. Sarah kapının kilidini açarken, "Rob bu odaları geniş ama kasvetli olarak hatırladığını söyledi," dedi.

Oturma odasına girdiklerinde Mariah, "Kasvet konusunda haklıymış," dedi. "Şu perdeleri açarak başlayalım. Bu oda deniz manzaralı olmalı."

Öyle de oldu, Sarah ağır perdelerin açılmasıyla kalkan tozdan öksürmeyi bıraktığında gördü. Perdeler kasvetli bir gri yeşil renkte, kat kat kadifeydi. Birinin bu rengi gönüllü olarak seçtiğini hayal etmek zordu.

Oturma odasını inceledi. "Burası Mısır çılgınlığının en yoğun olduğu dönemde pahalı bir şekilde dekore edilmiş. Timsah ayaklı kanepelerde oturmayı her zaman sinir bozucu bulmuştumdur."

"Sürekli bir ısırılma korkusu var." Mariah düşünceli bir şekilde sandalyenin kolundaki sfenks başını ovuşturdu. "Ne kadar çok çirkin ve pahalı mobilya var!"

"Rahat olsaydı çirkinliğine bu kadar aldırmazdım." Sarah dikenli çıkıntıyı bir sandalyenin arkasına vurdu. "Umarım Kellington Kalesi çoğu büyük ev gibidir ve eski mobilyalar asla terk edilmez, sadece tavan arasına taşınır. Buradaki incelemeyi bitirdikten sonra oraya bir göz atabiliriz. Ana yatak odasına doğru!"

Mariah oturma odasının uzak ucundaki bir kapıyı açtı. "Timsahlar burayı da istila etti. Lord Nelson'ın Nil Savaşı'ndaki zaferinin özür dilemesi gereken çok şey var."

"Ayrıca renkler de korkunç. Sence gri yeşil perdelerin çamurlu Nil Nehri'ne benzemesi mi gerekiyordu? Sebebi ne olursa olsun, iç karartıcı." Bir kapıyı açtı. "Acaba bu kapı hanımefendinin odasına mı açılıyor? Hayır, burası Kont'un giyinme alanı. Kardeşi mirastan sonra buraya hiç gelmediği için Rob'un babasına ait olması gereken çok pahalı giysilerle dolu."

Mariah da ona katıldı. "Babasının uşağı, kontun Londra'daki gardırobunun çoğunu miras olarak almış olmalı. Geri dönmeyecek bir adamı bekleyen giysiler görmek oldukça üzücü."

"Şiirsel bir bakış açısı bu," dedi Sarah. "Bakıyorum ve Rob bu odalarda yaşayacaksa paketlenmesi gereken pek çok şey görüyorum. Babasını hatırlatan şeylerden hoşlanacağını sanmıyorum. Bakalım bu kapı nereye çıkıyor."

Kapıyı açtı ve nefesi kesildi. "Bir banyo odası! Ashton Evi'ndekiler kadar görkemli. Yaşlı kontun savurganlığının bir kısmını buraya yöneltmiş olmasına sevindim."

"Küvet iki kişi için yeterince büyük." Mariah başka bir kapıyı açtı. "Ve görüyorum ki aynı zamanda bir su dolabı kuracak kadar da akıllılar. Kullanışlı!"

"Yaşlı kontun para israfına bir örnek daha." Sarah karşı kapıdan kontesin soyunma odasına doğru ilerledi. Bir pencereye doğru ilerledi ve perdeleri geri çekti. "Mobilyalar kontun ilk karısı tarafından Gotik çılgınlığı sırasında seçilmiş gibi görünüyor. Kasvetli ama en azından timsah ayakları yok."

Mariah tozlu bir vazodaki kuru, çoktan ölmüş çiçeklere dokundu. "Rob'un annesi öldüğünden beri bu odanın kilitli ve dokunulmamış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle. Kont'un odasından daha hoş. Temizlik ve daha parlak perdeler ve yatak asmaları büyük bir fark yaratacaktır." Sarah, Rob'un küçük bir çocukken annesini görmek için koşuşturduğunu, belki de çiçekler ya da başka hazineler getirdiğini hayal etti. Oda kasvetli olabilirdi ama sevgi onu ısıtmıştı. "Rob'un annesi babasının sevdiği tek kişi olabilirdi. Annesi öldükten sonra babası hiçbir şeyi önemsememeye başladı ve bu da onu çok kötü bir kont ve ev sahibi yaptı."

"İnsanın hayatında birçok çeşit aşk olması çok daha sağlıklı." Mariah pencerelerden birine doğru ilerledi. "Deniz manzarası yerine, bu bahçelere bakıyor. Kış rüzgârları estiğinde bu oda diğerinden daha sıcak olacak."

Sarah cibinlikli yatağa baktı ve onu Rob'la paylaşmanın hızlı, cızırtılı bir görüntüsü vardı. Düşüncelerini dizginleyerek, "Bakalım tavan arasında ne bulabileceğiz. Eğer ebeveyn odası için uygun bir Gotik mobilya seti varsa hiç şaşırmam."

Vardı, ama arka tavan arasında daha da iyi bir şey buldular: iki takım hafif, zarif Sheraton yatak odası mobilyası. Sarah bir sehpanın üzerindeki Hollanda örtüsünü çekip aldı ve parmak uçlarını narin saten ağacı kakmaların üzerinde gezdirdi. "Bu mobilyalar çok güzel! Eski kontun ilk karısı Gotik tarz için çıldırdığında kaldırılanlar bunlar olmalı. Acaba perdeler ve asmalar da var mıdır?"

Mariah köşedeki gardırobun arkasına kayd. "Burada umut verici görünen iki büyük sandık var. Feneri geri getir de bakabilelim."

Sarah kız kardeşine ulaştığında Mariah ilk sandığı açmıştı. Bitkisel koruyuculardan oluşan poşetlerden lavanta kokusu yayılıyordu. Kız kardeşi kumaşın ilk katını kaldırırken o da feneri kaldırdı. Gül ve bordo tonlarında bir çiçek motifi, fildişi brokar zemin üzerine yerleştirilmişti. "Çok güzel! Bunlar kontesin odasının perdeleri olmalı. Bakalım diğer sandıkta ne varmış."

Mariah kapağı kaldırınca benzer bir brokar ortaya çıktı, ancak desen mavinin tonlarındaydı. "Bu Kont'un odası için olmalı. Burada altın bulmuşsun!"

Sarah sırtıttı. "Bu, ikimizin de paçavra toplayıcıları gibi görüldüğü gerçeğine değiyor. Ustanın odası çok farklı ve çok daha iyi görünecek."

Mariah başıyla onayladı. "Şimdi tüm hizmetçileri ve uşakları düğün geceniz için süitinizi yenilemeleri için işe koyma zamanı!"

Sarah kızardı, loş ışık tepkisini gizlediği için mutluydu. Tüm düğün hazırlıklarına rağmen, birkaç gün içinde evleneceği fikri

biraz gerçek dışıydı. Kadınların çok eski zamanlardan beri evlendiklerini kendine hatırlatarak sandığı kapattı.

Her seferinde bir adım atın.

Sarah ve Mariah temiz kıyafetlerini giymek için yatak odalarına dönmek üzereyken zemin kata inen merdivenin önünden geçtiler. "Burası Londra'daki bir hana benziyor," dedi Sarah parmaklıkların üzerinden ön salona bakarken. "Çok fazla gelen giden var! Bazıları Rob'un unvanı devralması yüzünden, bazıları da düğünle ilgili. Ama korkarım daha fazlası kalıcı."

Mariah başıyla onayladı. "Büyük bir ev insanlarla dolu bir kovan gibidir. Ben sade Mariah Clarke'ken özel olmak kolaydı ama bir düşes için durum farklı. Adam'dan kendimi korumak için nasıl sınırlar çizeceğimi öğrendim."

"Sanırım bunu nasıl yapacağımı da öğrenmeliyim," dedi Sarah hevesle. "Evde kalmış bir teyze olarak kalmak kontes olmaktan daha kolay olurdu."

"Evlilik büyük bir hanımefendi olmak demek değildir. Sevdiğin kişiyle birlikte olmaktır," dedi Mariah sessizce.

Kız kardeşinin araştıran bakışları Sarah'nın konuyu değiştirmek istemesine neden oldu. Rob'la aralarındaki ilişkinin Mariah ve Adam'inkinden ne kadar farklı olduğunu zaten açıklamıştı. Tekrar dönmek istediği bir konu değildi bu.

Tam odasına gitmek üzereydi ki, kapı tokmağı ön kapıya çarptı. Bu sefer gelen kimdi? O ve Mariah görmek için durakladılar. Bir uşak koridoru geçti ve kapıyı açarak ön merdivenlerde duran bir çifti ortaya çıkardı.

"Ralston Abbey'den Bay Crowell ve Sally Hunt burada!" Mariah heyecanla söyledi. "Ve hiç de erken değil."

Yeni geçici çalışanları selamlamak için merdivenlerden koşarak indi. Sarah da onu takip etti ve fazladan yardım için teşekkür etti. Ashton'ların evinde yetişmiş herhangi bir kâhya ya da temizlikçi kesinlikle çok yetenekli olmalıydı.

Sarah, Sally Hunt'ı Ralston Abbey'den tanıdı. Yirmili yaşlarının sonlarında, derli toplu genç bir kadındı. İlginç bir şekilde, ince bir otorite havası takınmıştı. Kıdemli bir hizmetçi yerine, şimdi bir kahya, büyük bir evde yüksek sorumluluk sahibi bir kadın gibi görünüyordu.

Eğer Sally tavrını değiştirebiliyorsa, Sarah da değiştirebilirdi. Evin hanımı olarak hizmetçisiyle konuşurken gülümseyerek, "Bayan Hunt, hoş geldiniz. Geldiğinize çok sevindim." Bakışları kâhyaya kaydı. "Bay Crowell. Daha önce tanışmadık ama sizi şiddetle tavsiye ederim."

Eğildi. "Kellington'a hizmet etme fırsatını dört gözle bekliyorum."

Sally Hunt gibi o da kendini zeki, hırslı ve genç yaşta yüksek bir mevkiye ulaşma fırsatının değerini bilen biri olarak görüyordu. Her ikisi de yetenekli olduklarını kanıtlamak için çok çalışırdı.

"Mariah, Bayan Hunt'ın sorumluluğunu üstlenebilir misin? Ona odasını göster ve kıdemli personelle tanıştır." Hınzırca gülümsedi. "Ve seninle konuştuğumuz projeye başlamasını sağla. Ben Bay Crowell'ı Lord Kellington'la görüşmeye götüreceğim."

Yeni çalışanlar birbirlerine şöyle bir baktılar. Evet, onlar bir çiftti. Buradaki pozisyonları işe yararsa, önümüzdeki yıl içinde kesinlikle evleneceklerdi.

Şimdi onları işe koyalım!

Bölüm 32

Bugün benim düğün günüm. Sarah'nın parmakları o kadar kötü titriyordu ki küpelerinin tellerini kulaklarına sokamıyordu.

Francie yatıştırıcı bir sesle, "Küpelerinizle ben ilgilenirim leydim," dedi.

Sarah altın halkaları minnetle hizmetçisine uzatırken, "Henüz 'leydim' değilim," diye belirtti.

"Pratik yapmamın bana zararı olmaz, böylece kontes olduğunuzda hazır olurum." Francie telleri Sarah'nın kulaklarına ustalıkla yerleştirdi. Ana halkalardan sarkan minik altın spiraller Sarah'nın başı her hareket ettiğinde ışığı yakalıyordu. Altın, Sarah'nın altın rengi jüponunu ve dantellerini vurguluyordu. Yüzü balmumundan yapılmış bir ölüm maskesine benziyor olabilirdi ama en azından ısı ısıldı.

"Rahibe Sarah, o kadar çarpıcı görünüyorsunuz ki Rob sizi koridordan inerken gördüğünde bayılacak." Soluk şeftali rengi bir elbise giymiş olan Mariah yatak odasına girdi. Gelinin dikkatini çekmemek için abartısız görünmeye çalışıyordu ama Mariah güzel görünmekten kendini alamıyordu. Sarah buna aldırmadı.

"Düşes elbisenizin hakkını verin." Önce kız kardeşine, sonra da onu takip eden Bree'ye sarıldı. Rob'un kızı altın dantel süslemeli beyaz elbisesinin içinde heyecanlı ama ağırbaşlı görünüyordu. Şatoya teslim edilen yırtık pırtık çocuğu hatırlamak zordu.

"İkiniz de harika görünüyorsunuz!" Sarah haykırdı. "Beni kaçırma girişimlerine karşı koymaya hazır mısınız? Leydi Kellington gelin refakatçilerinin asıl amacının bu olduğunu söylemişti. Gelini çalınmaktan korumak için."

"Senin için savaşacağım!" Bree, eskiden olduğu gibi vahşi bir kestaneye daha çok benzediğini söyledi.

Francie gözleri parlayarak, "Ben de sizi savunmaya yardım ederim," diye teklif etti.

Mariah ürpererek, "O kısmı geçelim, çünkü aslında çok uzun zaman önce kaçırılmadın," dedi. "Hazır mısın? Kiliseye gitme vakti geldi."

"Panik içindeyim." Sarah, Adam'ın kız kardeşi ve harika bir parfümcü olan arkadaşı Lady Kiri'nin gönderdiği gündüz parfümünü sıktı. "Onun dışında her şey yolunda."

"Gergin hissetmeniz normal." Francie gibi Mariah da endişeli gelinleri güçlü histerilerden uzak tutmak için tasarlanmış yatıştırıcı sesi kullanıyordu.

"Bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyorum," dedi Sarah terliklerini giyerken. Altın çocuk ve kristal boncuklar peri ayakkabısı gibi görünüyordu ve kazandığı iki santimlik boy hoşuna gitmişti.

"Adam'la evleniyordum, o yüzden tabii ki gergin değildim." Mariah'nın gözlerinin arasında bir çatık oluştu. "Rob'la evlenme konusunda şüphelerin mi var? Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Sarah Mariah'nın sorusu hakkında ciddi ciddi düşünmeye başladı. Evet, paniğe kapılmıştı ama Rob tanıdığı en ilginç ve en çekici adamdı. Birlikte, Tanrı'nın izniyle, Kellington'ı yeniden inşa edebilir ve güzel, yakışıklı çocuklara sahip olabilirlerdi. Doğacak çocukların Rob'un boyuna sahip olmasını umuyordu, onunkine değil. "Rob mükemmel bir koca aday. Ben sadece biraz gerginim. Dediğiniz gibi, bu olağan bir şey."

"İşte şapkan, Sarah." Bree getirdiği şapka kutusunu açtı ve yeniden tasarlanmış şapkayı saygıyla çıkardı.

"Oh, Bree, nakışın enfes!" Sarah bir parmağının ucuyla ince ince çiçeklerin izini sürdü. "Bunu yapabilmek için her gece geç saatlere kadar çalışman mı gerekti?"

Bree başını salladı ama gözleri parlıyordu. Sarah'nın zihninde kızın bir gün kendi düğününde bu şapkayı takacağı kısa bir an canlandı.

Aynaya döndü ve şapkayı zarif sarı saçlarının üzerine yerleştirdi. İşlemeli bant, Leydi Kellington'ın krem rengi dantel duvağını sabitledi ve tacın üzerinden geçerek Sarah'nın omuzlarının arkasına düştü. Artık bir düşes gibi değil, bir gelin gibi görünüyordu.

Francie şapkanın yerini değiştirdi. "Son olarak, biraz renk." Sarah'nın yanaklarına bir parça pembe sürmek için bir tavşan ayağı kullandı. "Ve bu dudak merhemi." Merhem de pembe renkliyd.

Francie'nin ustalıkla uyguladığı kozmetikler Sarah'nın yürüyen ölü gibi değil, doğal ve sağlıklı görünmesini sağladı. Sarah pek de istikrarlı olmayan bir sesle, "Olabileceğim kadar iyi görünüyorum, o halde evlenme zamanı geldi," dedi.

Bree korteji merdivenlerden aşağı indirdi ve ön kapıdan çıkıp bekleyen çiçeklerle süslü arabaya götürdü. Sarah'nın anne babası, amcası ve dul kontes daha önce başka bir arabayla yola çıkmışlardı. Hizmetçilerin çoğu

zaten kilisedeydi. Ev tamamen boş kalmasın diye iki ya da üç kişi geride kalmıştı.

Hector, yüzünde hafif ama gerçek bir gülümsemeyle dört kadının arabaya binmesine yardım etti. Yerleşip yola koyulduklarında Sarah, "Oraya vardığımızda hangisinin Rob olduğunu bana hatırlat. İkimiz de o kadar meşguldük ki onu günlerdir neredeyse hiç görmedim."

Mariah onun elini okşadı. "Bu yüzden bu kadar gerginsin. Birlikte daha fazla zaman geçirseydiniz daha iyi hissederdin. Ama bu günleri iyi değerlendirmişsin. Ebeveyn süiti muhteşem ve o sıkıcı küçük çalışma odası bile çok gelişmiş."

Hepsi doğru. Yeni kahya bir cevherdi ve Kellington halkı gelecek konusunda heyecanlı ve iyimserdi. Temizlik ve yeniden düzenleme için köyden ekstra yardım almak kolay olmuştu. Şato bir ev gibi görünmeye başlamıştı.

Çok geçmeden kiliseye vardılar. Sarah arabadan indiğinde kendini uyuşmuş hissetti. Francie bir sepet içinde çiçek taşıyordu, o da Sarah'nın burun tepsisini çıkardı. "Buyurun leydim. Bu parlak sarı nergisler gün ışığı kadar güzel."

Francie Mariah ve Bree'ye çiçek verirken Mariah, "Çiçekleri o kadar yüksek tutma Sarah. Bel hizanda tut. Şimdi ilerle, en sevdiğim kardeşim!"

"Ben senin tek kız kardeşinim," diye belirtti Sarah burun çiçeğini beline indirirken.

"Yani favori olduğunuzdan şüphe etmeniz için hiçbir neden yok!"

Uşak gelin için kilisenin kapısını açtı ve zengin org müziğı dışarı döküldü. Peter Amca girişte bekliyordu. Sarah içeri girerken ona gülümsedi. "Ne kadar güzel görünüyorsun!" Kolunu uzattı. Daha alçak bir sesle, "Kızım olmadığın halde seni kızım olarak gördüğüm için çok mutluyum," dedi.

Onun sözleri neredeyse Sarah'yı ağlatacaktı. Koluna giren Sarah, "İhtiyacım olan tek baba sendin," dedi.

Bunun üzerine o da ağlamaklı göründü. Onlar konuşurken Francie Bree ve Mariah'yı sıraya dizdi, sonra da kutsal alanın kapısını araladı. "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Bayan Bree, önce siz. Yavaş yürümeyi unutmayın ki herkes ne kadar güzel görüldüğünüze hayran kalsın."

Francie orgcuya tören müziğini başlatması için işaret verirken, Bree yüzündeki kararlı ifadeyle burnunu bel hizasında tuttu. Bayan Holt ciddi bir marşla doğru ustaca bir geçiş yaptı.

Francie kapıyı sonuna kadar açtı ve Bree koridora çıktı. Başı dikti ve gergin ama mutlu görünüyordu.

Sonra Mariah, sakın ve sevimli görünüyordu ve muhtemelen Sarah'nın bir ikizi olduğunu bilmeyenlerin kafasını karıştırıyordu.

"Senin sıran, tatlım," diye mırıldandı Peter Amca. "O iyi bir adam. İyi seçim yapmışsın."

Sarah gerçekten Rob'u mu seçmişti? Yoksa bu bir kolaylık ve yakınlık evliliği miydi? Kendine telaşla burun çiçeğini alçakta taşıması gerektiğini hatırlatarak kapıdan mabede adımını attı, amcasının ona destek olmasından memnundu. Kilise ağzına kadar doluydu ve o görüldüğünde duyulabilir bir hayranlık soluğu duyuldu. Mariah'nın düşes elbisesi işini yapıyordu.

Sarah'nın bakışları, yanında Adam'la birlikte mihrabın önünde duran Rob'a kilitlendi. Amcası ona aşağıya kadar eşlik ettikten sonra Sarah'nın anne ve babasının yanına oturmak için geri çekildiğinde nefes alış veriş hızı ve sığıdı.

Rob zayıf, geniş omuzlu ve güçlüydü. Ama kadın yaklaştıkça Rob soğuk, çok soğuk görünüyordu. Yakışıklı yüz hatları mermer gibi duruyordu ve açık renk gözleri buz gibiydi. Bu evlilikten pişmanlık duyuyor olabilir miydi?

Öyle olsa bile, çekip gitmeyecek kadar onurluydu. Bu töreni durduracak biri varsa o da Sarah olmalıydı.

"*Sevgili kardeşlerim,*" dedi papaz, zengin ve derin bir sesle bildik ayine başlarken, "*burada toplanmış bulunuyoruz. . .*"

Sarah onunla evlenmeseydi, hayatı nasıl olurdu? Uzak, soğuk kuzeyde ailesiyle mi yaşayacaktı? Kız kardeşinin evinde daimi bir kız kurusu teyze mi olacaktı? Babcock Hall'da kız kurusu bir kuzen olarak mı yaşayacaktı?

Karmakarışık düşünceleri zihninde dolaşırken, papaz ayine devam etti. Rob onu eşi olarak kabul etme isteğini kesin ve net bir ifadeyle, "Kabul ediyorum," diyerek dile getirdiğinde belli belirsiz farkındaydı.

Sonra Bay Holt Sarah'ya döndü. "*...diğer herkesi bırakıp, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona mı bağlı kalacaksınız?*" diyene kadar sözcükler yanından geçip gitti.

İkiniz de yaşadığınız sürece! Sarah nefesini içine çekti. Kelimeler, düşen bir giyotin bıçağı kadar kesin ve ölümcül geliyordu. Bakışları Rob'un yüzüne kaydı. Yüz ifadesi yoğun ve okunaksızdı.

Adam sağ elini tutup dudaklarına götürdüğünde ve eldivenli parmaklarının arkasına hafif bir öpücük kondurduğunda kaçmaya hazırdı. Bakışları onunkileri tuttu ve bir sarsıntıyla onun da gergin olduğunu fark etti. Acaba

Onu mihrapta terk etmeye ne kadar yakın olduğunu biliyor muydu? Muhtemelen; lanet olası adam fazlasıyla sezgiseldi.

Anılar zihnini doldurdu. Birkaç hafta için çok fazla anı. Onu kurtarmış, korumuş, geceleri ısıtmış ve gündüzleri onunla birlikte gülmüştü. Yeni rütbesiyle artık onun yardımına ihtiyacı vardı. Mariah ve Adam gibi sevmiyor olabilirlerdi ama birlikte, ayrı ayrı olduklarından daha güçlüydüler. Elbette bu yeterli olacaktı.

Sessizliği o kadar uzun sürmüştü ki insanlar koltuklarında kaymaya başlamıştı. Rob'un elini sıktı ve ona titrek bir gülümseme verdi. "Yapacağım."

O da gülümseyerek karşılık verdi ve iliklerindeki soğukluğu dağıtmaya başladı. Törenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Rob sol elinin üçüncü parmağına sade altın bir yüzük taktığında farkına vardı.

"Tanrı'nın birleştirdiğini kimse !" sözü onu yeniden ürküttü. Kulağa çok ama çok kalıcı geliyordu.

Çünkü öyleydi. Boşanmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden bugün ettikleri bu yemin onları yaşadıkları sürece bağlayacaktı.

Artık endişelenmek için çok geçti. Papaz onları karı koca ilan etti ve org kiliseyi neşeli bir müzik nehriyle doldurdu. Rob, Sarah'nın elini sıkıca tutarak onları döndürdü ve org müziğine, tüm Kellington'ı doyuran bir güçle çalan kilise çanlarının sevinci katılırken onu koridordan yukarı ve verandaya çıkardı.

Verandada özür dileyerek, "Bunun bittiğine çok sevindim!" dedi.

Gülümsemesi rahatlatma doluydu. "Ben de öyle."

Birkaç dakika içinde, tüm toplum kutlama yaparken onları tebrik eden iyi dilekçiler tarafından çevrelenmişlerdi. Evlilikleri geleceğe verilmiş bir sözdü.

Annesi mutluluk gözyaşlarıyla sarılırken babası da gururla gülümsedi. Jonas, Rob'un elini uzun süredir evli olan bir adamın onayıyla sıktı ve Peder Patrick her ikisine de coşkuyla sarıldı ve Katolik yaptı. Bay Crowell ve Bayan Hunt gizlice el ele tutuşarak yan yana durdular. Rob'la birlikte ata binerken tanıdığı yüzler vardı ama isimlerini söyleyemiyordu.

Ve Lord Kirkland? Rob'un yakın arkadaşlarından ve gizli görevlerdeki ortaklarından biri. Yolculuktan yeni gelmiş gibi yorgun görünüyordu ama kızın bakışları ona takılınca nezaketle eğildi.

Artık resmen bir eş ve Kellington Kontesi olduğuna göre geri dönüşü yoktu. Bu yüzden kutlamaların tadını çıkarabilirdi!

Bölüm 33

Rob düğün töreni bittiğinde ve Sarah resmen karısı olduğunda bir rahatlama hissetti. Fildişi ve altın rengi bir girdap içinde kiliseye girdiğinde dünyaya gelmiş bir melek gibi paramparça edici güzellikte görünüyordu. Ama yaklaştıkça daha da korkmuş görünüyordu. Elbette ona kendisinden korkması için hiçbir neden vermemişti.

Tören sırasında, kızın dönüp koridordan yukarı fırlayacağından ve çiçeklerin uçuşacağından emin olduğu gerçekten korkunç bir an olmuştu. Sonra onun sinirlerinin ne kadar doğal olduğunu fark etti. Bryony'ye on sekiz yaşında evlenme teklif ettiğinde, ne kadar büyük, hayatını değiştirecek bir taahhüt altına girdiğini anlamamıştı. Bryony de öyle. Tek bildikleri birlikte olmak istedikleriydi.

Bu kez evliliğin ne kadar derin ve hayat değiştirici bir şey olduğunu çok daha iyi anlamıştı. Ama Sarah'nın aksine, dehşete kapılmamıştı. Ettiği yeminden dolayı ayılmıştı, evet, ama hiç şüphesi yoktu. O ve Sarah birbirlerine çok yakışacaklardı.

Kilisenin verandasında insanları selamlarken, Sarah sinir krizinden tamamen kurtulmuş görünüyordu. Son kişi de iyi dileklerini sunduktan sonra, bir kolunu Sarah'nın beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Bu büyüleyici terliklerin ekstra inçleriyle bile, sen sadece birazcık bir şeysin," dedi sevgiyle.

Gülümseyerek ona baktı, şenlikli şapkasının altından kıvrılan altın saç dalları. "Belki de sorun çok uzun olmanızdır."

Kadın o kadar çekici görünüyordu ki, adam eğilip onu öpmekten kendini alamadı. Kızın coşkuyla karşılık vermesi izleyicilerden bir tezahürat ve yuhalama korosunun yükselmesine neden oldu. İnsanları neşeli bir ruh haline sokmak için düğün gibisi yoktu.

Öpücükten kızarmış ve gülerek çıktı. "Şatoya dönme vakti geldi. Bu sabah çaydan başka bir şey yutamadım ve şimdi çok açım."

"Ashton'ların düzenlediği düğün ziyafetinde tüm Somerset'e yetecek kadar yiyecek olduğundan şüpheleniyorum. Öğrenelim mi?"

Onun koluna girdi ve kendilerini şatoya götürmek için bekleyen açık, gösterişli bir şekilde dekore edilmiş arabaya bindiler. Önceden yapılan bir ayarlamayla, arabanın içinde büyükçe bir çanta dolusu parlak yeni altı peni vardı. Rob ayakta durdu ve "Kutlamamıza katıldığınız için teşekkürler!" diye seslendi.

Sonra hevesle bekleyen ellere için avuç dolusu parıltılı madeni parayı havaya fırlattı. Yarın kendini yine fakir hissedecekti ama en azından bu düğün, arkadaşları sayesinde uygun bir tarzda gerçekleşiyordu.

Sarah'nın yanına yerleşti ve şoföre şatoya gitmesi için emir verdikten sonra ona son parlak altı peniyi uzattı. "Şans için, leydim."

Gülümsedi ve çapkınca parayı korsajının içine soktu. Altı peni göğüslerinin arasındaki gölgeli bölgeye kayarken, adamın bakışları perçinlenmiş bir şekilde onu izledi. "O parayı daha sonra bulmam gerekecek," dedi ağzı kuruyarak.

"Hayatım boyunca mütevazı davranmam söylendikten sonra, şimdi kocama karşı cesur olma iznine sahip olmam ilginç." Elbisesinin fildişi ipek eteğini yukarı sıyrarak biçimli bacaklarını ve ipek çorabını tutan şeritli jartiyerini ortaya çıkardı. Jartiyerle oynarken kocasına muzip ve çekik bir bakış attı.

Araba sadece Rob'un onu görebileceği kadar yüksekteydi ama gördüğü şey onda ziyafeti unutup doğrudan yatak odalarına gitme isteği uyandırdı. Sertçe yutkundu. "Bu cesaretten de öte," dedi. "Düpedüz kışkırtıcı."

Eteğini ağırbaşlı bir şekilde düzeltti. "O zaman genç kızlık alçakgönüllülüğüne devam edeceğim."

"Yaptığın her şey kışkırtıcı. Kullandığın parfüm bile. Narin ve çiçeksi ama biraz da baharatlı. Leydi Kiri'nin karışımlarından biri mi?"

Sarah başını salladı. "Bana iki versiyon verdi. Birini gündüz giymem için." Yavaş, boğucu bir gülümseme verdi. "Diğeri gece için."

Hayal kırıklığı ve eğlence arasında kalarak güldü. Her ikisinden de öte, her zamanki dostane ortamlarına geri döndükleri için son derece memnundu. "Beni delirtmeye çalıştığına inanıyorum. Kaçırmayı ve ırzıma geçmeyi düşünüyorum."

"Ben yemek yiyene kadar sevişmek yok," dedi pragmatik bir tavırla. "Açlıktan bayılırsam bunun ne kadar romantik olmayacağını bir düşünün!"

Alayları onları kale arazisine kadar götürdü ve burada çadırların, müziğin ve kızarmış yemeklerin ortasında durdular. Her yerde bira fiçileri ve tabaklarla kaplı masalar vardı. Avluda dans edilmeye başlanmıştı bile.

Sarah, "Ashton bir ziyafete sponsor olduğunda hiç duraksamıyor," diye gözlemledi.

"Arkadaş olarak cömert bir düke sahip olmak çok uygun," diye kabul etti Rob. "Önce hangisini tercih edersin, yemek mi dans mı?"

"Yemek yemek," dedi kararlı bir şekilde. "Böylece dans etmek için daha fazla enerjim olacak."

Ona şatoya en yakın olan, aile ve soylu konuklar için ayrılmış olan pavyona kadar eşlik etti. Mükemmel yemeklerle güçlerini yeniden topladıktan sonra birlikte bir kır makarası dans ettiler. Rob pek iyi bir dansçı değildi ama makaralar basitti ve Sarah ikisine de yetecek kadar yetenekliydi.

Ardından ev sahibi olarak görevlerine döndüler ve başka partnerler aldılar. Rob, Mariah, Anna ve partneri olmaktan gurur duyan Bree ile dans etti. Büyükannesini bile ikna etmeye çalıştı. Büyükannesi reddetti ama gülümsemekten kendini alamadı. Onu zar zor tanıdı.

Sarah kahkahalarla dans ediyordu ve İrlanda'yı onunla birlikte geçmemiş olan herkesi şaşırtacak bir dayanıklılığa sahipti. Gözlemlemek için kalabalığın yanına doğru ilerledi. Gözlerini ondan alamıyordu. Sarah'nın Kellington'ın kalbi ve ruhu haline geldiğini fark etti. Rob'un unvanı ve soyu vardı ama onun sıcak cazibesi ve iyimserliği insanlara gelecek için umut veriyordu.

O çok şanslı bir adamdı.

Peş peşe birkaç dansın ardından Sarah için durdu. Terlikleri bu kadar danstan sonra asla eskisi gibi olmayacaktı. Terlikleri gardırobunun arkasına kaldırdı ve arada bir çıkarıp mutlulukla iç geçirdi.

Rob'u ararken otuzlu yaşlarının başında esmer, çekici bir kadın yaklaştı. "Doğru dürüst tanıştırılmadık, Leydi Kellington. Ben Helen Broome, Bendan'daki Aziz Dunstan'ın papazının eşiyim. Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler."

Sarah gülümsedi. "Dowager Kontes'e teşekkür etmeliyiz, çünkü bize yerel bölgeden kimleri davet edeceğimizi o söyledi. Kilometrelerce ötedeki tüm papazlar davetliydi."

"Bir papazla evlenmenin avantajı bu," dedi Helen alaycı bir tavrıyla. "Havasız papaz evlerinde mütevazı bir şekilde yaşıyor olabiliriz ama en iyi yerel partilere davet ediliyoruz."

"Gelebildiğine sevindim." Sarah'nın kaşları çatıldı. "Bendan, kocamın kızı Bree'nin yaşadığı yer değil mi?" İlk kez "kocam" diyordu ve bu garip bir duyguydu. Bir *kocas*ı vardı!

"Evet, Bree köyde doğdu ve büyüdü. O ve benim küçük kızım çok iyi arkadaştlar." Helen ahırların yanında duran bir grup adamı işaret etti. "Kocam orada. Uzun boylu, siyah papaz kıyafeti giyen ve gözlük takan adam."

Bay Broome çok hoş görünüyordu. "Yerleştığımızda, umarım bizimle yemek yersiniz."

Helen gülümsedi ve çok memnun olacaklarını söyledi. Arkadaş olabilecek biriydi ve ayrıca yararlı bilgiler de sağlayabilirdi. "Bree'nin doğum günü birkaç hafta içinde olacak," dedi Sarah. "Onun için Bendan'daki arkadaşlarının da katılacağı bir doğum günü partisi düzenleyebileceğimizi düşündüm. Bu mantıklı mı, yoksa onun yaşında iki yılın köyünüzdeki kızların onu unutacağı kadar uzun olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Alice onu görmeyi çok isterdi ve diğer birkaç kız da özellikle arkadaştı. Bree çok popülerdi. Aklınızda ne var? Biraz uzak bir mesafe."

"Partiyi burada düzenlemek istiyorum. Kızları alması için bir koç göndeririz elbette."

Helen'in gözleri parladı. "Bu harika olur! Şaperon olarak seyahat etmeye gönüllüyüm. Kellington Kalesi'ni daha fazla görmeyi çok isterim."

Bree zıplayarak ayağa kalktı, şapkası yoktu ve siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Bayan Broome! Benim, Bree! Alice burada mı?"

"Hayır, ama seni gördüğüme çok sevindim!" Helen ona hızla sarıldı. "Alice'e seni gördüğümü ve çok iyi göründüğünü söyleyeceğim. Üvey annen de bana doğum günü partinden bahsediyordu."

Bree şaşkın ama ilgili görünüyordu. "Doğum günü partisi mi veriyorum?"

"Düğün nedeniyle bu konuyu konuşacak zamanımız olmadı," diye açıkladı Sarah. "Ama Bendan'daki eski arkadaşlarından bazılarını ve buradaki yeni arkadaşlarından bazılarını davet edebileceğimizi düşündüm. İster misin?"

Bree'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Alice de gelebilir mi?" "Elbette," dedi Sarah.

Bree zıpladı, genç bir hanımefendiden çok mutlu bir çocuk gibi görünüyordu. "Partiyi eski kalenin harabelerinde yapabilir miyiz? Çok güzel bir yer!"

Sarah gözlerini kırıştırdı. "Dil, Bree. Ama evet, eğer hava müsait olursa orada piknik yapabiliriz."

Bree heyecandan patlamaya hazır görünüyordu. "Teşekkür ederim!" Sonra Holt kızlarından birini gördü ve ona haberi vermek için vızıldadı.

"Çok iyi görünüyor," diye gözlemledi Helen, her iki kadın da kızın avluda hızla ilerleyişini izlerken. "Annesi öldükten sonra onun için endişelendim."

"Büyükbabası korkunç yaşlı bir adamdı," dedi Sarah. "Onu buraya bırakıp gitti. Rob'un Bree'nin varlığından haberi yoktu. Ama tabii ki çok sevindi."

Sarah Bryony hakkında doğrudan soru sorabileceğini düşünmüyordu ama merak ediyordu. "Mutlu ve sağlıklı bir kıza benziyor. Bu annesi için iyi bir şey."

Helen'in gözlerindeki pırıltıdan merakını anlamıştı. "Bryony çok sadık bir anneydi. Sanırım Lord Kellington uzakta kalması için ona para verdi. Muhtemelen çok büyük bir miktar değildi ama kendisine ve kızına rahat bir yaşam sağlayacak kadar iyi idare ediyordu. Çok güzeldi, Bree tıpkı ona benziyordu. Evlenebilirdi ama bağımsızlığını seviyordu."

"Nasıl öldü?"

"Bir çeşit ateş." Helen iç çekti. "Çok çabuk oldu. Bir gün saçları rüzgârda dalgalanırken kayalıkların üzerinde yürüyordu, üç gün sonra ise ölmüştü."

Sarah dudağını ısırды. "Zavallı Bree. Onun için çok korkunç."

"Evet, ama dilindeki bazı hasarlar dışında büyükbabasıyla geçirdiği iki yılı atlattı ve şimdi burada. Çok şanslı."

Birçok çocuk değildi. Ama Bree artık mutluydu. Sarah onun bu şekilde kalması için elinden geleni yapacağına söz verdi.

* * *

Rob kalabalığın içinde ilerlemeye, tanıdıklarını selamlamaya ve tanımadığı konuklara kendini tanıtmaya başladı. Başka bir dans için Sarah'ı bulmayı düşünüyordu ki beklenmedik eski bir arkadaşı onu buldu. Karanlık ve esrarengiz Lord Kirkland, Westerfield'den eski bir sınıf arkadaşı, zengin bir gemicilik tüccarı ve casusluk ustasıydı.

Memnun olan Rob elini uzattı. "Kirkland! Seni uzaktan gördüğümü sandım ama hayal ettiğime karar verdim."

Kirkland onun elini sıktı. "Tebrikler Rob. Seni takdire şayan bir kontes yapacak."

Rob'un içgüdüleri alarma geçti. "Neden bu ziyaretin düğüne gelmek kadar basit bir şey olmadığını düşünüyorum?"

Kirkland, "Tam düğün başlarken gelmem sürpriz oldu," diye itiraf etti. "Ünüme rağmen her zaman her şeyi bilemem."

Rob'un neşesi bir parmak sıklatmasıyla kayboldu. Bu, gelişi belanın habercisi olan fırtınalı kuş Kirkland'dı. "Benim çirkin ama özel çalışma odama çekilelim mi?"

"Evet, ama Ashton'ı almak istiyorum. O da bunu duymak isteyecektir."

Bu da Kirkland'ın ziyaretinin İrlanda ve düşes kaçırma girişimleriyle ilgili olduğu anlamına geliyordu. Rob kalabalığı düğün için tararken Kirkland, "Katolik rahip bu bölgeden mi?" diye sordu.

"Hayır, İrlandalı kuzenlerimden biri. Çocukken birlikte oynardık." Rob arkadaşına baktı. "Onu sorgulamak ister misin?"

"Belki daha sonra," dedi Kirkland kayıtsızca. "Bak, Ashton orada."

Rob, Dük'e kendilerine katılması için işaret etti, sonra da konuklarına eve kadar eşlik etti. Kirkland çalışma odasına girdiğinde, "Ben buna çirkin demezdim," dedi.

Rob eşikte şaşkınlıkla durdu. Çalışma odası değişmişti. Duvarlar badanalanmış ve ışığı engelleyen kasvetli perdelerin yerini çekici perdeler almıştı. Duvarları hoş manzara resimleri süslüyordu ve masanın arkasına bir dizi kitaplık yerleştirilmiş, kitaplar ve ilginç meraklı eşyalarla doldurulmuştu. Eski koltukların yerini de rahat sandalyeler almıştı.

"Sarah." Rob dönerken gülümsedi, tüm değişiklikleri görüyordu. "Bunu sürpriz olarak yapmış olmalı." Diğer adamlara oturmalarını işaret etti. "Kötü haber nedir?"

"Artık benimle çalışmayacak olman benim açımdan kötü, ama muhtemelen senin açımdan iyi bir şey." Kirkland kaşlarını çatı. "Eminim Ashton Düşesi'ni kaçırma girişiminin siyasi olduğunu düşünmüşsünüzdür."

Ashton başını salladı. "Free Eire grubunu duymadım ama anladığım kadarıyla İngiltere'nin İrlanda'dan çıkmasını isteyen radikaller. Bir düşesi kaçırmak

aristokrasiye karşı bir darbe olarak düşünülebilir, ancak neden Mariah'nın peşine düştüklerinden emin değilim. İrlanda'da bir karış toprağım bile yok."

Rob kuru bir sesle, "Büyük bir fidyeye karşı değillerdir," dedi. "Malikânenizin Wiltshire'da olması ve diğer dükalıklara göre daha kolay ulaşılabilmesi hedef alınmanızın nedeni olabilir. Daha fazla bilgin var mı Kirkland?"

Kirkland onun sorusunu başka bir soruyla yanıtladı. "Onlar hakkında raporunu gönderdiğinde bana söylemediğin başka bir şey öğrendin mi?"

Rob hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. İlk önemli mektupları yazarken yorgundu ve onları kısa tutmuştu. "Kadın bir liderleri olabileceğinden bahsetmiş miydim? Gerçi bu konuda yemin edemem çünkü Kinsale'den uzaklaşırken açık denizde yaptığımız bir konuşmanın parçasıydı. Bunun bir önemi var mı?"

"Fransız olmadığı sürece hayır. Fransa'nın İngiltere'nin arka bahçesinde sorun yaratmak amacıyla bazı radikal İrlanda bağımsızlık gruplarını sessizce finanse dair kanıtlarım var."

Rob hafifçe ıslık çaldı. "Bu çok mantıklı. Bazı İrlandalılar, İngilizleri İrlanda'dan çıkarmalarına yardımcı olacaksa, şeytanın kendisinden bile yardım alırlar."

"Fransızları tekrar dışarı çıkarmakta zorlanabilirler," diye gözlemledi Adam. "Ama bu kızgın bir isyancıyı durdurmaz."

"Fransız desteğine işaret eden bir şey duydunuz mu?" Kirkland sordu.

Rob düşünürken kaşlarını çatı. "Ralston Manastırı'na baskın düzenlemek ve tekrar kaçmak için iyi finanse edilmiş olmalı. Ama gerçek bir kanıt görmedim. Konuşmam gereken kişi kuzenim Patrick Cassidy, burada düğünde bulunan rahip."

"Neden Kellington'a geldi?"

Rob, "İrlanda'daki Kellington malikânesi Kilvarra'daki koşulları iyileştirmeye beni ikna etmek için," diye açıkladı. "Bu konuda işbirliği yaptığımı göre, bana hayırseverlik yapıyor ve muhtemelen isteyerek konuşacaktır. Bir noktaya kadar, her neyse."

Kirkland onu dikkatle inceledi. "O bir radikal mi?"

Rob, "İngilizlerin İrlanda'dan çıkmasını istiyor, bunda bir hata yok," dedi. "Ama şiddeti desteklemiyor. Kendisi ılımlı bir grup olan Birleşik İrlandalılar'ın bir üyesi ama sanırım olup biten daha pek çok şeyden haberi var."

"Bizi tanıştıracak mısın?" Kirkland yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve ayağa kalktı. "Kuzeninin dilini gevşetecek kadar bira içmiş olmasını umuyorum."

Rob, "Sana ihanet sayılabilecek hiçbir şey söylemez," diye uyardı. "Ama ona doğumun eşiğindeki genç bir kadının kaçırılmak istendiğini söylediğimde dehşete kapıldı. Onu sorgulamaya değer. Yine de orada olmak istiyorum."

Kirkland'ın kaşları çatıldı. "Parmak vidası kullanmayacağım, Rob."

"Biliyorum. Ama ben yanında olursam daha rahat konuşur."

Kirkland kapıya doğru ilerlerken başıyla bunu kabul ettiğini belirtti. "Hadi şu iyi kalpli babayı bulalım. Eminim söyleyecek ilginç şeyleri vardır."

Ve Kirkland öğrendiği her şeyi nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Bölüm 34

Rob Sarah'yı aradığında güneş batmak üzereydi ama şenlikler devam ediyordu. Sarah onun yüz ifadesini okuyamamıştı ama daha önceki kadar rahat ve mutlu görünmediği de bir gerçektir.

Elinin üzerine eğildi. "Kaçma zamanı leydim."

"Ben hazırım," dedi. "Gelin olmak oldukça görkemli ama saatlerce çekici olmak zorunda kalmak yorucu."

Bunun üzerine biraz gülümsedi. "Nefes aldığın kadar doğal bir caziben var." Elini kızın sırtının alt kısmına koydu ve onu eve doğru yönlendirdi. Açık avucunun sıcaklığı çok samimiydi.

Sohbet etmek ve iyi dileklerini sunmak isteyen insanlar yüzünden eve ulaşmaları zaman aldı ama sonunda içeri girmeyi başardılar. Merdivenleri çıkarlarken, "Senin odan mı benimki mi?" diye sordu.

"Ana süit," dedi. "Odalar oldukça hoş ve sembolizmin uygun olduğunu düşündüm."

"Yeni bir yerde yeni bir yaşam evresine mi başlıyorsunuz? Haklısınız, kullandığımız yatak odaları özel bir şey değil." Koridordan aşağı dönerlerken ekledi: "Çalışma odasındaki çabalarınız için teşekkür ederim. Orayı tanınmayacak kadar güzelleştirmişsin."

"Güzel. Oraya sık sık gidiyor gibi görüldüğünüze göre, hoş bir yer olmalı." Geçit, süiti oluşturan çeşitli odalara açılan bir dizi kapıyla son buluyordu. Ortadaki büyük kapı oturma odasına açılırken, diğerleri hizmetkârların dikkat çekmeden girip çıkabilmeleri için giyinme odalarına açılıyordu.

Rob orta kapıya uzanırken Sarah, "Kapılar kilitli. Kimsenin içeriye gelin sürprizleri yerleştirmesini istemedim."

"İyi bir önlem," dedi onaylayarak. "Bu tür sürprizlerin çoğu şakacılar için eğlencelidir ama gelin ve damat için değil."

Anahtarı koridordaki masanın üzerinde duran vazanın altından aldı ve kapıyı açtı. Rob'un içeri girmeden önce zihinsel olarak kendini hazırladığı dikkatinden kaçmadı. Aile evlerinin sorunu buydu.

yaşamış ve ölmüştü. Her zaman katman katman anılar vardı ve bunlar her zaman iyi anılar değildi.

Yatak odalarının arasında uzanan oturma odasına giden kısa bir geçide adım atıldılar. Anahtarı aldı, kapıyı kilitledi, sonra dönüp onu kucakladı.

Bu kucaklaşma bir tutku değil, şefkat ve rahatlıktı. Kollarını Rob'un beline dolayıp başını onun omzuna yaslarırken küçük bir zevk mırıltısıyla ona doğru eğildi. Mariah haklıydı, Rob'la son birkaç gündür birlikte yeterince zaman geçirmemişlerdi. Onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Artık herkesin gözü önünde olmadığımıza memnunum," diye mırıldandı. "Malikânenin güler yüzlü lordu olmak yorucu."

Kıkırdadı. "Arka planda sessizce gizlenmeyi tercih , değil mi?" "Gizlenmek daha çok benim tarzım," diye kabul etti. "Ama siz, kontesim, mükemmel bir malikane hanımı olur."

"Teşekkür ederim." Daha da yaklaştı. "Mariah'nın bana verdiği düşes elbisesinin hakkını vermeliyim. Bunu giymek her kadına kendini büyük bir leydi gibi hissettirir."

"Bu kadar kısa bu kadar muhteşem bir giysiyi nereden bulduğunuzu merak ettim.

Tahmin etmeliydim. Aileniz açısından şanslısınız." "Artık senin de ailen," diye belirtti.

"Doğru," dedi düşünceli bir şekilde. "Ashton Dükü'nün artık benim kayınbiraderim olduğu fikriyle ilgili bazı sorunlar yaşıyorum."

Başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Ama sen Adam'ı çok uzun zamandır tanıyorsun."

"Evet, ama o her zaman bir düktü, ben ise küçük bir oğul, genç bir öğrenci ve son zamanlarda çeşitli soruşturmalar için onun çalışanıydım. Aile olmak farklı bir şey. Hayatım kartların yeniden karıldığı bir el gibi."

"Çünkü öyle," diye kabul etti. "Kont olmak konusunda hâlâ şüphelerin var mı?"

"Evet." Sırıttı. "Ama artık hayatımda bir eş için yer olması hoşuma gidiyor."

Onu serbest bıraktı ve paltosunu ve kravatını çıkarırken oturma odasına doğru son iki adımı attı.

Onları bir sandalyenin arkasına fırlatırken, çevresini fark etti. Batmakta olan güneşin son ışıkları pencerelerden içeri sıvı altın gibi süzülüyor, zarif mobilyaları ve odanın yerleştirilmiş parlak çiçek vazolarını yaldızlıyordu.

"Doğru evde miyiz?" diye sordu şaşkınlıkla. "Burası hatırladığımdan tamamen farklı görünüyor. Ve daha iyi. Çok, çok daha iyi. Bu kadar hızlı bir dönüşümü nasıl başardınız?"

"Mariah ve ben tavan aralarına girdik ve eski mobilyaları bulduk," diye açıkladı. "Sonrası sadece taşınma ve temizlik meselesiydi."

"Çok büyük bir iş olmalı! Ama sonuçlar buna değdi. Burası artık babama aitmiş gibi hissettirmiyor." Rob oturup botlarını çıkardı, ardından Sarah'nın elini tuttu ve süiti keşfetmeye başladı. Kontun yatak odasına hayran kaldıktan sonra, kendi giysilerinin özenle saklandığı giyinme odasına baktı.

"Harvey meşgulmüş, görüyorum. Gardırobum burada önemsiz görünüyor. Hatırladığım kadarıyla kontesin soyunma odası iki kat daha büyüktü, umarım çok geniş bir gardırobunuz vardır."

"Soyunma odam fazlasıyla yeterli." Onun şaşıracağını tahmin ederek gülümsedi. "Şu kapıdan girin."

Adam kadının önerdiği gibi yaptı, sonra da olduğu yerde durdu. "Yüce Tanrım, bir Roma hamamı! Daha önce burada olmadığı kesin."

Sarah, "Kontesin soyunma odasından bu banyo ve şu kapıdan geçen bir su dolabı için yer alındı," diye açıkladı. "Hector'a göre, anneniz öldükten birkaç yıl sonra babanızın abartılı zevkleri olan bir metresi olmuş. Baban ondan bıkmadan önce onu Mısır tarzı mobilyalar ve bu banyoyu yaptırmaya ikna etmiş."

"Eğer oyulmuş timsahları seviyorsa, uzun süre dayanamamasına şaşırmadım." Küvetin bir ucunun üzerinde bir tank asılı duruyordu. Elini ona doğru uzattı. "Sıcak su mu?"

"Banyo ile koridor arasındaki küçük dolapta bir kazan var, böylece hizmetçiler bizi rahatsız etmeden suyu sıcak tutabiliyorlar" dedi.

Rob ona bir bakış attı. "Bu eğlenceli olabilir. Odalarınıza geçelim mi?"

Başını salladığında, soyunma odasının kapısını açtı ve sıcak eli hâlâ onunkini sıkarken yatak odasına geçti. Sakin, son derece kadınsı fildişi ve gül tonlarına karşı son derece -ve kışkırtıcı bir şekilde- erkeksi görünüyordu. "Aferin, Sarah!" Ona gülümsedi. "Renkler ve mobilyalar sana çok yakışmış. Çardakta mükemmel bir İngiliz gülü."

Bakışlarındaki sıcaklık nabzının hızlanmasına neden oldu. "Eğer acıktıysan, pencerenin yanındaki masada yiyecek ve içecek var," dedi biraz

endişeyle. "Hizmetçiler bir ya da iki gün boyunca ortaya çıkmamızı istemediler."

Gölerek onu daha yakına çekti. "Bu fikri sevdim." Başını eğdi ve onu öptü, ağzı sıcak ve sertti.

Onun öpücüğünün içinde eridi, birbirlerinin havasını solurken dilleri birbirine değdi. Nihayet düğün töreni ve formaliteler geride kalmış ve karı koca olarak baş başa kalmışlardı.

Öpüşmelerine o kadar dalmıştı ki, saçları çözülene kadar adamın elleriyle ne yaptığının farkında bile değildi. Parmaklarını dökülen buklelerin arasına soktu ve güçlü, emin parmak uçlarıyla başını ve boynunu yoğurdu. "Hizmetçini çağırmayalım," diye mırıldandı adam, kadının elbisesinin arkasını ustalıkla açarken.

Adam kadının arkasına geçip bağcıklarını çözmeye başladığında, kadın nefes nefese, "Bu işte gerçekten iyisin. Yeteneğiniz karşısında endişelenmeli miyim?"

Eğilip kızın altın sarısı saçlarının arasından boğazını öptü. "Tecrübeli bir tırmıkçı olup olmadığımı merak ediyorsan, cevabım hayır," diye yanıtladı. "Ama seni ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum."

"Gerçekten mi? Hiç öyle bir belirti göstermedin," dedi ilgiyle.

"Seni kurtarıyor olmam gerekiyordu, ırzına geçiyor olmam değil. En iyi niyetime rağmen, arzusun tamamen kontrol altında kalmadığını fark edeceksin." Bağcıkların çözülmesini bitirdi ve onları kaldırarak onu vardiyası ve terlikleriyle bıraktı.

"Fark ettim." Zarif terliklerini tekmeledi ve bir anda iki santim kısaldı. "Üzerimi değiştirmem için bana birkaç dakika verin, sizinle burada buluşalım."

"Vardiyayı çıkarmana yardım edebilirim," diye teklif etti, ellerini kadının kollarında omuzdan dirseğe doğru gezdirirken gözleri parlıyordu.

Güldü. "Uslu dur! Birkaç dakika içinde döneceğim." Düşes elbisesini ve kalçalarını topladı, sonra da giyinme odasına geçti. Elbiseyi yerde bırakmak saygısızlık olurdu.

Elbiseyi çabucak astı, sonra soyundu ve Mariah'nın ona verdiği gül rengi muslin geceliği giydi. Cömert ve iyi giyimli bir düşes olan bir kız kardeşe sahip olmak son derece yararlıydı.

Gecelik dolgundu, uzun kolluydu ve mütevazıydı, ancak rengi gurur vericiydi ve hareket ettiğinde kumaşı güzelce akıyordu. Karmakarışık saçlarını omuzlarının üzerinden aşağı doğru taradı ve

Kiri'nin parfümü. Tatlı, çiçeksi bir masumiyeti vardı ama altında zengin, boğucu bir vaat vardı.

Aynaya hızlı bir bakış, bir gelinin düğün gecesi nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle göründüğünü doğruladı. Elbette gergindi ama bu doğaldı.

Derin bir nefes aldı, sonra yatak odasına döndü. Rob ellerini arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Bordo ipekten yapılmış, mavi ve siyah tonlarında Doğu motifleriyle işlenmiş muhteşem bir banyan giymişti. Giysi egzotik ve güzeldi ve Rob'u ilgi çekici ve muhtemelen tehlikeli bir yabancı gibi gösteriyordu. Bir gün arkadaşı Leydi Kiri'ye ideal eşler hakkında konuşturlarken tarif ettiği adama benziyordu.

Sonra gülümseyerek döndü ve tekrar onun arkadaşı oldu. "Bu oldukça gösterişli cübbeyi Hindistan'da yaşarken almıştım. Lüks konusunda uzmandırlar. Ve sen, benim zarif gelinim, gezegendeki en lüks kadın gibi görünüyorsun."

Kadın niyetini anlayamadan, adam onu kollarına aldı ve porselenmiş gibi nazıkçe kanopili yatağının ortasına yatırdı. "Ah, Sarah, Sarah. Prenses." Yanına indi, eğilirken kolunu beline doladı. "Çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle. "Çok zarif bir güzellik..."

Bu sefer ağzı sıcak ve açtı. Yakıcı. Vücudunda ısının yükseldiğini, isimsiz yerlerde sıvı yoğunluğuyla biriktiğini hissedebiliyordu.

İlk başta onun öpücüğünün sarhoşluğundan, kendisinde de aynı şeyi uyandıran sıcaklık ve arzudan zevk aldı. Sonra adam kulağını öpmek için yana kaydı, böylece gövdesi onunkinin üzerine geldi. Ağırlığının çoğunu ondan uzak tutmasına rağmen, ani ve çılgınca bir kapana kısılma hissine kapıldı. Nefes nefese kaldı ve içgüdüsel olarak adamın omuzlarını itti.

Anında sırt üstü yuvarlandı, sert nefes alıyordu ve yumrukları sıkılıydı. Birkaç dakika sonra, "Özür dilerim. Seni korkutmuş gibi görünüyorum ve bu bugün ilk kez olmuyor. Sen . . . benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır!" Yastıklarla dolu tahtaya yaslanarak oturur pozisyona geçti. "Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim Rob. Senden korkmak için hiçbir nedenim yok, inanılmaz derecede nazık ve sabırlı davrandın. Ama sen çok *irisin*! İri ve güçlü. Ve ben değilim."

Doğrulup yatağın ayakucundaki devasa direklerden birine yaslandı ve yüzünü ona döndü. Nefes alış verişi hızlıydı ama yüzü kontrollüydü.

bacaklarını onun yanına uzattı. Ayakları, vücudunun geri kalanıyla orantılı olarak büyüktü. Bir keresinde ayakların büyüklüğünün şeylerin büyüklüğünü yansıttığı hakkında ne duymuştu? ? Yüzü kızararak başka tarafa baktı.

"Boyumla ilgili pek bir şey yapamam," dedi alaycı bir tavırla. "Ne kadar minyon olduğunun farkındayım. Zayıf değilsin. Gücün ve dayanıklılığın takdire şayan. Ama o kadar küçük ve sevimlisin ki, üzerinde 'Bak ama dokunma' yazan bir kaidenin üzerinde durman gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Ne yazık ki, içimde güçlü bir dokunma arzusu var."

"Ben hiç de kırılgan değilim. Kuzenlerimin yanında tam bir erkek fatma olduğumu unutmayın." Tepkisini analiz etmeye çalışırken kaşlarını çatı. "Bir an için kendimi kapana kısılmış hissettim ama senden korkmuyorum Rob."

"Bu da bir şeydir," diye mırıldandı. "Senin için çok mu hızlı hareket ediyordum?"

"Birazcık." Yüzünü buruşturdu. "Ama itiraf etmeliyim ki misafirlerimizin her birinin burada ne yaptığımızı bildiğini düşünüp duruyorum. Bu *utanç verici*."

"En azından bu, sarayın yarısının evlilik yatak odasına doluştuğu geçmişteki kraliyet evliliklerinden biri değil. O koşullar altında performans göstermek için güçlü bir adam gerekirdi!" dedi duygusallıkla. "Ama düğün geceleri hakkında varsayımlar yapıldığı konusunda haklısınız."

Adamın geçmişte kamuya açık cinsel ilişkilerden bahsetmesi üzerine yüzünü buruşturdu. "Belki de evde kalmış bir kız olmam gerekiyordu," dedi hüzünle.

Rob kıpırdamadan durdu. "Eğer gerçekten karım olmak istemiyorsan, evliliğimiz feshedilebilir. Karışık ve karmaşık bir işlem olur ama evlilik tamamlanmadığı sürece bunun yapılabileceğinden eminim."

Düğünlerini kutlamaya gelen insanları düşündükçe ürperdi. Büyük Kellington malikânesindeki hemen hemen herkes ve çok sayıda arkadaşı ve ailesi de. Evliliğin iptali, bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olan Rob'un suratına atılacak yıkıcı bir tokat olacaktı.

Tam tersine, ona her şeyi vermişti. "Kesinlikle fesih istemiyorum! Artık evlenme vaktim geldi ve evlenmeyi hayal edebildiğim tek erkek sensin." Sabırsız bir eliyle saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Yine de bu kadar ürkek hissetmeyi beklemiyordum. Genelde oldukça mantıklı biriyimdir."

"Bu yönünü seviyorum." Bir bacağını kaldırdı ve kolunu rahatça koydu, görkemli bir şekilde giyinmiş bir rahatlama tablosu çizdi. "Eğer aşık olsaydın

daha az ürkek olurdun. Bazı ilginç maceraları paylaşmış olsak da birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyoruz."

Bir anlık sezgiyle onun hiç de rahat olmadığını, sadece gerginliğini maskelemekte çok iyi olduğunu fark etti. Adam'a gelini olarak gittiğinde Mariah'nın yüzünde parlayan kesinliği hatırladığında kalbi burkuldu.

Adam'ın gözlerinde de aynı kesinlik ve iyi talihine karşı bir tür huşu vardı. Sarah ve Rob'dan çok farklıydı.

Çenesi sertleşti. Birkaç saat önce Tanrı'nın ve insanların önünde yemin etmişti. Çekip gidemezdi. Çekip *gitmek istemiyordu*. Kelimelerini dikkatle seçerek, "Birçok çift aşık olmadan evleniyor ve evlilikleri çok iyi gidiyor. Biz -daha doğrusu ben- sadece bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

"Her evlilik benzersizdir," dedi düşünceli bir şekilde. "Birbirimizle istediğimiz gibi başa çıkabiliriz. Zifafın bu gece olmasına gerek yok. Dışarıda iki yüz kişi ne yaptığımız hakkında spekülasyon yapmayana kadar bekleyebiliriz."

"Ve sinirlerim daha iyi bir düzene girene kadar," dedi minnetle. "Çok yorgun ve yıpranmış durumdayım. Saat geç değil ama çok uzun bir gün oldu." Bir esnemesini gizledi. "Bu kadar hoşgörülü olmanı gerçekten takdir ediyorum Rob. Sen bir azizesin."

"Azizliğe yakın bile değil prenses," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Ama ben de yorgunum. Çok uzun saatler boyunca en iyi davranışımı sergiledim. Seninle rahatlamak güzel. Bir şeyler yemek ya da içmek ister misiniz?"

"Aç değilim ama bir kadeh beyaz şarap olurdu."

Yataktan kalktı, yaklaşan karanlığa karşı bir çift lamba yaktı, sonra ikisine de şarap doldurdu. Onun yumuşak ve etkili hareketlerini izlemek hoşuna gidiyordu. Şık bir safkan gibiydi.

Yatağa döndü ve ona kadehlerden birini uzattı, sonra da kendi kadehini onunla tokuşturdu. "Benim çok güzel gelinime."

Gülümsedi ve tokuşturmaya karşılık verdi. "Ve benim çok yakışıklı ve inanılmaz sabırlı yeni kocama."

Yine karyolanın direğine yaslanmıştı, bir ayağı yerdeydi ve diğer bacağı altında bükülmüştü. Akuamarin rengi gözleri su gibi berraktı ve kahverengi saçları dağınıktı. Saçlarını daha da karıştırmak istiyordu ama şimdilik ona ulaşamıyordu.

Hayır, ulaşılmaz olan o değildi. Aralarına mesafe koyan oydu. Ve bu mesafeyi ne kadar çabuk kapatırsa o kadar iyiydi.

Bölüm 35

Rob, dalgın dalgın şarabını yudumlayan Sarah'ya baktı. Onu böyle seyretmek hoşuna , muhteşem sarı saçları serbestçe dökülürken ve muhtemelen sandığı kadar opak olmayan gül rengi geceliğiyle.

"Beni ilk gördüğün andan itibaren öpmek istediğini söylemiştin," dedi. "Beni kabarık ve çaresiz gördüğünü sanıyordum."

"Evet," diye itiraf etti. "Ama bu güçlü bir şekilde çekici olmadığın anlamına gelmiyordu. Yine de kendime bu tür düşüncelere izin veremezdim." Arzusunu ne kadar bastırdığını ancak şimdi fark etmişti. Artık bunu yapmak zorunda değildi, ki bu iyi bir şeydi, çünkü artık yapamıyordu. Onu en ilkel erkekçe şekilde istiyordu, kanındaki ateş "*BENİM, BENİM, BENİM, BENİM!!!*" diye bağıırıyordu.

"Mariah'ya da aynı tepkiyi veriyor musun?" diye sordu, karşı konulmaz bir merakla, ama cevabı duymak istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Hayır." Tereddüt etti. "Açıklaması zor. Sana benzediği için çok güzel. Ama özü farklı. Senin Sarah'lığından yoksun."

Güldü ve daha da büyüleyici göründü. "Çok diplomatik bir cevap."

"Doğru olma erdemine sahip. Sanırım Ashton da benzer bir şey söylerdi. "Çok güzelsin ama Mariah'lıktan yoksunsun."

"Bir erkeğin ya da kadının özü nedir?" diye düşündü. "Ruh mu?" "Belki de. Seni görür görmez çok özel olduğunu anladım."

Biraz gülümsedi. "Eğitimim ve tercihim gereği pusuda bekleyen biri olduğum için, seni kurtarmaya gelmeseydim beni fark etmezdin."

"Aslında bu doğru değil," dedi utangaç bir ifadeyle. "Seni ilk kez Leydi Kiri ve Damian Mackenzie'nin düğününde gördüm. Gizleniyordunuz ama ilginç görüldüğünüzü düşündüm. Sizi daha yakından tanımak istedim."

Saçma bir şekilde memnun hissetti. "Gerçekten mi? Daha önce hiç güzel bir kadın beni kalabalıkta yalnız bırakmamıştı."

"Bildiğiniz kadarıyla!" Sırıttı. "Sizi fark eden tek kadın ben değildim ama öylece yanınıza gelip kendimi tanıtamazdım."

Öyle olmasını diledi ama o zaman zamanlama çok yanlıştı. Gururu okşanır, şaşırır ve sonra da çekip giderdi.

Ama artık zaman vardı ve o artık onun karısıydı. *Benim, benim, benim!* Evliliğin kolay olmayacağını bilmeliydi. Hayatındaki hiçbir şey kolay olmamıştı. Ne her şeyin gitmesini sağlayan bir aşkları vardı, ne de her iki tarafın da çiftleşmenin görevleri olduğunu bildikleri ve bunu iş gibi yaptıkları o pragmatik birlikteliklerden birine sahiptiler.

Bunun yerine, o ve Sarah bir aşk evliliği ile pratik bir evlilik arasında bir yerde sıkışıp kalmışlardı. Buna dostluk evliliği diyebiliriz. Bunun nasıl bir şekil alması gerektiğinden tam olarak emin değildi, Sarah da öyle. Bunu çözeceklerinden şüphesi yoktu ama şu an için durum garipti.

Uyumak iyi gelecektir. "Biraz dinlenebilmemiz için lambaları kısayım mı?"

Ona ısıltılı bir gülümseme verdi. "Bu çok hoş olurdu."

Adam kadehleri toplayıp bir kenara koyarken, kadın hüzünlü bir ifadeyle, "Düğün gecemde yalnız uyumak oldukça üzücü," dedi.

Kaşları çatıldı. "Birleşmeyi ertelemek mantıklı, ama uygun bir samanlığımız olmasa bile bu gece seninle yatmak istiyorum."

"Oh, güzel!" Adam bir lambayı kapatıp diğerini karartırken, kadın saçlarını hızla uzun sarı bir iple ördü. Sonra yorganın altına girdi ve yanındaki boşluğu davetkâr bir şekilde okşadı.

Banyosunu çıkardı ve bir sandalyenin üzerine düzgünce katladı. Erkek bedenine erkek çıplaklığı ekleyerek Sarah'yı daha fazla sinirlendirmek istemediğinden, bol keten gömleğini ve altındaki donu çıkarmadı.

Sonra yatağa, kendisini sıcak, uykulu ve güven dolu bir gülümsemeyle karşılayan gelininin yanına tırmandı. Parfümünün egzotik karışımıyla zenginleştirilmiş tatlı ve baharatlı bir kadın kokusu vardı. Bir kolunu ona doladığında ve o da sarıldığında, ne kadar aziz olmayı başarabildiğini merak etti.

Rob'un güçlü bedenine uzanan Sarah, gerginliğinin ve sinirlerinin çözüldüğünü hissetti. Bir yatağı paylaşmanın lezzetli hayvan sıcaklığı evlenmek için güçlü bir nedendi.

Evliliği tamamlama baskısı olmadan, Rob'a karşı her zaman hissettiği cazibe içinde parlamaya başladı. Rob, "Evliliği tamamlamadan da yapılabilecek pek çok hoş şey var," diye mırıldandığında, kadın hoş bir ses çıkardı.

Parmakları hafif ve kışkırtıcı bir şekilde onu nazikçe okşamaya başladı. Loş gecede, konuşulmadan, saf, karmaşık olmayan bir zevkti bu. Geceliği onu çenesinden ayak bileklerine kadar örtüyordu, bu yüzden kendini oldukça iyi hissediyordu. Ama adamın dokunduğu her yerdeki yavaş yanma ona muslin kumaşın çok ince olduğunu hatırlattı.

Adamın eli göğsünü avuçlamak için aşağı indiğinde, kadın daha da yaklaştı. Adam başparmağıyla meme ucunu tıngırdatmaya başladı. Duyguları içinde alevlenirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Loş ışıkta, adamın güçlü yüz hatları şefkatli ve ona odaklanmıştı.

Kadının nefes alış verişindeki değişikliği duyan adam, sözsüz ve yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı ve dikkatini diğer göğsüne verdi. Bu kez meme ucunu emmek için eğildi. Kızın nefesi kesildi ve pelvisi istemsizce hareket etmeye başladı.

Adam, kadının bedeninin arzusunu ondan daha net fark etmişti, çünkü eli kadının kalçalarının arasında geziniyordu. Dokunuşu tüy kadar hafifti ama yine de ısı, nem ve daha büyük arzular uyandırıyordu. Dünyası onun becerikli dokunuşlarına ve giderek yoğunlaşan tepkilerine daraldıkça nefesi sertleşti.

Elinin geceliğinin altında hareket ettiğini bile fark etmedi, ta ki hınzırca becerikli parmaklarının mahrem etine dokunduğunu, kaygan bir şekilde daha derine, daha derine kaydığını fark edene kadar. Tüm varlığını tek bir noktada yoğunlaştırıyormuş gibi görünen küçük bir çıkıntıyı okşamaya başladığında inledi ve tırnaklarını ısırarak onu kavradı. Şiddetli ihtiyaç daha sıkı ve daha sıkı büküldü ... .

. . . ta ki alevler içinde paramparça olana kadar. Dünyası parçalanırken haykırdı. Geri dönölmez bir değişimin farkına vardı.

Keder, korku ve umutsuzluk sel gibi içinden geçerken fiziksel zevk oldu. Nedenini bilmeden hıçkırıklara boğuldu.

Rob'un kolları kızın etrafına dolandı ve kız kırık dökük bir dünyada tek sağlam dayanak olarak ona sarıldı. Rob onu sımsıkı sarmış, başını ve sırtını okşarken gözyaşları gömleğini ıslatmıştı.

Yavaş yavaş hıçkırıkları azaldı. Rob yumuşak bir sesle, "Bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Senin var mı?"

Hıçkırđı ve geceliğinin koluyla gözlerini sildi. "Şimdi sana *gerçekten* bir özür borçluyum! Özür dilerim Rob. Neden kendimi kaybettiğimi bilmiyorum."

"Eğer ürkekliğinin altında yatan şey buysa, çok güçlü." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek onu bir kedi yavrusu gibi yatıştırdı. "Hiç bir fikrin var mı? Kalbi kırık gözyaşlarının evlilik hayatımızın düzenli bir özelliğİ olmayacağını düşünmek isterim."

Dudağınİ ısırdı, kalbini parçalayan o korkunç kederi düşünmek için kendini zorladı. Tanıdığı en nazık, en çekici adam ona böylesine yoğun bir zevk vermişken nasıl bu kadar mutsuz hissedebiliyordu?

Cevap keskin bir netlikle parladı. "Çünkü erkekler *terk ediyor!*" dedi hışımla. "Kalmak için güvenilmezler ve bu çok acı veriyor. Acı asla ama asla geçmiyor."

Şaşkın bir duraksamadan sonra Rob, "Bu babanla ilgili, değil mi? Anneni ve seni sevmesine rağmen bir anda çekip gitti ve yirmi yıldan fazla bir süre geri dönmedi."

Başını salladı. "Onun çekip gittiğini ve dışarıda bir yerlerde hayatta olduğunu, hayatın tadını çıkardığını ve beni umursamadığını hep biliyordum. Ne de olsa Mariah vardı. Çocuk odasına gidip onu rastgele seçtiğini söylüyor ama yalan söylüyor, bundan eminim. O her zaman daha parlak ve çekiciydi. Bu yüzden onu aldı ve ..." Sesi çatallaştı. "Onu aldı ve beni terk etti."

Rob düşünceli bir ifadeyle, "Sen ve kız kardeşin arasında tuhaf bir tezat var," dedi. "Mariah'nın Charles'la oldukça istikrarsız bir hayatı oldu ama Charles'ın onu sevdiğini her zaman biliyordu. Annenin öldüğüne inandığı için kendini asla terk edilmiş hissetmedi. Birçok açıdan sen çok daha istikrarlı ve güvenli bir şekilde yetiştirildin, ama derinlerde bir yerde babanın seni terk ettiğini bilmenin acısı vardı. Gerald'ın ölümünün de buna yardımcı olmadığını tahmin ediyorum."

"Haklısın. Yüksek sesle söylendiğinde kulağa çok aptalca geliyor, değil mi? Çok önemsiz. Ben annemi seviyorum. Mariah gibi onsuz büyümeyi hayal bile edemiyorum." İç çekti. "Ama haklısın. Babamın gidişİ hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk bıraktı."

"Hepimizin ruhuna öyle derin kazınmış karanlık gerçekler vardır ki, gerçeklerin ne olduğu gerçekten önemli değildir. Babanız tarafından terk edilmek, babanızın genç ve aptal olduğunu ve bunu çözmesinin onlarca yıl almasına neden olacak kadar aptalca bir şey yaptığını şimdi ne kadar fark etmeniz de sizin gerçeğinizdi."

Başını salladı. "Bu karanlık gerçeğe biraz ışık tutmanın onu azaltacağını düşünüyorum. En azından ben öyle umuyorum." Korkmuş görünmesi gerektiğini düşünerek gözlerini tekrar sildi.

Rob büyüleyici bir yoğunlukla onun bakışlarını yakaladı. "Sarah, seni asla terk etmeyeceğim. Ben seninim ve sen de benimsin, zenginlikte ve fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, diğer herkesten vazgeçerek. Ölmeyeceğimi garanti edemem, ama bu olursa, ruhum kesinlikle yakınımda kalacak ve seni korumaya çalışacak. Eski karanlık gerçeğinizin üstesinden gelmeniz zaman alacaktır, ancak bu yeni bir gerçektir. *Seni asla terk etmeyeceğim*. İnan bana."

Neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı ama gözyaşlarını engellemeyi başardı. Rob'un onun bir sulama kabı olmasından bıktığı kesindi. "Sana inanıyorum," dedi boğuk bir sesle. "En azından kafamda. İncanın kalbime ve ruhuma ulaşması zaman alacak."

Rob sıcak bir şekilde gülümsedi. "Zamanımız var. İhtiyacınız olduğu kadarını alın."

Rob'un elini tuttu ve yanağına götürdü, son derece tehlikeli ve aynı zamanda son derece güvenilir bir adam bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Sonra Rob'un içgörülerinin kimsenin aklına gelişigüzel gelmediğini fark etti. Tecrübeli bir sesle konuşmuştu.

Bakışlarını onunkilere kaldırarak sessizce sordu: "Senin karanlık gerçeğin ne Robin? Ruhuna *kazınan* acı nedir?"

Sarah'nın sözleri Rob'un tüm vücudunda yankılanan bir çekiç darbesiydi. Karanlık gerçeklerin derinlere gömülü olduğunu, hayatını her gün şekillendirdiğini biliyordu ama çok yakından bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sarah onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve endişeyle inceledi. "Rob?"

Derin bir nefes aldı. "Annem öldüğünden beri kimse bana Robin demedi."

"Yapmamamı mı tercih ederdin?"

Sırt üstü yattı ve annesinin çok seveceği ve Sarah'ya çok yakışan fildişi ve gül rengi brokar örtüye baktı. "Bana Robin demen umurumda değil ama bu lakabı soruyla birlikte duymak biraz sarsıcı oldu."

Onun elini tuttu. "Kendi karanlığınıza baktığınız için mi?"

Başını salladı. "Fark ettim ki... Annemin yanında bile kendimi hep ikinci planda hissettim. Başka seçenekleri olsa kimsenin beni istemeyeceğini." Bunun karanlığı bir kasvet ve umutsuzluk dalgasıydı.

Sarah onun elini sertçe sıktı, ısırın tırnakları onu karanlıktan çekip çıkardı. "Seni istiyorum Rob."

Bölüm 36

"Seni istiyorum Rob."

Sarah'nın sözlerini, vücudunu onun vücuduna bastırırken yutan bir öpücük izledi. Tutku, kızgın lav gibi içinde alevlendi. Kısık sesle, "Eğer bunu tamamlamak istemiyorsan, bu yataktan ayrılmalıyım," diyebilirdi.

"İki yüz düğün davetlisinin ne düşündüğü artık umurumda değil," diye nefes aldı. Eli donunun altından kayarak karnına doğru ilerledi. Parmakları ereksiyonuna dokunduğunda kaskatı kesildi, onunla *hemen şimdi* sevişmezse öleceğini hissetti.

Gömleğini ve donunu çıkarıp yere fırlatırken ne yaptığının farkında bile değildi. Kızın hâlâ bakire olduğunu ve onu mümkün olduğunca az incitmeye özen göstermesi gerektiğini zar zor hatırlıyordu.

Neyse ki, daha önce yaptıklarından dolayı şehvetli bir çaydanlık gibi kaynıyordu. Adam onun mükemmel göğüslerine taptığında nefesi kesildi. Adam karnının yumuşak, ipeksi tenine öpücükler kondururken inledi. Parmakları uyluklarının iç kısmına ve tatlı gizli sıcaklığa doğru ilerlediğinde sevecen bir şekilde ciyakladı.

Kadın sıcak, uysal ve istekliydi ve adam bir an daha beklemeye dayanamadı. Yavaşça ilerlemek için mücadele ederek kendini bacaklarının arasına yerleştirdi ve ileri doğru itti. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Canını yakıyor muyum?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

"Pek sayılmaz," dedi. "Daha çok ... sürpriz."

Teşekkür ederek, tamamen birleşene kadar her seferinde bir inçlik bir kısmına karşı hareket etti. Zevk enfesti, uzun süre dayanamayacak kadar yoğundu. Vücudu artık kontrol altında değildi, bir kez, iki kez, üç kez itti, sonra öylesine sarhoş edici bir serbest bırakma ile ona döküldü ki, kendisinin, çevresinin ve güzel, misafirperver karısı dışındaki her şeyin farkındalığını kaybetti.

Sanki bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kalarak yan tarafına yığıldı ve onu kollarının arasına aldı. "Özür dilerim Sarah," diye nefes nefese kaldı. "Bu kadar hızlı ve dikkatsiz olmak istememiştim. Umarım seni çok fazla incitmemişimdir."

"Beklediğim kadar kötü değildi," dedi ona sokulurken. "Yaptığım onca at binme işi bunu kolaylaştırmış olabilir."

"Eğer öyleyse, minnettarım." El yordamıyla daha önce yatağın başına attığı havluyu aradı, sonra ikisini de temizleyebilmek için onu serbest bıraktı.

Çok az kan vardı, bu da nispeten kolay birleşmelerinin bir başka işaretiydi. Şimdiye kadar yattığı diğer tek bakire Bryony'ydi ve ikisi de o kadar genç ve deneyimsizdi ki ne yaptıklarını pek anlamıyorlardı. Ama doğru hatırlıyorsa, her ikisi için de daha zor olmuştu.

O geçmişti. Sarah onun bugünü ve geleceğiydi. Yastıklara geri yaslandı ve dalgın bir halde onu yanına çekti.

Sarah tereddütle, "Annenin yanında kendini ikinci planda hissetmene şaşırdım. Söylediklerine bakılırsa, kulağa nazik ve sevgi dolu geliyordu."

"Öyleydi ama hep küçük bir kız çocuğu istedi." Boğazı düğümlendi. "Doğum sırasında öldü. Yeniden çocuk sahibi olacağı için çok heyecanlıydı. Bana küçük bir kız kardeşim olacağını ve bunu ne kadar çok seveceğimi söylemişti. Ve sonra ... kan kaybından öldü. İsteddiği kızı olan bebek sadece birkaç saat yaşadı ve annemin kollarına gömüldü."

"Oh, Rob." Sarah kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itti. Soluk lamba ışığı kusursuz yüz hatlarını ve parlayan saçlarını bir melek gibi aydınlatıyordu. Şefkatli sıcaklığı Rob'un içine, içinden akan ve annesinin ölümünün asla unutulmayan soğukluğunu ısıtan bir öpücüğe doğru eğildi.

Söylenecek daha çok şey olduğunu bildiğinden, öpüşme sona erdiğinde onu kolunun altına çekti, böylece başı omzuna yaslandı. "Senin de belirttiğin gibi, böyle şeyler yüksek sesle söylendiğinde kulağa önemsiz geliyor. Annemin de bir kız çocuğu istemiş olsa bile beni sevdiğini biliyorum. Ama bunca yıl boyunca, bir şekilde onu tatmin edecek kadar iyi bir evlat olmadığımı düşündüm. Onun benim verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı vardı."

"Sana tapardı," dedi Sarah kararlılıkla. "Hangi anne sevmez ki? Eğer bir oğlumuz olursa, umarım o da senin gibi olur. Boyu da dahil."

Güldü ama eğlencesinin altında şaşkınlık vardı. Sarah *çocuklardan* -onların çocuklarından- geleceklerinin doğal ve hoş bir parçası olarak söz ediyordu. Bir aile kurmak günlük bir mucizeydi, ama bu bilgi aniden, nefes kesici bir şekilde yeniydi. "Bu durumda, üzerine titreyeceğim zarif, küçük, sarışın bir kız çocuğu arzumu kaydetmek isterim."

"İkizlerin olabilir," diye uyardı. "Annemin ailesinde var." "Bu çifte nimet olur."

Elini göğsünde gezdirdi, parmakları kahverengi saçlarını okşadı. "Karanlık gerçeklerinde daha fazlası , değil mi? Yeterince iyi olmama duygusunun pekiştirilmesi mi?"

"Benim fazla anlayışlı prensesim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Karanlık ve muhtemelen yanlış bir gerçek bir kez ortaya çıktığında, pek çok takviye gelir. Babam beni kesinlikle ikinci en iyi ve Carmichael ismine layık olmayan biri olarak görüyordu. Kardeşim Eton'a gönderildi, ben gönderilmedim. Ülkem için savaşan asil bir subay olmak istiyordum ama bunun yerine hırsızların kirli saflarına düştüm. Birlikte bir gelecek istediğim bir kadına değer verdim ve o beni başka bir adam için terk etti."

"Bu yüzden mi unvanı miras almaktan bu kadar rahatsız oldun?" Sarah sordu. "Kellington Kontu olman imkânsız ve yanlış görüldüğü için mi?"

Kaşlarını çattı. "Haklı olabilirsin. Miras almak istememem için birçok neden sayabilirim ama belki de altında ikinci en iyi hissetmek yatıyordur."

"Olaylar iyi sonuçlandığında bile karanlık gerçeklerin devam etmesi ne garip," diye düşündü. "Westerfield Akademisi senin için kesinlikle Eton'dan çok daha iyiydi. Ve çocuklar askeri zaferin hayalini kurabilirken - Alex Randall gibi bir askerle savaşın nasıl bir şey olduğunu hiç konuştun mu?"

"Bir Bow Street Runner olarak adaletin yerini bulmasının benim için daha iyi bir seçim olduğunu bilecek kadar," diye itiraf etti. "Ama askeri uniformalar çok daha gösterişli görünüyor."

Güldü. "Kırmızı alay giysileri içinde muhteşem görünürdün. Ama onlarsız da muhteşem görünüyorsun." Parmak uçları adamın göbeğinde dolaştı. "Seni başka bir adam için terk eden kadına gelince, çok zevksizdi." Rob bu kez güldü. "Hayır, o benden daha akıllıydı. O ve ben birbirimize çok benziyorduk ve farklı eşlerle daha iyi olurduk." Hafifçe masaj yaptı parmak uçlarıyla ensesini okşadı. "Öyle olduğumu biliyorum ve onun da öyle olduğunu duydum." "O herkes sonsuza dek mutlu yaşar. Bunu onaylıyorum." Sarah nefes verdi

usulca, nefesi göğsünde yumuşak bir sıcaklık yarattı. "Yorgunum ama henüz uyumaya hazır değilim. Bu gecenin bitmesini istemiyorum."

Masaj yapan eli kadının sırtında gezindi. "Ben de öyle. Yarın malikânenin ciddi işlerine odaklanmamız gerekecek. Bu geceyi umursamadan geçireceğiz."

"İşte bu yüzden onu boşa harcamak istemiyorum." Başı göğsünden yukarı fırladı. "Bir fikrim var! Hadi banyoyu deneyelim. O küvet iki kişi için yeterince büyük."

Sarah'nın çıplak ve ıslak görüntüleri karşı konulmazdı. Onu çözdü ve yatakta doğrulup oturdu. "Umarım nasıl kullanılacağını biliyorsundur. Mekanizmayı korkutucu buldum."

Sarah güldü ve yataktan kalktı. "Hiçbir şeyin seni korkutacağını sanmıyorum! Aslında oldukça basit. Mariah ve ben banyo odasını keşfettiğimizden beri bunu denemek için can atıyordum."

Banyanını tekrar giydi. "Bornozun var mı? Gece havası serin."

"Sıcak suyla dolu dev bir küvete girmek için bir neden daha!" Sarah üzerine pazen bir bornoz sardı, ayaklarına terlik geçirdi ve banyo odasına doğru ilerledi.

Rob bir lamba daha yaktı ve onu takip etti. Banyodan çok yataklarla ilgilendiği için daha önce yakından bakmamıştı, bu yüzden her şeyi ilgiyle inceledi. Derin oval küvet rahatlıkla bir buçuk metre uzunluğundaydı ve küvetin etrafında geniş bir kenarı olan cilalı maun bir kutunun içine yerleştirilmişti. Banyo yapanların girip çıkmasına yardımcı olmak için kutunun genişliği boyunca basamaklar uzanıyordu. Kraliyet ailesine uygun görünüyordu.

"Şu dolapta çok güzel büyük havlular var." Sarah işaret etti, sonra küvetin en alt basamağına tırmandı ve iki musluğu çevirdi. Su fişkırmaya başladı.

"Sıcak ve soğuk akan su mu?" diye sordu hayretle, birkaç havlu çıkarırken. "Bunu kurmak bir servete mal olmuş olmalı! Başka bir yere harcansa daha iyi olabilecek bu para ne büyük bir israf."

Sarah pratik bir tavırla, "Baban nasıl olsa parayı değersiz yerlere harcayacaktı, en azından bu para bizim zevk alabileceğimiz bir şeye gitti," dedi. "Ben olsam bu kadar gereksiz bir şey için binlerce sterlin harcamazdım, ama evin bir asilzadeye kiralanması gerekiyorsa, bu lüks özellikler daha yüksek bir kirayı mümkün kılacaktır."

"Gümüş astarlar," diye mırıldandı Rob apliklerdeki mumları yakarken. Yumuşak, romantik bir ışık yayıyorlardı. "Bu banyo odasının maliyetine, arazideki her kiracı evinin yeni bir çatıya sahip olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Bunu yarın düşün." Sarah gülümseyerek dolaptan bir şişe çıkardı ve hızla yükselen suya birkaç damla yağ döktü. Bitkilerin kokusu küçük odanın içinde nefis bir şekilde süzülüyordu.

Rob kokladı. "Biberiye ve lavanta mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Bu Kiri'nin benim için hazırladığı bir banyo karışımı. Onun deneylerine bayılıyorum." Sarah derin bir nefes aldı. "İşe dönmenden önce çılgın bir lüks gecesi. Biraz daha şarap koyayım mı?"

"Lütfen yap. Banyoda şarap içmek en büyük lüktür."

Sarah yatak odasına yöneldi ve saçlarını tepesinde düzeltmiş, elinde şarap kadehleri ve yiyecek parçaları bulunan küçük bir tepsiyle döndü. "Şu nefis atıştırmalıklara bakın!" Sarah ağzına bir küp peynir attı. "Sanırım Kellington'daki herkes bugünü özel kılmak için çalıştı."

"Biz onların gelecek için umuduyuz prenses." Rob ona bisküvi, jambon ve peynirden oluşan bir lokma yedirdi. Prensese, Rob'un parmaklarından düzgünce aldı ve ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan kasıtlı olarak kışkırtıcı bir yalamayla birlikte.

Yeterince su olduğuna karar veren Rob muslukları kapattı ve tepsiyi yemek ya da kitap koymaya uygun geniş bir köşeye yerleştirdi. "Şimdi leydim, banyoyu örnekleyelim. Geceliğinizi çıkarmanıza yardım edebilir miyim? Hepinizi görmeyi dört gözle bekliyordum."

Onun sözleri üzerine Sarah dondu kaldı, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. Rob kaşlarını çatı. "Sarah, sorun ne?"

"I . . . Geceliğimi istemiyorum. Onunla yıkanabilirim."

Kaşları çatıldı. "Utangaçlığı anlayabilirim ama sen utangaç görünmüyorsun. Endişeli görünüyorsun. Doğum leken mi var? Sizi temin ederim ki her zaman güzel olduğunuzu düşüneceğim." Prensese hâlâ duvara yaslanıp büzülürken ekledi: "Umarım çok uzun bir süre evli kalırsınız prenses. Sanırım önümüzdeki elli yıl boyunca örtülü kalabilirsiniz. Ama bunu yapmamayı tercih ederim."

Derin bir nefes aldı ve bu nefes geceliğinin hafif kumaşının hoş bir şekilde parıldamasına neden oldu. "Saklamaya çalıştığım bir doğum lekesi değil. Bu bir dövme!"

"Dövme mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Böyle bir şeyi nereden edindin?"

Yüzünü buruşturdu. "Cila kazanmak ve benim seviyemde daha fazla kızla tanışmak için birkaç yıl yatılı okula gittim. Kızlardan biri oldukça vahşi ve farklıydı. Ailesi İrlandalıydı ama o Hindistan'da büyümüştü. Harika, cesur ve maceraperest olduğunu düşünmüştüm. Fillere binmişti!"

"Maceraya düşkün bir kız için, arkadaş olarak nasıl karşı konulmaz olduğunu anlayabiliyorum," dedi eğlenerek. "Aynı zamanda dövme sanatçısı mıydı?"

"Hayır, ama dövmelelere ilgi duyuyordu ve bir tane yaptırmak için deli gibi hevesliydi. Ama kendi kendine dövme yapması neredeyse ve okulda benim üzerimde deney yapmasına izin veren tek kız bendim."

Rob kendini tutamadı. Gülmeye başladı. "Sarah, sen bitmek tükenmek bilmeyen bir zevk kaynağısın. Bu dövmeyle görebilir miyim? Lütfen? Yoksa beni elli yıl bekletecek misin?"

İç çekti. "Sanırım bu işi bitirsem iyi olacak." Geceliğini başının üzerinden yukarı doğru çekti ve kum saati gibi saten teniyle tüm mükemmelliğini ortaya koyduktan sonra kumaşı buruşturup en mahrem yerlerinin üzerinde tuttu.

Rob geçici olarak nefes almayı bıraktı. Giyinik hali ne kadar güzelse, çıplak hali daha da güzeldi. "Sen hayatımda gördüğüm en zarif yaratıksın." Tatmin olduğunu düşündüğü vücudu ilgiyle kıpırdanmaya başladı.

Gülümsemesi utangaçtı ama adamın tepkisinden de memnun olmuştu. "Dövme burada, sağ tarafta." Döndü ve hiçbir süslemeye ihtiyaç duymayan kışının mükemmel kıvrımındaki küçük, kabaca dairesel siyah tasarımı gösterdi. "Skandal yaratacak bir dövme fikri hoşuma gitti ama görülebilecek bir yere yaptıramayacak kadar korkaktım."

"İsyen ve pratiklik arasında güzel bir denge. En azından artık seni ve Mariah'yı birbirinden ayırmak mümkün."

Sarah onun yorumuna homurdanırken, kıvrımlı desene daha iyi bakmak için diz çöktü. Dövme yaklaşık bir inç çapındaydı ve biraz orantısızdı ama güzeldi. "Bu bir Kelt düğümü. Deli arkadaşın bir amatör için iyi iş çıkarmış. Okul kızlarının ne tür yaramazlıklar yapabileceğini hiç bilmiyordum." Dövmeyle öptü ve ayağa kalktı. "Acımadı mı?"

Sarah yüzünü buruşturdu. "Korkunç bir şekilde, ama işin içinde konyak vardı, bu da yardımcı oldu."

Kıkırdadı. "Konyak olmasaydı muhtemelen dövme de olmazdı."

"Haklısın." Başını şaşkınlıkla eğdi. "Peki ya sen? Sen bir denizciydin. Hiç dövmen var mı?"

"Hayır, açık olmaktan hoşlanmıyorum. Şimdi banyo yapalım mı?" Onu kucağına aldı ve biberiye ve lavanta kokuları eşliğinde suya soktu.

"Ahhh . . ." Lezzetli ve sıcak sıvı omuzlarına kadar yükselirken nefes aldı. "*Harika!* gitmek gibi bir şey ama çok daha güzel kokuyor."

daha güzel."

"Sanırım birçok insan bir kaplıcanın tıbbi özelliklere sahip olması için korkunç kokması inanıyor." Bir dolap açtı ve sabun kalıpları buldu. Bir tanesini ona uzattı. Adını koyamadığı ama hoşuna giden baharatlı bir kokusu vardı.

Sabunu bir kenara bırakarak kollarını küvetin kenarında kavuşturdu ve parlak gözlerle ona baktı. "Ve şimdi, benim yeni lordum, sizi çıplak teninizle görme sırası bende!"

Bölüm 37

Rob, "**Ben** senden çok daha az güzelim," diye uyardı.

"Dövmem yok ama bazı yara izlerim var. Ayrıca -bunun için özür dilerim- sabaha kadar evliliğimizi bir ya da iki kez daha tamamlama arzusunun açık belirtilerini gösteriyorum. Yapacağımdan değil. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Bu işaretleri bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi. Aralarındaki oyun duygusu hoşuna gitmişti. Rob'la ilk tanıştığında sert ve işine bağlı biriydi.

Banyosunun kuşağını çözdü ve cübbesini çıkarıp kapıdaki kancalardan birine asmak için döndü. Daha önce hiç tamamen çıplak yetişkin bir adam görmemişti ve bu manzara korkutucu, büyüleyici ve oldukça tahrik ediciydi.

Tahmin ettiği gibi Rob yağsız kaslıydı, gövdesi geniş omuzlardan dar kalçalara uzanan bir üçgendi. Bakışlarını onun ereksiyonundan uzak tuttu; korkutucu olan da buydu. Bu kadar büyük bir nesnenin onun içinde olduğunu hayal etmek zordu.

İlk şoktan sonra hoşuna gittiğini hatırlayarak adamın geri kalanını inceledi. Yara izleri konusunda şaka yapmıyordu. Kaşlarını çattı. "Sırtındaki şu soluk çizgiler kirpik izleri mi?"

Başını salladı. "İsteksiz bir denizci olarak erken yaşlarda edindim. Mücadele ettim, şikâyet ettim ve kaptanı kaçırılmış bir beyefendi olduğuma ikna etmeye çalıştım. Bir beyefendi gibi konuştuğum için bana inanmış olabilirdi ama gemisine nasıl geldiğimle ilgilenmedi. Sadece çalışmamı istiyordu. Bo'sun'ın kırbaçlamasıyla ne demek istediğimi anladı."

Korkudan nefesi kesildi. "Ne kadar korkunç!"

"Gemilerde kırbaçlama yaygındır. Akıllı bir adam onlara kur yapmaz," dedi sertçe, küvetin basamaklarını tırmanırken. Küvetin diğer ucundan içeri girdi, bir gelgit dalgası tarafından yutulmasın diye yavaşça hareket etti ama su çenesine kadar yükseldi.

Dikkatlice yerleştiler, kadının çekilmiş dizleri adaminkilerin yanına sokuldu. Küvet iki kişi alıyordu ama biri diğerinin yanında yatarken fazla yer kalmıyordu.

Rob kadar uzun.

Öne doğru eğildi ve adamın sol kolunun üst kısmındaki oyuk bir çizgiye dokundu. "Bu senin Runner günlerinden bir kalıntı mı?"

"Bir tabanca mermisi beni sıyırdı. Neyse ki tabancalı adam çok kötü bir nişancıydı."

"Tarihiniz derinize yazılmıştır," dedi. "Oldukça endişe verici bir şekilde."

"Bu, bir piyade subayının yara iziyle kıyaslanamaz," diye onu temin etti. Şarap bardaklarından birini ona uzattı ve diğerini kendisi aldı.

Şarabının tadına baktı. Bu kez kırmızı, çünkü suya dökülürse leke bırakmazdı. "Bu, hayatın en görkemli şekilde çöküşü."

"Muhteşem, evet." Kendi şarabını yudumladı. "Yozlaşmış, hayır. Nefis yeni gelinimle sulu bir düğün gecesi geçirmek muhteşem bir hediye sayılır, çöküş değil."

Yüzünün pembeleştiğini hissetti. "Bu muhtemelen torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye değil."

"Kesinlikle hayır." Ona çerez tepsisini uzattı.

Küçük jambonlu ve peynirli bisküvilerden bir tane daha aldı. "Muhteşem bir küvette yiyip içmek benim mütevazı çöküş uyuyor." Üzerine bir tutam Hint turşusu sürülmüş bir küp çedar peyniri aldı. "Bu arada, öğleden sonra seni, Adam'ı ve Kirkland'ı eve girerken gördüm ve uzunca bir süre seni ya da Kirkland'ı bir daha görmedim. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Özür dilerim," dedi özür dileyerek. "Çalışma odasını yeniden dekore ettiğiniz için size teşekkür etmeyi unuttum. O kadar iyi görünüyor ki neredeyse odayı tanıyamayacaktım."

"Hoşuna gitmesine sevindim, çünkü sürekli oraya gidiyorsun. Daha sonra burayı kütüphaneye daha da benzeteceğim." Başını bir yana eğdi. "Peki ya Kirkland?"

Rob iç geçirdi, neşesinin bir kısmını kaybetmişti. "Özgür Eire da dahil olmak üzere daha tehlikeli İrlandalı radikal grupların arkasında Fransız parası olabileceğini düşünüyor. Onlarla günler geçirdiniz. Bu olasılığı destekleyecek bir şey duydun ya da gördün mü?"

Sarah hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Gerçekten iyi bir bordo şarabın üzerinde süzülürken kolay değildi. "Aklıma bir şey gelmiyor ama bir keresinde Flannery'nin adamlarından birine, eve döndüklerinde Claude'dan ödemenin gelmiş olması gerektiğini söylediğini duymuştum. Claude bir Fransız ismi olduğu için bunun bir anlamı olabilir."

Rob ilgiyle, "Bu kesinlikle mümkün," dedi. "Yarın ayrılmadan önce bunu Kirkland'a ileteceğim. Küçükük bilgi kırıntıları bile bir araya gelebilir."

Sarah nazikçe esnedi ve boş şarap kadehini küvetin geniş koydu. "Sonunda uykum gelmeye başladı ve görünürdeki en rahat görünümlü şey sensin."

Biraz akrobatik yetenek gerektirse de, başı Rob'unkiyle aynı uçta olacak şekilde döndü. Rob'un kolu onun etrafına dolandı, böylece yarı yüzer halde Rob'un vücuduna uzandı. "Mutluluk," diye mırıldandı.

"Sen de oldukça rahatsın. Çok yumuşaksın." Yavaşça göğsünü sıktı.

Boş boş göğsünü okşamaya başladı, parmakları saçların hafif dokusunu sıyrırıyordu. Sonra meme uçlarından birine deneysel bir dokunuş yaptı. Hemen sertleşti ve keskin bir nefes aldı.

"Ne kadar ilginç," dedi. "Benimkine benzer bir tepki." Diğerini çimdikledi.

"Bu konuda yeteneklisin," dedi biraz kısık bir sesle.

"Öyle mi? O zaman bunu geliştirmeliyim." Elini aşağı kaydırды ve onun "arzunun açık göstergesi "ni nazikçe kavradı. Taş gibi sertleşti ve nefesi kesildi.

Daha fazla araştırdı, dokunarak şekli öğrendi ve en çok neyi sevdiğini keşfetti. Zordu, çünkü görünüşe göre her şeyi seviyordu. Rob'un gözleri kapalıydı ve kolu kızın etrafında kenetlenirken nefes alış verışı düzensizdi.

Böylesine güçlü bir tepki yarattığını bilmek kendisini yoğun, hınzırca bir kadın gibi hissetmesine neden oluyordu. Aynı zamanda son derece tahrik ediciydi. Bu gece yeni keşfettiği gizli yerlerde büyüyen ısı, kalçalarının nabız atmaya başlamasına neden oldu.

Aklına, bacağını onun üzerine sardığı takdirde birbirlerine çok güzel uyacakları geldi. Düşünmekle yapmak aynı şeydi. Bacağını onun diğer tarafına kaydırды ve üzerine bindi, yarı yüzer vaziyette, en mahrem yerleri onunkilerin üzerindeydi.

Nefes nefese, "Yüce Tanrım, Sarah!" dedi.

Yavaşça sallandı, ipeksi sertlikteki shaftın üzerinde aşağı yukarı kaydı. Adam onun kalçalarını yakaladı ve kendini içine gömebilmek için hizaladı. Birbirlerine o kadar sıkı kenetlendiler ki, o enfes duyu noktası sarsıcı sonuçlarla ona sertçe sürtündü. Kadın haykırdı, vücudunun kontrolünü kaybederken suyun içinde çırpındı.

Kulağına boğuk bir inleme sesi çıkardı, vücudu onunki kadar akılsızca dalgalanıyordu. Başını suyun üstünde tutmasaydı boğulabilirdi.

Tüm gücü dağıldı ve kollarını beline dolamış olan adamın üzerine gevşekçe uzandı. Tekrar nefes alabildiğinde, "bu ev ve bu banyo bizde kalır" dedi.

Rob kahkahalarla boğuldu ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sarah," dedi boğuk bir sesle. "Benim prensesim. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Başına Rob'dan çok daha fazla iyi şey . Ama o, listesinin başına doğru hızla ilerliyordu.

Su soğuduktan sonra küvetten çıktılar. Rob büyük havlulardan birini kullanarak Sarah'ya cildini karıncalandıran sert bir masaj yaptı. Kendini kuruladıktan sonra onu yatak odasına taşıdı. Aslında gerekli olmasa da, onun zahmetsiz gücünü hissetmek hoşuna gidiyordu.

Geceliksiz uyumanın bir başka lezzetli çöküş olduğunu keşfetti. Hizmetçiler erkenden çikolata ya da çay getirecekleri için ileride gecelik giymek daha akıllıca olacaktı ama bu gece onların gecesiydi. Rob'un kollarının koruyucu çemberi içinde onunla ten tene yatmayı seviyordu.

Loş bir lamba gece lambası olarak açık bırakılmıştı. Sarah uykuya dalarken sol elini yorganın dışına çıkardı ve alyansının ışığı usulca parladı. İrlanda macerası boyunca Mariah'nın evlilik yüzüğünü takmıştı, önce düşes olduğunun kanıtı olarak, sonra da onu güvende tutmak için.

Mariah yüzüğünü minnetle geri almıştı, oysa Adam isteseydi ona elmaslarla süslü yeni bir yüzük alabilirdi. O basit altın yüzük temsil ettiği şey açısından paha biçilemezdi.

Sarah elini kapattı, içgüdüsel olarak yüzüğünü ve onun temsil ettiği şeyi korudu. Paha biçilemezdi çünkü Rob ile birbirlerine ettikleri yeminin bir simgesiydi.

Gülümseyerek uykuya daldı. Onun kendisini asla terk etmeyeceğine her yönüyle inanması biraz zaman alacaktı. Ama bir gün bunu yapacağını zaten biliyordu.

Bölüm 38

Rob ertesi sabah isteksizce uyandı çünkü umursamaz gece sona ermişti. Yukarıdaki brokar örtüye baktı ve yapılması gereken her şeyi düşündü. Buckley'den aldığı para hızla yok oluyordu. Yarına kadar aile avukatından haber alamazsa, Kellington maliyesinde neler olup bittiğini öğrenmek için bizzat Londra'ya gitmesi gerekecekti.

Tüm bunları düşünmek bile onu geriyordu. Sonra Sarah onun kollarında kıpırdandı ve adam bakışlarını gölgelikten ona çevirdi. Yumuşak, altın sarısı ve son derece sevimli bir kızdı. Gerginliği kayboldu. Yeni hayatı zorlu olabilirdi ama yanında Sarah varken her şeye değirdi.

Misafirlerin çoğu gidiyordu. Ashtonlar gibi bazıları düğün için planlanandan daha uzun süre kalmıştı. Patrick Cassidy, Kilvarra'da neler yapılabileceğini görmek için Rob'un adamı Harvey ile birlikte İrlanda'ya dönüyordu.

Patrick veda ederken Rob'un elini sıktı ve nazik bir şekilde Kirkland'ın kötü bir adam olmadığını söyledi, şüphesiz İngiliz'den çok İskoç olduğu ve dolayısıyla bir İrlandalıyla akraba olduğu için. Rob, gelecekte kuzeninin hem İrlanda hem de İngiltere'nin yararına olacağını düşündüğü bilgileri Kirkland'a göndereceğinden şüpheleniyordu.

Rob ayrıca Harvey'den, Kinsale'deki bir yelkenli kaptanına bir teknenin kısmi ödemesi olarak verilmiş olan Boru adında bir midilli bulup bulamayacağına bakmasını istedi. Ve eğer küçük bir kız için uygun başka bir midilli bulursa, elbette onu satın alacaktı.

Son konuklar da yollarına gittikten sonra Bree Rob'a yaklaştı, yüz ifadesi sanki iyi bir sonuç beklemiyormuş gibi kavgacıydı. "Bugün papaz evinde ders olmadığına göre, bana bir binicilik dersi daha verir misin?"

Rob tereddüt etti, yapması gereken diğer şeyleri düşündü. Sonra Sarah'nın bir bakışını yakaladı ve bu bakışı evet demesi gerektiği şeklinde yorumladı. Sarah haklıydı. Emlak işleri bitmek bilmiyordu ama kızının şimdi ilgiye ihtiyacı vardı. "Üstünü değiştirir değiştirmez seninle ahırda buluşuruz."

Başını salladı, daha mutlu görünüyordu ve üstünü değiştirmek için fırladı. Kız gözden Rob Sarah'ya, "Bree üzgün görünüyordu. Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Sarah, kaşları çatılmış bir halde. "Ama kısa bir süre içinde çok fazla değişim geçirdi. İlk başta, korkunç büyükbabasından kurtarıldığı için minnettardı. Sonra düğünün heyecanı vardı. Tahminimce şimdi hayatı yeni bir düzene oturuyor ve Kellington'a nasıl uyum sağlayacağından emin değil. Özellikle de siz evlendikten sonra." Sarah biraz gülümsedi. "Senin kızın olduğu için, sinmek yerine her şeyle yüzleşiyor."

"Benzer bir durumda siz olsaydınız ne yapardınız?" Rob sordu. "Savaşır mıydın yoksa siner miydin?"

Sarah güldü. "Küçük ve zararsız görünür ve cazibemle yolumu ."

"Ve bunda da çok başarılı olursun." Ona karşı koyacak birini hayal bile edemiyordu. Her ne kadar saklamaya çalışsa da büyükannesi bile Sarah'dan hoşlanıyordu.

Daha fazlası hemen ciddileşeceği için yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz."

"At kokuyor," dedi dostça. "Sonra görüşürüz!"

Bree ahıra Rob'dan hemen sonra ulaştı. Binicilik kıyafetlerinin içinde düzgün bir genç hanım gibi görünüyordu ama kullandığı dil hâlâ tüyleri diken diken ediyordu. Bu çocuğu o ve Bryony yaratmıştı ama Bree de kendi kendisiydi. "Padok alıştırılmalarında iyi gidiyorsun. Bugün arazide bir gezintiye çıkalım mı?"

"Bu harika olurdu!" Sonra özür dilercesine yüzünü buruşturdu.

Atlarına bindiklerinde, Bree sakın, yaşlı bir kırsığa binmişti, Rob onları uçurumlar boyunca kuzeye, eski yıkık kalenin yanından geçirdi. Kızı önde dizgin olmadan ata bindiği için biraz gergin görünüyordu ama iyi bir dengesi ve binicilik içgüdüleri vardı. Yakında daha canlı bir binek için hazır olacaktı.

Kalenin yanında sakın sakın yürürlerken, "Harabeleri keşfetmek için çok zaman harcadın mı? Gerçekten çok ilginçler ama

Tehlikeli. Bazı eski tüneller ve duvarlar yıkılmaya hazır. Birine nerede olduğunuzu haber vermeden oraya gitmeyin. Daha da iyisi, bir arkadaşınızla gidin."

"Dediğinizi yapmaya hiç niyetim yok ama tartışmak için de zahmet etmeyeceğim" anlamına geldiğini anladığı bir baş işareti yaptı. Bu ifadeyi çocukken kendi yüzünde de görmüştü. İtaatkâr olmasa bile en azından dikkatli olacağını umuyordu. "Nedime olmak hoşuna gitti mi?"

Kadın cevap vermeden omuz silkince, adam açık açık sordu: "Üzgün görünüyorsun. Neden? Sorunun ne olduğunu bilmezsem yardım edemem."

Ona baktı, buz mavisi gözleri tedirgin edici bir şekilde benziyordu. "Sanırım sen ve Sarah'nın şimdi bir sürü lanet olası bebeğiniz olacak."

Yani sorun buydu. "Zamanla öyle olmasını umuyoruz," dedi. "Ama sen her zaman benim en büyük çocuğum olacaksın."

"Eğer kızlarınız olursa, Leydi Sarah ve Leydi Mariah olacaklar," diye tükürdü. "O piç Bree" değil. "

Yüzünü buruşturdu. "Sana hiç böyle seslenildi mi?"

"Bunu köyden bir çocuk söyledi. Ama ben onun burnuna yumruk attım!"

Sarah, Bree'nin bir savaşçı olduğu konusunda haklıydı. "Kavga etmek genellikle iyi bir çözüm değildir," dedi. "Hakaret eden insanlar bir tepki isterler. Gülümser ve umursamıyormuş gibi davranırsanız, muhtemelen giderler ve hakaret edecek başka birini bulurlar."

Düşünürken kaşlarını çatı. "Belki, ama insanlar kaba davrandığında kendimi kaybediyorum. Özellikle de biri anneme fahişe derse."

"Ben de bu konuda sorun yaşıyordum," diye itiraf etti. "Çoğu şey gibi, insanın öfkesini kontrol etmesi de pratik gerektirir. Biri size piç derse, aşk çocuğu demenin çok daha güzel bir terim olduğunu unutmayın. Sen aşktan doğan bir çocuksun. Pek çok insan bunu söyleyemez."

Asık suratla başını salladı. "Belki, ama keşke benimle evlenseydin anne."

"İstedim," dedi, kızın ona inanması için bunu kaç kez söylemesi gerektiğini merak ediyordu. "Annenle kalmayı tercih ettiğini biliyorum ama seninle ilgilenecek bir baban ve üvey annen var."

"Lanet olası Sarah," diye mırıldandı nefesinin altında.

Az önce verdiği iyi tavsiyenin aksine, Rob'un öfkesi alevlendi. "Bryony!" diye bağırdı. Kısrağının dizginlerini yakaladı ve gözleri alev alev yanarak kızıyla yüzleşmek için döndü. "Karım hakkında bu şekilde konuşamazsın. Sarah en azından saygı ve nezaketi hak ediyor, hatta çok daha fazlasını."

Bree sinmek yerine karşılık verdi: "Ya sana lanet olası herif dersem?"

Rob dizginleri bıraktı. "Kötü davranmak dikkat çeker. Ama iyi davranmak sana istediğini sessizce yapmak için çok daha fazla özgürlük verecektir." Sarah'nın sözlerini hatırlayarak devam etti, "Kısa sürede birçok değişiklik yaşadın. Bu üzücü bir durum. Ama bunu hak etmeyen insanlara saldıрма. Sorunların varsa, onları bana getir."

Gözlerini kısarak, "Uslu durmazsam bana ne yapacaksın?" diye sordu.

Kavgacı bir kız çocuğuyla nasıl başa çıkmalıydı? Aklına bir fikir geldi. "Ata binmek sakinlik ve sağduyu gerektirir. Öfkeli ya da kontrolünü kaybetmiş bir binici ata binmemelidir. Anlatabildim mi?"

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Midilli yok mu?"

Bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ederek kararlı bir şekilde, "Kötü bir at kadını olduğunu hissedersen olmaz. Bu yüzden öfkene ve kullandığın dile dikkat et lütfen. Kazara kötü kelimeler kullanmak bir şeydir, ama kendinizi bu alışkanlıktan kurtarmanızı tavsiye ederim. Hakaret etmek için kasıtlı olarak kötü bir dil kullanmak sadece kabalıktır."

Uzun bir duraksamadan sonra başını salladı. "Ama sen gerçekten de lanet olası bir baş belasısın!" Sonra kısırağı döndürdü ve bineğinin gidebileceği en hızlı tempoyla, ki bu çok hızlı değildi, şatoya geri döndü.

Rob gülmekle onu tokatlamak istemek arasında kaldı. İkisi de iyi bir fikir değildi. Onu takip etti ve kısırağın geniş sırtında ne kadar kolay durduğunu görmekten memnun oldu.

Ebeveynlik, ebeveyn ve çocuğun birlikte büyümesi için bir bebekle başladığında daha mı kolay oluyordu? Sarah'ya danışmak için aklına bir not aldı. Bir kız çocuğu yetiştirmemiş olabilirdi ama kendisi de küçük bir kız çocuğuydu.

Brendi içen ve dövme yaptıran biri. Buna gerçekten güldü.

Aile hayatı karmaşık olabilir ama kesinlikle ilginçti.

Ahıra döndüğünde Bree'yi yaşlı kısırağı tımar ederken buldu. Bunu yapmak için tahta bir kutunun üzerinde durması gerekiyordu. Bree kendi bineğini getirirken ona dikkatle baktı.

Sakin bir şekilde, "Baba olma konusunda deneyime ihtiyacım var. Senin de baba olma konusunda deneyime ihtiyacın var. Bunun üzerinde birlikte çalışalım mı?"

Küçük yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, efendim!"

Oldukça tereddütlü bir şekilde, "Sana Carmichael ismini almak isteyip istemediğini sormak istiyordum. Annenin adını bırakmanı kastetmiyorum. Bryony Owens Carmichael olursun."

Bree dudağını ısırды, ağlamaya hazır görünüyordu. "Çok haklısın, bunu isterdim!"

"Teşekkür ederim, Bayan Carmichael." Rob atının eyerini çözerken ilerleme kaydettiklerine karar verdi. En azından öyle umuyordu.

Bölüm 39

Rob evin ön salonuna girerken günün geri kalanı için görevlerini zihninde sıraladı. Elinde şişkin bir deri dosya taşıyan Sarah tarafından durduruldu.

"Kellington'ın işlerini yürüten firmanın üçüncü kuşak avukatı Nicholas Booth geldi," diye Rob'a bilgi verdi. "Adam'la birlikte hazırladığımız mali planları almaya gittiğimde onu küçük salonda çay içerken bıraktım." Elindeki dosyayı salladı. "Senin için birini göndermek üzereydim."

Rob tamamen kendine geldi. Finansal haberler kesinlikle kötüydü, ama bilmek içinde bulunduğu belirsizlikten daha iyiydi. "Nihayet! Gerçekten de ailenin mal varlığını alıp kaçtığına inanmaya başlamıştım, ama muhtemelen hiç mal varlığı yoktur. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Düşündü. "Ağırbaşlı, ciddi ve zeki."

"Bu cesaret verici." Kolunu uzattı. "Ne söyleyeceğini görelim mi?"

Yüzünde alaycı bir kararlılık ifadesiyle onun koluna girdi. "İyi günde de kötü günde de lordum! Hiçbir şey yapmadığım odalardan biri olduğu için onu küçük salona koydum. Zaten anlamadıysa fakir olduğumuzu da biliyordur."

Koridorda yürüyorlardı ki, dul kontes elinde bastonuyla merdivenlerden indi. "Booth'un geldiğini duydum. Onu görmek istiyorum."

Rob tereddüt etti. "Belki daha sonra? Sarah ve ben, ailenin mali durumu hakkında oldukça sert geçmesi muhtemel bir tartışma için ona katılacağız."

"İşte tam da bu yüzden orada olmak istiyorum," dedi hınzırca. "Kellington neredeyse elli yıldır benim evim ve neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

Bunu inkar etmek zor. "Nasıl isterseniz, hanımefendi. Önden buyurun."

Başını salladı ve bastonunu sertçe vurarak küçük salona doğru ilerledi. Odaya girdiklerinde avukat hızla ayağa kalktı ve selam verdi. Kendisi

Rob'un tahminine göre kırk yaşlarında, orta boylu ve yapılıydı. Booth ve Rob karşılıklı olarak birbirlerini incelediler.

Birkaç dakika sonra avukat dikkatini dul kadına çevirdi. "Leydi Kellington. Sizi bu kadar iyi görmek büyük bir zevk."

Ağzı buruştu. "Baban kadar kötü yalan söylüyorsun." Bir sandalye seçti ve oturdu, bastonu birini dövmek isterse diye hazırды.

Rob, "Sizi gördüğüme sevindim Bay Booth. Sizi yakalamak için Londra'ya gitmenin eşliğindeydim." Elini uzattı.

Booth, bir Bow Street Runner'ın böyle bir yorum yapmasının şaka olduğundan emin değilmiş gibi baktı. "Özür dilerim, Lord Kellington. Mektubunuzu aldıktan hemen sonra size yazmak niyetindeydim ama durum biraz karmaşık. İlgili tüm bilgileri bir araya getirmek beklediğimden uzun sürdü ve kısa süre sonra sizinle yüz yüze görüşmemin daha iyi olacağını fark ettim." Rob'un elini bırakarak Sarah'ya baktı. "Affedersiniz bayan, kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Bir Leydi Kellington daha," dedi neşeyle.

Eğildi. "Özür dilerim leydim. Lord Kellington'ın bir karısı olduğunu fark etmemiştim."

"Daha dün evlendik, bu yüzden bilmemen şaşırtıcı değil." Gözleri parlıyordu. "Ve siz fazla umutlanmadan söyleyeyim, Kellington'ın mali durumunu değiştirecek bir çeyizim yok. Oturup başlayalım mı?"

İfadesi belirsiz olan Bay Booth, "Bu sıkıcı bir iş tartışması olacak. Belki hanımlar izin almak isterler?"

Rob, Sarah'yı Booth'un karşısındaki kanepeye götürürken, "Eşim emlak yönetimini benden daha iyi bilir," dedi. "Muhtemelen büyükannem de biliyordur. Bu durumdan çıkarları olduğu için katılmaya hakları var."

Sarah'nın yanına oturdu. Kanep ile avukat koltuğu arasında alçak bir masa vardı ve Booth'un önünde düzgün bir kâğıt yığını duruyordu.

Sarah elindeki deri dosyayı sessiz bir meydan okumayla avukatın evraklarının yanına bıraktı. "Bizi bu ıstıraptan kurtarın Bay Booth. Biz bir yerlerde bir kulübede inzivaya çekilirken Kellington Kalesi'ni bir züppeye kiralamak zorunda mı kalacağız?"

Avukat onaylayarak, "Görüyorum ki bu konuyu düşünüyor muşsunuz, hanımefendi," dedi. "Hayır, durum çok zor ama o kadar da kötü değil."

Sarah Rob'un elini tuttu ve sıktı. O da sıktı ve müthiş bir rahatlama hissetti. Görünüşe göre bu lanet olası sahte şatoya daha fazla bağlanmıştı. Kendini toparlayarak sordu: "Bir

Kellington mülklerinin listesi var mı? Sanırım ipotekli olmayan her şey ipoteklidir."

"Ne yazık ki doğru. İşte gayrimenkullerin ve ipoteklerin bir listesi." Avukat elindeki en üstteki belgeyi kaldırdı ve masanın üzerine koydu. "Gördüğünüz gibi, her bir ipotek gecikmiş durumda. Babanızın ve ardından kardeşinizin ölümüyle birlikte, ipotek sahipleri haciz işlemi yapmadan önce yeni kontun kim olduğunu görmeyi bekliyor olabilirler."

"Yeni kontun zengin olma ihtimali var mı? Hayal kırıklığına mahkûmlar." Rob listeyi taradı. İpotekli olan ve ipotek edilemeyen Kellington Kalesi'nin yanı sıra, İrlanda'daki Kilvarra da dahil olmak üzere yarım düzine küçük mülk vardı. Ayrıca Londra'da birkaç mülk ve Midlands'da üç işletme vardı: bir dökümhane, bir çömlekçi ve bir çeşit değirmen.

Ödenmemiş borçları zihninde topladığında midesi bulandı. Yüz bin pounddan fazla. Babası ve kardeşi o kadar parayla ne yapmışlardı? Sayfayı Sarah'ya uzattı. "Kellington Evi için bir ipotek göremedim. Bu ipotekli mi?"

Booth başıyla onayladı. "Büyükbaban burayı da mirasa ekledi. Miras bırakılmamış mülklerin çoğunu da o satın aldı." Dul kadına saygıyla başını salladı. "Kocanız mükemmel bir finans yöneticisiydi leydim."

Dul kadın Sarah'nın devrettiği mülklerin ve borçların yazılı olduğu kâğıdı inceliyordu. "Miras kalmamış gibi görünen bir özellik. Kocam, ailesinin Londra'da iyi bir yere sahip olması için Kellington Evi'ni miras olarak bıraktı."

Sarah Booth'a, "Üst kattaki ana süite çılgınca abartılı bir banyo odası eklendi. Aynı şeyin Kellington House'da da yapıp yapılmadığını biliyor musun?"

Booth yüzünü buruşturdu. "Evet, ben faturaları onlar geçerken gördüm. Haraç gibi."

"Büyük bir para israfı," dedi Sarah ilkel bir sesle, ama Rob onun gözlerindeki parıltıyı gördü.

"Birleşik mülk ne kadar gelir üretiyor?" Rob sordu. "Ya da belki de büyükbabam döneminde ne kadar gelir elde ettiğini, şimdi ne kadar gelir elde ettiğini sormalıyım."

"Büyükbabanızın benimle çalıştığı dönemde yıllık gelir en iyi ihtimalle altmış bin poundu aşıyordu."

Rob yumuşak bir ısıklık çaldı. "Şimdi gelir ne olacak?"

"Yirmi ila otuz bin pound arasında," diye yanıtladı Booth. "Kardeşiniz ilk çeyrek gelirini alamadan öldüğü için, bu ödeme sizin için kullanılabilir. Yaklaşık altı bin poundluk bir banka çekini getirdim."

Buckley'den kurtarılan parayla birlikte, bu para mülkün birkaç işletme masraflarını karşılamaya yeterdi. "O zaman burada, Kellington Kalesi'nde bir başlangıç yapabiliriz. Sarah, arkadaşım Ashton ve ben yapılması gerekenler için planlar hazırladık." Rob, Sarah'nın dosyasından bir taslak çıkardı ve Booth'a uzattı.

"Ashton Dükü'nü mü kastediyorsunuz?" Rob'un başını sallaması üzerine Booth etkilenmiş bir ifadeyle, "İngiltere'deki en iyi ve en ilerici toprak sahiplerinden biri olarak kabul edilir. Sizinle çalışabildiği için çok şanslısınız."

"O kız kardeşimin kocası," diye açıkladı Sarah. Avukat planları incelerken daha da etkilenmiş görünüyordu, kaşları çatılmıştı.

Rob, "Elbette aşamalı olarak çalışmamız gerekecek. İlk etapta kritik onarımların yanı sıra gelecek yıllardaki geliri artırmak için daha iyi damızlık hayvanlar satın alacağız. Elbette elimizde kesin rakamlar olmadığı için taslak çok kaba."

Booth bir sonraki sayfaya geçti. "Yine de varsayımlarınız ve hedefleriniz iyi."

Rob, "Artık sizinle konuştuğumuza göre planlarımızı kesinleştirebiliriz," dedi. "Sanırım borcu olan mülklerin icraya verilmesine izin vermem gerekecek. Kellington House iyi bir konumda olduğu için gelir sağlamak üzere kiralanabilir. Aile mülklerine daha aşına olduğunuz için görüşlerinizi bekliyorum."

Booth onaylayarak, "Lord Kellington, büyükbabanız gibi konuşuyorsunuz," dedi. "Mülkün geleceğine rehberlik etmekle ilgili düşüncelerim var."

"Peki ya kişisel borçlar? Babamın ya da kardeşimin kumar kayıplarını ödemeyeceğim ama esnafın faturalarını ödemeye çalışacağım. Seleflerimin savurganlığı yüzünden ailelerin sokağa atılmasını istemiyorum."

"Size bu borçların bir listesini verebilirim." Booth yüzünü buruşturdu. "Kardeşinizin ölümünden beri tüccarlar ofisimi kuşatmış durumda."

"Bu tür borçların çoğu pazarlıkla azaltılabilir," dedi dul kadın. "Hiç ödeme alamayacağından korkan bir terzi yarısını geri almaktan memnun olacaktır." Kadın homurdandı. "Muhtemelen tahsil etmenin zor olacağını bildiği için ilk etapta fiyatlarını iki katına çıkarmıştır."

Biraz rahatladığını hisseden Rob, "Bay Booth, mümkün olan her yerde anlaşılmaya varmak için size izin veriyorum," dedi.

Avukat başını salladı ve bir not aldı. "Mülkün varlık ve yükümlülüklerini ele aldım Lord Kellington. Önemli bir kişisel varlığınız var mı?"

Rob tüm faturalarını zamanında ödüyordu ve işindeki iniş çıkışlarda onu rahatlıkla taşıyacak kadar birikimi vardı ama Booth'un sorduğu türden bir para değildi bu. "Üzgünüm, hayır. Mülkün ürettikleriyle çalışmak zorundayım."

Sarah tereddütle, "Bir keresinde Hindistan'dan ayrılırken birikimlerinizin bir kısmını yatırım yapması için eski işvereninize verdiğinizden bahsetmişsiniz. Bu nasıl sonuçlandı?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi şaşırarak. "Fraser'a verdiğim parayı hiç düşünmedim." Bu para acil durumlar ya da yaşlılık içindi, eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsa. "Ama son mektubunda yatırımımın iyi gittiğini söylemişti. Ne kadar iyi olduğunu öğrenmek için Fraser'ın Londra ofisine yazacağım."

"Rob'un küçük oğlunun payını almaya hakkı yok muydu?" Sarah sordu. "Evlilik anlaşmalarında her zaman kızlar ve küçük oğullar için paylar belirlenir."

"On bin pound almaya hakkı vardı," diye itiraf etti avukat. "Ama para çoktan gitti."

Dul kadın bastonunu yere vurdu. "Booth, seyahatlerinden dolayı yorgun olmalısın. Sarah, Bay Booth'a bir odaya kadar eşlik etmesi için uşağı çağır." Sözler kibardı ama açıkça bir kovmaydı.

"Teşekkür ederim leydim." Booth elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Sizinle sonra görüşürüz lordum. Bunları sindirecek zamanınız olduktan sonra daha çok sorunuz olacaktır."

Avukat çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra, dul kadın Rob'a sert bir bakış fırlattı. "Kellington mülklerinden hiçbirini bırakma."

"Bir ya da iki tanesini kurtarabilirim ama kesinlikle hepsini değil. Hepsi ipotekli ve borç batağındayken olmaz."

"Hepsi sağlam mülkler ve uzun vadeli iyi yatırımlar. Büyükbaban ve ben onları çok dikkatli seçtik."

"Siz ve kocanız birlikte mi çalışıyordunuz?" Sarah ilgiyle sordu.

"Babam varlıklı bir tüccardı, bu yüzden iş dünyasına gözümü açtım. Kocam bilgimi takdir ederdi." Dowager kaşlarını çattı. "Baban kadınları dinlemeye pek meyilli değildi."

"O zaman aptalın tekiydi," dedi Sarah kararlı bir şekilde. "Seni dinlemiş olsaydı, mülklerin çok daha iyi durumda olacağından şüpheleniyorum."

". Ama ilk karısı, Edmund'un annesi, sadece savurganlık ve modaya uygun bir yaşamla ilgileniyordu," dedi dul kadın alaycı bir tavırla. "Annen savurgan değildi, Kellington, ama mali konulardan anlamıyordu ve bu tür şeyleri kocasına bıraktı, ki bu büyük bir hataydı."

Onun sözleri Rob'a büyükannesinin acı dilini daha iyi anlamasını sağladı. Onun hakkındaki düşünceleri gelişiyor olmalıydı çünkü ilk kez ona unvanıyla hitap ediyordu. Şimdiye kadar ona hiçbir şey dememişti. "Akıllıca bir tavsiye verildiğinde bunu reddetmek için insanın aptal olması gerekir."

"Sen babandan ve ağabeyinden çok daha mantıklısın," dedi büyükannesi sert bir sesle. "Bana düşündüğün onarım ve yatırımların taslağını ver."

Sarah sayfaları uzattı. Büyükannesi düzgün el yazısını gözden geçirdi ve başını sallayarak onayladı. "Oldukça zekice, ancak güneydeki tarlalar için drenaja daha fazla yatırım yapmanız gerekiyor. Bunu yaparsanız ürün verimi önemli ölçüde artacaktır."

"Bundan şüphem yok ama paranın nereden geleceğini bilmiyorum. Daha fazla drenaj için ödeme yapmak üzere hangi projeleri ertelememi önerirsiniz?" diye sordu, sesinde bir gerginlik vardı.

"İkiniz de gençlere göre oldukça mantıklı görünüyorsunuz," dedi dul kadın onları kısık gözlerle incelerken. "Şaşırdığımı söylemeliyim."

Rob eğlenerek, "Hislerimiz karşılıklı" dedi.

"Eğer ikiniz dikkatli olmazsanız, kendinizi birbirinize yardım ederken bulacaksınız," diye katkıda bulundu Sarah, aynı derecede eğlenerek.

Dul kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Miras bırakılmamış mülkler için ödenecek ipotek olmasaydı ne yapardınız?"

"Her bir mülkü değerlendirirdim," dedi Rob yavaşça. "Olması gerektiği kadar iyi bakılmadıklarından şüpheleniyorum, bu nedenle ilk gelir onarım ve iyileştirmelere . Mülkler kârlı hale geldiğinde, gelirin bir kısmını birikime ayırır ve yeni yatırımları değerlendirirdim. Ancak bunu yapmadan önce konu hakkında biraz daha bilgi sahibi olmak isterim."

"O zaman çalışmaya başla," dedi kuru bir sesle. "Mülkiyeti bana ait olmayan mülklerin çoğunun ipotegi benim elimde."

Sarah'nın nefesi kesildi ve Rob gözlerini büyükannesine dikti. Buna bir vermeye çalışarak, "Parayı babama sen mi borç verdin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Onun kötü bir risk olduğunu her zaman biliyordum." Kadın homurdandı. "İpotekleri kesinlikle onaylamıyordum ve baban da bunu biliyordu, bu yüzden başka bir yerden borç aldı. Bilgi kaynaklarım var, bu yüzden takip ettim. Öldüğünde ve mülk Edmund'un eline geçtiğinde, bankacıların çoğu zararlarını azaltmaya karar verdi. Derbyshire'daki malikane hariç tüm ipotekleri satın alabildim."

"Yani Rob'a tüccarlarla yapmasını tavsiye ettiğin şekilde onlarla pazarlık mı yaptın?" Sarah hayranlıkla sordu.

"Onları değerinin yaklaşık yarısına aldım."

Rob içtenlikle, "Madam, üstün iş becerileriniz karşısında saygıyla eğiliyorum," dedi. "İpoteklerle ne yapmayı planlıyorsunuz? Onları öylece teslim edecek kadar bana güvendiğinizden şüpheliyim."

"Çok doğru," dedi büyükannesi sert bir sesle. "Siz ve eşiniz umut verici davranışlar ve beceriler sergiliyorsunuz, ancak babanızın ve kardeşinizin kapıldığı kötü alışkanlıklara kapılmayacağınızı varsaymak için henüz çok erken. İpotekleri tutmaya devam edeceğim, ancak bugün tarif ettiğiniz hareket tarzını izlerseniz ödeme talep etmeyeceğim. Ayrıca, Kellington Evi'ni kiraya verme. Londra'ya gittiğimde orada kalmak istiyorum."

Neredeyse kavranamayacak kadar büyüktü. En az kendisi kadar şaşkın görünen Sarah ile göz göze geldi. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum hanımefendi."

"Bunu senin için değil, Kellington için yapıyorum. Umarım babandan ve kardeşinden daha iyi bir kont olursun." Ayağa kalktı ve Sarah'ya ters ters baktı. "Ve sen, küçük hanım! Bir an önce bir varis yarat ve onu sağduyulu yetiştir."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Sarah uysalca.

Dowager odadan çıktı. Kadın gittiğinde Rob, Sarah'yı kanepeden alıp kucağına oturttu ve ona sıkıca sarıldı. Şoktan titremeye başlamıştı. "Hayatta kalacağız, Sarah! Önümüzde zor yıllar olacak ama malikâneyi umduğumuz gibi yeniden inşa edebileceğiz."

"Büyükannen bastonunu neredeyse boğulmak üzere olan bedenine sokarken, böyle bir şey yapacağını asla ama asla beklemiyordum." Sarah güldü. "Görünüşe göre bir varise ihtiyacın yokmuş!"

Onun kahkahasına katıldı. "Bu beni mantıklı davranıp mirasçı avına çıkmak yerine hayallerimin peşinden gittiğim için çok memnun ediyor." Karısının zarif boynunu öptü. "Artık işimizi hallettiğimize göre, yukarı çıkıp kutlama yapalım mı?"

Sarah altın rengi kirpiklerini masumca kırıştırırken bir yandan da tatlı poposunu adamın kucağında masumca oynatıyordu. "Aklında ne var?"

"Bir şeyler düşüneceğim." Onu kollarının arasında tutarak ayağa kalktı, Sarah kadar minyon bir kadınla bile bunu başarmak kolay değildi. "Sen benim şans tılsımımsın prenses. Seninle tanıştığımdan beri hayatım dramatik bir şekilde gelişti."

Kollarını onun boynunun arkasında birleştirdi. "Benimki de öyle Robin. Benimki de öyle."

Bölüm 40

Sarah uzun, tembel bir esnemeyle uyandı. Evlenmekten ne kadar hoşlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Önceleri "aşık olmadıkça" evlenmeyeceğine dair oldukça bulanık, mistik fikirleri vardı. Rob'un arkadaşlığından hoşlanmasının, ona güvenip saygı duymasının ve onunla aynı yatağı paylaşmayı gerçekten sevmesinin yeterli olduğunu öğrenmişti.

Rob sırtı ona dönük bir şekilde yan yatıyordu, bu yüzden onun arkasına sığacak şekilde döndü, vücudu Rob'un vücuduna yaslandı ve kolu Rob'un beline dolandı. Rob yumuşak, yarı uykulu bir ses çıkardı ve onun elini sıkarak kalbinin üzerine koydu. Sarah mırıldandı, "Büyükannen Bath'a geri döndüğüne göre, burası nihayet bizim evimizmiş gibi geliyor."

Kıkırdadı. "Oldukça fazla zihinsel alan kaplıyordu. Şimdi Kellington'ı bize emanet etmek istemesi gururumu okşadı."

"Burada kalırsa sürekli müdahale edeceğini fark ettiği için onu takdir ediyorum." Sarah Rob'un ensesinden nefes aldı. "Bree'nin doğum günü partisi için onu tekrar davet ettim, gelebilir. Bath o kadar uzak değil."

"Şu andan itibaren bazı seyahatlere çıkmam gerekecek. Her birinin neye ihtiyacı olduğunu değerlendirmek için Kellington mülklerini ziyaret etmem gerekiyor. Ülkenin bu kısmındakilerle başlayacağım." Sırt üstü yattı ve kolunu onun boynuna doladı. "Yine de seni bırakmaktan nefret ediyorum. Benimle gelebilir misin?"

İçini çekti. "Çok isterdim ama olan biten çok şey var. Şimdilik en azından birimizin burada olması gerekiyor."

"Crowell'ı alıyorum o zaman. O mükemmel bir kâhya. Ona kalıcı bir pozisyon ve iyileştirmeler için biraz para teklif ettiğimden beri daha da sıkı çalışıyor. Diğer mülklerle ilgili görüşlerini almak faydalı olacaktır." Rob'un kıkırdaması kulağının dibinde yankılandı. "Ama geceleri onunla aynı yatağı paylaşmak istemem."

"Umarım öyle değildir!"

Onun saçlarını okşadı. "Hayatlarımızın şekillenme biçimini seviyorum, Sarah."

"Ben de öyle, ama şu anda daha çok burada ve şimdi ile ilgileniyorum." Eli adamın gövdesinden aşağı kayd. Adamın çoktan tahrik olmuş olduğunu görünce şaşırmadı. Kadın onu kavradığında, adam nefesini tuttu ve anında sertleşti. "Sanırım Robert Dağı'na tırmanacağım," dedi mutlu bir şekilde.

"Bana istediğinizi yapın prenses," dedi boğuk bir sesle. "Senin merhametine kalmışım."

Örtüleri indirdi ve küvette yaptığıın kuru toprak versiyonuyla onun üzerine . Bu onun için yeni bir pozisyonu ama işe yarayacağını düşünüyordu.

Teori hızla gerçeğe dönüştü. Onun zayıf vücudu boyunca uzanmayı, öpüşüp okşarlarken saçlarının yüzüne dökülmesini seviyordu. Dünya sıcak kan ve artan arzuyla daraldı. Bu pozisyonda bir araya gelmek sadece kolay değil, aynı zamanda şok edici, lezzetli bir şekilde uyarıcıydı.

Birleşmeleri hızlı ama şiddetle tatmin ediciydi. Sonrasında onun üzerinde nefes nefese yatarken, "Evlilikteki yakınlığın ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim. Bunu başka bir erkekle yapmayı hayal bile edemiyorum."

"İnşallah buna gerek kalmaz." Rob örtüleri soğumakta olan bedenlerinin üzerine çekti. "Bu 'birbirinize bağlanma' kısmı ve ben bunu seviyorum."

Başını onun omzuna yasladı, karısı olmasalar bile kendisinden önce başka kadınların da onun yatağında olduğunu unutamıyordu. "Rob," dedi kısık bir sesle. "Başka sevgililerin olması yaptığımız şeyi daha mı az özel kılıyor?"

Kasları gerildi. "Zor sorulardan kaçınmaya inanmıyorsunuz prenses."

"Özür dilerim," dedi, sesi daha da kısılmıştı.

"Olma," dedi kararlı bir şekilde. "En basit cevap, her ilişkinin farklı olduğudur. Eşsizdir. Karşılaştırmak imkânsızdır. Bryony ve ben çok gençtik, gençliğin tüm tutkulu keşifleriyle. Runner yıllarımdaki yoldaşım benim arkadaşım ve profesyonel dengimdi. Birbirimizin arkadaşlığında teselli bulan ve zaman zaman birbirimizin kollarında ısınan iki yalnız insandık."

Sarah düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Tutkunun ve arkadaşlığın büyük bir kısmına sahibiz, sanırım."

"Evet, karım olduğun gerçeğinden bahsetmiyorum bile." Biraz güldü. "Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum! Ama bu, aramızdaki her şeyin, birbirimize ömür boyu yemin ettiğimiz ve bu yeminle birlikte gelen tüm sevinç ve sorumlulukları taşıdığımız bilgisiyle şekillendiği anlamına geliyor." Öptü

çenesi. "Güzellik, çekicilik ve cazibe tartışmasına girmeyi reddediyorum! Bu hiç kimse için adil olmaz."

"Akıllı adam," dedi, birlikte rahatladıklarında gülümseyerek. Adamın başka kadınlarla da birlikte olduğundan şüpheleniyordu. Belki Hindistan'da bir metres. Hayatında pek iz bırakmayan daha sıradan karşılaşmalar.

Şimdi de Bayan Sarah Clarke-Townsend vardı ve şans eseri onun karısı olmuştu. Eğer başka bir kadını kurtarmış ve İngiltere'ye dönüp kendine bir lord bulmuş olsaydı, o kadınla evlenebilir miydi? Birbirlerinden hoşlanıyorlarsa ve ikisi de evlenme havasındaysa belki. Evliliğe pek de romantik olmayan bir bakış açısıydı bu.

Yine de evlenme gerçeği durumu değiştirdi. O ve Rob sadakat ve sorumluluk yemini etmişlerdi. Bunu yapmalarının evliliklerinin mahrem yönünü etkilediği konusunda haklıydı, ancak nasıl olduğunu tanımlayacak kadar bilgili değildi.

Rob üzüntüyle, "Taşınmaktan nefret ediyorum ama günün görevleri beni çağırıyor," dedi.

Aynı derecede pişmanlıkla, onun üzerinden yuvarlandı. "Bu gece başka bir gece."

Ayağa kalktı ve onu öptü. "Ve yarın başka bir sabah olacak."

Öpücüğü sıradan olmaktan çıkardı, evlenme konusunda çekingen davrandığı düşüncesine hayret etti. Eğer evlilik bir kumarsa, bahsi kazanmıştı.

Rob o gün öğle yemeği için Sarah'ya katılabildi. Günlerinin ayrıntılarını paylaşmaktan keyif alıyordu. Bu da evliliğin bağlarından biriydi, bunu öğreniyordu. Her geçen gün daha da yakınlaşıyorlardı. Bir çift olarak bir hayat inşa ediyorlardı.

Güzel bir bahar günüydü ve pencereler açıktı, bu yüzden çay içmek için oyalanırken çiftlik hayvanlarının seslerini duydular. Bir boğanın böğürmesi, koyunların havlaması ve horozların gaklaması, ardından da su kuşlarının vaklamaları ve ötüşleri.

"Bu da ne böyle?" Rob ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı, Sarah da ona katıldı.

Kalenin dışında, at sırtında iki adam ve her birinin arkasına bir boğa bağlanmış iki arabadan oluşan bir konvoy vardı. İlk arabada ayrı ağıllarda koyunlar, keçiler ve domuzlar vardı. İkincisinde ise kafeslenmiş kümes hayvanları ve tavşanlar vardı. Birbirlerine öttükleri için en az iki horoz da arabaya dahil edilmişti.

"Hepsi erkek gibi görünüyor," diye gözlemledi Sarah. "Ve çok da güzel hayvanlar! Damızlık hayvan sipariş ettiniz de söylemeyi mi unuttunuz?"

"Hayır." Rob gülümsemeye başladı. "Ama sanırım nereden geldiklerini biliyorum.

Geçit töreninin sonunda ata binen şu adamı görüyor musunuz?"

"Murphy!" diye sevinçle haykırdı. "Adam'ın baş seyisi. Diğer adamın Ashton'ın sığırtmaçlarından biri olabileceğini düşünüyorum."

Rob onun elini tuttu ve kapıya doğru yöneldi. "Bakalım şüphelendiğim şey bu mu?"

Arabalar, boğalar ve atlar gürültüyle dururken evin önündeki yola ulaştılar. Murphy bineğinden indi ve elinde bir mektupla yaklaştı. "İyi günler lordum," dedi resmiyetle.

"Sanırım son görüştüğümüzde bana Carmichael diyordun. Neden Rob'la gitmiyorsun?" Rob elini uzattı ve gülümsedi. "Atlarla çalışan bir adam için bu kalabalık baş belası olmalı!"

Murphy sırtarak karşılık verdi. "İlginç bir yolculuktu. Üç gün sürdü. Boğalar hızlı yürüyemiyor." Mektubu uzattı.

Rob mührü kırdı ve okudu:

Rob ve Sarah-

Daha önce de söylediğim gibi, yaptığınız hizmetin bedeli ödenemez ve aynı bir ödemeyi hak ediyor. Arazinizin birinci sınıf damızlıklara ihtiyacı var ve bunlar Britanya'daki en iyi hayvanlardan bazıları. Onları asla satmam, bu yüzden sanırım bu onları fiyatın ötesinde yapar. Lütfen bu damızlık hayvanları sonsuz minnettarlığımın bir göstergesi olarak kabul edin.

Ashton

Rob mektubu Sarah'ya uzattı. "Harika!" diye haykırdı. "Adam'ın orijinal stoğunun çoğu Norfolk'lu Coke'tan geldi ve o zamandan beri geliştiriyor."

"Emredersiniz leydim." Sığırtmaç da onlara katıldı. Başını salladı. "Britanya'nın hiçbir yerinde daha iyi yetiştiriciler bulamazsınız. Hayvanları nereye koyalım? Onları düzgün bir şekilde yerleştirmek istiyorum. Böyle bir yolculuk zavallı hayvanlar için çok zor."

Belli ki işini ve hayvanlarını seven bir adamdı bu. "Size ahırları göstereyim," dedi Rob. "Sanırım gece kalacaksın, belki bir ya da iki gün daha? Eminim hayvancılarım senden bir şeyler öğrenebilir."

"Evet, majesteleri istediğiniz sürece emrinizde olduğumuzu söyledi."

Konuşmanın tarıma doğru kaydığını gören Sarah, "Mr. Murphy, seni tekrar gördüğüme sevindim. Benim ve kız kardeşim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür borçluyum. Rob, sonra görüşürüz." Şoförler de dahil olmak üzere tüm erkeklere göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve eve döndü.

Ahırlara doğru yürürlerken Murphy de Rob'un yanına düştü. "Ekselansları eğer isterseniz benim yönettiğim bu aygırı da alabileceğinizi söyledi. Rojo birinci sınıf bir damızlıktır."

Rob yakışıklı bir kızıl kestane olan aygıra daha yakından baktı. "Muhteşem! Ashton neden onu istemeyeceğimi düşünsün ki?"

Damat, "Bazı erkekler at etleri konusunda yardıma ihtiyaç duydukları fikrinden dolayı kendilerini aşağılanmış hissedebilirler," diye açıkladı.

Rob sırtarak, "Bana böyle bir atla hakaret etmek isteyen herkese kapımız açık," dedi. "Bu eski mülk yeniden ayağa kalkma yolunda ilerliyor."

Murphy gözleri parlayarak, "Bir sürü dört ayaklı ve birkaç tane de iki ayaklı var," dedi. "Gelecek yıl çok sayıda yeni stoğunuz olacak."

"Ve bir yıl sonra daha da iyi." Rob yeni damızlık hayvanlarına hayranlıkla baktı. Koyunlar ve sığırlar ama tavşanlar ve güvercinler de iyi bir et kaynağıydı, tıpkı iyi horozlar ve kazların yumurta ve kümes hayvanlarının kalitesini artırması gibi.

Yeni aygırının ipeksi boynunu okşadı. Rob'un başardığı görev için eşsiz ve mükemmel bir ödeme bulma konusunda Ashton'a güveniyordu.

Bölüm 41

Gelen tek hayvanlar çeşitli damızlık hayvanlar değildi. Bir hafta sonra, Rob diğer Kellington mülkleriyle tanışmaya gittiğinde, Sarah ata binmek için ahıra doğru yola çıktı.

Jonas'ı ararken Rob'un adamı Harvey'nin İrlanda'dan döndüğünü ve bir ahırda uzun bir midilliye tımar ettiğini gördü. Sarah onu çok az tanıyordu, bu yüzden bunu düzeltmek için iyi bir fırsat gibi görünüyordu. "İyi günler Bay Harvey."

Sonra onun tımar ettiği midilliye tanıdı. "Boru!" diye sevinçle haykırdı. "Bu gerçekten sen misin?" Ötüşerek, binmeyi planladığı iğdiş için getirdiği elmanın bir kısmını midilliye uzattı.

Harvey saygıyla şapkasına dokundu. "Rob, Kilvarra'daki işim bittikten sonra midillini bulup bulamayacağımı sormamı istedi." Bir sonraki ahıra doğru başını salladı. "Ayrıca Bayan Bree'ye uygun başka bir midilli aramam gerektiğini de söyledi."

"Ne kadar güzel!" Sarah ahırın kapısına yaslanmış, sakın, benekli gri midilliye hayranlıkla bakıyordu. "Bree onu çok sevecek."

Harvey midillinin boynunu okşadı. "Sabırlı bir kız. Yeni bir binici için iyi."

"Kilvarra'da işler nasıl gitti?" Sarah sordu. "Göç etmek isteyen kiracılar var mı?"

Harvey başını salladı. "Evet, bazıları şanslarını yeni bir diyarda denemeye hevesli. Bu iyi bir düşünceydi. Ayrıca eski kâhyayı kovdum ve Peder Patrick'in kardeşini işe aldım. Yapılacak çok şey var ama kiracıların durumu iyiye gidiyor."

Kellington Şatosu'nda olduğu gibi, bu da bir başlangıçtı. Sarah göz ucuyla Harvey'yi inceledi. Rob'dan birkaç yaş büyüktü, sırim gibi ve yıpranmıştı. Yüzünde zekâ ve yorgun bir deneyim duygusu vardı. "Rob'la nasıl tanıştınız?" diye sordu. "Sormamın sakıncası yoksa."

Harvey omuz silkti. "Takma kafana. Hindistan'daydım. Doğu Hindistan Şirketi ordusunda bir çavuştum. İçkiyi fazla kaçırdığım bir gece bir ara sokağa girdim ve orada beni sevmeyen bazı yerliler vardı."

yabancılar. Saldırdılar ve eğer bağırmasaydım beni öldüreceklerdi. Rob duydu ve araştırmaya geldi. Onları uzaklaştırdı ve büyük hasar verdi. Tabii önce beni fena halde hırpaladılar."

"Ordudan ayrılmak zorunda kalacak kadar kötü müydün?" diye sordu sessizce.

"Evet." Harvey tahta bacağını yere vurdu. "Bacağımı diz altından kaybettim. Yara çürüdüğünde neredeyse ölüyordum. Rob benimle , sonra da orduya daha fazla yararlı olamayacağımı anlayınca bana iş teklif etti."

"Orduda pek işe yaramamış olabilirsin ama anladığım kadarıyla başka şeylerde iyisin," dedi. "Rob sana hem iş ortağı hem de arkadaş olarak değer veriyor."

"Bu karşılıklı." Harvey ona soran gözlerle baktı. "Onun için yeterince iyi misiniz leydim?"

Gülümsedi. "Muhtemelen hayır. Ama üzerinde çalışıyorum."

Adam usulca güldü ve kadın gelecekte arkadaş olacaklarını biliyordu.

Rob ertesi gün Devonshire'dan dönmeyi planlamıştı ama bunun yerine Sarah'yı görmek için sabırsızlanarak yola devam etti. Crowell'la birlikte döndüklerinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Gözlerinde hoşgörölü bir parıltı olan kâhya atlarla ilgileneceğini söyledi ve Rob'u gelininin yanına gönderdi. Rob kendini kaptırmış bir damat klişesi olmasını alaycı bir şekilde eğlenceli buluyordu ama gerçeği inkâr etmek mümkün değildi.

Ana süite girdiğinde doğrudan Sarah'nın odasına gitti. Kont'un odasında henüz uyunmamıştı. Onu uyandırmak istemediği için odaya sessizce girdi. Loş bir fener, sağ eli yanağının altında, sağ tarafında masumca uyuyan karısını göstermeye yetecek kadar ışık veriyordu. Uyuyan bir meleğe benziyordu, zarif yüz hatları dingindi ve sarı saç örgüsü omzunun üzerinden düşüyordu.

"Sarah?" dedi usulca.

Birden bir hareket oldu ve karısı aniden yatakta doğruldu, iki elinde sabit tuttuğu horozlu tabancanın namlusu göğsüne doğrultulmuştu.

Rob dondu kaldı, elleri havada. Zar zor uyanan bir kadını kendisine doğrultulmuş bir silahla korkutmak akıllıca olmazdı.

"Daha sıcak bir karşılama göreceğimi düşünmüştüm," dedi en yatıştırıcı sesiyle.

Onu bir anda tanıdı ve tabancanın horozunu indirdi. Tabancayı sehpanın üzerine koyarken, "Rob, çok üzgünüm! Sen yokken, beni kaçıranların tekrar peşime düşeceklerine dair kâbuslar görüyordum."

Yataktan kayarak ona sarıldı. Adam onu kollarıyla sardı. Kadın titriyordu.

Kendini dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordu. "Özür dilemesi gereken benim. Gitmemeliydim ve kesinlikle seni uyandırmamalıyım! Seni gereğinden bir dakika daha fazla uzak kalamayacak kadar çok özledim."

Kadın yüzünü yukarı kaldırdı ve adam onu öptü. Tutku yakıcı, hızlı ve şok ediciydi. Onu yatağa sürükledi ve yanına yuvarlandı. Adam çılgınca pantolonunun düğmelerini açarken, kadının elleri, ağzı ve dişleri de onun üzerindeydi, en az onun kadar acil bir ihtiyaç içindeydi.

Hazırdı, hazırdan da öteydi, vücudu sıcak, kaygan ve adam içine girdiğinde talepkârdı. Sarah onun eviydi, bu büyük taş yığını değil. Sarah'da huzur, neşe ve sarsıcı bir tatmin buldu.

Birleşmeleri kadar hızlı ve kontrolsüz bir şekilde sonuçlandı. Sırtında tırnak izleri olacağını tahmin eden Rob, yan tarafına yuvarlandı ve onu kendine çekti, nefes nefese kalmıştı, yanağını onunkine bastırdı.

Sarah kararsız bir eğlenceyle, "Uyanmak için iyi bir yoldu!" dedi.

Boğuk bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Gerçekten senin ırzına geçmek niyetinde değildim."

"Sanırım şehvet karşılıklı bir şeydi." Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Kendimi çok meşgul tuttum ama yine de seni çok özledim."

"Seni özlediğim gibi. Yeni evlilerin çılgınlığını hiçbir zaman anlayamadım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ama başka türlüünü de istemezdim." Onun şakağını öptü.

"Ben de öyle." Ona memnun bir kediyi hatırlatan yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardı.

"Birkaç gün içinde başka bir malikane ziyaretine gitmek zorunda kalacağımı düşünmekten nefret ediyorum, ancak değişiklikleri uygulamak için yılın yeterince erken bir dönemindeyken elimden geleni yapmam gerekiyor." İcini çekti. "Ben de birkaç günlüğüne Londra'ya gitmeliyim. Seni kendim kaçırmam gerekebilir."

"Cazip ama mantıklı değil." Sarah bir an düşündü. "Bree'nin doğum gününden sonra üçümüz birlikte Londra'ya gitmeye ne dersiniz? Sen işlerle ilgilenirsin, ben de ona etrafı gezdirir ve onu bir modacıya götürürüm."

Ayrıca Bree ve Holt'un çocuklarına ders verebilecek bir mürebbiye tutmak istiyorum. Bayan Holt iyi bir öğretmendir ama o kadar çok başka görevi var ki bu görevi seve seve bırakabilir."

"Bu fikri sevdim," diye kabul etti. "Açmak istediğiniz emlak okulları için yerel öğretmenler buldunuz mu?"

"İki bebek öğretmeni işe aldım, ancak daha büyük çocuklar için hala bir usta ve müdüre ihtiyacım var. Yerel halkı tercih ederim." Sırıttı. "Bunlara 'herkes için eğitim' sloganıyla Kellington Hedge Okulları adını vermeyi düşünüyorum."

Güldü. "İsmi beğendim ama ailelerin çocuklarını göndermeyi reddetmesini istemeyiz çünkü çitlerin altında çalışmaktan akciğer hummasından korkuyorlar." "Sanırım haklısınız." Mutlu bir şekilde iç çekti. "Kiracıların hayatlarını iyileştirmek için yapabileceğimiz pek çok şeyin maliyeti çok düşük. Arazideki tüm çocukların bir yıllık eğitimi, büyük bir leydinin saray elbisesinin maliyetinden daha az.

ya da sportmen bir beyefendi için iyi bir av atı."

Rob onun sırtını sıvazlarken yavaşça şöyle dedi: "Gençlik yıllarımda zorlukları için minnettar başladım çünkü hayatı çok az aristokratın yaşadığı gibi yaşadım. Toplumun her kademesinden insanın umutları, korkuları ve hayalleri olduğunu öğrendim. Mutluluk ve umutsuzluk hissederek. Artık bazılarını yardım edebilecek bir konumdayım."

"Tipik bir aristokrat küçük oğul olarak yetiştirilseydin nasıl biri olurdu merak ediyorum," dedi Sarah. "Eminim çok daha az ilginç olurdu. Ben seni olduğun gibi çok seviyorum."

"Benimle takılıp kaldığına göre bu büyük bir şans," dedi, bakışları şefkatliydi.

Sarah, "Buckthorne'daki malikaneni nasıl buldun?" diye sorana kadar birkaç dakika boyunca dostça sessiz kaldılar.

"Oldukça bakımsız ama çok da umutsuz değil. Kiracı, küçük sorunların çoğunu kendisi halleden iyi bir kiracı. İyileştirmeler yapılacağını duyunca çok sevindi. İpoteği ödememe gerek olmadığına göre Buckthorne'un gelirlerini malikaneye geri aktarabilirim. İki ya da üç yıl içinde yeniden kârlı hale gelecektir."

Sarah, "Eğer bu diğer mülkler için de geçerliyse, birkaç yıl içinde çok ama çok zengin olacaksınız," diye gözlemlerde bulundu.

"Çok ama çok zengin olacağız. 'Dünyalıkla bağışlayacağım' dediğimi hatırlıyor musun?" Kaşlarını çatı. "Bu bana evlilik anlaşmalarını düğünden önce yapmadığımız için hazırlamamız gerektiğini hatırlattı.

Kızlarınız ve küçük oğullarınız için paylar, sizin için para ve mehir. Başka ne tavsiye edilirse."

"Tüm bu miras bırakılmamış mülklerin bir avantajı da kızlara ve küçük oğullara bırakılabilmeleri," diye gözlemledi. "Bu şekilde kendi başlarına bir soylu olarak rahatça yerleşmiş olacaklar."

Okşayıcı elini kadının yan tarafına ve kalçasına doğru gezdirdi. Onu beklemediği için sade, sağlam bir pazen gecelik giymişti. Yine de inanılmaz derecede çekici görünüyordu. "Küçük bir oğul olarak para yerine kendime ait bir toprak isterdim."

"Nasıl alamadın. Eğer bir malikânenin tapusuna sahip , ailenin elinden alamayacağı bir şeye sahip olurdun." Daha da yaklaştı. "Babandan çok daha iyi ebeveynler olacağız."

"Kesinlikle öyle umuyorum. İyi bir babanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir deneyimim olmadığı için bunu nasıl doğru yapacağımı öğrenmem gerekecek."

"Eğer bir modele ihtiyacın varsa, benim olduğu kadar oğulları için de harika bir baba olan amcam Peter var," diye önerdi. "Ya da Adam'ın üvey babası General Stillwell. Çocukları ve üvey çocukları ona çok bağlı." Daha da yaklaştı. "Ama bence kendi başının çaresine bakabilirsin. Bree ile iyi bir iş çıkarıyorsun."

"Böyle düşünmene sevindim." Kendisine pişmanlıkla baktı. "Yine de düzgün, saygılı bir koca olmak için yardıma ihtiyacım olabilir. Üzerim, sana ve yatağına bulaştırdığım seyahat tozuyla kaplı."

"Bunun için bir tedavi var." Ona muzipçe gülümsedi. "Hadi banyo yapalım!"

Gülerek yataktan fırladı ve onu kollarına alarak muhteşem küvetlerine götürdü. Gerçekten kutsanmıştı.

Bölüm 42

Helen Broome kale kalıntılarını incelerken, "Piknik yapmak için güzel bir gün," dedi. Gözlerini kapatarak yakındaki kayalıkların dibinden gelen ve martıların çığlıklarıyla vurgulanan dalga seslerini dinledi. "Ve bunun için çok güzel bir yer."

Sarah kabul etti. Eski taşlar, kır çiçeklerinin aydınlattığı yemyeşil bahar çimenlerinin arasına yerleştirilmişti. Üç tarafı taş duvarlarla çevrili ve arkalarında yükselen bir tepeyle rüzgârdan korunan sakin bir yer seçmişlerdi.

Dördüncü tarafta, tam önlerinde, denize doğru uzanan küçük bir burun vardı. Bira imalathanesinin yarısı, duvar kalıntıları ve küçük müstemilatlar çimenlerin üzerine sanatsal bir şekilde serpiştirilmiş halde, tehlikeli bir şekilde burnun üzerine tünemişti.

Dul kontes bu vesileyle Bath'dan gelmişti ve rahat etmesi için evden getirilen bir Windsor koltuğuna kurulmuştu. Yaşlı kadın endişeyle, "Oğlanın bugün burada olması gerektiğini sanıyordum. Ne de olsa kendi kızının doğum günü!"

Sarah, Rob'un büyükannesinin ona "çocuk" dediğini fark edip etmediğini merak etti. Dul kadının hayatta kalan tek torununa verdiği ilk tepkiyle karşılaştırıldığında, bu sözler kulağa neredeyse şefkatli geliyordu. "Kellington bugün eve uzun bir yolculuk yapacak ama bize katılabilmek için öğleden sonra burada olmaya çalışacağını söyledi."

Diğer refakatçiler Helen Broome ve Ruth Holt gibi Sarah da devrilmiş bir taşın üzerine tünemişti. Sekiz çocuk battaniyelerin üzerine yayılmayı tercih etti.

Piknik sepetlerinde zarif küçük sandviçler ve lezzetli hamur işlerinin yanında sıcak çay ya da keskin West Country elma şarabı şişeleri vardı. Bu, aynı zamanda yeni bir hayatı kutlayan bir doğum günü kızı için uygun bir ziyafetti.

Bree, Alice Broome ve Bendan'dan gelen diğer iki arkadaşını gördüğüne çok sevinmişti. Kızlar, Bree'nin lord babası tarafından zenginlik ve lükse sürüklendiği romantik öyküsüyle . Arkadaşları iyi kızlardı, Bree için gerçekten mutluydular ve sadece biraz kıskançtı. Bree'yle tanışmak

Baba masal için mükemmel bir ta olacaktı, bu yüzden Sarah Rob'un parti için zamanında dönmesini umuyordu.

Yemeklerini yiyen konukların çoğu güneşin tadını çıkarmaktan ve sohbet etmekten memnundu. En küçük Holt annesinin kucağında uyuyordu. Ama Bree her zamanki gibi enerji doluydu. Battaniyesinden sıçrayarak kalktı. "Sarah, harabeleri biraz daha görmek ister misin?"

Sarah güneşin altında güneşlenmeyi tercih ederdi ama bölgeyi pek görmediği de bir gerçektir. "Çok isterim. İzin verirseniz?"

Diğerleri onu iyi huylu bir şekilde uğurladı. Sarah Bree'yi takip ederken, "Umarım olan tepeye çıkmazsınız. Bira fabrikasının diğer yarısı her an düşmeye hazır görünüyor." Sarah kalenin hemen önünde denize doğru uzanan araziye inceledi ve kale inşa edildiğinde daha ne kadar uzadığını merak etti.

Bree biraz suçlu görünüyordu. "Oraya bir kez gittim, sadece görmek için, ama sadece bir kez."

Sarah gözlerini devirdi. "Burnun ayaklarınızın altında çökmek için o günü seçmediğime sevindim. Lütfen dikkatli olun. Harabeler tehlikelidir."

"Babam da bana böyle söyledi. Keşif yaparken yanımda başka birinin daha olması gerektiğini söyledi." Bree muzipçe sırıttı. "Bu yüzden bana katılmanı istedim."

Sarah güldü. "Yeterince adil. Buraya sadece iki kez geldim ve fazla bir şey keşfetmedim." Çimenli bir tümseğe tırmandılar ve Sarah gözlerini gölgeleyerek kaleden çok bir köye benzeyen öteki bölgeyi inceledi. "Harabeler gerçekten çok büyük, değil mi? Başka bir yerde inşa etmek için daha fazla taşın taşınmamış olmasına şaşırdım."

Bree, "Bayan Holt veba yüzünden neredeyse herkes öldükten sonra köyün terk edildiğini söyledi," diye açıkladı. "İnsanlar taşı kullanmıyor çünkü uğursuz bir yer olarak görülüyor."

Patika uçuşunun kenarından geçiyordu. Sarah aşağıya baktığında kırık bira evini destekleyen burun ile kuzeydeki daha geniş burun arasına demirlemiş bir tekne gördü. Büyük yat belli belirsiz tanıdık geliyordu ama Rob'un onu eğitmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen Sarah tekneler konusunda uzman değildi. Bir eliyle gözlerini gölgeledi ve daha fazla ayrıntı görmeye çalıştı. Güvertede birkaç adam vardı ama fazla bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı.

Belli belirsiz bir huzursuzluk hissiyle kaşlarını çatı. "Tekneler buraya sık sık demirler mi?"

"Bazen." Bree yavaş yavaş inceledi. "Genellikle daha küçük tekneler. Balıkçılar. Bunu daha önce görmemiştim."

"Uçurumun yukarısında bir patika var mı?"

Bree başını salladı. "Şu burnun diğer tarafından yukarı çıkıyor. Oldukça zorlu bir tırmanış ama yeterince güvenli." Sesi heyecanla hızlandı. "Aşağıdakilerin korsan olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da kaçakçı?"

"Bilmiyorum ama onlar hakkında iyi hislerim yok. Daha yakından bakabilir miyiz? Uçuruma tırmanıp tırmanmadıklarını görmek istiyorum."

Gözleri parlayan Bree, Sarah'yı eski, yıkık binaların arasından geçen çukur bir yola götürdü. "Köyün diğer ucunda kullanılabilecek eski bir ahır var. Kaçakçılar için mükemmel olurdu!"

Belki, ama kaçakçıların çoğu doğu ve güney , Britanya'nın batı kıyısında değil. Yol boyunca devam ettiler. Sonunda geniş, karmakarışık bir taş bina duruyordu. Bree işaret etti. "İşte ahır."

Uçurum patikasının yönünden gelen iki adam uzun, ağır bir kutu taşıyordu. Sarah Bree'nin kolundan tuttu ve adamların kendilerine doğru bakma ihtimaline karşı onu yıkılmış bir evin sığınağına çekti.

Onları gizleyen eski binanın etrafına bakmadan önce birkaç dakika bekledi. Görünürde kimse yoktu. Fısıldadı, "Bree, bu adamların tehlikeli olup olmadığını anlamak için yaklaşmak istiyorum ama benimle gelmeni istemiyorum."

Bree huysuz görünüyordu. "Ben de geliyorum. Bu harabeleri senden daha iyi biliyorum!"

Üvey kızının kararlı olduğunu gören Sarah, "Çok iyi. Ama çok sessiz ve dikkatli olmalıyız. Bu bir oyun değil."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Bree. "Yolun diğer tarafındaki evlerin arkasına geçerek görülme ihtimalimiz azalır."

"Yolu göster." Sarah tekrar dışarı baktı. Görünürde kimse yoktu. Bree'nin peşinden yolun karşısına geçerken, İrlanda'da giydiği pantolonun özgürlüğüne sahip olmayı diledi.

Bree'nin de söylediği gibi, yeni rotaları ahırdan daha iyi gizlenmişti. Eski binanın boş pencereless taş duvarları ve oldukça yeni yapılmış kaba sazdan bir çatısı vardı. Sarah, Rob'un kiracılarından bazılarının burayı depo olarak kullandığını tahmin etti.

Yaklaştıklarında sesler duydu. Tanıdık İrlandalı sesleri. Kalbi küt küt atarak olduğu yerde dondu kaldı ve ilerlemesini durdurmak için Bree'nin kolunu kavradı. İkisi de çok net bir şekilde, "Madem buradayız, o lanet Runner ve sürtüğünün peşinden gitmemiz ne kadar sürer?" sesini duydu.

Bu, Sarah'yı kaçıran grubun lideri Flannery'nin sesiydi. Midesi korkuyla düğümlendi.

"Biraz saygı gösterin," diye cevap verdi bir kadının ironik sesi. Hafif bir İrlanda aksanıyla eğitimli bir İngiliz kadın gibi konuşuyordu. "O lanet olası Runner artık Lord Kellington ve duyduğuma göre o sürtük de artık onun kontesi olmuş." Sesi kötü niyetli bir hal aldı. "Ashton'ın peşine düşmeden önce onları öldürmek daha büyük bir zevk."

Bree şaşkınlıkla Sarah'ya baktı, artık bunun bir oyun olduğunu düşünmüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama Sarah eliyle ağzını kapattı.

"Daha önce hiç lanet bir İngiliz lordu öldürmemiştim." Bu kez ses O'Dwyer'a aitti. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Sıranı bekleyeceksin, evlat," dedi sert İrlandalı bir ses. "O Koşucu ile görülecek bir hesabım var. Sonra İngiltere'ye ilk Özgür Eire baskını yapabiliriz. İnsanları bizden korkuturuz."

Güçlü bir Fransız aksanıyla başka bir ses daha konuştu. "Siz İrlandalılar çok kana susamışsınız," dedi bir adam eğlenerek. "Efendimin ve benim sizde sevdiğimiz şey de bu. Özgür Eire, ortak düşmanımıza karşı kullanmak için ince ince işlenmiş bir silah."

Kadın tekrar konuştu. "Koşucu'yu yakalamak Ashton'ı yakalamaktan daha kolay olacak.

O lanet dükün malikanesinin her yerinde muhafızları var."

"Kellington'da öyle bir şey yok," dedi sert ses. "Buranın yerlileri barlarda rahatça konuşurlar. Bu gece eve girmek kolay olacak." Sesi değişti. "O zaman köyü silip süpürebiliriz. Bu lanet İngilizlerin içine İrlandalı korkusu salacağız!"

"Zaten tanıdığımız ve nefret ettiğimiz insanlarla başlamak güzel bir şey," dedi kadın sesinde mırıldanan bir kötülükle.

Sarah kusmak istedi. Bu caniler masum, silahsız köylüleri katletmenin onları cesur İrlandalı kahramanlar yapacağını mı sanıyorlardı? Onlar sadece öldürmeyi seven korkaklardı, bu yüzden kolay hedefler seçtiler. Ve Fransızlar da bunun arkasındaydı, terör estirmek için para ve silah sağlıyorlardı. Mükemmel bir şeytan pazarlığı: Özgür İrlandalı canavarlar öldürecek, Fransızlar da İngiltere'nin başına bela olacaktı.

Ayak sesleri ve yeni bir ses, "Bu tüfekleri nereye koyalım?" dedi.

"Arka odada, mühimmatın yanında," dedi sert ses.

Kalbi hızla çarpan Sarah, Bree'ye uzaklaşmalarını işaret etmek üzereydi ki, karanlık, gelinciğe benzeyen ve tehditkâr bir havası olan bir adamın ona doğru yaklaştığını gördü.

Daha önce kullandıkları yol boyunca ahıra doğru ilerlediler. Sarah kendini yere bıraktı ve Bree'yi de yanına çekerek adamın onları pencerenin altından dinlerken görmemiş olması için dua etti.

Onlara doğru baktığı için bir hareket görmüş olabilirdi ama bu sırada Sarah ve Bree ahırın temelinin etrafında büyüyen uzun otlar tarafından gizlenmişlerdi.

İçeri girdi ve "Efendim, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için harabeleri araştırmamı söylemişsiniz. Görünüşe göre kalede lanet olası bir piknik varmış! Üç kadın ve yarım düzine küçük kız. Onları susturalım mı? Silahla ateş edip yerlileri alarma geçirmek istemem ama küçük bir bıçak darbesi işlerini görür." Çirkin bir kahkaha attı. "Kimse bana katılmak istemiyorsa hepsini tek başıma yapabilirim."

Sarah nefesini tuttu, böyle bir vahşeti hayal bile edemiyordu. Sonra, korkunç bir şekilde, hayal edebildi.

Adamın önerisi sessizlikle karşılandı, ta ki Fransız endişeyle, "İmparatorluğun İrlanda'nın adalet ve İngiliz baskısından kurtulma arayışını desteklediğini biliyorsunuz. Ama gerçekten de ilk saldırınızın çaresiz kadın ve çocukları öldürmek olmasını mı istiyorsunuz? Elbette bu onur daha değerli rakiplere gitmeli."

Sert ses, "İyi bir noktaya değindin Claude. Ama ya buraya indiğimizi fark ederlerse?"

Claude! Sarah'nın İrlanda'da tutsakken bahsettiğini duyduğu adam bu olmalıydı. İşte Kirkland'ın şüphelendiği Fransız müdahalesinin kanıtı.

"Neden fark edilip edilmediğimizi görmek için beklemiyoruz?" dedi Fransız. "Kaleden biraz uzaktayız ve küçük kızların bu kadar uzakta dolaşması pek olası değil."

Kadın hırladı: "Titizlik yüzünden baskının başarısız olmasına izin veremeyiz!"

Bir tartışma başladığında Sarah Bree'ye fısıldadı, "Pikniğe geri dön ve herkesi uzaklaştır! Sonra yardım istemek için eve git. Birkaç silahlı adam olduğunu söylemeyi unutma. Milislerin çağrılması gerekebilir." Yerel bir milis olması ve çabucak çağrılabilmesi için dua etti.

Bree kaşlarını çatı. "Sen de gelmiyor musun Sarah?"

"Biraz daha dinlemek istiyorum. Eğer peşimizden gelmeye karar verirlerse, belki ...

. belki onları yavaşlatmak için bir şeyler yapabilirim." Bree'nin cevap vermeye başladığını görünce sertçe, "Tartışma! Dikkatli olacağım."

Bree korkuyla dudağını ısırды ama başını sallayarak uzaklaştı. Sarah çimlere uzanmış tartışmayı dinliyor ve hayatının nasıl bu kadar tehlikeli hale geldiğini merak ediyordu.

Ahırdaki kadın dışarı çıktı, hâlâ piknikçilerle ne yapacağını tartışıyordu. İrlandalı asi orta yaşlı ve çekiciydi ve Sarah onu tanıdı. Bu, Adam'ın gençken Georgiana Teyze diye çağırdığı Georgiana Lawford'du.

Daha geçen yıl, dul Georgiana, kendi oğlu Hal'in düklüğü devralabilmesi için Adam'ı öldürtmeye çalışmıştı. Neredeyse başarıyordu da. Hem de birden fazla kez. Hain planları ortaya çıktığında, Ashton onu yetkililere teslim etmek yerine İrlanda'daki çocukluk evi Ballinagh'a sürgün etmişti, bu da tüm Lawford ailesi için küçük düşürücü bir skandal yaratacaktı.

Sarah'nın bildiği kadarıyla, İrlanda'ya döndüğünden beri Georgiana'dan hiç haber alınamamıştı. Görünüşe göre intikamına alet olacak bir isyancı grup bulmuştu. Bu, Adam'ın çocuğunu taşıyan Mariah'yı kaçırma girişimi de dahil olmak üzere her şeyi açıklıyordu. Bunu engelleyerek Sarah ve Rob'u da hedef haline getirmişti.

Georgiana'nın arkadaşları da ahırdan gün ışığına çıkmıştı. En yaşlı adam, sevgili olduklarını belli edercesine sahiplenici bir kolla Georgiana'nın omuzlarına sarıldı.

Soğukkanlılıkla öfkelenen Sarah ne yapacağını düşündü. Tanrım, ya Rob şu anda bile kızının partisi için kale kalıntılarına yaklaşıyorsa? Silahlı olsa bile, Georgiana'nın partisindeki silahlı adamların sayısıyla boy ölçüşemezdi.

Olasılıkları düşünürken kaşlarını çatdı. Ahırların genellikle iki tarafında da kapıları olurdu. Eğer silahlar arka odadaysa ve korunmuyorsa ...

Binanın önündeki insanların görüş alanından çıkana kadar karnının üzerinde ahırın etrafında ilerledi. Sonra ayağa kalktı ve aceleyle arka tarafa gitti. Evet, bu tarafta bir çift kapı vardı.

İçeri bakmak için bir kapıyı açmayı düşündü ama eski ahır kapıları her zaman gıcırdardı, bu da içerideki herkesi uyarırdı. Pencere içeri bakamayacağı kadar yüksekti ama eski taş işçiliği içeriye bakabilecek kadar yükseğe tırmanmak için bolca dayanak sağlıyordu. Sarah'nın ağaçlara tırmanan bir erkek fatma olması iyi bir şeydi.

Görülmemek için dua ederek boş pencerenin köşesinden baktı ve kimseyi göremedi. Temkinli bir şekilde başını kaldırdı, sonra iç çekti

İçeride kimsenin olmadığını görünce rahatladı. Odada önceki yıldan kalma birkaç küflü saman demeti, bir köşede duran paslı aletler ve içinde tüfek varmış gibi görünen iki uzun tahta kutu vardı. Yanlarında daha kare kutular vardı. Barut? Mermi?

Avuç içleri terden sıırıslıklam olmuştu, kendini pencereden yukarıya bıraktı ve kısa bir iniş yaparak yere indi. Sessizce kutulara doğru ilerledi. Her birinin üzerinde Fransızca kelimeler yazılıydı. İlkini açtı ve içinde paketlenmiş bir düzine parlak yeni tüfek buldu.

Bir tanesini kaldırdı ve inceledi. Bu, amcasının malikanesinde ateş etmeyi öğrendiğinde kullandığından çok daha şık ve ölümcül bir silahtı ama prensipleri aynıydı. Bununla başa çıkabilirdi.

Beklendiği gibi, diğer kutularda barut ve toplar vardı. Onları alıp götürmek istiyordu, böylece lanetli istilacıların cephanesi olmayacaktı ama çok ağırlardı. Alışkanlık olarak retikülünü getirmişti, bu yüzden onu tarak ve mendilden boşalttı. Sonra dibine büyük bir avuç barut doldurdu ve küçük keseye sığdırabildiği kadar topu üstüne yığdı.

Ağzında mendil yerine bir çıra kutusu taşıyor olsaydı barutu tutuşturmaya cesaret edebilir miydi? Kendisi havaya uçardı ama Özgür Eire'in barbarları da öyle. Böyle bir karar vermek zorunda kalmamak için çıra kutusuna sahip olmadığına memnundu. Yeni hayatını kaybetmek istemeyecek kadar çok seviyordu.

Tüfeği şimdi mi doldurmalıydı, yoksa kaçıp uzaktayken mi doldurmalıydı? Kaçma içgüdüğü güçlüydü, bu yüzden tüfeği iki elinde taşıyarak arka kapıya doğru yola çıktı. Neredeyse oraya varmıştı ki ön odanın kapısı açıldı ve onu esir alanların en kötüsü olan O'Dwyer içeri girdi.

Onu gördüğünde yüz ifadesi vahşi bir zevkle parladı. "Vay, vay, vay, bu küçük sahte düşes değil mi!" Elindeki kutuyu yere bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Diğerlerini sıraları için çağırmadan önce seninle biraz eğleneceğim."

Tüfeği doldurmak için zaman ayırmış olmayı dileyerek yavaşça ondan uzaklaşıp kapıya yöneldi. Ama kaçmayı o kadar çok istemişti ki!

"Peki bu küçük kız kocaman silahıyla ne yapacak?" diye alay etti. "Nasıl doldurulacağını bilsen bile, bir adama silah doğrultup ateş etmek çok zordur, en azından ilk seferinde. Tek bir şey için iyisin ve ben de onu alacağım."

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken, kadın hızlı hesaplar yaptı. Boş tüfekle ona vurmaya deneyebilirdi ama tüfek o kadar ağırdı ki sağlam bir vuruş için yeterince hızlı hareket ettiremezdi. Adam tüfeği elinden alırdı.

O zaman bırak yapsın.

"Çılgılık atmayacak mısın, küçük kız?" dedi iğrenç bir şekilde. "Çılgılık atarsan hoşuma gider, ama işim bitmeden diğerlerini de getirmiş olursun."

Adam ona doğru bir hamle yaptı ve kadın tüfeği sertçe adamın kafasına doğru savurdu. Ama dengesini bozacak kadar sert değil.

Gülerek tek eliyle silahı havadan aldı. Sarah sağına doğru dönerek ilerlemeye devam ederken silahı ona bıraktı. Köşede yarım düzine eski alet yığılıydı ve o en yakındakini kaptı.

Paslı bir dirgen. O'Dwyer'ın çirkin kahkahasından dehşete kapılan kadın, sahip olduğu tüm hız ve güçle dirgeni ona sapladı.

İkinci saldırısına hazırlıksız olan adam küfretti ve darbeyi engellemek için tüfeği kaldırmaya çalıştı ama tüfek çok ağırdı ve o da çok yavaştı. Yabanın paslı dişleri boynunu parçaladı. Gözleri şokla irileşen O'Dwyer sendeledi ve sırt üstü düştü, çılgılığı harap olmuş boğazında boğulurken yaralarından kan fişkırıyordu.

Sarah histeri krizleriyle savaşıyor yabayı hazır tuttu ama O'Dwyer yine ayağa kalkmadı. Boğuk bir sesle bir kez hareket etti. Sonra hiçbir şey olmadı. Gözleri donuklaştı ve kanı yavaş yavaş akmaya başladı. Nefes almıyordu.

Sarah ona baktı, şiddetle titriyordu. *Bir adam öldürdüm!*

Bu kez kustu, yere yığıldı ve narin çay sandviçlerini ve hamur işlerini küflü samanların içinde kaybetti. *Kendini topla, Sarah! Git hadi!*

Korkuyla ayağa fırladı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Sonra tüfeği kaptı ve ahırdan kaçtı.

Dışarıdaki hava kafasını biraz dağıttı. O'Dwyer haklıydı, yaralama kastıyla başka birine vurmak zordu ama o ahırda birinin ölmesi gerekiyorsa, bunun kendisi olmadığına memnundu. Daha sağlam ayakkabılar giymiş olmayı dileyerek kale kalıntılarına geri döndü.

Arkasından öfkeli bağırışlar duyduğunda köyün en ucundaydı. O'Dwyer'ın cesedini bulmuşlardı.

Terliklerini tekmeledi ve koşmaya başladı.

Bölüm 43

Bree piknik alanına ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Uykulayan çocukların ve yetişkinlerin huzuru gerçek dışı görünüyordu. Tökezleyerek üç yetişkin kadının, büyük büyükannesinin ve iki papaz eşinin yanına gitti.

Onu ilk gören Bayan Broome oldu. "Bree, bir sorun mu var? Sarah nerede?"

"Sarah'yı Ralston Abbey'den kaçıranlar geri döndü!" Bree devam edemeden yutkundu. "İrlandalı asiler. İngilizleri korkutmak için köydeki herkesi öldürmek istiyorlar. Çoğunlukla Sarah ve babamı daha önce başlarına bela

açtıkları için öldürmek istiyorlar. Sarah

Herkesi güvenli bir yere götürmek için geri döndüm."

Kadınlar ona baktı. Bayan Holt bebeği Stephen'a daha sıkı sarıldı. "Şaka yapıyorsun herhalde! Bu ... bu iyi bir şaka değil, Bree!"

"Bu bir şaka değil," dedi dul kadın acımasızca. "O çok ciddi. Sarah nerede?"

Bree şimdi daha iyi nefes alabiliyordu. "Planları hakkında daha fazla şey duymak ve belki de onları yavaşlatmanın bir yolunu bulmak için dinlemek istedi."

"Ne yapmış olabilir ki?" Bayan Broome hayretler içinde kalmıştı. "Grupta kaç erkek var?"

"Bilmiyorum. Yarım düzine kadar duyduk." Bree çaresizce omuz silkti. "Teknelerini koyda gördük. Çok büyük değildi ama içinde yarım düzine adam daha ." Kayalıkların altına çarpan sörfün sürekli sesinin üzerinde, akıncıların yönünden gelen bağırırları duydu. "Lanet olsun, herifler bizim için geliyor!"

"Eğer öyleyse, onlar bize ulaşmadan önce asla güvende olamayız," dedi Bayan Broome, sesi sakın ama gözleri dehşet içinde kızına ve şimdi uyanık olan ve bakan diğer çocuklara bakarken.

"Tünel." Bree dilini kuru dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Harabelerin arkasında eve doğru uzanan bir tünel var. Oradan sık sık geçtim, çamurlu ama temiz. İçine girdiğimizde bizi bulamazlar." Kadına bakarken dudaklarını ısırdı. "Yine de kolay bir yolculuk olmayacak."

"O tüneli gençlik günlerimden biliyorum," dedi dul kadın, gözleri kısılmış bir halde. "Yolumu bulabilirim, ama başkalarını yavaşlatmamak için en son gitsem iyi olur." Ayağa kalktı. "Haydi çocuklar. Bir macera yaşayacağız."

Bree harabelere doğru ilerlerken Bayan Holt en küçük çocuğunu, Bayan Broome da bir sonraki en küçük Holt çocuğunu kucağına aldı. Tünel, eski kalenin bodrumundaki kısmen yıkılmış bir duvarın arkasına gizlenmişti. Küçük girişe ulaştıklarında, "Bunu sık sık kullandığım için her iki ucunda da mum ve çıra kutusu bulunduruyorum," dedi.

"Ne kadar pratik!" dedi dul kadın onaylayarak. "Bir ışık yak."

Bree elleri ve dizleri üzerine çöktü ve mumları ve çıra kutusunu almak için açıklığın içine uzandı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki mumlardan birinin nemli fitilini tutuşturmak için yarım düzine deneme yapması gerekti. Ondan bir mum daha yaktı, böylece alayın her iki ucunda da ışık olacaktı. Bayan

Broome, "Alice, mumlardan birini al. Bree, tüneli en iyi sen biliyorsun, o yüzden bir mum daha yak ve olabildiğince hızlı koşarak

Yardım çağır. Şimdi *git!*"

Bree'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bir eliyle mumu koruyarak girişten sürünerek geçti ve tünelin ayakta durabileceği kadar yüksek olmasına şükrederek doğruldu. Sonra nemli ve karanlıkta ilerledi ve zamanında yardım bulabilmek için dua etti.

Eğer Bree çok yavaş davrandığı için Sarah'ya bir şey olursa, kendini asla ama asla affetmeyecekti.

Rob aşık bir damat olmayı kabullenmişti. Sadece üç gün uzaktaydı ve Sarah'yı günah gibi özlüyordu. Ama yeniden bir araya gelmelerini dört gözle bekliyordu. Daha da fazlası, onu ve Bree'yi birkaç gün içinde Londra'ya götürmek için sabırsızlanıyordu. Kızına görülecek yerleri göstermek ve eski dostlarıyla eşit bir şekilde tanışmak istiyordu.

Çok erken yola çıkarak, doğum günü pikniğinin sonuna katılmaya yetecek zamanda eve ulaştı. Yolda ahıra uğradı, Bree'nin midillisi son birkaç günü kiracı bir çiftçinin ahırında geçirdikten sonra orada bekliyordu. Jonas Riona'yı tımar etmiş, eyerlemiş ve kısrağın yelesine bir yay takmıştı. Rob midilliyi pikniğe götürüp kızına hediye ettiğinde Bree'nin tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu.

Riona'nın tatlı bir yüzü ve zeki bir ifadesi vardı. Midilliler fena halde zeki olabiliyordu ve Bree'nin bu midilliyle binicilik hakkında bir şeyler öğreneceğinden emindi.

Rob kale kalıntılarına giden yolu yaralamıştı ki, yarısı bir tepenin içine gömülmüş olan eski buz evinin yanında bir hareket gördü. Küçük, çamurlu bir figür ortaya çıktı ve ona doğru koşmaya başladı. Şaşkınlıkla bakakaldı. Bree mi? Evet, kızıydı ve telaşlı görünüyordu.

Midilliyi umursamadan kendini Rob'un kollarına attı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Baba, baba!"

Başka bir çocukla kavga etse bu kadar üzülür müydü? Kesinlikle olmazdı. Boştaki kolunu ona dolayarak, "Bree, sorun ne?" diye sordu.

"Sarah'yı kaçıran adamlar geri döndüler ve seni, Sarah'yı ve köydeki herkesi öldürmek istiyorlar!" dedi, kelimeleri yuvarlanarak. "Koyda bir yatları ve silahları var ve korkunçlar!"

Yüce Tanrım, böyle bir şeyi kim tahmin edebilirdi ki? "Sarah nerede? Ya büyükbannen ve arkadaşların?"

"Sarah ve ben o heriflerin konuşmalarına kulak misafiri olduk - eski köyün en ucundaki ahırdalar. Daha fazla dinlemek için kaldı ve beni diğerlerine geri gönderdi. Tüneli takip ediyorlar." Nefes almak için yutkunurken buz evine doğru el salladı. Yüzü kir içindeydi ve yanaklarında gözyaşı lekeleri vardı ama yine de kendini toparlamıştı. "Yardım getirmek için önden gönderildim."

"Aferin kızıma! İşte doğum günü midillin." Onu belinden yakaladı ve eyere kaldırdı. "Eve git ve Jonas'a neler olduğunu anlat ki yerel milisleri çağırabilsin. Kendisi birlik çavuşudur ve kimi çağırması gerektiğini bilir. Ona hızlı olmasını ve herkesin silahlı olduğundan emin olmasını söyle. Bu sende var mı?"

Başını salladı. Kısa bir an için midilliyi fark etti. "*Benim için mi?*"

"Evet, onun adı Riona. Şimdi git!"

Kalbi hızla çarparak, en hızlı koşusuyla kale kalıntılarına doğru yola koyuldu. *Lütfen Tanrım, Sarah'ya bir şey olmasına izin verme! Birinin ölmesi gerekiyorsa bu ben olayım!*

Ama bu konuda herhangi bir seçeneği olsaydı, bugün Kellington'dan hiç kimse zarar görmeyecekti.

Sarah piknik alanına ulaştığında tüm konuklar ortadan kaybolmuş, geriye battaniyeler, piknik sepetleri ve dul kadının Windsor'ı kalmıştı.

Sandalye. Etrafı taradı ama kimseyi göremedi. Rob'un daha önce bahsettiği tünelden kaçıyor olabilirler miydi? Öyle umuyordu.

Onu nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kaçmayacağına göre bunun bir önemi yoktu. Kendini havaya uçuracak cesareti olmayabilirdi ama yüksek bir yere yerleşebilir ve bu tarafa gelirlerse o katil şeytanları yavaşlatabilirdi.

Piknik alanlarının arkasındaki yüksek duvarı destekleyen, düşmüş toprak ve taştan oluşan yüksek ve çok dik tümseğe tırmandı. Duvarın öte tarafındaki zemin oldukça düzdü ve ziyaretçilerin oturup muhteşem deniz manzarasının tadını çıkarabilmeleri için oraya ahşap bir bank yerleştirilmişti.

İki boş pencere Sarah'ya harabelerin önündeki küçük buruna hakim bir manzara sunuyordu. Ateş etmek ve eğilmek için mükemmeldi. Yetenekli bir nişancı, uçurum yolunun büyük bir bölümü de dahil olmak üzere aşağıdaki tüm alanı kontrol edebilirdi ve Sarah çok yetenekli bir nişancıydı.

Tırmanıştan nefes nefese kalmış bir halde retikülünü açtı ve topları ve barutu bankın üzerine düzgün yığınlar halinde boşalttı. Sonra aşağıdaki zemini inceledi. Kötü adamlar neredeyse kesinlikle uçurumdaki patikayı takip edeceklerdi çünkü bu patika doğrudan piknik alanına çıkıyordu.

Öldürmek istemediği için küçük bir kızken hiç avlanmamış olsa da, hedef atıcılığında tüm kuzenlerini geçmeyi başarmıştı. Bugün farklıydı. Şiddetli, ilkel bir öfke hissetti. O Kellington'ın Leydisi'ydi ve yeteneklerini arkadaşlarını, ailesini ve topraklarını savunmak için kullanacaktı.

İsyancılar terk edilmiş piknik alanına ulaştıklarında, elli ya da daha fazla metre uzakta, kolay bir menzil içinde olacaklardı. İyi yerleştirilmiş birkaç atışla onları burnun üzerine sürebilir ve bir süre orada köşeye sıkıştırabilirdi. Yamacın dikliği göz önüne alındığında, kimse vurulmadan ona saldıracak kadar hızlı hücum edemezdi.

Ağzını sıkı tutarak tüfeği birkaç kez doldurma alıştırmaları yaptı. Yeniden doldurma konusunda her zaman hızlı olmuştu ve bugün bu beceriye ihtiyacı olacaktı.

Dikkat çekmek için ateş etmeli miydi? Hayır, araştırmaya gelen herhangi biri silahsız bir köylünün ölüm tuzağına düşmesi demektir. Özgür Eire'a burada olduğunu ihbar etmek de istemiyordu, bir tüfeği vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Tüfeği son bir kez doldurdu. Sonra bekledi.

Beş adam ve bir kadın ortaya çıkana kadar sadece birkaç dakika geçmişti. Kibirle yürüyorlardı, bu huzurlu yerde hiçbir tehdit olmadığından emindiler. Adamların hepsi tüfek taşıyordu.

Georgiana Lawford, sevgilisi ve eş lideri olan iri yarı yaşlı adamın yanında yürüyordu. Sarah bu kadınla bir yıl önce sosyal ortamlarda tanıştığında Georgiana'nın oldukça gergin ve huysuz olduğunu düşünmüştü ama gizli bir delilik görmemişti.

Şimdi delilik vahşi, tehlikeli bir güzellik olarak ortaya çıkmıştı. Georgiana, rüzgârda arkasında dalgalanan kan kırmızısı bir eşarp dışında tamamen siyah giyinmişti. İrlanda'nın savaş, kan ve ölüm tanrıçası Morrigan'a benziyordu.

Sarah onlar tam karşısına gelene kadar bekledi. Acele etmeden tüfeğini çocukların boğazını kesmek isteyen sinsi adama doğrulttu.

O'Dwyer haklıydı, başka bir insana silah doğrultmak zordu. Ama ilk cinayetin en zoru olduğu konusunda da haklıydı. Bugün bir adam öldürmüştü ve eğer bir başkasını daha öldürmeye çalışacaksa, küçük kızları öldürmeye hevesli birinden daha iyi bir hedef düşünemezdi.

Acele etmeden, tüfeğin namlusunu pencerenin taş pervazına atış için hizaladı. Denizden gelen sert rüzgârları hesaba katarak . . .

Tetiğe bastı.

Ka-booooooom! Silah sesi suyun üzerinde yankılanırken, tüfek omzuna morartıcı bir güçle saplandı.

Bebek katili yere yığıldı. Yoldaşları bağırp ateşin kaynağını ararken Sarah hızla yeniden doldurdu.

Bu vahşet karşısında duyduğu dehşeti şiddetle bastırdı. Altındaki insanların hepsi masumları öldürmeye kararlıydı ve vurulmayı hak ediyorlardı.

En yakınındaki adama nişan aldı. Kadın tetiği çekerken adam kıpırdadı, böylece atış onu sadece sıyırıp geçti ama adam haykırdı ve tüfeğini düşürdü.

Kendinden memnun bir şekilde, Sarah yeniden doldurdu ve tekrar ateş etti. Bir yara daha.

Evet! Umduğu gibi, hâlâ ayakta olan beş kişi, yıkık müstemilat duvarlarının arkasına sığınmak için burnun üzerine çekildi. Adamlardan biri, Flannery, diye düşündü, yerini tespit etti ve ateşe karşılık verdi. Attığı top üstündeki duvardan sekti.

Eğildi ve yeniden doldurdu. Duvarın bir düzine metre aşağısında bir pencere daha vardı. Oraya yöneldi ve tekrar ateş etti, bir kez daha hemen eğildi.

Önündeki duvara daha fazla kurşun isabet etti. Duvarın üst kenarındaki bir taş geriye doğru devrildi ve neredeyse ona çarpıyordu. Kaçtı, koptu

bir atış daha yaptı, pencerenin kenarının altına eğildi. Onları daha ne kadar sıkıştırabilirdi?

Yeniden doldurmayı bitirdiğinde, arkasında bir ses duydu. İsyancılardan birinin çoktan arkasından yaklaşmış olabileceğini düşünerek paniğe kapıldı ve tüfeğini hazırlayarak arkasına döndü.

"Bana silah doğrultmayı gerçekten bırakmalısın," dedi Rob kıpırdamadan durarak. "Bir erkeğe istenmediğini hissettiriyor."

"Rob!" Onu arkasında, uzun boylu, sakın ve son derece yetkin bir şekilde görünce, artık yalnız olmadığına dair çılgınca bir rahatlama hissetti. Tüfeği ve onun kollarına yuvarlandı. "Oh, Robin, seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum!"

Ona sert bir öpücük verdi, sonra bakışlarını sabitleyerek onu kendisinden uzak tuttu. "Silah sesi duydum ve arka kapıdan girdim. Durum nedir?"

Kendini toparladı ve yeni başlayan gözyaşlarını engellemek için kirli bileğini gözlerine sildi. "Bu işin arkasında Adam'ın Georgiana Teyzesi var. O ve sevgilisi Özgür Eire'in liderleri. Yanlarında muhtemelen tüfek ve mühimmat tedarik eden bir Fransız var. Görünüşe göre masum köylüleri katlederek İngiltere'de terör estirmek istiyorlar ve Georgiana bizim sayemizde onları buradan başlamaya ikna etti."

Rob nefesinin altında küfretti. "Ashton'ın onu neden kanuna teslim etmek istemediğini anlıyordum ama o zaman merhametin geri tepip tepmeyeceğini merak ettim."

Sarah ürpererek, "Kimsenin onun böylesine korkunç bir intikam alacağını tahmin edebileceğini sanmıyorum," dedi.

Başıyla keskin bir selam verdi ve pencereden dışarı baktı. Bir tüfek topu duvara çarptı ve Rob geri adım attı. "Görünüşe göre onları burunda köşeye sıkıştırmışsın. Aferin sana! Kaç kişiler?"

"Dört silahlı adam ve Georgiana, sanırım. Aşağıda yatlarında adamlar olmalı. Diğerlerinin tekmeden çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. Tahminimce hayır." Bastırılmış panik tekrar yükseldi. "I . . . Onları ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyordum."

"Gerçekten harikasınız prenses." Elini tuttu ve sıcaklığının bir kısmını ona verdi. "Ama artık yalnız değilsin. Sadece bir tüfek olduğuna göre, ben devralayım mı?"

"Lütfen!" Şimdi Rob buradaydı, tepkiden titriyordu ve muhtemelen bırakın isabetli ateş etmeyi, silahını yeniden dolduramıyordu bile.

"İşte, dolu."

Tüfeği aldı ve pencereden dışarı baktı. Nişan alması, ateş etmesi ve birkaç tüfek geri ateş ederken güvenli bir yere çekilmesi sadece bir anını aldı.

"Fransızların ürettiği güzel, isabetli bir silah." Silahını doldururken sesini yükseltti ve bağırdı, "Teslim olun! Kapana kısıldınız ve bir milis birliği yolda!"

Georgiana Lawford bağırdı, "Carmichael? Milislerin geldiğini görmüyorum!"

"İngiliz adaletine güvenirsem namerdim!" diye ekledi hırçın ses feryat ederek. "Kafanı göster evlat, böylece onu havaya uçurabilirim!"

"Bu bir açmaz," dedi Sarah, sesi titreyerek. "Milislerin gelmesi zaman alacaktır ve geldiklerinde de buruna saldırmak intihar olur."

"Tüfekler olmayabilir." Rob pencereden hızlıca dışarı bakarak aşağıdaki yamacın burna doğru uzanan yamacını inceledi.

Sonra duvarı değerlendirmek için geri çekildi ve düzensiz taş bloklardan birkaçını itti. "Bu duvar da geçmişte diğer duvarlar gibi yıkılmanın eşiğinde. Daha az sağlam görünen sağ tarafı itersek, Georgiana ve düşünecek başka bir şey vermek için küçük bir çıkış yaratabiliriz. Deneyelim mi?"

Sarah çarpık bir şekilde gülümsedi. "Nereye iteceğimi göster. Ama fazla bir şey bekleme."

"Her zerresi yardımcı olacaktır." Kalan barutu ve iğneyi retikülüne geri süpürdü ve yere koydu. Sonra ahşap sehpayı kaldırdı ve etkilenen alanı genişletmek için yerden yaklaşık dört fit yukarıda duvar boyunca yatay olarak bastırdı. "Sol ucundan bastır ve ne olacağını görelim. Hazır mısınız? Bir, iki, üç!"

Birbirlerini sertçe ittiler. Topuklarını çime gömüp iten içindeki odaklanmış gücü hissedebiliyordu. O da aynısını yaptı ve duvarda biraz hareket hissetti. Tekrar ittiler ve evet, duvar sallanıyordu. Üçüncü kez.

Dördüncü itişte duvarın sağ yarısı aniden çöktü ve taşlar dik yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı. Rob, Sarah'yı güvenli bir yere çekti, böylece Sarah onları tepeden aşağı takip etmedi ve birinin ateş etme fırsatını yakalaması ihtimaline karşı alçakta durdu.

Ne olduğunu görmek isteyen Sarah, duvarın çok daha küçültülmüş bir bölümünde kalan diğer pencereden dışarıya dikkatle baktı. "İyi

Tanrım!"

Rob da ona katıldı ve birlikte, taşların aşağıdaki diğer duvarlara çarparak daha fazla taşı serbest bırakıp ezici bir çığ oluşturmalarını izlediler. Sarah yamacın ne kadar dik olduğunu ya da düşen taşların aşağı inerken ne kadar hız kazanabileceğini fark etmemişti.

Üzerlerine çığ gibi gelen taşları gören Özgür Eire isyancılarından panik dolu haykırışlar yükseldi. Bir adam, artık isyancılara koruma sağlamayan alçak duvarlara çarparak yuvarlanan kayalar tarafından devrilmek üzere ayağa kalktı.

Yerin kendisi sarsıldı. Ardından, gök gürültüsü gibi bir sesle burun parçalandı, yıkık binalar ve katiller denize düştü.

Bölüm 44

Rob, kaynayan denize bakarken bir kolunu Sarah'ya doladı. Bir su kulesi havaya fırladı, ardından köpükler ve dev dalgalar denizin kabarmasıyla büyük bir toprak parçasını, kale müstemilatının kalıntılarını ve ailesini ve arkadaşlarını katletmeye gelen canavarları yuttu.

Sarah boğuk bir sesle sordu: "Sence kimse kurtulmuş mudur?" Su ve taştan oluşan kaosa baktı. "Hayır."

Burunun yılların dalgaları ve hava koşulları yüzünden oyulduğunu biliyordu ama tamamen çökmesini tetikleyeceğini tahmin etmemişti. Duvarı sadece durumu karmaşıklaştırmak için bir girişimdi. Bunu hiç hayal etmemişti.

Ama üzgün değildi.

Sarah işaret etti. "Onları getiren yelkenliyi görüyor musun? Sanırım beni İrlanda'ya götürmek için kullandıkları tekne bu. Ayrılmak için yelkenlerini açıyorlar."

Yawl, yıkılan uçurumun yarattığı dalgaların arasında sallanıyordu. "Akıllıca. Liderleri öldüğüne göre, yapılacak tek mantıklı şey geri çekilmek. Tahminimce Özgür Eire'den geriye kalanlar dağılacak ve üyeleri Ashton'a ya da bize karşı kişisel bir kan davası olmayan diğer gruplara katılacak." Sarah'nın solgun yüzünü inceledi. "Eğer güçlü histeriler geçirmek istiyorsan, çekinme. Bu hakkı kazandınız."

"Burada olduğun için artık iyiyim, ama Tanrım, Rob! Yaşadığım sürece başka bir macera yaşamak istemiyorum!" Sarah ipleri kesilmiş bir kukla gibi sarsılarak çimlerin üzerine yığıldı. Güzel, soluk yazlık elbisesi çimen ve kirle lekelenmiş ve saçları dökülmüştü. Bir katil çetesini tek başına durdurmuş bir kadından ziyade kuzenleriyle oynarken ağaçtan düşmüş bir erkek fatmaya benziyordu.

Onun yılmaz altın civcivi. Adını koyamadığı diğer duygularla birlikte dayanılmaz bir şefkat hissetti. Onu kollarıyla sarmak ve

onu dünyadan korumak. Uzanmak ve onunla çılgınca, tutkulu bir aşk yaşamak istiyordu. İsted i . . .

Çalkalanan duygularını bast ırd ı ve onu kolunun altına alarak yan ındaki ç ıme yerleşti. "Prenseslerin savaşçı kralların soyundan geldiğini ve savaşçı prensesler olabileceklerini hatırlatırım. Tüfeği ve cephaneyi nasıl edindiniz?"

"Onu eski ahır ın arka odasında saklandığı yerden çaldım." Yıkık köye doğru eliyle işaret etti. "Ayrılmak üzereydim ki ..."

Zorlukla yutkundu, zar zor konuşabiliyordu. "O'Dwyer, kaç ır ır ın en kötüsü, içeri girdi. Bana tecavüz etmeyi, sonra da aynı şeyi yapmaları için beni diğer adamlara teslim etmeyi planlıyordu. Dolu olmayan tüfeğe uzandığında, köşedeki paslı aletlere uzanırken tüfeği ona bıraktım."

"Onu kürekle mi bay ıltt ın?" Rob, kad ının sesi kesildiğinde bunu önerdi.

Kasları gerildi. "Elime aldığım alet bir yabaydı. Onunla ona vurduğumda, o ... öldü."

"Oh, Sarah!" Onu tamamen kucaklamak için döndü. Kadın onun omzuna gömüldü, h ıçkırıklar küçük bedenini sarsıyordu.

"Hepsi bu değil," dedi sakinleşmeye çalışırken. "Bütün çocukların ve diğer kadınların boğazını kesmek isteyen adam ı da vurdum. Bugün iki adam öldürdüm."

Nefesinin altında küfretti. "Burada olmalıydım! Bir katiller çetesiyle tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalıydın." Ona sık ıca sarıldı. "Yine de onlarla başa çıkmak için inanılmaz derecede iyi bir iş çıkard ın."

Başını kaldırdı ve ona çarpık bir gülümseme verdi. "Kad ınlar yapılması gerekeni yapmakta iyidir."

"Doğru. Ancak çok az kişi halk ını böyle bir şiddete karşı savunmaya çağrılır. Daha da az ı bunu sizin kadar etkili bir şekilde yapabilirdi." İçinin titrediğini fark . Onu kaybetme fikri o kadar korkunçtu ki, akl ını zorlukla toparlayabiliyordu.

Sarah her şeydi. Tutkunun mucizevi bir şekilde yeni keşfedildiği zamanlarda Bryony'de bulduğu sarhoş edici tutkuya ilham veriyordu. Cassie'nin zekâsına ve arkadaşlığına ve aynı zamanda sert fikirliliğine sahipti. Hepsi o tarifsiz, yürek parçalayan Sarah-lık'la sarmalanm ışıtı.

Kelimeleri bulmakta zorlanarak, "Eski arkadaş ım beni terk ettiğinde, ikimizin de aşık olamayacak kadar kendi kendine yeten, kimseye ya da hiçbir şey e ihtiyaç duymayan insanlar olduğumuzu söylemişti. O zaman haklıyd ı."

Parmak uçlarını Sarah'nın yüzünün yan taraflarında gezdirdi. "Bu şekilde yaşamaya o kadar alışmışım ki, sana ciğerlerimdeki havadan daha güçlü bir şekilde nasıl ihtiyaç duymaya başladığımı bile fark etmedim. Gülüşüne, nezaketine ve yetkinliğine ihtiyacım var. Seninle olmaya ihtiyacım var yoksa dünya sadece yarım canlı kalır. Seni seviyorum, Sarah. Şimdi ve sonsuza dek, amin."

Elini kaldırdı ve öptü. "Karşılığında bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece ... benimle kal ve her zaman karım ol."

Sarah dudağını ısırdı ve gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. "Evliliğin gücünü fark etmemiştim Robin. Fiziksel yakınlığın yarattığı bağları ve hatta bir yatağı paylaşmanın basit gerçeğini bilmiyordum. Birlikte bir hayat kurmanın iki insanı her geçen gün nasıl 'sen ve ben'den 'biz'e dönüştürdüğünü ve dünyanın karşısına tek bir kişi olarak çıktığımızı da bilmiyordum."

Elini kaldırdı ve yanağına bastırdı. "Gerçek aşk, ruhunu bir başkasına emanet etmektir. Benim ruhum sende, Rob. Seni seviyorum, daima ve sonsuza dek."

Yüzünü kaldırdı ve adam onu öptü, onun dürüstlüğü ve tatlılığı karşısında dehşete kapıldı. O onun sevgilisi, eşi, arkadaşı, hayatıydı.

Karısı.

Sonsöz

Kellington House, Londra, Mayıs 1813

Sarah Rob'un soyunma odasına girdiğinde, "Dowager'ın 'torunum yeni kont ailenin iddia ettiği kadar korkunç biri değil' balosuna hazır mısınız?" diye sordu.

Uzun aynada kendini incelerken güldü ve kelepçelerinde küçük bir ayarlama yaptı. "Kendi gururu için bana herkesin önünde destek vermek zorunda. Yeni kontun aile adına bir kaynağı olduğunu kabul edemez."

"Doğru, ama aynı zamanda senden de oldukça hoşlanmaya başladı." Sarah kıkırdadı. "En az yarım düzine kez büyükbabanla olan benzerliğinden bahsettiğini saydım, bu da büyük bir onay işareti."

"Onun portrelerini gördükten sonra, benzerliğin fiziksel olmaktan çok zihinsel olduğunu varsaymalıyım. Ama Carmelichael'ların topluma karşı birleşik bir cephe oluşturması iyi bir şey." Görünüşünden memnun bir şekilde aynadan uzaklaştı.

Sarah'nın gözleri, mükemmel bir şekilde dikilmiş gece kıyafetleri içindeki kocasını net bir şekilde gördüğünde açıldı. Koyu mavi ceket geniş omuzlarını en iyi şekilde gösterirken gözlerindeki maviyi ortaya çıkarıyor, pantolonu ise güçlü kalçalarını vurguluyordu. Bir lord gibi görünüyordu. Otorite sahibi ve önemli bir adam, yakışıklı ve fazla moda uymadan yeterince şıktı. "Aman Tanrım, beni İrlanda'nın yarısından öteye taşıyan itibarsız haydut bu mu?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ashton'ın beni kendi terzisine götürmesine izin vermenin sonuçlarını görüyorsun."

"Adam'ın Londra'nın en iyi giyinen beyefendilerinden biri olduğu herkes tarafından kabul edildiğine göre, sonuçları yadırgamamak gerekir." Sarah hayranlıkla kocasının etrafında döndü. "Suçlu yeni uşağınız iyi çalışıyor gibi görünüyor. Muhteşem görünüyorsunuz ve Carmichael gümüşlerini henüz çalmadı."

Rob, "Smythe görüşmeye gelip beni tanıdığında neredeyse kaçıyordu ama yakaladığım en iyi giyimli hırsızdı ve o zamandan beri meşru bir uşaklık deneyimi edindi," dedi. "Artık meleklerin tarafında olduğuna yemin ettiğine göre, iyi bir uşak olacağını ve beni herkesten daha iyi anlayacağını düşündüm."

"İslah olmuş bir hırsızın emekli bir Runner'a hizmet etmesinin belli bir mantığı var," diye kabul etti Sarah. "Ve eğer yoldan çıkarsa, onu şahsen avlayacak mısınız?"

"Aynen öyle." Rob onun etrafında dönmesini engellemek için elini tuttu. "Ne kadar güzel görüldüğünü söylememe fırsat vermedin."

Fildişi ve altın rengi ipek eteklerini savurarak zarif bir reverans yaparken, "Bu elbiseyi evlendiğimizde görmüştün," dedi.

"Evet, ama o zaman kiliseden kaçmaya hazır görünüyordun. Kalmaya karar verdiğinden beri her gün daha güzel görünüyorsun." Rob, Sarah'nın elbisesini kırıltırmayacak dikkatli bir öpücük için öne doğru eğildi.

"Dalkavukluk sana hemen hemen her şeyi kazandırır." Onun öpücüğüne doğru eğildi. "Mmm . . . Baloyu es geçip kendimizi yatak odasına kilitleyebilir miyiz?"

"Bu gece olmaz prenses," dedi saati çalarken. "Bree'yi alma ve büyük girişimizi yapma zamanı."

Normalde Bree gibi genç bir kız bir baloya katılmazdı ama Rob onun evin sevilen bir kızı olduğunu kanıtlamak için yeni kont ve kontesle birlikte sosyeteye takdim edilmesinde kararlıydı. Dul kadın bunun uygunsuzluğuna dair sadece göstermelik itirazlarda bulunmuştu; torununun üzerine titremekte haklıydı.

Rob koridorun kapısını açtığında, zemin kattan müzik, konuşma ve kahkaha sesleri yükseldi. Bree onlara katıldı, yüzü heyecandan parlıyordu. Sarah kızın doğum gününden bu yana bir santim daha büyüdüğüne ve olgunlaştığına yemin edebilirdi. İlk suyun elması olma yolunda ilerliyordu. "Çok güzel görünüyorsun, Bree! Ama lütfen çok hızlı büyüme."

Rob başıyla onayladı. "Taliplerin senin için yalvarmaya başladığında bundan ne kadar nefret edeceğimi şimdiden düşünüyorum. Gitmene izin vermek istemeyeceğim."

Bree kıkırdarak yeniden on iki yaşına döndü. "Çok yaşlanana kadar evlenmeyeceğim. En az yirmi beş."

"Seni bu konuda tutacağım." Sağ kolunu uzattı. "Leydi Kellington?" Sarah onu tuttuktan sonra sol kolunu kızına uzattı. "Bayan Carmichael?" Bree gururla onun kolunu tuttu. "Öyleyse gelin hanımlarım! Londra sosyetesiyile birlikte yüzleşeceğiz."

Üçünün de sığabileceği kadar geniş olan geniş merdivenin başına doğru ilerlediler. Merdivenlerin dibinde, ailesini görünce yüzü aydınlanan dul kadın duruyordu. Elmaslarla ısılt ısılt parlıyor, her santimiyle sosyetenin büyük hanımefendisi gibi görünüyordu.

Dowager onların girişini iyi ayarlamıştı. Sarah, Rob'un koluna girip aşağı inerken, yüzleri asılmış kalabalığın arasından gülümseyen arkadaşlarını gördü. Mariah ve Leydi Kiri ve evet, Leydi Agnes Westerfield, Rob'un çok sevdiği müdiresi de oradaydı.

Sarah iki şeyin varmıştı. Rob bu gece nihayet ve tamamen Kellington

Kontu, ailesinin reisi ve nüfuzlu bir iş adamı olarak rolünü kabul etmişti. Rob olduğu için görevini yapmaktan asla geri durmazdı. Kendisine gelince, yıllarca nasıl , asla ulaşamayacağını düşündüğü hayalleri için çabalamak yerine rahatça uyum sağladığını fark etti.

mutlu bir yuva, sevgi dolu bir eş ve inşallah çocuklar.

Rob'un güçlü ve sakin profiline baktı. Onun bakışını yakalayan Rob, derin bir samimiyetle gülümseyerek karşılık verdi.

Dönüş gülümsemesi ısılt ısıldı. Evlenmek isteyeceği bir erkek bulamadan bunca yıl geçirmesine şaşmamalıydı.

Mükemmel haydutu bekliyordu.

Mary Jo Putney'nin Kayıp
Lordlar serisinin bir sonraki kitabını
kaçırmanın,

Not Quite a Wife,
önümüzdeki Eylül ayında
yayınlanacak.

Önizleme için okumaya devam edin.

James, Lord Kirkland, bir nakliye filosuna, Londra'daki şık bir kumarhanenin yarısına sahipti ve İngiltere ile Napolyon'un Fransa'sı arasındaki gölge savaşta karanlık bir şekilde etkili bir casusluk yöneticisiydi. Kendine çok nadiren düşkündü.

Bugün olduğu gibi, işinin onu liman kenti Bristol'a götürdüğü zamanlar hariç. Gemisinin kaptanıyla görüştü, kaptanın getirdiği mektubun şifresini çözdü ve mektubu aceleyle Londra'ya götürmesi için bir kuryeye verdi. Ardından sekreterini kovdu ve kaldıkları hana yürüyerek dönmeyi tercih ettiğini söyledi.

Bahar günü güneşli ve oldukça sıcaktı, bu yüzden makul bir bahaneydi. Yağmur, buz ya da kar onu durduramazdı. Bu kısa dakikalar boyunca işini, gizli çalışmalarını, çeşitli planlarının olası istenmeyen sonuçlarını ve ajanlarına yönelik potansiyel ölümcül tehditleri düşünmeyecekti. Bunun yerine, kaybettiklerini hatırlayacak ve onlar için yas tutacaktı.

O gemideyken gün oldukça ısınmıştı. Yalnız kaldığında paltosunu ve şapkasını çıkarıp gömlek kollarıyla çalışıyordu. Ah, neyse, yakında hana dönecekti.

Şimdi onun sadece birkaç sokak ötede olduğu bilgisinin tadını çıkarmak istiyordu. Birkaç dakika içinde onun kapısını çalabileceğinin tatlı, eziyetli bilgisine kendini kaptırdı. Kapıyı kendisi açabilirdi -hiçbir zaman seremoniyi seven biri olmamıştı- ve tekrar yüz yüze gelebilirlerdi. Parlak kül sarısı saçları koyulaşmış mıydı? Değişken gözleri mavi mi yoksa gri mi olacaktı?

Öfke ve hayal kırıklığı için gri, şüphesiz. Bu yüzden onun evine giden sokaktan geri dönmüyordu. Onu bir daha asla görmek istemediğini söylemişti ve o da görmeyeceğine yemin etmişti.

Bazen sofistinin akli bununla oynuyordu. Onu görmeyeceğine söz vermişti ama bu, görünmeden kalırsa ona bakabileceği anlamına mı geliyordu? Ama bakmak asla yeterli olmazdı....

Düşünce çizgisini kesti, çünkü bu şekilde delilik yatıyordu.

Kahretsin, ama bugün hava çok sıcaktı! Boğulduğunu hissederek boynundaki örtüyü çekiştirdi. Ancak o zaman, yanındaki binanın duvarına çarparak tökezlediğinde neler olduğunu anladı. Bir sıtma krizi. Bugünlerde nadiren geçiriyordu ama bazen, genellikle de en uygunsuz anda, ateşi yeniden alevleniyordu.

Oteline dönmek zorunda. Ateşini düşürmek için yanında her zaman bir miktar Cizvit kabuğu taşırdı. Han on dakikadan fazla yürüme olamazdı.

Başı dönerek, onu o yöne götürecek bir ara sokağa saptı.

Yarı yolda durdu, diğer uçtaki binaları tanıyamadı. Bu doğru değildi, fark ettiğinden daha fazla yürümüş olmalıydı. Kararsızca döndü ve adımlarını geri takip etmeye başladı.

Başı dönünce durup duvara ve terleyen alnına değen serin tuğla için minnettar oldu. Han. *Han!* Adı neydi? *Gemi mi? Devekuşu mu?* Kahretsin, *adı neydi?* Orada daha önce birçok kez kalmıştı.

Bir eliyle dengesini sağlamak için duvarı sıyıarak tekrar ara sokağın girişine doğru ilerlemeye başladı ama bir düzine adım sonra dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese kaldı. Güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu. Hana ya da yarına kadar yola çıkmayacak olan gemisine.

Işık karardı ve iki adamın ara sokak boyunca yaklaştığını gördü. "Lütfen," diye başladı. "Yardıma ihtiyacım var. "

"Şuraya bakın," dedi kaba bir West Country sesi. "Yolunacak bir güvercin. Bahse girerim yüklü bir cüzdanı vardır. Bu giysiler de epey para eder."

Sert bir el Kirkland'ın kolunu kavradı. Aklını kaçırmak üzereyken bile eğitilmiş refleksleri devreye girdi. Adamın tutuşunu kırdı ve sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı ve adamın dizine tekme atarak saldırganın sendelemesine neden oldu.

İkisi de iğrenç küfürlerle ona saldırdı. Kirkland yere düşmeden önce birkaç darbe aldı. Bir çizme kafatasına çarptı ve merhametli bir karanlık çöktü.

Revir saatleri bugünlük sona ermişti ve Laurel Herbert sessizliğin tadını çıkarıyordu. O öğleden sonra çok fazla insan yardım istemeye gelmemişti. Daniel uzakta olduğu ve Laurel doktor olmadığı için bu bir şanstı, yine de yıllarca revirde çalışarak çok şey öğrenmişti.

Hizmetçiler ve yardımcılar bugünlük gitmişlerdi, dolayısıyla bu gece ev ona kalmıştı. Çay yaptı ve hafif kokulu fincanı üst kata, muhteşem Broadwood piyanosunun beklediği müzik odasına taşıdı.

Laurel banka yerleşti ve çayı soğuması için bir kenara koydu. Ne çalacaktı? Yeni bir Mozart parçası öğreniyordu ama yorgun olduğu için parmakları

En sevdiği Beethoven sonatına doğru sürüklendi. Müzik ruhun gıdasıydı ve çok fazla anı taşısa da sonatın zengin tatlılığını seviyordu.

Adagio bölümünü henüz bitirmişti ki biri revirin kapısının tokmağını vurmaya başladı. Acı acı gülümsedi ve aşağı inmeden önce çayından büyük bir yudum aldı. Huzur ve sessizliğin garanti olmadığını bilmeliydi. Herbert Reviri kimseyi geri çevirmezdi ve üst katta yaşadığı ve bu akşam burada olan tek kişi olduğu için görev onundu.

Kapıyı açtığı anda, limanda çalışan ve kardeşinin kilisesinde ayinlere katılan iki hamal gördü. İkisi de sadece donu ve yırtık, kanlı bir gömleği olan baygın bir adamı taşıyordu, adamın gevşek kolları omuzlarına asılmıştı.

"Üzgünüm Bayan Herbert," dedi daha uzun boylu olan Potter. "Bu adamı bir ara sokakta fena halde dövülmüş halde bulduk ve onunla ilgilenebileceğinizi düşündük."

"Ben de öyle yapacağım. Onu buraya getirmekte haklıydın." Laurel geri çekildi, böylece onu geçebildiler. Kurbanın başı sarkıyordu ve koyu renk saçları yüzünü gizliyordu ama genç ve formda görünüyordu, bu da iyileşme sürecinde her zaman yardımcı olmuştu.

Adamı en yakın muayene odasına taşırlarken, Larkin endişeyle, "Ateşi var, zavallı herif. Çiçek hastalığı değil, değil mi?"

"Çiçek hastalığı belirtisi görmüyorum," diye yanıtladı Laurel. "Ateşin pek çok nedeni vardır."

Muayene odası iyi bir doğal ışık alıyordu ve ortasında geniş, yastıklı bir masa duruyordu. Yerleşik dolaplarda aletler, bandajlar, çarşafklar ve benzerleri bulunuyordu.

Nakliyeciler adamı şaşırtıcı bir nezaketle yere yatırıp sırt üstü yuvarladılar. Laurel hasarı gözden geçirirken kaşlarını çattı. Çok sayıda çürük ve yırtık vardı ama büyük bir kanama yoktu, kemikleri kırılmamıştı ve nefes alış veriş i iyiydi.

Eğer kafasında ciddi bir yaralanma yoksa... bakışları adamın yüzüne kaydı. Güçlü, düzgün yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri.... Nefes nefese kaldı, buz gibi bir güçsüzlük kapladı içini.

"Onu tanıyor musunuz, bayan?" Potter sordu.

Kendini kontrol etmek için mücadele etti ve sesinin bu kadar sakin şaşırdı. "O ... .. Lord Kirkland. Bir aile dostumuz. O ve kardeşim okul arkadaşlarıydılar."

Larkin başını kaşıdı. "Eğer bir lordsa, birileri onu arıyordur. Seni ziyarete mi geliyordu?"

"Muhtemelen iş için Bristol'dedir," dedi, hâlâ doğal olmayan bir sakinlikle. "Hastalığına yakalanma konusunda endişelenmene gerek yok. Çocukken bataklık humması geçirmişti ve bazen tekrar alevleniyor. Eğer durum buysa, yaptığın iyilikten dolayı senin için bir risk yok."

Potter, "Adam konusunda yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Herbert?" diye sordu.

İkisinin de akşam yemeği için eve gitmek istediğini tahmin ederek başını salladı. "Hayır, yaralarının ne kadar ciddi olduğunu görmek için Lord Kirkland'ı muayene edeceğim. Eğer bir cerraha ihtiyacı varsa, bir tane gönderirim." Gülümsemeyi başardı. "Bay Potter, Bay Larkin, bugün gerçek birer iyiliksever oldunuz."

Onun övgüsünden memnun, utangaç bir tavırla başlarını eğdiler ve gittiler. Laurel kapıyı arkalarından kilitledi, sonra arkasına yaslanıp titremeye başladı. Teşhisinde yanılmış olabilir miydi? Yıllardır başka erkeklerde James Kirkland'ın yankılarını görüyordu.

Hayır, onu gece yarısı bir kömür madeninde tanıyabilirdi. Kendini toparlayarak yaralarıyla ilgilenmek üzere muayene odasına döndü. Orada yatarken garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Gençti. Hafızasında canlandığı kadar esrarengiz ve heybetli değildi.

James, Lord Kirkland. Hayal edemeyeceği kadar zengin, bir zamanlar kardeşinin arkadaşı, şimdiye kadar tanıştığı en tehlikeli adam.

James, on uzun yıl önce terk ettiği kocası.

BU ÇARPICI KAPAK RESMİNİ KAZANIN!

Mary Jo'nun en büyük hayranlarından biri misiniz? İşte size son romanının orijinal çizimlerine sahip olma şansı!

"Bir Orijinal Kazan" yarışmasına katılın; kazanan, bu romanda yer alan çarpıcı orijinal kapak resmini güzelce çerçevelenmiş ve hem sanatçı hem de Mary Jo tarafından imzalanmış olarak alacak!

KATILMAK ÇOK KOLAY!

Facebook'ta:

Ziyaret Et @KensingtonPublishing

Çevrimiçi:

MaryJoPutney.com,

kensingtonbooks.com/MaryJoPutney veya

BookPage.com adreslerini ziyaret edin

Posta yoluyla:

Bu katılım formunu gönderin veya kensingtonbooks.com/MaryJoPutney adresinden bir kopyasını indirin

Acele edin - başvurular **30 Eylül 2013** tarihine kadar postalanmalıdır! :

Ödül detayları ve resmi yarışma kuralları için kensingtonbooks.com/MaryJoPutney adresini ziyaret edin

"ORİJİNAL KAZAN" RESMİ KATILIM FORMU

(Katılmak veya kazanmak için satın
almaya gerek yoktur)

İsim (İlk/Son)

Sokak Adresi (Posta kutuları kabul edilmez)

Şehir

Eyalet

Posta Kodu/Posta Kodu

Telefon

Cep Telefonu

E-posta Satın

Alınan

Bu katılım formunu şu adrese postalayın:

Kensington Yayıncılık A.Ş.
119 West 40th Street,
Dept. 21 MJP Çekilişleri
New York, NY 10018

**Bu katılım formunun bir kopyasını
indirmek için
kensingtonbooks.com/MaryJoPutney
adresini ziyaret edin**

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp. 119
West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2013 Mary Jo Putney

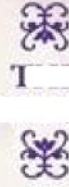
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-1-4201-2715-7
İlk Kensington Books Ciltli Baskı: Mayıs 2013

eISBN-13: 978-1-4201-2718-8
eISBN-10: 1-4201-2718-7
İlk Zebra Books Elektronik Baskısı: Eylül 2013

Attributor
PROTECTED

T

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARY JO PUTNEY SOMETIMES A ROGUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.